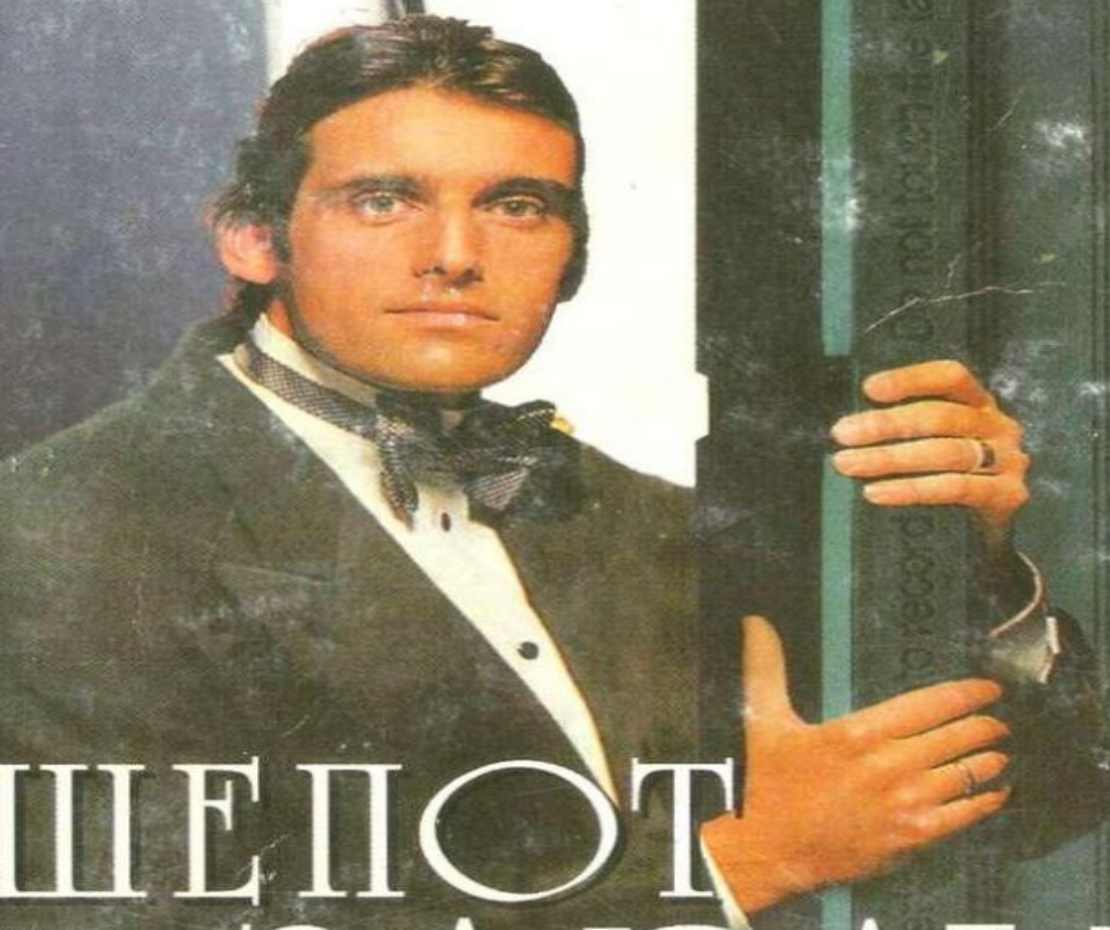

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

МЕТАСЕЛЪР
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

PRESENCE
TOP MUSIC

ШЕПОТ В ЗДРАЧИА

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ

ШЕПОТ В ЗДРАЧА

Превод: Благовеста Дончева

chitanka.info

Разследването на двойно убийство довежда детектива Робърт Кавано до неочаквани разкрития за живота на богатите семейства Уайт и Уорън. Зад тяхното благополучие се крият големи амбиции, дързост, находчивост и не дотам чисти пари. Тайна за обществото е и Катя — незаконната дъщеря на Гил Уорън, в която е лудо влюбен Джордан Уайт — главният заподозрян. Въпреки предубежденията си, Кавано е развълнуван от силната любов между двамата млади. Той залага кариерата си на карта, но успява да открие истинския убиец там, където никой не е очаквал...

1.

Беше непоносима задуха и по врата на Робърт Кавано се стичаха струйки пот. От време на време той ги отстраняваше с дланта на ръката си и се успокояваше злорадо, че и другите страдат като него. Представителите на медиите наоколо също се измъчваха от горещината, ризите им отзад бяха влажни, операторите смъкваха от време на време камерите си, за да избършат с ръкави очи и бузи, репортерките се опитваха да се разхладят, като размахваха бележници пред лицата си. Но те не бяха на пресконференция, струпани в малко помещение, заслепени от ярката светлина на телевизионните прожектори.

Присъстваха на погребение под жарките лъчи на юлското слънце, погребение, което бе привлякло толкова силно общественото внимание, колкото би сторило съобщение за нов президентски кандидат.

Всичко, свързано със семейства Уайт и Уорън, привличаше внимание. При други обстоятелства този факт щеше да подразни Кавано, но не и сега. В момента пресата бе неговото прикритие.

Стоеше сред тях на затревено възвишение над тълпите опечалени и знаеше, че е толкова незабележим като детектив-лейтенант, колкото му се искаше. Беше облечен цивилно, но не конкретно за случая, не бе носил униформа от години. А и години бяха изтекли, откакто за последен път се бе чувствал така, сякаш всичко, изминало в кариерата му до този момент, е било само подготовка за предстоящото разследване.

Желанието за мъст бе много силен мотив, едновременно и грозен, и сладостен — о, колко сладостен, докато живееш в очакване! Кавано го предвкушаваше с наслада от трийсет и шест часа. Вчера Джон Райън, заместник-старши полицейски инспектор, го извика в офиса си.

— Кавано!

Той попълваше доклада за вероятен извършител на изнасилване, завършило с убийство. Когато името му прогърмя през общото

помещение, грабна листа от пишещата машина, постави го в папка и забърза към офиса на Райън.

— Затвори вратата! — заповяда рязко шефът. Напоследък бе придобил лошия навик да говори по този начин с подчинения си, с което още повече го дразнеше. Кавано затвори вратата и се облегна на шкафа с папки, докато шефът му наместваше обемистата си фигура зад бюрото в изтъркания въртящ се стол с подвижна облегалка, който отчаяно простена, когато Райън наклони облегалката назад. — Преди малко ми се обадиха по телефона — започна той. Гласът му беше висок, сякаш изстискан с усилие от широкия му гръден кош. — На яхта край Луис Уорф са открити два трупа: Марк Уайт и съпругата му, Дебора Уорън — заля го внезапна вълна на адреналин и Кавано неволно се изправи. Райън продължи, доволен, че е успял да заинтригува подчинения си. — Колегите, които са отишли там първи, преценяват случая като убийство и след това самоубийство. Искам ти да се заемеш с разследването — Кавано кимна. Райън почеса с тлъсти пръсти главата си, после поизглади оредяващата си ниско подстригана коса. — Потърси нещо повече. Възможно е да е нещо сериозно. В тези семейства има напрежение. Уайт почти не говори с най-малкия си син, а Уорън и синът му се борят от години един с друг за политическа подкрепа. Двата мъртви са замесени в някои странни деяния в Лос Анжелис и утежняваха нещата допълнително. Възможно е някой да е решил да ги очисти — вдигна многозначително вежда. — Уорън се кандидатира за преизбиране догодина. Тая история вони — приключи този сбит анализ и вдигна папка и други документи с дебелина около десетина сантиметра от бюрото си, покрито с мръсни чаши от кафе и останки от сандвичи с деликатеси. — Отдели време за четене — бъди сигурен, че това четиво тук ще те заинтригува. Не бързай. Знаеш с кого си имаш работа, така че внимавай. И поддържай връзка с мен... Кавано — добави той на раздяла, — искам да знам всяка твоя стъпка.

Кавано първо беше поласкан за оказаното доверие, а после развълнуван от възможностите, които се откриваха пред него. Стана ясно, че не само той е следил проявите на семейства Уайт и Уорън с години. Папката на Райън съдържаше много по-подробна информация от неговата и обхващаше период от повече от петдесет години. Тя проследяваше издигането на двете фамилии до положение да фокусират вниманието на масмедииите и съответно — на

обществеността. Чрез изрезки от вестници и списания, разнообразни забележки и насъбрана вътрешна информация тя разкриваше хитроумни решения в бизнеса, политически амбиции, набиране на инерция, постигане на мощ. Но измежду достойното за възхищение просъскваха намеци за сенчести сделки, алчност и липса на милост... Кавано бе надушвал години наред зловредната им воня, просмукана иззад лъскавата фасада.

Повече от петдесет години семейства Уайт и Уорън бяха прониквали все по-широко в елита на богатите и властта. Естествено беше пътят им нагоре да е съпроводен със създаване на врагове, но разследването му нямаше да се съсредоточи върху тях. Налице бе вероятността двата трупа да са резултат на трусове вътре в семействата. Убили са ги, за да им запълнят устата с пръст веднъж завинаги... фантазиите му го подвеждаха да си представя с удоволствие как в крайна сметка двете фамилии се хващат в смъртоносна паяжина, изплетена от самите тях — върхов резултат на поетична справедливост...

А сега, докато гледаше надолу към събралите се за погребението и го виждаше така, както по-късно ще го види всеки по телевизията, Кавано разбираше, че всяка вътрешна измама или напрежение ще бъде — и наистина беше — добре прикрита. Въздухът изглеждаше сгъстен от тежка тъга, чийто облак бе увиснал неподвижно в него като мараня. Човек не би могъл да допусне наличие на предателство в група, която скърбеше като тези две семейства.

Те стояха струпани край двата гроба, като една общност с неразличими кръвни граници — член на Уайтови се притискаше отчаяно към някой представител на семейство Уорън, двама Уорънови покриваха фланговете на друг Уайт. Даваха вид на много тясно свързана група, независимо от намеците на Райън за наличие на антагонизъм между тях, на повърхността изглеждаха така в продължение на много повече години от тези на Кавано.

Вероятно това бе част от мистиката, която ги обграждаше. Задължение на Кавано беше да разбули илюзиите и да проникне до скритата реалност, да отдели и анализира всеки Уайт и всеки Уорън, за да открие оная слаба връзка, която поне Джон Райън вярваше, че съществува.

Нямаше да е лесно. Ако мощта беше крепост, то тогава лъжите на тези две семейства бяха изключително добре защитени. Да се открие пропукване в стената и да се проникне през нея, преди пролуката да бъде открита и запълнена, изискваше време, проницателна мисъл и упорство.

Райън му бе осигурил първото. Сега той имаше нужното време на разположение, за да проведе внимателно разследването. А колкото до другите две изисквания, нямаше проблеми, Кавано притежаваше и едното, и другото. Работеше от седемнайсет години в полицията и си бе създал имидж на детектив със забележително умение за разследване, съчетано с нужната упоритост и трудолюбие. Той сам се натоварваше с допълнителни задачи и изпитваше удовлетворение от добре свършената работа. Многобройните оплаквания на подчинените му от суровите изисквания към тях не успяваха да засенчат успехите, които жънеше.

Голяма част от другите детективи понякога се стремяха към публичност, но не и Кавано. Смяташе, че Джон Райън му бе поверил тази престижна работа именно заради това. И двамата знаеха, че евентуалният успех автоматично ще изтегли Кавано нагоре служебно, но бяха наясно, че пътят му нямаше да бъде осветен от прожекторите на масмедииите. Независимо от личното от мъщение, към което се стремеше — а нямаше начин да разбере дали този факт беше известен на Райън — Кавано знаеше, че ще проведе разследването на семействата Уайт и Уорън по същия професионален начин, свързан с упорита, тежка работа, характерна за неговия стил.

Напомни си, че на разследването вече е поставено начало, вдигна камерата и насочи лещите на обектива към опечалените. Движеше я бавно от лице на лице, разучавайки и идентифицирайки присъстващите. Забележително беше, че горещината сякаш не се отразяваше на членовете на двете семейства, докато всички останали изглеждаха като съсухрени цветя под палещите лъчи на слънцето. Сякаш предпазващ балдахин от скръб бе обгърнал в сянката си опечалените. От време на време нечия ръка повдигаше копринена кърпичка към очите, но като цяло лицата пред обектива бяха застинали и бледи.

Кавано пушна камерата в действие и запечата присъстващите на филм. В центъра на групата се бе събрало по-възрастното, поколение

на двете семейства — Гилбърт Уорън, два̀сет и три години член на Конгреса на Съединените щати, и съпругата му — Ленор, после Натали Уайт, притисната към съпруга си — Джаксън, президент и председател на борда на престижната много обхватна корпорация „Уайт Естейт“, която включваше между другото една от главните въздушни линии на страната и електронен раздел, тясно свързан с правителството.

Привлекателна четворка — стройни, елегантно облечени в черно хора, предизвикващи завист дори и в момент на скръб.

Децата им бяха не по-малко впечатляващи: всъщност те отдавна не бяха деца — възрастта им беше между трийсет и четирийсет и четири години. Най-възрастен беше Никълъс Уайт — мрачен, но елегантен, несъмнен наследник на „Уайт Естейт“ и съпругата му — Анджи, заслепяващо красива жена, разбила много сърца, когато отдели Никълъс от редиците на видните кандидати за женитба преди десетина години. Тук беше и Питър Уорън, адвокат, чийто егоцентричен стремеж към съдийска служба бе широко известен. Разбира се, придружен беше от втората си съпруга — Сали. Съвсем наблизо бе застанала сдържаната Лора Уориър Гарнър със съпруга си Доналд, известен специалист по пластична хирургия.

До възрастните Уайтови бяха най-малката им дъщеря — Ан и съпругът ѝ — Марк Мичъл, и двамата висши служители в „Уайт Естейт“. Между другите изпъкваше Емили Уорън, бивш модел, сега актриса, облечена за случая в драматично тясна черна рокля и с воал. Тя изглеждаше обезсилена от скръбта си и бе подкрепяна („Много подходящо“ — помисли Кавано) от футболния герой, превърнат в развихрен предприемач, Джордан Уайт.

Ако нямаше точна информация, Кавано би могъл да помисли, че семействата са свързани кръвно. Гил Уорън и Джак Уайт демонстрираха почти еднакви буйни перчеми посивяваща коса, но профилът на Уорън бе по-изострен около носа и брадичката от този на Уайт. И двамата бяха със среден ръст, широки рамене и твърда линия на челюстта, характерна за мъжете и от двете семейства. Жените обаче бяха различни: Натали бе по-тъмна и някак по-омекотена от русокосата Ленор. Дъщерите се различаваха по ръст и цвят, но и едните, и другите „хващаха окото“ еднакво силно.

Всички до един бяха красиви хора, определени индивидуалности и все пак не съвсем... Докато ги изучаваше внимателно, Кавано осъзна, че най-силната прилика между тях се дължи на достойнството, с което се държаха. „Богатите понасят скръбта гордо“ — помисли той със смесица от презрение и раздражение.

Разбира се, точно тези богати знаеха много добре, че ги снимат и филмират. Винаги ги снимаха и филмираха. Те бяха новина, събитията в семействата им доставяха фуража, с който медиите подхранваха лакомото любопитство на тълпата. Кавано бе достатъчно циничен, за да признае, че независимо от скръбта, Уайтови и Уорънови умееха да се държат пред камера.

Запечатана на филм всеки един от членовете на двете семейства и обърна обектива си към другите присъстващи на погребението. Разпозна мнозина от тях, а онези, за които не се сещаше от вестникарските статии, познаваше от други източници. Тук бяха, разбира се, и внуците, групирани между другите роднини по-назад. Отдели и някои от персонала на Гил Уорън и членове на борда на директорите на Джак Уайт. Останалата част от тълпата се състоеше от безброй изтъкнати членове на общности в областта на политиката и бизнеса, както и представители на артистичния свят и разни приятели на семейството.

Кавано оглеждаше внимателно тълпата и от време на време заснемаше някое и друго лице: например направи снимка на очарователен модел, истински привлекателна жена — клюките шушукаха, че и Марк Уайт, и баща му са имали вземане-даване с нея. После стори същото и с местен земевладелец, който редовно подпомагаше финансово кампаниите на Гил Уорън — и бе толкова морално изкривен, колкото можеше да си представи човек. Снима и личната секретарка на Гил, чиято четиринайсетгодишна дъщеря (нямаше я на погребението) беше с неизяснено бащинство...

Кавано върна обектива си пак на предната редица опечалени и забеляза четири фигури, малко настрани от останалите, откъм далечния край на ковчезите. Разпозна ги само заради ненаситния си интерес към двете семейства. Джонатан и Сара Макний обслужваха Уайтови от години. До тях се бе изправила Каси Мърел, вярната многогодишна икономка на Уорънови, самата тя изключително привлекателна жена. Дребната ѝ, изящна фигура бе облечена в тясна

черна рокля с висока шал-яка от бяла дантела. Елегантното ѝ облекло лесно би предизвикало подигравка, като се вземе предвид социалният ѝ статус, ако изражението ѝ не бе подходящо смирено. Прическата ѝ — прибран рус кок на тила — разкриваше деликатни, макар и малко изострени черти.

Но обективът на Кавано се помая на последната фигура от четиримата души, застанали малко настрани край ковчезите на починалите. Млада жена, точно толкова зашеметяващо красива, колкото всяка една родена Уорън или Уайт, но по по-омекотен, по-уязвим начин — дъщерята на Каси — Катя, израсла заедно с децата на Уайтови и Уорънови и често фотографирана заедно с тях. По-висока от майка си, Катя бе с пясъчноруса коса до раменете, деликатно триъгълно лице и стройна, гъвкава фигура. Облечена беше в стилна светлосива рокля с подплънки на раменете, ниска талия и съответстващи по цвят чорапи и обувки с токчета.

Информационната му банка я свърза със света на изкуството — или рекламата, не бе напълно сигурен. Замисли се върху проблема и реши, че втората възможност като че ли отговаря повече на изтънчения ѝ независим вид.

Но бе готов да приеме, че скръбта ѝ не беше само игра пред камерите на масмедииите — наведена глава, грациозно спусната коса на бузата. Майка ѝ бе поставила ръка на кръста и, а Катя се бе обгърнала сама, стиснала с дланта на едната ръка рамото на другата. Тя като че ли с мъка се сдържаше да не се разплаче на глас.

Той я снима няколко пъти, а после продължи да я следи през обектива. Тя изправи бавно глава, погледна за миг двата украсени с месинг ковчези, а после вдигна поглед над тях с изражение на болка и смут. Проследи бързо погледа ѝ — Джордан Уайт. Като че ли привлечен от мълчаливия зов на Катя и той вдигна изпълнени със същата болка очи.

Кавано бързо премести поглед от едното яйце на другото. Изписаното на тях чувство беше истинско, но причината зад него бе неясна. Защо тия двамата? Защо тая удължена размяна на погледи? Възможно беше Катя и Джордан просто да са отдавнашни приятели, споделящи скръбта си. Но е възможно и в отношенията им да има нещо много по-голямо, останало скрито за пресата. Любовници ли бяха? Или съзаклятници? Знаеше, че Джордан (като много други от

двете семейства) е загубил големи суми в резултат на сделки, ръководени от починалия — брат му Марк. Но за човек като Джордан Уайт, който имаше пари с купища, тези загуби не бяха нещо сериозно. Къде тогава беше мотивът? И защо бе умъртвена и съпругата на Марк — Дебора? А Катя? Възможно ли е това невинно наглед създание да е способно на убийство?

Мигът се стопи във времето. Катя пак наведе глава, а Джордан се вторачи в ковчезите на брат си и съпругата му, мечтателката на Уорънови...

Кавано отпусна камерата си и се замисли върху това странно съчетание — филмов продуцент и мечтателка. Официалното решение преди последните доклади от аутопсията беше, че Марк е убил Дебора, а после се е самоубил. Деянито бе извършено с личния му револвер и по него намериха отпечатъците само на собственика му. По време на стрелбата двамата са били сами на яхтата, закотвена на мястото си в бостънското пристанище. Все още предстоеше разпит на много хора: собствениците на съседните яхти, жители на близките квартали. Нямаше следи от насилствено влизане, още по-малко — от борба.

Но къде е мотивът? Защо човек, постигнал най-сетне професионален успех, ще убие невинната си съпруга и себе си?

Естествено репортерите не пропуснаха да се възползват от възможността за спекулации: едни изразиха предположение, че двамата са станали жертва на някакъв мистериозен дяволски култ в Калифорния и достойно за двама влюбени от детството си, бяха взели решение да умрат заедно. Според други Марк Уайт бил наркоман, трети твърдяха, че Дебора Уорън Уайт имала любовник и толкова вбесила съпруга си, че той изгубил контрол над себе си.

Джон Райън бе загатнал, че двамата мъртви са били замесени в някакви съмнителни дейности или просто са притежавали опасна за семействата им информация.

Робърт Кавано имаше за задача да установи коя от бързо множащите се теории отговаря на истината.

2.

Катя Мърел изслуша заключителните думи на свещеника с половин ухо. Беше като вцепенена от мига, в който майка ѝ се обади по телефона и ѝ съобщи за трагедията. Марк и Дебора — бе така безсмислено... Вярно, Марк беше преминал през своите върхове и пропасти. Вярно, той бе поел по по-скоростна отсечка от предпочитанията на въздушната Дебора... Но те се обичаха! Винаги се бяха обичали! Поне така изглеждаше.

Случилото се нямаше логично обяснение.

Катя посрещна с облекчение избора на семействата за простичка служба и бързо погребение. Представителите на масмедииите ще ги следват като ловджийски хрътки, докато се приберат на острова. Сигурна беше, че те ще побързат да сторят точно това веднага след приключване на съответните церемонии в града. Островът — собственото им частно убежище, бе срещу Мейн. Там бе единственото място, където можеха да се скрият от ненаситните очи на света.

Майка ѝ стегна леко ръка около кръста ѝ и Катя се върна в действителността. Вдигна глава и забеляза, че семействата се оттеглят, отправят се към дългите черни лимузини, които ги чакаха в близката алея. Тя потърси тъмната наведена глава на Джордан сред другите и в сърцето ѝ сякаш се впиха жарки пръсти.

Виждаше го за пръв път от почти година, но времето не бе намалило силата на болезнените и смущаващи чувства, които я изпълваха. Отчаяно искаше да отиде при него, но разбираше, че не е в реда на нещата да го направи сега. Така че се обърна заедно с майка си и семейство Макний към колата, която бе наела от летището снощи при пристигането си от Ню Йорк в Бостън.

Катя се измъкна от редицата и се отправи напред, без да изчака другите да потеглят. Бяха наели доставчици на храна за хората, които възнамеряваха да отидат до Доувър с двете семейства. Каси и двамата Макний искаха да присъстват на службата в гробищата, но трябваше

да побързат да се приберат в дома на Уорънови, където щеше да се състои приемът след погребението.

Климатичната инсталация бързо охлади колата и всички се почувстваха по-добре, независимо от обстоятелствата. Катя се съсредоточи върху отговорностите си на шофьор, макар и главно за да отстрани от главата си онези два скръбни ковчега. Но семейство Макний и Каси нямаше с какво да се разсейват.

— Просто да не повярваш — промълви Каси. Макар и зашеметена, тя произнесе думите внимателно, както се бе тренирала да го върши от години, за да не се разбере, че родният ѝ език е френският. — Имаха толкова много, за което си заслужаваше да живеят... и всичко свърши. Всичко — притисна върховете на пръстите към слепоочието си. — Защо? Защо този ужас?

Тези думи за миг пренесоха Катя деветнайсет години назад и тя ги чу, произнесени пак от майка ѝ, когато единственият ѝ по-голям брат и сродник — Кенет, загина в битка на хиляди километри от къщи. Тогава Катя бе само на единайсет, но никога не забрави болката и горчивината в гласа на Каси. Сега в гласа на майка ѝ имаше повече тъга и по-малко горчивина.

Сара Макний също бе като замаяна, очите ѝ бяха вторачени невидящо в пейзажа, който прелиташе край прозорците на колата, ръката ѝ бе отчаяно впита в тази на съпруга ѝ.

— Марк беше много чувствително дете — на свой ред прошепна тя с още по-силен от обичайното ирландски акцент, който не се опитваше да прикрива дори и в най-щастливите мигове от живота си. — Баща му изобщо не го разбираше, а майка му страшно се безпокоеше. Той беше мечтател, преливаше от творческа енергия, на която не намираще изход. Имаше видения, които го отделяха от другите. От самото начало майка му беше наясно, че той няма да пробие в бизнеса.

— Но той откри свой собствен бизнес — намеси се тихо Катя — и бе поел вече по пътя на успеха.

— Режисиране на филми — изсумтя презрително Каси. — Какъв бизнес е това?

— Много доходен — намеси се и Джонатан Макний сухо.

— Но несигурен.

Катя погледна майка си ласкаво, но с несъгласие в погледа.

— Всичко в този живот е несигурно до известна степен. Ако — да не дава господ — нещо се случи на Гил и Ленор днес, много вероятно е ти да загубиш работата си утре. Ако моята компания се погълне от друга днес, същото ще се случи и с мен... Марк се бе хванал за нещо наистина добро. Усърдният му труд най-сетне бе възнаграден. Една от причините, поради която случилото се не е за вярване...

— Режисиране на музикални видеоклипове! И ти го наричаш добър бизнес? — подигра се Каси. — Не е кой знае колко трудно да си представи човек тълпата, с която се смесва!

— Мамо, Марк беше на четиридесет и три години. Тоест не бе дете, за да не знае какво върши, филмите му бяха добри, а музикалните видеоклипове са като пудрата захар върху тортата. Всеки ще ти каже, че бяха много навременни. Попитай Джордан, сега той касира купища пари, а кабелната му телевизия е посветена почти изцяло на видеоклиповете от вида на създадените от Марк!

Сара се наведе напред.

— Джордан е голям късметлия, каквото и да докосне, превръща го в пари.

Да, така беше — от самото начало Джордан жънеше успех след успех. Ник беше съвършеният син, Марк — влудяващият син, а Джордан, най-малкият — агресивната черна овца на семейството. Бе твърдо решен да поеме по самостоятелен път, да избегне „Уайт Естейт“ и да си създаде самостоятелно име на успешен бизнесмен. Наследил находчивостта и избухливия нрав на баща си, който всяваше еднакво силен страх и у съдружници, и у конкуренти, той потегли напред като танк, на който нищо не можеше да се опре. Имаше времена, когато бе поставял всичко на карта, за да осъществи даден проект, бе издържал натиска на бурни моменти, които разпръскваха другите по всички посоки на света — и се бе справил! Най-силното му качество бе упоритостта.

— Дебора беше бременна — промълви Каси толкова тихо, че Катя, която се бе замислила за Джордан, не бе сигурна дали бе чула правилно думите ѝ.

— Моля?

— Дебора беше бременна.

Катя неволно пое шумно дъх.

— Не знаех! — хвърли поглед в огледалото за задно виждане и забеляза, че и двамата Макний бяха стреснати, което не я изненада. Каси Мърел не обичаше клюките и освен това тя гледаше да стои повече или по-малко настрани от Сара и Джонатан Макний. Въпреки че работеше същото и често се сблъскваше с тях, тя винаги съумяваше да се държи на определено разстояние.

— Току-що бе потвърдено — призна тя сега. — Чух госпожа Уорън да говори със съпруга си оня ден. Дебора е пожелала да запази бременността си в тайна, докато не стане видима.

Допълнително разстроена, Катя впи пръсти в кормилото.

— Смяташ ли за възможно Марк да не е искал детето?

— Не знам...

— Или тя да не е го е искала?

— Не знам.

— Възможно ли е двамата с Марк да са спорили по този въпрос?

— Не знам. Чух само едната страна на историята. Госпожа Уорън беше изплашена и напълно разбираемо, като се вземе предвид през какъв ужас премина Дебора с последната си бременност! — Дебора отчаяно бе искала да има дете — бе забременяла преди четири години, износи го девет тежки месеца и го роди мъртво. — Възрастните Уорънови бяха доволни. Изглежда, смятаха, че ако всичко мине добре, Дебора ще бъде истински щастлива. Сигурно не ѝ е било лесно по цял ден сама вкъщи, докато Марк тича нагоре-надолу.

Катя би могла лесно да оспори майка си. Дебора беше напълно наясно какъв живот ѝ предстои с Марк, когато се омъжи за него, но какъв беше смисълът да спори с Каси? Те бяха мъртви. И двамата. Този чудовищен факт я шокираше всеки път, когато се опитваше да го осъзнае.

— Господи, като че ли вчера беше... всички ние деца... волни като птички... игрите заедно... — прошепна тя и думите ѝ се ронеха от устата, докато през главата ѝ преминаваха вечно живите спомени от детството. Спътниците ѝ замълчаха, потънали в мислите си. Катя почти съжеляваше, че приближаваха към Доувър: предстоеше най-тежката част на деня.

Снощи пристигна много късно и веднага отиде в малката къща на майка си в задната градина на Уорънови, където бе израсла като дете. Не бе заставала очи в очи с Уорънови и Уайтови: видяла ги бе

само на гробището. А сега ѝ предстоеше да се яви между тях, както преди, и скръбта им ще засили нейната, тяхното страдание ще я измъчи допълнително...

Тя пое дълбоко дъх, зави от главния път в частния, който скоро я доведе до ново разклонение. На няколкостотин метра вляво се издигаше елегантната каменна къща в колониален стил на Уайтови, а горе-долу на същото разстояние вдясно — там, където тя насочи сега колата си — величествената къща на Уорънови.

Като дете Катя често се бе питала защо двете семейства, които бяха иначе толкова близки и бяха закупили два съседни парцела, в крайна сметка бяха построили толкова различни къщи. Запита майка си и Каси ѝ отговори тогава, че различните жени имат различни вкусове, с което още повече озадачи Катя. Макар и още дете, тя разбираше, че Джак и Гил държаха нещата в ръцете си, а не съпругите им.

Едва когато порасна, разбра, че двете къщи бяха цената на утехата, предложена на двете жени. Действително Джак и Гил бяха властните фигури, който се къпеха в светлините на прожекторите и жънеха слава. Съпругите им бяха в сянка и много често сами. Като почит към тях и признание за търпеливостта им мъжете бяха отстъпили, когато се е решавал въпросът с модела на къщите.

И така различните стилове даваха израз на различните личности зад тях. Натали Уайт в нейната очарователна каменна фермерска къща бе много по-общителна от Ленор Уорън в претенциозния ѝ дом в колониален стил.

Нова остра болка за Дебора преряза Катя, докато мислеше за майка ѝ — Ленор. Нежната и щедра Дебора, която копнееше само да обича и да бъде обичана... чиято майка бе така строга, а бащата — едно вечно отсъствие... която така горещо бе желала дете — и на която то бе отказано на два пъти от смъртта...

„Кой твърди, че сърцата на богатите не кървят?“ — запита се тя гневно наум.

Спря пред къщата на майка си, настрани от камионите на платените организатори на приема. Остана зад кормилото за минутка, за да събере сили, после последва със скръбни стъпки другите към голямата къща на Уорънови.

Пред вратата Каси се обърна и тихичко ѝ нареди:

— Не искам да работиш, докато си тук.

— Защо не? Ти го вършиш.

— Това е моята работа, не твоята.

— Но защо да не ти помогна?

— Ти си гостенка.

— Гостенка в собствения ми дом?

— Знаеш какво искам да кажа.

Да, знаеше. Това бе същността на проблема, с който се опитваше да се справи от години. Коя бе тя? Къде ѝ беше мястото? От една страна, това беше нейният дом. Бе израсла между Уайтови и Уорънови — малката осиновена сестричка на всички. Бяха ходили заедно на училище, на уроци по танци и кънки. Можеше да отиде навсякъде и в двете къщи, да скита по поляните, да влиза в конюшните. Прекарваше Деня на благодарността с Уайтови, Коледа — с Уорънови. А през лятото отиваше заедно с всички на острова.

Никога не бе лишавана от нищо. И все пак... Майка ѝ беше само наемна работничка.

От момента, когато порасна достатъчно, за да схване, че двамата с брат ѝ бяха на по-ниско социално стъпало от другите, Катя се бе чудила на материалните предимства, на които се радваше заедно с брат си. Каси обясняваше хубавите дрехи, уроците по кънки и джобните пари с разумното разпределение на възнаграждението ѝ и с щедростта на Уорънови. Катя скоро осъзна, че съкровено желание на майка ѝ е да изтика децата си на по-високо социално ниво.

Когато беше в гимназията, тя бе някъде по средата между две социално-икономически нива. Играеше ролята с много малко усилия от своя страна, представяше се за част от Уорънови или Уайтови. Много малко хора извън непосредствения ѝ кръг от приятели знаеха, че тя бе само дъщеря на икономката. Но тя знаеше и това знание допринасяше към характерния за юношеството смут и объркване. Изпитваше непоносимо неудобство, когато се хранеше на масата заедно с Уорънови, докато майка ѝ вечеряше с прислугата в кухнята. Чувстваше се задължена да помага в къщата, а се стесняваше, когато го вършеше. Все повече се притесняваше, отивайки в кълтри клуба заедно с другите, когато знаеше много добре, че не принадлежи към него.

Доиде време за колеж и тя си даде сметка, че трябва да се откъсне и да поеме по свой собствен път. Вместо да изпълни желанието на майка си да кандидатства за „Уелзли“, „Радклиф“ или „Смит“, тя се ориентира към нюйоркския университет, където бе приета за студентка на пълна стипендия. Там Катя се надяваше да намери анонимност, а след време — и себе си.

В Ню Йорк бе и Джордан Уайт...

— Катя? — майка ѝ я върна към настоящето с леко подръпване и тревожен поглед. — Добре ли си?

За миг Катя се вторачи неразбиращо в нея, после се усмихна:

— Разбира се!

— Знаеш какво имам предвид. Сега си жена с професия, градиш кариера. Ти си успяваща жена, Катя. Майка ти може и да е само една икономка тук, но ти — ти си равностойна на всеки един от Уайтови и Уорънови, с всеки от гостите им днес! — погали я леко по косата. Спонтанен сърдечен жест, моментно изплъзване от железния контрол на мозъка ѝ. Катя винаги бе усещала това вътрешно противоречие у майка си: дълбока нежна любов, потисната от силна амбиция. — Искам да държиш главата си високо вдигната.

— Мисля, че държа твоята глава високо вдигната — подразни я ласкаво Катя и отстъпи настрана, за да даде път на келнер с поднос, претоварен с храна от един от камионите. Каси го изчака да отmine, преди да отговори.

— Гордея се с теб — заяви тя и за миг прегърна силно дъщеря си. — Не го отричам. Имам право да се гордея, нали?

Катя пое с благодарност удоволствието от моментната близост.

— Направих, каквото можах. Господ знае, че го сторих.

— Каси? — гласът на Сара прозвуча от кухнята с леко истерична нотка в него. Последва го закръглената ѝ фигура, която изплува на хоризонта няколко секунди по-късно. — Не могат да намерят кафеварката! Търсих навсякъде!

Каси неохотно се отдели от дъщеря си, като стисна леко ръката ѝ, преди да се обърне към Сара.

— Просто не си потърсила на точното място — отговори ѝ тя спокойно и се отправи да открие изчезналата кафеварка.

Катя се усмихна зад гърба ѝ, толкова горда с майка си, колкото майка ѝ — с нея. Но невинаги беше така. Споменът за онези зелени

години в гимназията надигна виновно глава... Годиците, в които се опитваше да установи самоличността си, години, когато се срамуваше от работата на Каси... Гневеше се, че тя не бе опорен стълб на обществото, че някои гости на Уорънови се отнасяха с презрение към майката и към дъщерята, че не може да впечатли приятелки, като ги покани у дома си на вечеря...

Бе разкъсвана на части. Имаше времена, когато сърцето я болеше при мисълта, че съдбата на майка ѝ бе да оправя леглата на чуждите хора. Всъщност имаше наета камериерка, която се занимаваше само с почистването на къщата, и готвач, чиито специално приготвени пържоли, сервирани с лимонов сок, бяло вино и краве масло, бяха прочути колкото белгийските му вафли. Напомняше си го, но болката оставаше.

Едва когато отиде в колеж и за пръв път в живота си се смеси с хора от различни социални нива, Катя погледна с други очи на майка си и се изпълни с гордост и разбиране.

Задълженията на Каси бяха да надзирава домакинството на Уорънови и да осигури безпроблемното протичане на всеки ден. Тя го вършеше добре. Държеше нещата под контрол. И Катя си даде сметка, че източникът на стабилност в характера ѝ се крие в силната личност на Каси.

Край нея бързаха напред-назад работници, влизаха от стая в стая на обширния долен етаж на величественния дом и Катя се питаше с чувство на уважение как майка ѝ съумява да се справи с огромните си отговорности. Домът на Уорънови бе наистина впечатляващ. При всяко връщане в него тя го оценяваше все повече и повече. Залата за хранене бе обзаведена със салонен бюфет с грациозни извивки и махагонова маса и столове, излъскани до блясък, всекидневната — с двойни дивани и облечени в пъстра сатинирана дамаска фотьойли, а от огромното антре се извиваше елегантно стълбата към горния етаж. Къщата бе като сбъднат сън.

Но Катя бе доволна от малкия си стилизиран апартамент в Ню Йорк. Отпусна се на тясната пейка пред рояла във всекидневната, давайки си сметка, че ако някога бе копняла да нарече всички тия вещи свои, сега това желание вече бе изчезнало. Отдавна не мислеше, както някога в миналото, че Уайтови и Уорънови са най-големите късметлии на земята.

Знаеше, че не е така.

Късметът нямаше нищо общо с богатството и властта... и нито едното, нито другото бе гаранция за щастие. Трагичната съдба на Марк и Дебора го доказваше.

На алеята отпред изпищяха гуми и Катя неволно обърна глава. Изправи се с внезапно ускорен пулс и забърза към предната врата. Отвори я и веднага я лъхна горещина, която нагнетяваше още повече скръбната атмосфера, обгръщаща с тъжния си покров пристигналите зловещи черни лимузини.

От първата излязоха възрастните Уорънови. Видно беше, че Ленор едва се крепи на краката си. Подкрепяше я зет ѝ Доналд, а Гил се обърна да помогне на Лора и децата.

Катя стоеше на прага и сърцето ѝ ридаше за всеки един от тях. Прегърна Лора, после Доналд, докато децата им потънаха бързо в гостоприемната хладина на къщата. Приближи се Ленор и Катя плъзна нежно ръка около кръста ѝ, притисна буза до нейната.

— Толкова съжалявам, госпожо Уорън — прошепна тя, — толкова съжалявам...

Ленор не реагира на прегръдката ѝ, но Катя не го и очакваше: госпожа Уорън никога не я бе възприемала като другите и тя я разбираше. Сърцето ѝ обаче бе отворено по много причини към тази жена.

След Ленор последваха прегръдки за Питър, съпругата му и двамата им сина — и по-продължителна за Емили. От всички деца на Уорънови Емили бе най-близо по възраст до Катя и двете бяха навремето много близки приятелки. Въпреки че през последните десетина години всяка от тях пое по свой собствен път, обичта, споделяна в детството, остана недокосната от времето.

— Какво бих могла да кажа, Ем? — промълви Катя. — Не трябваше да се случва...

— Знам — отвърна Емили само с една дума. Стисна воала си с ръка и протегна другата назад, за да придърпа напред придружителя си. — Катя... Андрю.

Катя кимна, сигурна, че Андрю е актьор, но не и от онези, които имаха значение за нея. В този момент към предната врата се приближи Гил Уорън, тя се извини с поглед на Емили и Андрю, слезе бързо по

трите стъпала и застана пред него със свито сърце. Той пристъпи напред и веднага я притисна в стегната прегръдка.

— Катя... радвам се, че си тук.

И тя пак усети онова необяснимо нещо, което витаеше между двамата, и за миг го притисна към себе си със същата сила.

— Бих желала да съм тук по друг повод, Гил. Знаеш какви бяха чувствата ми към Дебора.

Гил не отговори. Отстъпи назад и се вгледа в лицето ѝ. После се усмихна тъжно и ласкаво докосна бузата ѝ с опакото на ръката си — жест, който се бе превърнал в част от живота на Катя, както и черешовият аромат на любимия му тютюн за лула, просмукан в дрехите му.

— Радвам се, че си тук — повтори той с разтреперан глас. Хвана я за лакътя и я поведе към къщата. — Трябваше да ни се обадиш снощи.

— Аз... прецених, че не ми е мястото сред вас в този момент... сред всички други...

— Щеше да ни бъде приятно. Отдавна не сме те виждали.

— Как е Ленор?

— Не много добре. Предполагам, че няма да издържи повече от час, преди да се оттегли в стаята си.

Не бе нужно да се впуска в подробности: навикът на Ленор да търси уединението на стаята си при всяка криза бе добре известен, както и фактът, че почти винаги имаше нещо, което тя възприемаше като криза. Още една причина да се възхищава на майка си — заедно с Натали Уайт Каси бе много повече майка от Ленор на младите Уорънови. Ако светът само знаеше...

— А ти? — запита Катя, вгледана в бледото му уморено лице. — Как си?

— Ще се справя — сви рамене той, опита се да се усмихне, но не успя.

Бяха вече в обширното антре. Гил целуна нежно Катя по челото, изправи рамене и без да каже нито дума повече, се върна обратно на алеята пред къщата. Отиваше да посрещне избирателите си. Всеки друг би се смаял, но Катя го познаваше добре — политиката бе в кръвта му. Човек или трябваше да го приема и обича такъв, какъвто е — или да го презира. Катя просто бе избрала първото.

Потокът от хора през предната врата се поднови с пристигането на Уайтови. Катя посрещаше със сърдечна прегръдка всеки един: Натали бе като вцепенена, Джак — объркан... После Ан, съпругът ѝ, четиригодишната им дъщеричка... Ник и Анджи и четирите им деца, навървени след тях...

И Джордан. Катя неволно задържа дъх, когато той се изправи пред нея, после сърцето ѝ лудо заби. Имаше изтощен вид, но въпреки това изглеждаше чудесно. Тъмната му коса беше по-дълга от тази на брат му и баща му, по челото и яката му падаха кичури коса. Вече бе съблякъл сакото си, разхлабил връзката и разкопчал първото копче на ризата си — не толкова заради горещината, предположи Катя, колкото в напразен опит да освободи вродения излишък на енергия, която преливаше от него. Никога не е бил сдържан и годините не го бяха променили. Но се бяха разписали в ситните бръчици около очите и в прорязаните вдлъбнатини около устата. Признаци на чувство за хумор, сега преbledнели и опънати в отсъствието на смеха.

— О, Джордан! — прошепна Катя и очите ѝ се изпълниха със сълзи. Той разтвори ръце и тя се стопи в прегръдката му, съкрушена от дълбоко вътрешно противоречие. Истински щастлива беше, че пак го вижда и усеща, но същевременно бе изпълнена със скръб. Притисна се към него и за пръв път се разплака тихо. Както винаги, присъствието му бе вдигнало задържащите бариери, дало ѝ бе най-сетне възможност да излее мъката си в облекчаващи сълзи. Той беше идолът и защитникът от детството и ранната ѝ младост, обожаваше го от крехка възраст, бе само четиригодишна, когато го отдели от всички останали. Той винаги беше до нея, когато имаше нужда от закрила, винаги ѝ бе внушавал прекрасното чувство, че е различна от другите... Сега я притисна силно към себе си, попивайки болката ѝ, въпреки че ръцете му трепереха от неговата собствена скръб. Избърса нежно сълзите от бузите ѝ, после пак я обгърна в силните си ръце и нежно я залюля. Тя се зареди с енергия от неговата, намери утеха в твърдото тяло и леката ласка на бузата му върху косата си.

— Защо, Джордан? Защо? — вдигна тя към него разплакани очи. Умолителен въпрос, който би могъл да се отнася до много неща в живота ѝ — в живота и на двамата, — но трагедията в момента бе на първо място в мисълта им.

Джордан пое дълбоко дъх, изпусна го бавно и заговори за пръв път с разстроено глас, каквото бе и изражението му:

— Не знам. Само Господ знае... Задавах си вече този въпрос хиляди пъти през изминалия ден и половина и не мога да намеря отговор — погледите им се преплетоха и тя забеляза, че и неговите очи бяха изпълнени със сълзи. После той вдигна глава и се огледа. Роднини и приятели на семейството минаваха край тях, някой го потупа по рамото, друг стисна съчувствено ръката му, всеки измърморваше някакво съболезнование на минаване. Той обгърна раменете на Катя, притисна я до себе си отстрани и двамата тръгнаха след другите. — Ти се превърна в почти непозната през последната година — подхвърли той, вгледан в нея. Тя не отрече, нито потвърди този факт и той продължи: — Изглеждаш прекрасно.

— Изглеждам ужасно — тя прокара бързо пръст край очите си, за да отстрани петна от размазан грим.

— Не, прекрасно. Винаги си била красавица, но при всяка нова среща забелязвам, че ставаш все по-красива.

— А ти винаги си бил голям ласкател, Джордан Уайт.

Права беше и той дори не направи опит да я оспори. От дванайсетгодишен имаше навика да ръси комплименти на жените: нещо всеизвестно. Но Катя не знаеше, че на нея той винаги бе говорил само онова, което наистина чувстваше.

— Виждам, че животът е в хармония с теб като художествен директор.

Бяха влезли във всекидневната и разговорът им бе приглушен от тихия монотонен говор на насъбралата се тълпа.

— Животът на всяко ниво в една агенция по рекламите е много напрегнат и трескав, а ние не сме от най-големите. Но го харесвам.

— Успя да постигнеш своето. Мъжете не ти създават неприятности повече, нали?

— Само когато се нуждаят от виновник за нещо. Но ще се справя — мисълта ѝ пак я върна към трагичния повод за събирането днес и лицето ѝ се сгърчи от болка. — Самоубийство... Никога не съм го очаквала от Марк... още по-малко... убийство. Сигурни ли са? Наистина ли са сигурни, че някой не се е промъкнал на яхтата им?

Джордан я притегли на пейката пред рояла. Бяха прекарвали с часове на същата тази пейка в безгрижен смях, докато Джордан си

играеше с клавиатурата. Но сега мислите им бяха мрачни, съсредоточени само върху настоящето.

— Провеждат разследване — той изсумтя презрително. — Предстои да чуем прочутата последна дума.

— Колко време ще им е нужно да проверят яхтата?

— Не особено дълго, ако става въпрос за прост оглед, но много повече време ще е нужно да се прекарат нещата през лабораторията. В предварителния доклад няма доказателства за мръсна игра от трето лице.

— Марк имаше ли врагове?

— Всички ги имаме.

— Но кой би убил?

— Не знам — той се намръщи; явно бе, че се бори вътре в себе си с някакъв проблем, докато галеше механично ръката на Катя. — Двамата с Марк имахме различия и спорове. Години наред той вършеше истински щуротии.

— Онези лоши инвестиции?

— И тях, и други неща...

Искаше ѝ се да продължи този разговор, но в този момент към тях се приближиха мъж и жена. Тя не разпозна двойката, но Джордан стана и ги поздрави сдържано. Катя съумя да се усмихне учтиво, когато той я представи, но почти веднага отклони вниманието си от мрачната размяна на съболезнования и благодарности.

На другия край на стаята Джак Уайт бе обграден от бизнесмени, всички видимо погълнати от сериозна дискусия. До вратата Гил Уорън бе зает по същия начин с друга група мъже, вероятно негови политически поддръжници. „Двама мъже с еднакви навици и живот — помисли Катя. Ако ги гледа човек отстрани, ще реши, че присъства на коктейл, не на погребение.“

Малко по-настрани Натали Уайт бе обвила с ръка кръста на Ленор Уорън. Заобикаляше ги тълпа от приятелки и Катя се запита дали вниманието не им бе по-скоро товар, отколкото утеха. Джак и Гил изискваха внимание и смучеха сили от него: то бе неделима част от техния свят. Но съпругите им не бяха така устроени и толкова гъвкави. Натали изглеждаше така, като че ли би искала да заплаче, но се сдържаше, а Ленор — като че ли имаше нужда да излее скръбта си в плач, но не можеше.

Ан, по-малката сестра на Джордан, се обливаше в сълзи, без да се смущава ни най-малко. Седеше на ъгъла на един от диваните, притиснала дъщеричката си в прегръдка, отдадена на мъката си. Имаше още толкова неща да сподели с Джордан, но сега не му беше времето. Срећна погледа му и насочи с очи вниманието му към Ан. Той прецени бързо положението и кимна.

— Виж какво можеш да направиш за нея — подтикна я той тихо. — Ще те потърся по-късно — целуна я леко по главата и се отправи към насъбралите се, като се спираше при всяко познато лице, за да поздрави и изслуша съболезнования.

Катя го проследи с поглед, докато се изгуби сред хората, и едва тогава се отправи към Ан.

— Ан — започна тя тихо, като се отпусна до сгърчената фигура на дивана и обгърна с ръка кръста ѝ. — Шшш... Всичко е наред...

Ан стисна силно клепачи, пое с мъка дъх, после бавно вдигна глава и я погледна.

— Накрецях му такива... такива грозни неща... — прошепна тя отчаяно. — Последната ни среща беше... беше ужасна...

Катя се наведе напред и погали ласкаво главицата на малката Аманда.

— В трапезарията има разни хубави нещица за хапване, скъпа. Защо не отидеш да си избереш едно от тях? Сигурна съм, че братовчедите ти са вече там.

Аманда нямаше нужда от втора покана. Измъкна се от ръцете на майка си и се отправи към отрупаната маса в съседната стая. Едва тогава Катя се обърна към Ан.

— Всички хвърляме грозни думи един срещу друг по едно или друго време. Но имаме и хубави общи преживявания. Защо да не мислим за тях?

— Опитвам се, но в ушите ми непрекъснато кълтят онези думи... и ми се иска да... да си ги прибера обратно... Но не мога. Твърде късно е... Защо го е направил, Катя? Какво го е накарало да го стори?

— Едва ли някога ще разберем...

— Така е, права си. Не е ли тъжно? Винаги е бил малко странен. И глупав — тя замълча за миг. — Бедната Дебора. Знаеш ли, че бе подложена на лечение, откакто... от раждането на бебето?

— Да.

— И Марк имаше нужда от същото. Но татко не искаше и да чуе негов син да посещава психотерапевт. Мама продължаваше да настоява и Марк удари тавана. Ставаше все по-лошо и по-лошо с всяко негово идване тук...

— Какво ставаше лошо? — въпреки че никога не бе прекъсвала връзката си с двете семейства, сега Катя си даде сметка, че не бе виждала Марк от доста дълго време.

— Приказките му за пари, за слава. Беше като... като обзет от зли сили. Направо отвратителен — в погледа ѝ се появи молба. — Никога не сме били такива, нали, Катя? Ти ни познаваш най-добре. Били ли сме някога отблъскващи заради богатството си?

— Разбира се, че не — ако пресата понякога бе подхвърляла друго, то това се дължеше само и единствено на завист.

— Парите никога не са били всичко... не са били самоцел за нас.

— Така е — не и за поколението на Ан от двете семейства. — Вие никога не сте парадирали с имането си. Но по едно време Марк харчеше парите прекалено бързо и може би заради това значението им за него е нараствало. Все пак напоследък имаше успехи, нали?

— Така мислех. Всички смятахме, че е така. Той действително говореше непрекъснато за нещата, които върши. Но когато двамата с Дебора дойдоха тук миналия месец, той ми поиска заем и отказа да обясни за какво му е. А когато го обвиних, че е затънал до уши в неща, които не са за приказване, той избухна. И тогава... тогава му накрещях онези грозни думи — гласът ѝ заглъхна. — Може би ако бях по-спокойна, ако тогава имах търпението да говоря нормално с него, ако се бях опитала да разбере какво всъщност става...

Катя стегна прегръдката си.

— Не си права да се обвиняваш за случилото се, Ан. Марк беше самостоятелен човек, отделна личност...

— Беше ми брат — очите ѝ пак се напълниха със сълзи. — И ти имаше някога брат, Катя. Как се чувстваше, когато той загина?

Стресната от въпроса, Катя се замисли за момент.

— Тъжна. Гневна. Объркана. Прекалено млада бях, за да чувствам вина и освен това нещата бяха различни.

— А аз чувствам вина. Голяма вина.

— Непродуктивно отношение, отношение с отрицателен знак, а ти си една от най-положителните млади жени, които познавам. Какво

смяташ да направиш по въпроса?

Ан се нуждаеше точно от такъв директен подход. Тя се вторачи в Катя за момент, отвори уста, за да спори, затвори я и въздъхна.

— Нищо. Никой нищо не може да направи... освен да продължи по пътя си... — Катя кимна и Ан се замисли. — Ти си добър човек, Катя.

— Както и ти. Както останалите.

— Не знам... Разглезени сме. Прекалено дълго всичко се нареждаше така, както го искахме. А когато се случи нещо непоправимо като станалото, се вбесяваме. Няма начин да изкупим обратно Марк или Дебора, но съм готова да се закълна, че татко би се опитал да подкупи и Господ, без да му мигне окото, стига да знае къде да го намери.

— Всеки родител би го направил. Джак не е изключение.

— Но ти си — Ан бързо върна разговора обратно към Катя. — Ти се справяш добре и при това напълно самостоятелно.

— Имах доста добър старт оттук.

— Независимо от това. Би могла да работиш с нас, но не пожела. Отказа и да отидеш във Вашингтон, за да работиш с Гил.

— Имах нужда да установя моята собствена самоличност.

— Е, направи го. Надявам се само Джордан да го схване, преди да стане твърде късно.

Сърцето на Катя замря за миг.

— Джордан? Какво общо има Джордан с мен?

— Ти би била добра за него...

— Аз съм му като сестра.

— Но не си. Винаги е имало нещо по-специално между вас двамата. И след като скъса с Шон...

Катя въздъхна.

— Ан, брат ти има богат избор сред най-разкошните жени в света. Всеки път, когато попадна на негова снимка в някой вестник, виждам различна жена в ръцете му. За какво съм му аз?

— Любов, женитба, деца.

— Може би още не е готов за семейство.

— Той е на трийсет и девет, за бога! Какво чака?

Вместо отговор Катя се усмихна смутено:

— Да загуби третия си милион и да спечели четвъртия?

Ан не намери нищо смешно в шегата на Катя.

— Срещаш ли се с някого?

— Да.

— Някой специален?

— Не.

— Обичаш ли Джордан?

Погледът на Катя премина неவிждащо през множеството, насъбрано в стаята. Не бе готова за този разговор не толкова, защото не знаеше отговора на въпроса, а защото бе така фрапиращо отдалечен от повода за събирането тук през днешния ден. Бе поискала само да утеши Ан. Изглежда, бе прекалила с усилията си.

Намръщи се, пое дълбоко дъх и погледна Ан.

— Обичам всеки един от вас. Знаеш го.

— Но с Джордан е различно, нали?

— Живеем в един град, но не се виждаме често. Много е зает. Често пътува. Като мен.

— Не отговори на въпроса ми.

— Не мога. Джордан и аз...

— Ще говоря с него.

— В никакъв случай! — възкликна Катя. После се сети за хората наоколо и понижи глас: — Ан, моля те. Недей.

— Защо не? Той ми е брат. Да, права си, нищо не мога да направя повече за Марк, но с Джордан нещата стоят другояче.

— Джордан не се нуждае от помощ.

— Сигурна ли си?

— Той е щастлив така, както е.

— Той е глупак. Ако скоро не те грабне за себе си, някой друг ще го стори.

Катя не бе особено сигурна в сбъдването на това пророчество. Беше се опитвала, да, беше се старала в това отношение. Често се бе срещала с мъже през изтеклите години, дори бе поддържала връзката си с Шон цели четири дълги години, надявайки се отчаяно, че тя ще прерасне в любов. За нещастие нито Шон, нито който и да било друг мъж от онези, с които излизаше, не й въздействаше така, както Джордан...

Разбира се, нямаше да го признае на Ан. Някои неща бяха... бяха свещени.

И тя прибягна до прикритието на шегата:

— Какво ще правя с Джордан? Та той е вечно на ръба на фалита, залага всичките си спестявания за един или друг чудат проект. Купува вечно губещи хоккейни отбори, сгради, разядени от плъхове, оригинално изкуство, което изглежда като сценична дрипа. Той е повече от непредсказуем и напълно непоправим. Влиза през изхода и се качва по ескалатора, слизащ надолу. Не е способен да изкара и един ден без обичайната доза австралийски орехи, отглеждани в Хаваи. И като добавка е луда глава в платноходка, маниак върху кон, изяжда куп сладоледи един след друг и хърка.

— Как разбра? — Ан присви подозрително очи.

— Защото многократно е заспивал на този диван точно посред семейните празници!

Ан прокара замислено пръст по долната си устна.

— Ммм. Възможно е и да си права. Като че ли не изглежда кой знае каква придобивка — погледна Катя с дяволита усмивка, понечи да стане, но се застоя още миг, обърна се към младата жена до нея и я прегърна. — Доста тежко беше на гробищата... Но животът предлага повече от смъртта, нали?

Въпрос, който не изискваше отговор ѝ, който Катя си повтаряше многократно през следващите няколко часа. Както се очакваше, Ленор се оттегли на горния етаж, но Натали продължи да се носи бавно и безшумно между общите им гости. Джак и Гил успешно се справяха с множеството, макар и с приглушени тонове и известно намаление на приятелските потупвания по гърба, какъвто бе обичаят им. Останалите членове на двете семейства се събираха и разделяха според очакванията.

Катя се придвижваше от група на група, разменяше някое и друго изречение с членовете на семействата, поздравяваше приятелите им, които познаваше, запознаваше се с онези, които не познаваше. Да, смъртта на Марк и Дебора бе шокираща. И трагична. И смуцаваща. Не, нямаше признаци на сериозно напрежение нито от страна на Дебора, нито от страна на Марк. Да, каква безсмислена загуба на живот.

Намираше траура потискащ и ѝ се искаше да съумява да се справя така галантно с него, както Гил и Джак. Не бе в състояние да преглътне каквото и да било и пиеше само кафе. Когато усети, че

ръцете ѝ започнаха да треперят, стисна ги здраво в скута си. Когато главата ѝ запулсира опасно, отиде до кухнята и взе два аспирина. А когато се замоли този ужасен ден да свърши най-сетне, Джордан ѝ се притече на помощ.

Беше в салона за хранене и говореше разсеяно с приятел на Никълъс Уайт, когато Джордан се притисна дяволито към гърба ѝ.

— Помогни ми — прошепна той в ухото ѝ. — Полудявам — изгледа мъжа, който говореше с нея. — Ще ни извините ли? — и без да изчака за отговор, хвана ръката на Катя и закрачи бързо през салона към кухнята и оттам — към задната врата. Тя трябваше да подтичва до него, но този факт не я смущаваше. Обещанието за отдих — при това с Джордан! — бе добре дошло.

Той не спря нито за миг — дори когато минаха през задната врата и изтичаха по стъпалата надолу. Продължи да крачи със същото темпо, докато къщата, а след нея и конюшните не останаха далеко зад тях и те навлязоха в ябълковата градина. Едва тогава забави крачка, но не спря.

Крачеше безмълвно напред. Нямаше нужда от думи: Катя разбираше, че той иска да изразходва натрупаната нервна енергия — същото се отнасяше и за нея. Дори горещината навън изглеждаше добре дошла в сравнение с потискащата атмосфера в къщата. Въпреки че не бе възможно да се зачеркне напълно от ума ѝ, тъгата на деня, мрачният покров на смъртта като че ли се стопи в сладкия аромат на тревата под нозете ѝ, в младите ябълки сред клоните на дърветата, в загриженото бръмчене на работлива пчела. Светът пулсираше от живот и вдъхваше утеха и увереност.

Вървяха дълго така през избуяли кленове и борове, после край ниска каменна ограда, която обграждаше имота, преди да се върнат бавно към къщата. Джордан спря едва когато стигнаха до стъпалата пред задната врата. Пусна ръката на Катя, отпусна ръце на дървения парапет, наведе глава и няколко пъти пое дълбоко дъх.

По бузите му се стичаше пот, косата му бе влажна, леко накъдрена отзад. Стегна мускулите на раменете си и Катя си помисли: „Колко са широки... И напрегнати. Все още напрегнати.“

Пожела да го утеши и се залови да разтрива леко мускулите на гърба му. Той простена тихо: ясно бе, че оценява усилията ѝ — достатъчно вдъхновение да продължи. Би могла да го върши с часове,

ако обстоятелствата разрешаваха. Удоволствие бе да го усеща жив и топъл под пръстите си...

— Ммм... Катя, ти си единствената светлинка в този мрачен ден.

— Най-лошото минава — осмели се да подхвърли тя. — Нещата ще се оправят.

— Искан ми се да ти вярвам — отговори той приглушено. — Пресата се влива в смъртта на брат ми и снаха ми като чакал в мърша. Вече са се развихрили: „Ромео и Жулиета на осемдесетте — нещастни любовници умират в прегръдките си“. Масмедииите са страстно влюбени в подобни щуротии. Обзалагам се, че само след седмица някой ще позвъни, за да заяви, че смята да напише книга за Марк и Дебора. Или сценарий за телевизионен филм. Гади ми се.

— Не казваш нищо ново. Те винаги са те преследвали с химикалките и камерите си.

— Не ми пука, когато преплитат крака след мен! Но когато търчат след Марк и Дебора, които повече не са сред нас, за да се защитят — това ме вбесява. И най-лошото е, че човекът, който истински ще страда, ще бъде майка ми.

— Тя е силна жена, Джордан — отвърна Катя и с възхищение си помисли за Натали Уайт и гордото ѝ поведение през целия ден пред множество очи.

— То се знае — тонът му тежеше от горчивина. — Едва ли ѝ е било лесно да живее с баща ми през тези дълги години — или поточно без него, което е действителното положение. Тя не заслужаваше нито дългите години самота с баща ми, нито смъртта на брат ми и жена му... Може и да е силна, но не чак толкова.

— В такъв случай ще трябва да ѝ помогнем. Ще се наложи да ѝ върнем силата, която ни е давала през изминалите години.

Джордан се изправи и се обърна към Катя.

— Ела на острова с нас — предложи той с настоятелен тон. — Ще тръгнем сутринта. Ела с нас.

Катя преглътна с мъка, опитвайки се да открие точните думи.

— Не знам какво да кажа, Джордан... Смятам, че ще искате да бъдете там сами.

— Но ти си от семейството.

— Не съвсем.

— От семейството си! — извика той гневно, после бързо понижи глас: — Напоследък бе твърде дълго време настрани, а не трябва да е така — замълча за миг. — Какво каза в службата?

— Че искам да присъствам на погребението. Те бяха прочели вече вестниците.

— Колко време имаш на разположение?

— Имам събрания, насрочени за утре следобед.

— Отложи ги — настояваше той. — Можеш да го направиш и никой няма да ти иска сметка, като се вземе предвид причината.

Катя направи гримаса:

— Ще ми искат сметка, бъди сигурен.

— Тогава им го начукай! Те се нуждаят от теб много повече, отколкото ти от тях!

— Грешка.

— Ние имаме нужда от теб! — той пое дъх и тонът му омекна, изпълнен с молба. — Аз имам нужда от теб. Ела в Мейн, Катя. Моля те...

Катя се вгледа в очите му, пленена от молбата в тях, и разбра, че няма избор. Отдавна бе попаднала под омаята на Джордан Уайт и нито времето, нито разстоянието, което нарочно осигуряваше между тях през последните няколко години, не намалиха властта му над нея. Ако за същото я бяха помолили Ем или Ан, или някой от другите, сигурно щеше да успее да се пребори по-успешно. Но пред нея бе Джордан, а той отдавна я бе обезоръжил. Ако той има нужда от нея, тя трябва да отиде.

И тя кимна с усмивка и с разтуптяно сърце.

3.

Катя прекара ранните часове на следващата сутрин в преднамерено мотаене и отлагане на разговора с агенцията в Ню Йорк. Не се страхуваше от разговора — неприятен ѝ беше предстоящият спор. Запълни времето си в подреждане на жилището (въпреки че то нямаше нужда от такова) и в опаковане на малкото дрехи, които смяташе да отнесе на острова. Взе душ, без да бърза, изми и изсуши косата си, а после навлече шорти и трикотажна фланелка, които изрови между дрехите си, останали в гардероба ѝ тук.

С въздишка на примирение набра номера на агенцията малко преди девет часа и веднага се свърза с шефа си — Роджър Боланд, който вече бе затънал до уши в дневните си ангажименти. Катя се разбираше най-добре с него: с всички останали шефове на рекламната агенция отношенията ѝ бяха строго официални. Знаеше, че само той ще я изслуша с разбиране и съчувствие — може би...

Но се оказа, че греша.

— По дяволите, Катя, трябваше да си тук сега! От нас се очакваше днес да прегледаме текста към рекламните за бира!

— Знам, но...

— Освен това те чака онзи комплект за спалня, който искаше за рекламната на матраци, а в счетоводството потропват с крак от нетърпение, трябва им доклад за парфюмите!

— Знам, но...

— На бюрото ти са струпани грамаден куп папки! Трябва да потърсиш художник за...

— Рекламата за диаманти. Роджър, знам. Но... разбираш, че не съм тук на почивка. Важно е.

— Отиде на погребение. Какво още искат от теб?

Катя неволно стисна слушалката.

— От значение е какво аз искам, Роджър! А аз искам да остана с тях още няколко дни. Рекламните текстове са на бюрото ми и при добро желание би могъл да ги прегледаш и сам. Счетоводството ще

поизчака за доклада. Дона ще реши проблема с комплекта за спалня: тя се канеше да ме придружи и знае точно какво искам. Колкото до папките върху бюрото ми, когато и да се върна, ще ги намеря там. Понеделник сутринта, Роджър. Ще съм в офиса понеделник сутринта.

— Знаеш ли, че е продавал кокаин?

— Моля?

— Марк Уайт. Продавал е кокаин.

— Глупости, Роджър! Не вярвам...

— А Дебора Уайт е била бременна.

— Знам. А ти как разбра?

— Докладът от аутопсията.

Лицето ѝ пламна.

— А как стигна до него? — доколкото знаеше, полицията не бе получила резултатите до късно снощи.

— Вестниците, скъпа. Носят се приказки, че детето не е от него.

— Разбира се, че е!

— Къде е доказателството?

— А къде е доказателството за обратното? Защо да не я оправдаем поради липса на доказателства? Няма я вече, мъртва е... Впрочем за кой вестник говориш?

Настъпи пауза.

— „Пост“ — в гласа му се усещаше леко смущение.

Катя изсумтя.

— И ти какво? Въобрази си, че четеш Евангелието? О, Роджър! Откога четеш тая клюкарска дрипа?

— Откакто започнах тази работа преди седемнайсет години. Нужно беше да следя кой какво и как рекламира.

— Тогава следи снимките, не текста!

— А, да, снимките. На предната страница има една на Марк Уайт, гушнал певица с коси, щръкнали нагоре като спици на велосипед, докато жена му гледа от страни.

— Марк работеше с певици, което не означава, че се е любил с тях пред жена си.

— Баща му го вършеше. Защо да не го върши и той?

— Джак никога не е имал вземане-даване с такива жени!

— Знаеш какво имам предвид — изръмжа Роджър в телефона.

Катя въздъхна уморено.

— Не желая да говоря на тая тема.

— Но не разбираш ли в какво се намъкваш? Тези семейства са като леговища на плъхове.

— „Тези семейства“ са моето семейство. И са ми приятели.

— Приятели, представи си! Знаеш ли, че Джек Уайт току-що направи страхотен удар — купува фирма без споразумение и против желанието ѝ! После я продава с огромна печалба на компанията, която ѝ се притичва на помощ!

— Къде виждаш нарушение на закона?

Роджър продължи, без да обръща внимание на коментара ѝ:

— А Гил Уорън харчи много по-големи суми от парите на данъкоплатците, изчислено на избирател, отколкото всеки друг сенатор! Наясно ли си по този въпрос?

— Гил се възползва от правата си на конгресмен.

— Да, възползва се от правата си — за да финансира собствената си кампания за новите избори!

— Виж какво, Роджър, може действията му да не ни харесват, но съгласи се, че и той не нарушава закона.

— Да, така е, движи се в границите на закона, но вони! И Джордан Уайт не е по-добър. Купува жилищен блок откъм южната част на Сентръл Парк и го преустройва в сграда с луксозни частни апартаменти, в резултат на което много от семействата със среден доход, живели там от години, остават на улицата.

Катя не се бе срещала с Джордан доста време, но бе следила внимателно проявите му.

— Той им направи щедри оферти, даде им възможност да закупят апартаменти.

— Но те не бяха в състояние да си разрешат дори това! И докато сме на темата „Тактика с упражняване на натиск“, знаеш ли подвизите му от миналата седмица? Когато една от най-големите кабелни телевизии, която го рекламираше — те печелят доста от тези малки анимационни филмчета — го заплашила, че ще се оттегли, тъй като музиката към тях става нетърпима, Джордан наредил на хората си да подканят слушателите да изкажат мнението си писмено. Компанията е била засипана с писма и внезапно решила, че все пак — може би — кой знае — музиката не е чак толкова нетърпима.

Катя се засмя.

— Много умно от негова страна.

— О, хайде, хайде! Той е нагъл кучи син, който иска нещата да се подреждат, както на него му се ще!

— Също като нас. Разликата е там, че ние просто не успяваме да постигнем нашето толкова често, колкото го прави той. Роджър, приеми истината, съгласи се, че той е истинска магия!

— Черна магия.

— Ревнуваш.

— То се знае. Замъкнаха те там, когато имам нужда от тебе тук. Потънали сме до уши в работа...

— Оплакваш ли се?

— Не от работата. От липсата ти тук в този момент. Трябва да видиш какво представлява бюрото ми! — направи пауза и Катя го видя във въображението си как размахва ръка над нещо, което лесно може да бъде оповестено за зона на бедствие. — Купища от папки, доклади, скици, карикатури... а ти ми заявяваш, че половината от всичко това ще трябва да отлежава тук още няколко дни!

Катя не прояви нито капка съчувствие.

— Организация, Роджър. Там е ключът на проблема. Казвала съм ти го и преди.

— Организацията е несъвместима с творческата дейност.

— Ммм. Законът на Боланд, номер четири-три-седем. Не критикувам, защото той е в сила за теб, но не и за мен. И така — тя пое дълбоко дъх, — ще намериш всичко, добре организирано, на моето бюро. Вземай текстовете и всичко друго, от което се нуждаеш днес и утре. Ще се върна в понеделник сутринта и ще се погрижа за останалото.

— Дотогава ще се натрупат още толкова папки и проблеми за разрешаване — предупреди я той кисело.

— Проблемите се разрешават един след друг в строен ред. Закон на Мърел, номер едно.

Роджър бе работил с Катя достатъчно дълго, за да е наясно кога е взела твърдо решение по даден въпрос и кога не.

Тя проявяваше приятна и щедра гъвкавост и разбиране, но когато забиеше пети и се заинатеше за нещо (каквото бе случаят сега, както си личеше от тона ѝ), нищо на света не можеше да я помръдне.

— Ти си упорита кучка.

— Знам.

— Да информирам ли шефа, ако се появи на хоризонта и те потърси?

— Както искаш.

Роджър въздъхна.

— Понеделник? Без опасност от допълнителни „ако“ и „но“?

— Понеделник. Дотогава, Роджър.

По-късно същата сутрин шест коли с Уайтови и Уорънови потеглиха към Портланд, Мейн. Катя бе тръгнала по-рано заедно с майка си и двамата Макний. Остави ги да попълват хранителните запаси и се отпрати към най-близките специализирани магазини, за да прибави най-необходимото към бедното съдържание на куфарите си. Дрехите, донесени от Ню Йорк, бяха прекалено официални за острова и тя си направи удоволствието да напазарува удобно спортно и всекидневно облекло. Оправдаваше наум покупките, напомняйки си, че този сезон бе купувала само дрехи, подходящи за работата ѝ.

Свикнала да използва максимално всяка минута, тя се спускаше от магазин на магазин. Тренираното ѝ око бързо отделяше цветовете и стила, които предпочиташе — костюмче с шорти в бледорозово, още едно в ментовозелено, чифт бели дънки, голяма трикотажна фланелка в синьо и бяло, рисувана на ръка, сребристосив бански. Изпитваше известна вина не от размера на сметката, а от избраните цветове.

Но животът продължаваше, по-силен от смъртта, нали?

Върна се на пазара в определеното време, където три момчета натъпкаха багажника и задната седалка с накупените продукти. За щастие пазарът бе близо до кея, където ги очакваше яхтата на семейството, за да ги откара на острова.

Другите коли пристигнаха почти непосредствено след тях. Куфарите и пакетите с продукти бяха прехвърлени на яхтата, а колите — заключени в частния паркинг наблизко. Членовете на семействата се изкачиха един по един на борда. Липсваха само Никълъс Уайт, който бе решил да остане в Бостън със съпругата и децата си, както и съпругът на Лора Уорън и най-голямото им момче. Всички останали бяха тук заедно с Карл Грийн, секретар на Гил, отговарящ за връзките с

обществеността. Идваше на острова, за да поеме телефонните обаждания.

Палубата бе покрита с весели слънчеви зайчета в пълен контраст с мрачното настроение на пътниците. Възрастните се отделиха в салона долу, но другите останаха на палубата, уморено отпуснати на шезлонгите там: строполиха се върху тях още щом се качиха на борда. Дори играта на децата бе някак потисната.

Джордан намери Катя на предната част на палубата, облегната на перилата и вгледана в грациозното, хипнотизиращо плъзгане на яхтата по водата. Той постави ръка върху нейната и се вторачи напред към неясните очертания на острова.

— Обади ли се в Ню Йорк? — запита той.

— Да.

— Всичко е наред, предполагам?

Тя замълча за миг, преди да отговори с кратко кимване.

— Прочели са вестниците — усети слабото потрепване на пръстите ѝ и я погледна бързо. — Телефоните звънят от сутринта. И бостънските вестници не са по-добри. Скачат като хищници върху всяко нещо, до което успеят да се докопат.

— Как е възможно да си разрешават подобно поведение?

— Твърдят, че работата им е да отразяват всяка новина.

— Но докладът от аутопсията... Човек си въобразява, че полицията би могла да изчака, докато... до тази сутрин поне, преди да го предаде на пресата. Джак и Гил не успяха ли да сторят нещо, за да ги спрат?

— Опитаха се. Стояха до късно снощи и крещяха заплахи на стените, но имаше ли смисъл? Най-много да предизвикат още по-лоша реакция и намеци от самия доклад.

— Който съобщава какво?

Лицето на Джордан помръкна.

— Че и двамата са умрели около един часа след полунощ от куршуми, изстреляни отблизо. Че Дебора е била бременна. Че и двамата са изпили по чаша или две същата вечер.

Гласът му заглъхна. Тя изчака за миг, вперила поглед в изострения му профил.

— Тези една-две чаши не означават нищо. И двамата издържаха на пиене. А... а наркотици?

— Нищо, слава богу.

— Марк вземаше ли наркотици?

— Смъркаше кока понякога, но не е бил дрогиран по време на стрелбата.

— Търгувал ли е с кока?

Джордан се вторачи в нея.

— Откъде го чу?

— Роджър го спомена, когато му телефонирах тая сутрин. Казах му, че превърта.

— Откъде е разбрал?

— Не уточни. Сигурна съм, че е само слух — Джордан пак се обърна към морето, но профилът му се бе вцепенил от напрежение. Мълча известно време, дъвчейки нервно бузата си отвътре. — Така ли е, Джордан? Слух ли е само?

— Иска ми се да мисля така...

— Но не си сигурен.

Той замълча, преди да отговори едва чуто:

— Не.

Катя затвори очи и отметна назад глава. Хладен ветрец весело погали лицето ѝ, но не успя да разсее мъчителните ѝ мисли.

— Опитвам се да възприема официалната версия. Не мога да си представя как Марк би могъл сам да дръпне този спусък... Той беше...

— Страхливец.

Трябваше да се съгласи с Джордан, прав беше.

— Когато бяхме деца, винаги успяваше да създаде проблеми на всички останали. Ще предложи нещо налудничаво...

— Като например езда без седла по улиците на Доувър посред нощ?

— Ммм — тъжна усмивка докосна устните ѝ. Тогава бе само осемгодишна, но ясно си спомняше как Емили пропълзя до къщата на майка ѝ, за да я събуди заедно с Кени, как Питър настояваше, че не е трябвало да включват в тая щуротия и нея, дори как Джордан я тупна предизвикателно върху гърба на коня. — Марк обаче не дойде. И когато полицията ни излови и завлече вкъщи, той бе още в леглото под завивките.

— Напълно характерно за него. Само приказки, но не и действия.

— Нима толкова се е променил? Нима е възможно наистина да е дръпнал този спусък...

— Не смятам, че го е сторил — отвърна Джордан и в гласа му звънна напрегната струна. — Но другата възможност е еднакво ужасяваща — той пое дълбоко дъх и пак замълча. Стори й се, че му се искаше да добави още нещо, но накрая реши да го задържи за себе си. — Нуждаеше се от пари. Имаше интригуващо предложение за филм, на който искаше да бъде продуцент и режисьор. Артистична идея с мисъл в бъдещето, тип филм, който можеше да има дълготрайно влияние... Не успя да осигури нужната сума сам, срещна се с този и онзи от нас, опитвайки се да осигури заеми, но всички се бяхме парили вече многократно с неговите налудничави идеи — прехапа устни, после бавно ги освободи. — В наркотиците има пари. Мръсни са, но са зелени...

— И привличат опасни врагове.

— Смъртоносни. Ако някой реши да извърши двойно убийство, логично е да се приеме, че е имал сериозни мотиви. Не говорим за някой любител, а за професионалист, който се прокрадва на яхтата, без да остави и най-малка следа. Който и да е бил, знаел е какво върши.

— Полицията още ли не е открила нещо?

— И да са открили, не са сметнали за нужно да ни осведомят.

— Е, няма как, това е единствената им възможност да се правят на силни и независими. Знаеш ли кой отговаря за разследването?

— Някой си Кавано.

— Добър ли е?

— Така се говори. Както разбираш, нямаме друг избор, освен да чакаме.

Усмихна й се безпомощно, погали я ласкаво с длан по гърба и я остави сама до перилата.

Островът се намираше в залива Мейн, на изток от Портланд. Когато времето беше от значение, семействата отиваха там и се прибираха с хеликоптер. Но сега не времето, а изолацията беше от значение и тя бе постигната в момента, в който яхтата се отдели от кея на Портланд и навлезе в открито море.

Вятърът не бе силен и вълните по-скоро помагаха на движението на яхтата напред. При тези благоприятни условия едно пътуване, което обикновено траеше не по-малко от три часа и половина, сега бе

намалено на два часа. Контурите на острова се очертаваха все по-ясно и Катя ги посрещна с познатото чувство на възбуждане и радост, което изпитва човек, когато се прибира след дълго отсъствие в дома си. За нея островът винаги е бил символ на сигурност, на приятни изживявания и почивка. Дори скръбните обстоятелства на това идване сега не успяха да вгорчат радостта ѝ. Когато се появи и правоъгълната къща на два етажа и половина с двукрилен покрив с триъгълно чело, заля я приятна топлина и тя с усмивка напълни дробовете си със свеж морски въздух.

Имаше и други, които сякаш смъкнаха невидимо бреме от раменете си при познатия доброжелателен вид на къщата. Натали бе една от тях и дори Ленор стоеше права без нечия подкрепа. Джак и Гил спореха по предложението на президента за промяна на данъчния закон почти толкова разгорещено, колкото в миналото.

Двамата бяха закупили острова преди повече от трийсетина години. Хиляда и шестстотин декара покрита с гори земя се издигаше нагоре и завършваше с величествени борове. В цената влизаше и стара двуетажна къща във викториански стил, която бе съборена до основи и заместена с къщата, която сега се издигаше на преден план и привличаше веднага погледите. Тя представляваше ниска, разстлана нашироко сграда с кедров покрив, потъмнял от годините и сливащ се така пълно с горите наоколо, че лесно можеше да се пропусне от външен човек. Властното ѝ присъствие се усещаше едва когато човек пристъпеше към нея. Имаше крило за Уайтови и такова за Уорънови, както и трето — за персонала. В течение на годините тя бе многократно разширявана, подновявана и сега бе модерно жилище с всички възможни съвременни улеснения. В задния ѝ двор дори имаше голям басейн с морска вода!

Отстрани се издигаше къщата на пазача, сгушена в гората, почти невидима, а на плажа близо до пристанището се намираше крайбрежната барака за прибиране на лодки. Островът бе пресечен от мрежа тесни пътечки, които след дълго лъкатушене пак се връщаха в началото, тоест към къщата.

Всички дружно пренесоха куфари и пакети. Катя се справи с пакетите, определени за нея, и се прибра в стаята си да разопакова багажа. После промени внезапно намерението си, навлече новия бански, грабна хавлиена кърпа и изтича към басейна.

Скоро разбра, че и други са били осенени от същото вдъхновение: децата вече бяха във водата и само за броени минути край басейна се появиха и родителите им.

Катя се изтегна по гръб на шезлонга, притвори очи и топлите слънчеви лъчи я залюляха успокоително в златна люлка, прогониха бързо и последните останки от лудото напрежение на живота ѝ в Ню Йорк. Към приятната отпускаща ласка на слънцето се прибавиха и далечният зов на чайките, звънливият смях на децата, шумоленето на лекия ветрец в дърветата наоколо, вечната песен на океана. Тялото ѝ жадно и с благодарност поглъщаше пулсиращия песенен ритъм на живота наоколо, обзе я почти забравено чувство на лекота. Почти се бе унесла, когато топла длан обхвана рамото ѝ и леко я разтърси.

Отвори едно око и видя Джордан клекнал до нея.

— Ще изгориш така и ще пропуснеш веселата част — пошегува се той.

Ако не бе полусъннена, щеше да разпознае дяволитата искрица в очите му и да вземе мерки. Но преди да дойде на себе си, той я грабна, отнесе я до басейна и я хвърли в студената вода. Потъна като камък към дъното, отнасяйки с облекчение надолу позната от миналото широка усмивка и светнало лице. Наложил се да събере всичките си сили, за да изплува на повърхността с гневно изражение на лицето.

— Джордан Уайт! — извика вбесена тя, като плюеше вода и се опитваше да освободи лицето си от полепналата по него коса. — Невъзможен си! Можеше да ме удавиш! Засрами се! Какъв пример даваш на децата?

Все още засмян, той сви по момчешки рамене, а после се гмурна плавно във водата. Катя познаваше триковете му добре и бързо се отправи към средата на басейна, но той бе по-бърз. Хвана я и пак я потопи под водата, но почти веднага я измъкна обратно на повърхността, понесъл тялото ѝ в силните си ръце.

— Много си бавна, скъпа — смееше се Джордан. — Ще трябва още да работиш върху себе си.

— Пакостливо дяволче — сърдеше се Катя, но ръцете и краката ѝ бяха обвити около мускулестото му тяло и тя бе безкрайно щастлива. Той с лекота крепеше и нея, и себе си на повърхността, косата му упорито се спускаше над очите, широките му рамене се подаваха от време на време над водата. Силен, красив мъж...

Внезапно силните мъжки ръце стегнаха хватката си и притиснаха тялото ѝ към широкия гръден кош, лицето му потъмня. Но каквато и да бе мисълта, хвърлила сянката си върху изражението му, тя бързо бе потисната обратно, когато няколко чифта ръчички го задърпаха отзад:

— Играй с нас, чичо Джордан! И ние искаме да ни хвърляш във водата! — пищеше възторжено Томи, най-малкият син на Лора, и те бяха бързо обсадени от няколко деца.

Той пусна Катя и пак се потопи, за да се появи отново с малкия Томи върху раменете си. Изви се бързо, грабна задничето му и го отхвърли нагоре и встрани. Когато излизаше от водата, Катя забеляза, че Джордан изпълняваше същия номер с второ дете.

Следеше усмихната играта му с децата, мислеше какъв чудесен баща ще стане Джордан, питаше се защо още не е станал... После усмивката ѝ угасна и в главата ѝ закръжиха други мисли. Седна на шезлонга и притисна колене към гърдите си, без да откъсва невиждащи очи от шумната групичка в басейна. Неочаквано запламтяло, тялото ѝ си спомняше онези кратки мигове преди малко, когато той я крепеше на повърхността със силните си ръце. Споменът събуди позната стара болка дълбоко в нея, мъчителен копнеж за още нещо... Когато Джордан се измъкна от басейна, като се опираше на ръце, демонстрирайки силните си мускули, болката у нея се засили... зарида за милост като изоставено в мрака дете... Джордан се изправи и погледът ѝ неволно пробяга по тъмните косми, прилепнали към гръдния му кош с приятен загар, стегнатия корем, силните крака и начина, по който плувките обгръщаха единствената покрита част от тялото му... И у нея заискри с нова сила споменът за тези стегнати тесни бедра, притиснати между краката ѝ само преди няколко минути.

Погледът ѝ се върна обратно нагоре и се преплете с неговия. Отклони го бързо, обърна се по корем и затвори очи. Но дори и в тази поза го усети да се приближава и да се отпуска до нея.

— Не трябва да го правиш — прошепна той.

Тя не отвори очи:

— Да правя какво?

— Да ме гледаш по този начин.

— По кой начин?

— Знаеш по кой — скара ѝ се с внезапно променен глас.

Тя сви рамене и си придаде безгрижен вид.

— Ти си великолепен представител на твоя пол. Би трябвало да си привикнал вече на жадни женски погледи.

— Човек трудно се справя с тях, когато идват от теб.

— Защо? — продължаваше да го предизвиква тя. — Нима съм чак толкова различна от другите жени?

— Да! Ти си...

— Какво става тук? — намеси се Емили, която се настаняваше на съседния шезлонг. — Строго частен разговор или има възможност за присъединяване на още някой?

Преди няколко минути до Сали се бе излегнал Питър, съпругът ѝ. Сега той седна и заяви:

— Ако става въпрос за семеен частен разговор, готов съм да взема участие. Ще обсъждаме ли Марк и Дебора или ще ги зачеркнем?

— Млъкни, Питър! — изръмжа Джордан и също седна, като превърна шезлонга в стол.

Наблизо седеше Лора с чаша питие в ръка. Сега и тя, и Ан се обърнаха като по команда към тях. Ан бе сама. Съпругът ѝ играеше с децата на другия край на басейна.

Катя бе много любопитна какво смяташе да каже Джордан, преди Емили да го прекъсне, но си даде сметка, че моментът бе отминал. И тя се завъртя и седна, като нагласи съответно шезлонга си.

— Може би сме длъжни да ги обсъждаме — продължаваше Питър, без да обръща внимание на предупреждението на Джордан. — В края на краищата именно заради тях сме тук.

— Много мрачен поглед върху нещата — Лора въртеше уискито в чашата си. — Все някога щяхме да се съберем тук. Отдавна не сме били заедно.

— Точно така — съгласи се с нея Ан. — Струва ми се, че съм напълно изолирана от всеки един от вас.

— Изолирана си, защото си омъжена за „Уайт Естейт“ — нападна я Питър. — Нима е възможно да си съпруга, още повече майка, когато носът ти е непрекъснато заровен в делата и проблемите на корпорацията?

— Справям се — отблъсна атаката Ан и премина в настъпление. — Точно ти ли се намери да ме критикуваш? Я признай колко време прекарваш със Сали и децата, когато ако не си в онзи твой шиказен офис с телефон в ръка, то си в някоя съдебна зала, изправен срещу

пресата в защита на интересите на един или друг клиент, или си активен участник в политически сбирки за набиране на средства за това или онова?

— Върша необходимото — не се предаваше Питър — и Сали ме разбира.

— Е, и съпругът ми ме разбира. Освен това и той е зает като мен. Колкото до Аманда, от значение е качеството на времето, прекарано с нея, не количеството.

— Аха — въздъхна Питър. — Качеството пред количеството. Библията на работещата жена.

В този момент се намеси Джордан, раздразнен от ненужния сарказъм на Питър.

— Ан, уважавам те за умението да се справяш с толкова много ангажменти. Сигурно не ти е лесно.

— Понякога ми се иска да се откажа. Но ако го сторя, какво ще върша? Да повтора живота на мама: ден след ден да чакам Марк да се прибере от работа, както тя чакаше татко? Или да живея в предвкуване на тези редки часове, когато се събираме заедно?

— Което ме връща обратно към първоначалния ми план — вмъкна се Питър. — Не знам как стоят нещата при вас, но аз лично настоявам да разбере какво точно стана с Марк и Дебора. Отказвам да приема версията за самоубийство, което означава, че става въпрос за двойно убийство.

— Господи, Питър...

— Толкова грубо...

— За бога...

— Хайде, стига! Крайно време е да назовем нещата с истинските им имена — не се предаваше Питър. — Всички го мислим. Всеки от нас се пита от часове как е възможно Марк да убие Дебора и себе си. Знаем, че тази версия издиша като пукнат балон. Бащите ни с радост биха хвърлили вината на разни фракции, които се опитват да намалят шансовете на Гил за изборите догодина.

— Много по-лесно е да се обвини някой друг — вметна Джордан.

— Смяташ, че не трябва да го вършим?

— Смятам, че определено трябва да го направим, факт е обаче, че убийство се преглъща по-леко от самоубийство... Едно

самоубийство в семейството хвърля зловеща сянка върху всеки от нас.

— Не изпитвам вина за каквото и да било — заяви Питър.

— Има си хас! — изсумтя Емили.

— Не става въпрос за вина — продължи Джордан, — ако говорим за убийство. Но дори и в този случай нямаме никакви улики. Имаше някои неща в живота на Марк и Дебора... — поколеба се и в очите му проблесна тревога, — които никой от нас не познава достатъчно добре. Можем само да гадаем.

— Наркотици — подхвърли Ан.

— Една възможност.

— Пари — предположи Питър. — Ако Марк е имал голяма нужда от пари и се е свързал, с когото не трябва...

— Но защо ще го прави? — обади се Лора. — Би могъл да дойде при нас! — тя вдигна чашата си и отпи солидна глътка.

— Той идва — прошепна Ан, — но никой от нас не го изслуша.

За миг Лора изглеждаше шокирана.

— Не е идвал при мен.

— Ти би ли му помогнала?

— Аз... може би. Не зная. Доналд никога не е изпадал във възторг от плановете на Марк.

Питър кимна:

— Умен човек.

— Наистина ли е бил в такава голяма нужда от пари? — запита Емили.

— Вероятно.

— Мислех, че печели добре.

— Недостатъчно за неговите планове.

— Но дори изборът на хората, от които е поискал заем, да е бил погрешен, пак няма смисъл — озадачено поде отново Лора. — Защо някой ще го убива заради пари? Мъртвецът никога не връща дълговете си.

— Но имотът му ги връща — изтъкна Питър, — ако заемът е законен.

— Но и в това няма смисъл — смръщи се Катя. — Ако някой като Марк стигне дотам да иска пари назаем, логично е да се помисли, че едва ли има сериозен имот, записан на името му.

— А какво ще кажеш за Дебора? — запита Емили. — Всички приемаме, че Марк е бил онзи с проблемите. Може Дебора да е имала гадните връзки.

Още преди да довърши мисълта си, другите заклатиха отрицателно глави. Джордан изрази вижданията на всички по предположението на Емили:

— Не. Не виждам такава възможност. Марк беше лидерът, Дебора го следваше.

— Може да е намесена жена — предположи Питър. — Марк прескачаше доста често тук-там. Възможно е двамата с Дебора да са били въввлечени в жесток любовен триъгълник.

Джордан повдигна скептично вежда.

— Жена, която се промъква професионално на яхтата и ги убива, без да ѝ окажат каквато и да било съпротива?

— Би могло да се приеме, че са били заспали.

Джордан пак поклати глава.

— Който и да го е сторил — ако наистина е имало трето лице — бил е опитен убиец. Съмнявам се дали една любовница отговаря на такава квалификация.

— Защо любовница? Защо не любовник? — подхвърли Ан, но Лора веднага отхвърли идеята:

— Невъзможно. Дебора обожаваше Марк.

— Любовникът може да е и на Марк — възрази Емили. Тя подхвърли предположението с крива усмивчица, но всички се смълчаха замислено.

Най-сетне Питър изсумтя:

— От километър се вижда откъде идваш. Театралният свят е развъдник на педита.

Ан трепна:

— Гадна игра с думи.

— При това не е точна — заспори Емили. — Чисто и просто те са по-открити в театралния свят, света на Марк. И така, какво ще кажете за евентуален любовник?

Джордан познаваше брат си достатъчно добре — поне в тази област, — за да отхвърли категорично предположението:

— Не. Марк имаше подчертана слабост към жените.

— Дебора трябваше да си намери любовник — въздъхна внезапно Лора. — Марк не ѝ беше верен, а около нея имаше достатъчно привлекателни мъже, готови да скочат при най-слабия намек.

Питър я изгледа замислено.

— Ти като че ли ѝ завиждаш. Не е за вярване! Да не би и ти да имаш същите проблеми? Едва ли може да се намери по-морален човек от Доналд.

„Кое то — като се изключи сексът — вероятно е безкрайно досадно“ — помисли Катя. Уважаваше Доналд, но никога не го бе възприемала като вълнуваща индивидуалност.

— Доналд е чудесен и въпреки няма никакви неприятности — настояваше Лора. — Но една такава трагедия те кара да се замислиш за собствения си морал, за някои неща, които човек би могъл да направи другояче, ако имаше начин да преживее живота си отново — обикновено сдържана, сега Лора изведнъж се разприказва — вероятно под влияние на алкохола.

— Какво би сторила, ако беше възможно да върнеш живота си обратно? — запита Катя заинтригувана.

Лора пое дъх, после изгледа предизвикателно другите с леко замъглен от изпитото уиски поглед.

— Бих се заиграла малко наоколо, преди да се омъжа. Не ме гледай така, Питър. И аз съм човешко същество. И при това жена. Ако наистина ми се даде възможност да повтора живота си, преди да се задомя, бих експериментирала, докато се наситя.

— А защо не го направи?

— Защото когато завърших колежа, времената бяха други и тогава исках само да стана добра съпруга и майка.

— Тук може да се направи малък коментар — намеси се Катя. — Вероятно си представяш в романтична светлина живота на неомъжената жена. Обикновената заблуда, че тревата е по-зелена в двора на съседа.

— Оу, оу! — подразни я Питър. — Съжаляваш, че изрита Шон, нали?

— Не позна.

— Прозвуча така, като че ли ти се иска да имаш съпруг и деца — не спираше той.

— А защо не? — спокойно го парира тя. Избегна погледа на Джордан, като насочи вниманието си към Емили. — Какво ще кажеш, Ем? И ти си все още свободна жена, как ти се струва животът?

Емили се усмихна дръзко:

— Не е лъжица за всяка уста, но не се оплаквам.

— Хей! — Питър се огледа демонстративно. — Къде е оня, как се казваше?

— Андрю тича за здраве.

— Ааа... Прекрасно. Няма нищо по-хубаво от поддръжката на старо... ух, младото тяло във форма. Между другото откъде го измъкна?

— Не е твоя работа, но ще ти отговоря — запозна ни общ приятел.

— Който случайно се оказа онзи другият — Джаред ли беше?

— Джаред — отвърна невъзмутимо Емили — бе отнесен от вихъра, изключително добро разрешение на проблема, защото беше най-обикновен паразит. Никаква решителност, още по-малко енергия и желание за действие. Кълна се, понякога ми се искаше да го удуша.

— Което ни връща пак към началото — оповести Питър. — Марк и Дебора. Убийство — той задърпа разсеяно ухото си.

— Не мога да не се питам какво ли ще измъкне полицията.

— Нервничис ли? — подразни го Емили. — Страх те е нещо да не очерни доброто ти име?

Сали седна рязко:

— Доброто име на Питър ще се запази, каквото и да стане — защити тя съпруга си.

— В такъв случай от какво се страхува? — запита Ан, без да избягва погледа на Питър.

Питър високомерно сви рамене:

— Не се страхувам от нищо. Просто съм любопитен и това е всичко. А ти не би ли искала да знаеш какво точно е станало? Марк ти беше брат.

— А Дебора ти беше сестра — отвърна Ан. — Хайде, наречи нещата с истинските им имена. И двамата бяха малко нещо развейпрах.

Джордан, който следеше мълчаливо разговора, неочаквано се изтегна на шезлонга, протегна крака напред, подпъхна пръсти под

придържащата лента от ликра на банския си.

— Интересно... Какво ги правеше такива, каквито бяха? Така различни от нас?

— Сигурен ли си? — подсмихна се Емили. — Може би всички ние сме малко странни.

— Говори за себе си — предупреди я Лора.

— Чудесно — тя вирна предизвикателно брадичка. — Аз съм странна.

Питър кимна.

— Съгласен съм. Винаги си била емоционална. Какво работиш сега, Ем? Все още не в Бродуей?

— Харесва ми да не съм точно в Бродуей. Някои от най-интересните постановки започват някъде встрани от Бродуей.

Той упорстваше:

— Но не би ли предпочела да си под прожекторите на Бродуей? Голям шарен афиш пред театър на върха, името ти трепти подканващо в светлините, централно място на сцената, когато дойде време за поклони...

— В момента говори егоизъмът ти, Питър — обади се Джордан.

— А ти да не би да си без такъв? — възрази Питър, но Емили бе готова с отговора си и не искаше да пропусне шанса да реагира на предизвикателството.

— На мене ми харесва там, където съм. Всяка сцена предлага достатъчно ласкателства, ако въпросът допира до тях. Харесва ми да пробивам бавно пътя си към върха. Може би съм странна и в това отношение — всички вие сте толкова жадни за успех, така нетърпеливи. А аз ще го постигна по моя начин.

Питър продължи да я дразни с явна наслада:

— Колко лошо, че Марк не доживя да създаде този свой филм. Можеше да ти даде главната роля.

— Не, благодаря — отвърна тя с гневна светкавица в очите. — Не бих работила с Марк и за всичкия чай в Китай! Не и след очарователните коментари за играта ми, които направи на последната ни среща.

— Той твърдеше, че ще проявиш напълно таланта си под неговата режисура — дразнеше я Питър.

— Проявявам го достатъчно добре и сега.

— Актриса! — въздъхна Лора с копнеж в гласа. — Никоя от нас не се пробва в тази област.

— С изключение на мен. Влязох в света след вас — дължна бях да направя нещо различно.

— Разбирам те напълно — обади се сухо Джордан.

— Ааа, бебето на Уайтови, тръгнало да превзема света самостоятелно и да прави добро — изкоментира Питър, но без злост в гласа. Дватамата с Джордан бяха почти връстници и в детството си съперничеха, но като възрастни поддържаха балансирано отношение, вероятно до голяма степен благодарение на факта, че поеха в различни посоки. — Е, добре, Джордан, направи го, няма как, трябва да ти го призная. Какво е на преден план тази седмица — отбор по поло? Вестникарски конгломерат? Хей, ето ти една идея: ако притежаваш вестник, ще имаш възможността да контролираш новините. Между другото как съумя да откраднеш време от цялата тая трескава дейност, за да дойдеш тук? Не се ли страхуваш междувременно някой да не ти измъкне супер сделка изпод носа?

Сарказмът би вбесил Джордан, ако идваше от непознат. Но той винаги проявяваше толерантност към членовете на двете семейства.

— Вярвам в делегираната власт — отвърна, после добави с дяволита усмивка: — Искам да кажа, че аз съм властта, но подчинените ми са достатъчно лоялни, за да прокарват решенията ми. Знаят какво искам да бъде свършено. Ако се появи проблем, докато съм тук, ще се обадят.

— Завиждам ти — призна Лора. — Бих желала професията на Доналд да му разрешава подобен лукс. Тогава ще има повече време за нас...

„Странно... животът на Лора почти повтаря този на майка й Ленор“ — помисли Катя.

В този момент Емили изрази мислите й на глас почти буквално:

— Трябва да сториш нещо, Лора. Накарай го да се откъсва от време на време от работата си. Той трябва да прекарва повече време с теб. Мама е прекалено възрастна вече да промени татко, но ти имаш още шансове.

— Причината е в кариерата на Доналд — защити съпруга си Лора. — Тя е като татковата. Освен това Доналд е на четирийсет и

шест години, а аз — на четирийсет и четири. Вероятно и двамата сме твърде възрастни, за да се променяме отсега нататък.

— О, жени, вечни страдалници!... — Питър въздъхна демонстративно. — Какво щяхме да правим без тях?

Катя съчувстваше много на Лора и шегите на Питър я дразнеха.

— Интересно... Лора прилича толкова много на Ленор, характер и всичко. Ти, Питър, си като Гил. Ник прилича на Джек.

— А Джордан е взел най-доброто и от майка си, и от баща си — вмъкна се Емили с усмивка.

— Или най-лошото — добави Катя, но също с усмивка.

— А къде остава Емили? — запита Питър. — Или Марк и Дебора? А ти, Катя? Ти на кого приличаш?

Катя не бе подготвена за тази атака и докато търсеше трескаво отговор, Джордан ѝ дойде на помощ:

— Катя има сърцето на майка си. Останалото е дошло чрез осмоза. Предполагам, не смяташ за възможно годините, прекарани с нас, да не са ѝ се отразили по един или друг начин?

Но Питър не бе задоволен от отговора му.

— А какво ще кажеш за Хенри? Какво е взела от него?

На Катя се стори, че улавя известно предизвикателство във въпроса и пулсът ѝ се ускори. Какво наистина бе наследила от баща си Хенри?

— Той обичаше да готви — предложи Емили. — Катя също.

— Опитвала ли си някога нещо, сготвено от нея?

— Аз съм опитвал — обади се пак Джордан и хвърли развеселен поглед на Катя. — Тя обикновено ми се обаждаше, когато имаше нужда от опитно свинче.

— Не е вярно — запротестира Катя, подхващайки тона му, макар и с известно усилие от своя страна. — Обаждах ти се, когато отчаяно желаех да зърна лицето ти, макар и за кратко време. В такива моменти бях дори готова да робувам над гореща печка по-голямата част от почивния си ден, за да приготвя някакъв специалитет от френската кухня, с който да те подмамя. Признай, разочаровала ли съм те някога? Сервирала ли съм ти нещо прегорено? Да имаш оплаквания от хранителни отравяния?

— Никога. Готвиш страхотно. Никога не бих ти отказал покана за вечеря къщи. Всичко, приготвено от теб, бие многократно боклуците,

които измъквам от микровълновата си печка.

— О, хайде, хайде — контрира го Катя с присвити очи. — Ти се храниш в най-добрите ресторанти четири дни от пет в седмицата, а когато не се храниш навън...

— Си осигурява жени, които да му готвят — довърши Ан. — Ти си негодник, Джордан. Знаеш го, нали? Използваш жените по най-първобитен начин — храна и секс.

— Не е вярно — заспори Джордан по-невинно, отколкото имаше право, като се вземе предвид известното за него. — Уважавам ги. Не казах ли само преди двайсетина минути, че те уважавам? Имам свидетели, така че не се опитвай да отричаш.

— Твоят морален кодекс е по-либерален към мъжа, отколкото към жената — отвърна хапливо Ан.

— А нашият морален кодекс какъв е? — запита Емили. — Разделяме хората на такива, които използваме, и такива, които обичаме.

Джордан се бе смръщил.

— Но двете групи не са взаимно изключващи се. Всъщност не е ли точно това любовта? Използваш някого и той те използва, но използването е продуктивно и възнаграждаващо и за двамата, нали?

— Нима искаш да ми кажеш — подигра се Ан, — че си бил влюбен в някоя от жените, които влизаха и излизаха от живота ти?

— Не, разбира се. Но съм връщал полученото.

— Правилно — завърши самодоволно Ан. — Храна и секс.

Джордан се канеше да протестира, когато Емили се изправи внезапно и хвърли бърз поглед на часовника си с разширени очи.

— Тези приказки за секс ми напомниха, че трябва да изчезвам — насъбра бързо хавлиената си кърпа и лосиона за слънце, който не бе ползвала. — Надявам се, че ще ме извините... — и изтича в къщата.

— Незадоволима ли е или какво? — запита Питър с поглед в гърба ѝ. — Знам какво фактически се е случило с Джаред. Изтощила го е. Надявам се, че Андрю ще има повече сила.

— Става въпрос за сапунения ѝ сериал — поясни Ан. — Не би го пропуснала за нищо на света.

Джордан се захили непочтително:

— От кого ли е наследила тази страст? Смятате ли, че Ленор е гледала сапунените сериали в спалнята си всичките тия дълги години?

— Шшшт! — скара му се Катя.

Лора въздъхна шумно в чашата си.

— Не. Мама просто винаги е в лошо настроение — тя доизпи питието си и изгледа Питър над ръба на чашата си. — Къде отиваш?

Питър се беше изправил и също се бе насочил към къщата.

— Време е за разговор по телефона — извика той над рамо, докато пресичаше вътрешния двор.

— Трябва да се обади в офиса си — поясни спокойно Сади.

— А аз трябва да освободя Марк М. от заниманията с децата.

— С течение на годините членовете и на двете семейства свикнаха да наричат съпруга на Ан, Марк Мичъл — Марк М., за да го разграничат от Марк Уайт. Фактът, че сега повече нямаше нужда от това, бе нещо, което всички преднамерено се опитваха да игнорират.

И Катя се изправи. Искаше ѝ се да остане насаме с Джордан, но усети, че Лора няма намерение да се изнесе още доста време, а и Ан се бе опънала отново на шезлонга с явното желание да насъбере още малко слънчева енергия.

— Ще поскитам малко наоколо. Ще се върна при вас по-късно.

Остатъкът от деня изтече спокойно, както стана и с последвалите го дни. Като че ли всички, само осъдили се на заточение на острова, се бяха отдали на самоанализа. Имаше и игри, имаше и смях, но те бързо умираха.

Катя страдаше силно за Марк и Дебора, но бе достатъчно отдалечена, за да има възможност да наблюдава отблизо другите. Както беше очаквала, Ленор прекара по-голяма част от времето в стаята си, а Гил или се задълбочаваше в документите си, или говореше по телефона. Не че не скърбеше за дъщеря си и зет си: за Катя не остана скрит измъченият му вид, който пробиваше от време на време бариерата на външната фасада. Но както винаги, работата беше универсално лекарство за Гил. Катя приемаше тази негова характерна особеност вероятно както Ленор я бе приела преди години.

Натали имаше пристъпи на силна скръб, но се справяше със смъртта, като се опитваше да се съсредоточи върху живота. Тя често се занимаваше с децата, когато родителите им нямаха желание да го вършат. Катя бе изненадана от поведението на Джак: външно той бе най-силно опустошен от скръбта в сравнение с другите трима от възрастното поколение. Настроенията му бързо се меняха, избухваше в

един момент, сърдит на всичко, затихваше в следващия. И той прекарваше дълги часове на телефона, но използваше голяма част от това време да хока подчинените си в Бостън. Когато не изливаше яростта си върху тези злочести жертви, усамотяваше се с часове на плажа, потънал в невеселите си мисли. Разговорите на вечеря или във всекидневната по-късно често замираха, когато той внезапно вдигаше глава с очи, преливащи от гняв — или сълзи...

Катя прекара тези няколко дни край басейна в дълги разговори с Емили и Ан. Лора обикновено също беше с тях, често с чаша в ръка, но говореше рядко. Питър почти не се отделяше от телефона.

За радост на Катя, Джордан често я търсеше. Подмамваше я да плува с него, въпреки че не се съчетаваха добре: тя се уморяваше много по-бързо. Разхождаше я с платноходка — разходки, които бяха повече мъчително изживяване за нея, отколкото удоволствие, тъй като често се налагаше да се вкопчва за планшира в смъртен страх, когато платноходката правеше опасни завои. Канеше я на дълги разходки по острова, говореше с нея за множество неща, но не и за онова, за което Катя истински искаше да разговаря.

Чувстваше, че той се нуждае от нея. Изглеждаше по-спокоен, когато бяха заедно — или поне така ѝ се струваше. По някое време се запитваше дали не е мазохистка: стремеше се към неговата компания без значение какво ѝ предлагаше да правят, въпреки че страдеше силно, когато се разделяха в края на деня.

Беше имал шанс с нея, когато тя бе на деветнайсет години, но го бе отхвърлил без видимо колебание. Имал беше и още една възможност — в годината, когато Катя завърши колежа. Тогава и двамата бяха в града, свободни от ангажименти. Но той не се възползва и от него. И тя започна да излиза с други мъже и накрая се установи с Шон. Но четирите години съжителство с Шон я научиха, че един мъж не може да замести друг. Когато Шон заговори за женитба, тя се дръпна и бе принудена да признае истината пред себе си.

Сега пак беше свободна. Но този път времето, по-точно обстоятелствата не бяха подходящи. В един момент се запита с тъга дали някога те ще бъдат удобни за тях двамата. Но мисълта я разстрои и тя побърза да я отблъсне — нещо, което вършеше много добре. Вместо да мечтае за бъдещето и да подхранва надеждите си —

естествена, макар и на пръв поглед странна реакция на мислите за тленността на човека — тя се задълбаваше в миналото.

По време на един от тези периоди на връщане в миналото, скитайки безцелно из къщата, Катя изведнъж се озова в „бърлогата“ — голяма стая, която сякаш се топлеше от множеството семейни снимки и рисунки — главно от Гил — на стените.

Този път стаята не беше празна. Натали и Ленор седяха на тапицирания с кожа разкошен диван с албуми и купища снимки на коленете.

Катя се спря смутено на прага.

— О! Извинявайте. Не знаех, че сте тук.

Ленор не вдигна поглед от снимките, но Натали я погледна и се усмихна широко:

— Катя! Ела да видиш тези снимки. Отдавна не сме ги разглеждали, а са толкова хубави! Истинска веселба! — Катя се поколеба. Ленор не изглеждаше особено развеселена и Катя не искаше в никакъв случай да ѝ причинява допълнително напрежение. Но Натали настоя, махайки подканващо с ръка. — Хайде, влизай! Погледни тази — държеше някаква любителска снимка в ръка и Катя нямаше как да откаже, без да засегне по-възрастната жена.

Взе снимката от ръката ѝ, погледна я и веднага се засмя.

— Наистина е чудесна! Лора и Ем — погледни само къдриците ѝ! Марк и Джордан.

— И ти. Тук сигурно си някъде около петгодишна.

— Господи, колко отдавна беше! — въздъхна Катя все още с усмивка. — Косата ми е толкова дълга тук — или може би аз съм прекалено ниска — и неволно се наведе, за да разгледа някои от другите снимки в ръката на Натали. Снимки със слънчевия дъх на други времена, изпълнени със смях и щастие. — Охо — коригира се тя след миг, — ето ме тук разплакана — после се засмя на глас. — Спомням си защо. Рожденият ден на Питър, разбира се! Всички ближехме сладолед във фунийки, но моят се изръси и се приземи върху Мери Джеймс. Прекалено малка бях, за да се смутя, но сърцето ми бе разбито.

Натали посочи към разтворения албум на скута си:

— Погледни тези. Ник ги е снимал: тогава вече бе в колежа и се смяташе за „сериозен фотограф“. Какви пози само! Всички изглеждате

така, като че ли едва се сдържате да не се разпищите.

— Той страшно много се бавеше. Точно когато смятахме, че всичко е наред, откриваше някаква грешка с филма, който се оказваше пренавит погрешно, или със светкавицата, която упорстваше и не искаше да светне, или не можеше да щракне затвора, защото бе забравил блокировката... Докато оправи всичко, ние се размърдвахме, той оставяше настрана апарата и всичко започваше отначало — тя разгледа внимателно снимката. — Изглеждаме така... изкуствени. Обезсърчени и някак надуты. Старомодни.

— „Старомоден“ невинаги е синоним на обезсърчение и надутост — промълви Ленор и в гласа ѝ трепна неясна тъга. Обаждаше се за пръв път, откакто Катя влезе в стаята. Тя посочи с показалец една от снимките в албума на скута си: — Тази е направена в началото на трийсетте години. Погледни.

Катя мина зад дивана и надникна над рамото ѝ: избеляла снимка на Джак и Гил, застанали рамо до рамо и захилени до уши пред камерата.

— Тогава страната бе в средата на кризата — продължи с възхищение в гласа Ленор, — но тези двамата бяха неудържими. Снимани са в Амхърст. Погледни широките панталони и шапките.

— И бутилките — добави сухо Натали. — Забраната за алкохола не е означавала нищо за тях.

— Но тогава вие не сте ги познавали, нали? — запита Катя.

Отговори ѝ Ленор:

— Не. Ние се появихме в живота им след още десет години — обърна друга страница и посочи нова снимка: — Тук едва ли сме на повече от петнайсетина години. Погледни, Нат. Спомняш ли си?

4.

Ленор Крейн беше принцеса или поне така тя смяташе през първите десетина години от живота си. Живееше с по-малката си сестра и родителите си в просторна тухлена къща в бостънския Бек Бей, съвсем близо до банката, където баща ѝ, Самуел, заемаше престижната позиция на президент и задоволяваше и най-дребните ѝ капризи.

Беше красиво дете с дълга копринено руса коса, малко носле, кръгло личице с деликатни черти и много светли сини очи. Роклите ѝ се изработваха от най-меко кадифе, лично избрано от майка ѝ в магазините на Бест, а обувките ѝ — от най-фина лачена кожа: сменяха ги при най-слабата следа от износване. Играеше с кукли, внесени от Англия, а чашките, в които им сервираше чай, бяха миниатюрна версия на елегантните сервизи от устърския порцелан, използвани от майка ѝ по време на приеми, което се случваше доста често.

Ходеше на кино в луксозния Метрополитън Тиътър, на приеми — в кънтри клуба. Разбира се, развеждаха я с елегантната кола на баща ѝ, марка „Пиърсароу“, която той шофираше с демонстративна гордост. Учителката ѝ по пиано идваше веднъж седмично, както и частният преподавател по балет. Отрано бе научена как да ползва грамофона и притежаваше най-голямата колекция от плочи сред познатите си. Ако не желаше да слуша някоя от плочите, винаги можеше да пусне радиото — най-новата и най-добрата марка в момента, изплатено напълно още при покупката, а не на месечни вноски — схема, много популярна сред хората на по-ниско социално стъпало.

Никога не ѝ бе хрумвало дори и за миг, че нещо може да разбие на пух и прах този приятен живот. Ако най-голямото вълнение за майка ѝ бяха честите посещения на специализираните магазини за луксозни стоки (примерно на „Слатъри“ или на „Мадам Дрискол“), то за Ленор беше достатъчно да знае, че нейната майка изпъкваше с красотата и скъпото си облекло сред всички други майки наоколо. Ако най-голямото вълнение в живота на баща ѝ беше

предизвикателното нарушаване на закона за забрана на спиртните напитки (след затваряне на банката всеки следобед той се промъкваше в Мейфеър), Ленор се радваше на сигурния подарък, който той не забравяше да донесе за нея и сестра ѝ Лидия всяка вечер: днес — шоколадово зайче, утре — нещо друго, но пак толкова изкусително приятно.

За нещастие контрабандният ликьор не бе единствената слабост на Самуел Крейн. Имаше още нещо, което той пазеше в строга тайна: една авантюристична страна на характера му, в рязко противоречие с консервативния имидж, който поддържаше в банката.

Самуел Крейн играеше на борсата, играеше по начин, смайващ брокера му, който скоро се научи да следва неговите виждания, вместо да му предлага своите. Самуел щеше да се справи с положението, ако се бе ограничил в инвестиране само на свои средства. Но той използваше всеки цент от заплатата си, за да поддържа желаниа жизнен стандарт, а когато имаше нужда от допълнителни суми, измъкваше ги от банката.

На трийсети октомври хиляда деветстотин двавет и девета година, ден след рухването на борсата, Самуел Крейн бе открит на тавана, увиснал на въже... Ленор тогава беше само около десетгодишна, но този ден отбеляза началото на истински поврат в живота ѝ и промени коренно характера ѝ.

Грета Крейн бе зашеметена от внезапната смърт на съпруга си. Скръбта ѝ бързо бе изместена от чувство на унижение, а то — от ужаса, който я обзе, когато бе осведомена за размера на завещаните дългове: те можеха да бъдат изплатени само с продажба на всичко скъпо на сърцето ѝ.

Изпитанието бе ужасяващо, то изцеди жизнените ѝ сили и само двете ѝ деца я спасиха от изкушението да последва съпруга си и да потъне в благословена забрава. Заради Ленор и Лидия тя стисна зъби и намери достатъчно енергия у себе си да се премести в горния етаж на скромна къща за две семейства в Уотъртаун: наемът бе по-нисък от сумата, която харчеше месечно за дрехи преди онзи трагичен октомврийски ден. Стопиха се в позлатената мъгла на миналото прислужницата, готвачката, луксозната кола, кънтри клубът... и бяха заменени с непознато до този момент съществуване, съпътствано от

ежедневни лишения, и повече от унищожително в емоционално отношение.

Малко беше да се каже, че Грета бе разочарована от съпруга си: тя бе бясна и на него, и на банката, и на борсата, и на Хърбърт Хувър^[1]. Валяше се в срам и живееше в чистилище заради безумието и лекомислието на Самуел.

Без източник на каквито и да било доходи, без нужната квалификация за някакъв вид работа, тя се видя принудена да поеме грижата за сляпа жена, която живееше близо до Белмонт. Тази работа ѝ даваше възможност да се измъква през нощта, за да печели прехраната на децата си, без да дава поводи за злорадство и хапливи коментари. Но тя означаваше още, че трябваше да оставя двете момиченца сами нощно време, а тя да открадва някой и друг час сън, докато те са на училище.

Под силното влияние на емоционалното състояние на майка си Ленор бързо схвана позора, в който бяха принудени да живеят. Отиваше на училище с наведена глава, странеше от децата и повеждаше Лидия към къщи веднага след края на часовете. Макар и още дете, тя се научи рано да търси и предпочита самотата в смотания бедняшки апартамент.

Нямаше пиано, нямаше уроци по балетно изкуство. Затворена в малката стая, която делеше с Лидия, Ленор потърси илюзорната утеха на мечтите. Понякога си внушаваше, че баща ѝ е повикан за някаква силно засекретена мисия, но един ден ще се върне и ще възстанови старото лустро на семейството си. Друг път си въобразяваше, че сънува ужасен кошмар: ще се събуди и ще се озове пак в Бек Бей, сгушена под пухена завивка върху фини ленени чаршафи. А в мечтите за бъдещето се виждаше като злочеста принцеса, спасена навреме от рицар в блестящи доспехи, който я обсипва със злато и скъпоценни камъни.

Грета подхранваше тази мечта за светло бъдеще с горчилката, която не забравяше да излива пред тях почти всеки божи ден.

— Вие ще се справите с този живот по-добре от мен — изтъкваше тя строго толкова често, че Ленор запамети лесно малката ѝ реч. — Ще се омъжите за мъже, които ще внимават, които ще печелят добре и няма да им се налага да прибягват до комар. Баща ви беше непоправим борсов играч: заради него живеем така сега. Но ние ще им

дадем да разберат! Вие сте добри деца, красиви момичета. Някой ден ще се върнете обратно на върха.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се осъществи. Някога Грета с удоволствие си представяше ослепителния дебют на дъщерите си в обществото, но сега той не бе възможен. И не само заради парите: тя бе напълно отчуждена от обществото, към което някога принадлежеше, а не желаше да създава връзки в новата социална среда, където я беше препратил животът, и преднамерено странеше от хората наоколо.

Спестяваше всеки цент в празна кутия от овесени ядки на задната полица в килера, решена да осигури каквото може за дъщерите си, когато настъпи моментът за нова атака на върха. Мръщеше се на всяко ненужно според нея пилеене на пари и настоя Ленор да тича по изпълнение на услуги или да гледа деца срещу каквото и да било заплащане веднага щом Лидия порасна достатъчно, за да може да бъде оставяна сама вкъщи.

Понякога имаше моменти, когато Ленор съжаляваше, че майка ѝ работи през нощта: така Грета имаше възможност да следи отблизо всяка стъпка на голямата си дъщеря. Нещата се влошиха, когато Ленор навлезе в пубертета и тялото ѝ започна да се променя.

— Остави този пуловер, Ленор — преследваше я смразяващият глас на майка ѝ. — Лидия ще го носи.

— Но той е любимият ми пуловер — опитваше се да се защити Ленор — и най-мекият.

— Облечи зеления.

— Но той дразни кожата ми!

— Тогава облечи блуза под него. Не е нужно да се перчиш с хубави дрехи и да привличаш ненужни погледи. Достатъчно ужасно е, че се налага да живеем в такава среда. Няма да разрешиш да се принизиш до тяхното ниво.

В такива моменти Ленор се питаше дали „тяхното ниво“ е възможно да бъде и наполовина толкова лошо, колкото нейното. Снизходителната майка от миналото се бе превърнала в озлобена жена с изострени черти, която рядко се усмихваше. Ако е имало някаква топлинка в нея, то тя бе замразена от стоманена воля за мъст и като че ли само тя ѝ даваше сила за живот.

А Ленор имаше нужда от топлина. Растеше болезнено самотна. Ранното детство я бе дарило с радостта на детска близост със сестра ѝ,

но тригодишната разлика във възрастта сега си казваше думата. Компанията на Лидия бе толкова незадоволителна за нея, колкото все по-неизпълними ставаха мечтите ѝ. Тъй като Грета не ѝ разрешаваше да се сприятелява с децата на съседите, Ленор бе потисната и обезсърчена. Дори унижението, изпитвано след смъртта на баща ѝ, започна постепенно да избледнява пред новия проблем. Когато майка ѝ говореше за „ненужните погледи“, Ленор с тъга си мислеше, че тя изобщо не привлича погледи и се чувстваше много нещастна.

През кратките си свободни мигове Ленор ходеше само в обществената библиотека. Там тя срещна Натали Слоукъм. И двете момичета бяха по на тринайсет години, и двете бяха самотни и копнееха за близост. Връзката им започна с проста размяна на любими книги и прерасна в приятелство. Ленор бе по-затворена и сдържана в началото, но успокояващият чар на Натали и естественото ѝ поведение скоро я спечелиха.

За разлика от Ленор, Натали никога не бе живяла в разкош. Израсла беше в занемарена дървена къща в квартал, още по-беден от квартала, където живееше Ленор през последните три години. Натали бе далеко от идеята да я съди за падението на семейството ѝ — напротив, тя жадно изслушваше подробности за живота в аристократичния квартал на Бек Бей, вторачила очаровани, широко разтворени очи в новата си приятелка. Този живот бе мечта за нея (както вече и за Ленор) и двете седяха заедно с часове и се опиваха от приказната му красота.

Животът се бе отнесъл доста сурово към Натали. Останала бе без майка едва двегодишна. Баща ѝ полагаше всички възможни усилия да отгледа добре единственото си дете с оскъдните си средства. Млекар с дълъг работен ден, той нямаше време да дава на Натали нужните съвети сега, когато тя се превръщаше в девойка.

Обичаше я всеотдайно, както призна Натали още в началото на приятелството си с Ленор. През озъбените от студ зимни ноци той я държеше в скута си, за да я топли, и ѝ четеше от книгите, оставени му от някакъв любезен клиент. При първия снеговалеж на годината ѝ навличаше няколко пласта дрехи и я завеждаше на пързалка със саморъчно изработена шейничка. През пролетта организираше обеда на открито под дъба на съседа, а през лятото никога не забравяше да я заведе на плажа.

Но когато прекрачи прага на детството, точно тази възторжена бащина любов изпълни Натали с мъчителни съмнения. Той не изтъкваше повече детския ѝ чар, а я обсипваше с похвали за интелигентността и красотата ѝ. „Баща ми е — разсъждаваше тя, — обича ме много, затова говори така.“ И бедното девойче започна да се пита дали той отчаяно не се опитва да прикрие някакъв неин много сериозен дефект.

Първо и преди всичко, не беше хубава, а той обичаше да изтъква обратното. Огледалото, което ѝ бе подарил за дванайсетия ѝ рожден ден, беше достатъчно откровено по въпроса. Тъмната ѝ коса се къдреше там, където не трябва, устата ѝ бе пълна, а кожата ѝ имаше неопределения бял цвят на брашнената каша, която ползваше в училище вместо лепило. „Не, не съм хубава“ — мислеше тя с тъга. В никакъв случай не беше хубава като Мери Макгуайър, която живееше на същата улица, беше с една година преди нея в училище и командваше целия квартал.

Нито пък притежаваше блестяща интелигентност. Вероятно беше умна в обикновения смисъл на думата, но нищо повече. Или ако се допусне, че баща ѝ е прав и наистина е така, учителите ѝ, изглежда, бяха на друго мнение. Никога не търсеха от нея правилния отговор на труден въпрос: предпочитаха Джордж Холенмайстер; никога не я пращаха да помага на по-малките в четенето, както постъпваха със Сара Френч.

Натали стигна до свои собствени изводи за себе си и ги запази в тайна, тъй като не бяха много ласкателни. Но не се отчая: списанията и книгите, които четеше, не държах на външния вид, не питаха дали има майка или не, а още по-малко ги впечатляваше фактът, че ще остане ниска.

Но и не разговаряха с нея, нито ѝ предлагаха приятелство, за което все повече и повече копнееше, макар и подсъзнателно. Срещата с Ленор Крейн онзи съдбовен ден в библиотеката отговаряше съвършено на нуждите ѝ. Бяха от различни училища и никога не се бяха срещали до този момент: и двете започваха нещо съвсем ново. Освен това несигурността на Ленор бе напълно разбираема за Натали. Началото на приятелството им бе белязано с боязливост и предпазливо опипване на почвата, но те бързо избледняха пред острата нужда за контакт и у двете. Държах близостта си в тайна, което ѝ прибавяше допълнителен

вълнуващ привкус: клуб само за двама! Срещаха се в библиотеката няколко пъти седмично, сядаха в някое тихо кътче с разтворени книги на скута и си шепнеха за това-онова — както всички деца на тяхната възраст в света.

Натали разказа на Ленор за надутата Нола Уърц, която винаги я отбягваше, и за Мери Мелансън, която бе засякла един ден да се целува с момче зад училището. Разказа ѝ още, че в петък и събота вечер работи за семейство Белски срещу петдесет цента на седмица, които спестява за обувки с цветна ивица отпред. Призна, че би ѝ се искало да има майка или поне брат или сестра, а ако и това е невъзможно, куче като Санди на Ани, малкото сираче.

На свой ред Ленор сподели, че не е кой знае какво да имаш една вечно сърдита майка, че сестрите са приемливи, докато не започнат да задават въпроси, на които не искаш да отговаряш, и че най-лошото, което им се случи, след като напуснаха Бек Бей, беше невъзможността да се върнат обратно там. Тя поиска мнението на Натали дали да не се подстриже по-модерно (въпреки че дискусиата по този въпрос бе повече от излишна, тъй като майка ѝ никога нямаше да ѝ го разреши). Питаше я още дали според нея пуловерът ѝ не е твърде тесен и дали смята Грета Гарбо за толкова красива, колкото твърдят всички.

Мненията им съвпадаха напълно, но най-вече, когато говореха за бъдещите си планове. Ще се справят с живота и ще победят света! Ще се омъжат добре и един ден ще имат всичко, което им липсва сега! Ще бъдат почитани и уважавани, ще им се възхищават и ще бъдат търсени от хора на върха! Ще... ще... ще... Юношеските им мечти разтваряха едно след друго венчелистчета като ароматна майска роза...

Приятелството им бе много ценно и за двете, но майката на Ленор го разглеждаше по друг начин.

— И днес беше в библиотеката, така ли? — питаше тя с познатата острота в гласа.

— Пиша си домашните там.

— Беше ли и оная Слоукъм там?

— Да.

— Прекарваш прекалено много време с нея.

— Виждам я само в библиотеката — отговори Ленор тихо, забелязала напрежението в лицето на майка си. Усещаше по гласа ѝ, че назрява разправия.

— Защо?

— Харесвам я.

— Но тя е едно нищо...

— Защо говориш така? Никога не си я срещала! — „За щастие“ — добави мислено тя. Веднъж поне нежеланието на Грета да приема външни хора в мизерния им апартамент работеше в нейна полза: тя не желаше да подлага Натали на напрежението от една евентуална среща с Грета и посрещаше с облекчение отказа на майка си да се запознае с приятелката ѝ.

— Тя идва от никъде — не спираше Грета.

„Ние идваме отнякъде, а виж къде сме сега!“ — помисли с горчивина Ленор, но не посмя да ѝ го изтъкне. Повиши глас повече от разумното, надявайки се, че след минута Грета ще ѝ заповяда да се укроти, за да не ги чуе хазяинът:

— Тя има прекрасен баща.

— Който няма нито пари, нито връзки, още по-малко — власт. Ленор, когато си избираш приятелките, трябва да проявяваш разум. Ако желаш да срещнеш някой ден мъжа, който ще те осигури материално, няма да го постигнеш чрез момичета като Натали Слоукъм.

— Мамо, но аз съм едва на четиринайсет години! Какво значение има кои са приятелките ми сега?

— Не викай! Няма защо господин Браун да чува всяка дума. А колкото до въпроса ти, веднага ще ти отговоря: има значение. Вярвай ми.

Ленор обаче не ѝ повярва дори и за миг. Майка ѝ бе безпомощна: можеше да застане между нея и Натали само ако я заключи вкъщи. Приятелството им бе най-ярката светлинка в скучния живот на Ленор. Задоволяваше емоционалния ѝ глад, беше източник на радост и удоволствие. А благодарение на ограничеността на Грета, то задоволяваше и юношеската ѝ нужда от бунт.

Шестнайсетгодишни, те вече редовно си ходеха на гости. Робърт Слоукъм посрещаше Ленор любезно и топло, Грета се държеше вдървено и официално с Натали, но поне бе достатъчно учтива. Ленор знаеше, че не се бе отказала от войната, само бе отстъпила при онази малка престрелка между тях. А това бе разбираемо, защото когато

двете момичета влязоха в гимназията, друга, по-сериозна битка се очерта на сумрачния семеен хоризонт — момчетата.

Ленор и Натали разговаряха с часове за тях: разсъждаваха на глас какви са шансовете им Еди-кой си да ги покани на танци, репетираха съблазнителни усмивчици, експериментираха с косите си, с дължината на полите си, с походките си.

Четирите години, изминали от първата им среща, ги бяха променили. Ленор не само се бе помирила с променящото си тяло, но дори бе започнала да харесва новите му форми. Подстригала беше косата си и дори Грета трябваше да признае, че ефектът от къдренето си струваше усилията. По детски закръгленото ѝ лице се бе удължило, изпъкнаха характерните ѝ изтънчени аристократични черти. Тя бе зашеметяващо красива девойка и го знаеше — погледите на момчетата в училище бяха достатъчно красноречиви.

Натали също се бе превърнала в много привлекателно момиче. Буйната ѝ коса сега падаше на меки вълни върху раменете, научила се бе да оформя с молив веждите си и да добавя цвят към бледите си бузи, а тъмночервеното червило придаваше привличаща чувственост на пълните ѝ устни.

Двете заедно се допълваха и привличаха допълнително внимание — Натали бе по-дружелюбна и отзивчива, Ленор бе малко по-хубава. Всяка даваше на другата сила и самоувереност, която добавяше особено сияние към външния им вид. Сега те рядко вървяха до къщи сами.

А Грета, разбира се, нервничеше. Сега тя работеше като счетоводителката при местен бизнесмен и обикновено не бе вкъщи следобедите. Но Лидия, която също бе навлязла в пубертета и завиждаше на сестра си, с готовност шпионираше Ленор и с подробности съобщаваше на майка си за събитията по време на нейното отсъствие.

— И така днес бяха Луис и Джо, така ли? — питаше Грета, докато приготвяше вечерята. Тя бе приела вече Натали — решила беше, че след като двете са такива близки приятелки и си влияят силно взаимно, а Натали е без майка, по-разумно ще бъде да я прибере под крилото си и да я научи на някои неща, които ще ѝ бъдат само от полза.

Момчетата четяха някакво списание на кухненската маса. Ленор предпочиташе заредените с барут разговори с майка ѝ да се

провеждат пред Натали — знаеше, че атаката на Грета ще бъде много по-остра в отсъствието на приятелката ѝ. Подозираше, че независимо от първоначалната съпротива на майка ѝ, тя постепенно се бе привързала към Натали и Ленор, която вътре в себе си не желаше да ѝ се противопоставя непрекъснато, изпитваше топло радостно чувство. Още повече че при тези „лекции“ в присъствието на приятелката ѝ Натали ѝ бе естествен съюзник.

— Луис и Джо? — повтори Ленор и хвърли развеселен поглед на Натали. — Аха.

— Не познавам Луис — продължаваше Грета скептично, — но чувам — стараяше се да „чува“ всичко, — че е бил проблем в училище с години.

— Но той се справя чудесно, госпожо Крейн. Баща му е преподавател в Харвард, а моминското име на майка му е Фенуик. Едва ли могат да се намерят по-добри препоръки от тези — Натали знаеше много добре какво да каже, за да успокои тревогите на Грета. Всъщност нито тя, нито Ленор бяха лудо влюбени в Луис (тъй като той бе лудо влюбен само и единствено в себе си!), но той умееше да кавалерства и да оказва внимание, което за едно седемнайсетгодишно момиче беше от значение. — Винаги е учтив и е много хубав.

— Абитуриент е, нали?

Ленор кимна.

— Какви са плановете му за догодина?

— Вероятно ще отиде да учи в Харвард.

— Не и на базата на успеха си.

— Той няма нужда от успех, мамо. Има парите и връзките и е вътре от всяко положение — в гласа на Ленор се прокрадна слаба жилчица горчивина — от време на време си спомняше, че и тя някога бе имала парите и връзките...

Натали разбираше Ленор много добре и често мислеше с болка за собствената си съдба. Наясно бе, че няма смисъл да предизвикват Грета и потърси начин да омекоти думите на приятелката си.

— Няма значение къде ще отиде да учи. Той е енергичен и предприемчив — сигурно ще успее.

— Слава богу поне за това — промърмори Грета и се обърна към момичетата: — А ти, Натали? Мислила ли си какво ще правиш, когато завършиш?

— Да — отвърна момичето и се смръщи леко. — За съжаление не мога да се разбера с баща си. Той иска от мен да започна работа заради парите, но аз не желая да се затварям в някакъв задушен офис, където няма да постигна нищо — най-много да остаряя.

По устните на Грета пробяга почти невидима усмивка; не че не я чувстваше вътре в себе си, тя чисто и просто бе загубила навика да се усмихва. Беше искрено доволна — Натали бе поела по правилния път.

— В такъв случай и ти мислиш за колеж, така ли? — това вършеше Ленор и майка ѝ я окуражаваше. Въпреки че колежът означаваше допълнително материално натоварване, този бе единственият начин за едно момиче без социален статус да срещне мъж с такъв.

— Искам да отида в държавния колеж в Масачузетс — заяви Натали. — Там ще мога да уча за учителка...

— Докато нещо друго не се появи на хоризонта — довърши Грета. — Същото казвам и на Ленор. Нали, Ленор? — разбира се, Грета мислеше за нещо по-специално, например за „Симънс“. След многогодишно спестяване тя считаше, че има право да осигури на дъщеря си най-доброто, което можеше да купи.

— Да, мамо.

— И няма да е много скъпо, ако живееш вкъщи — добави Грета, като пропусна да добави, че ако Ленор е пред очите ѝ, ще може да отсява добрите възможности от лошите.

Плановете на Ленор обаче бяха други:

— Сигурно е интересно да се живее в училище...

— Много е скъпо — отсече Грета.

— Или в собствена квартира... — имаше нужда да се освободи от опеката на Грета, чиито наблюдателни очи и болезнени настроения ѝ тежаха като окови. Напомняха ѝ постоянно къде са били и колко ниско са паднали.

— И стаите струват много пари.

— Работила съм през съботите и неделите, както и през лятната ваканция, и съм спестила достатъчно за началото. А щом вляза в колежа, ще печеля допълнително пари от преподаване на уроци. Разбира се — добави тя с поглед встрани, — ако с Нат живеем заедно, ще делим наема.

Натали разтвори широко очи.

— Каква страхотна идея! — но в следващия миг лицето ѝ помръкна: — Чудя се какво ли ще каже баща ми... Знам, че вътре в себе си той би желал да ме види в колежа. Винаги е искал най-доброто за мен. Но най-доброто струва пари и той се страхува...

— Ако отидеш да живееш на друго място, обричаш го на самота — изтъкна Грета. — Трябва да помислиш по този въпрос.

— Не я утежнявай с допълнително чувство за вина, мамо.

— Само обръщам внимание върху нещо, за което е добре да помисли. Освен това — тя сбръчка нос — добрите момичета не живеят в къщи, които дават стаи под наем.

— Не съм имала предвид тях — заспори Ленор, — а стая в къща или малък апартамент.

— Имаш стая в тази къща, и то напълно безплатна.

— Не е същото.

— Ако желаеш, ще поискам наем. Някои родители го правят.

— Мамо, не прави от мухата слон.

— Съжалявам, Ленор, но смятам, че момичета на вашата възраст не трябва да живеят сами.

Ленор не можеше да повярва на ушите си. Или по-точно казано, можеше да го повярва, след като излиза от устата на майка ѝ, но го намираще за смешно.

— Тогава ще бъдем осемнайсетгодишни! Половината от познатите ни сигурно ще бъдат семейни с деца!

— Може би и вие също... — подхвърли Грета с надежда. Тя вече бе прибегнала до кутията от овесени ядки, за да облича дъщеря си по последната мода. Харчеше пари за нея, без да ѝ тежи: разглеждаше похарчените суми като разумни инвестиции за бъдещето.

Но нито Ленор, нито Натали споделяха надеждата ѝ, че вложените средства ще се възстановят толкова бързо. Те не се интересуваха от познатите момчета, които точно навлизаха в живота. Искаха да срещнат зрели мъже, вече установени, мъже, които можеха да им осигуряват всичко, мечтано години наред. Желаета да живеят на площад „Луисбърг“, да шофират кадилаци и да танцуват в събота вечер в закритата градина на „Риц“. Жадуваха за елегантни дрехи и скъпи кожи около врата, за прислуга, която да върши всичко, вършено от тях с години. Но и двете се стремяха преди всичко друго към

сигурност — нещо, безжалостно наблъскване в главите им години наред.

Месеците се изнизваха един след друг и Грета постепенно прие оценката на дъщеря си за момчетата от гимназията. Алекс Уолтър, който отведе Ленор на забавата, организирана за долните класове на гимназията, беше хубаво момче, но нямаше нито пари, нито изискано поведение и му предстоеше да влезе в казармата след завършване на гимназията: тоест той автоматично отпаднаше от амбициозните планове на Грета.

Уил Фарино, който отведе Ленор на есенния бал, бе доста очарователен, също като баща си — елегантен търговец, когото Грета виждаше след време в затвора. Ако търсеше уважение за дъщеря си, замесването ѝ със семейство Фарино едва ли щеше да ѝ го осигури.

Хамънд Карпентър, който покани Ленор на празненство по Коледа и бе най-красивото момче, което Грета бе виждала някога, бе твърдо решен да влезе в академията „Уест Пойнт“ през есента. Грета нямаше нищо против кариерата на висш военен, но в никакъв случай не желаше дъщеря ѝ да се мести от място на място цял живот и да живее на правителствена заплата.

Джордж Хейстингс, който предпочете да отиде на абитуриентския бал с Ленор, бе фаворизиран и издиган до небесата от всяко момиче в гимназията. Капитан на футболния отбор, той имаше силна фигура на спортист с властни черти на лицето, матов тен и гъста черна коса, която сипеше къдрици на челото му. Беше почти неграмотен. Толерираха го в училище само заради спортните му качества, но като мъж ще има съвсем ограничени надежди за успех — мислеше Грета и го отхвърли, без дори да стигне в разсъжденията си до баща му, който бе пияница.

И така Ленор завърши гимназия с диплома, но без съпруг, което бе много добро постижение от нейна гледна точка, тъй като сега вече имаше известна възможност самостоятелно да подрежда живота си (поне до известна степен). За съжаление тя навлезе в него пак като дъщеря на майка си, тъй като Грета се наложи и Ленор остана да живее вкъщи. Натали обаче постигна своето. Баща ѝ се съгласи да учи в колеж, тя спечели стипендия и двете с Ленор се записаха заедно в „Симънс“.

Когато всичко беше казано и сторено, те бяха оставени почти изцяло на себе си: напускаха „Уотъртаун“ в шест и половина сутринта и рядко се прибираха преди десет вечерта. Установиха, че е много по-лесно да се правят на изтънчени млади жени, когато са далечно от очевадните доказателства за скромен произход и почти бедняшки начин на живот. А те искаха точно това — да бъдат изтънчени млади жени.

Бяха доста заети с учение и различните ангажименти срещу заплащане, които намираха близо до колежа, но все пак им оставаше време и за общуване. Заредиха се следобеди, прекарвани в разговори с приятели за Бренда Фрейзиър и Алфред Вандербилт над чаша кафе и паста. Понякога разговорите се въртяха около филмите, където интересът беше насочен преди всичко към Кларк Гейбъл или Джийн Харлоу. Не трябваше да се забравят и купоните с две основни точки на привличане: музикалния автомат и буйните танци под звуците на джаза.

Разбира се, имаше и мъже, голяма част от които бяха много повълнуващи от познатите им момчета досега, но никой от тях не отговаряше на изискванията им. Всяка от тях получи своя дял предложения, а това бе все пак някаква утеха пред ужасяващата възможност да останат стари моми и да се грижат сами за себе си, докато са живи. Но и двете имаха желание да задържат нещата още малко, считайки, че е само въпрос на време, докато търпението им се възнагради.

И така стана, че Ленор и Натали завършиха първата година, после втората — и още бяха неомъжени.

През лятото на 1941 година Грета бе обзета от безпокойство. Говореше се упорито за война, което означаваше масово изчезване от хоризонта на най-добрите от наличните мъже.

— А кой знае колко дълго може да продължи една война... Сега сте на двайсет години и трупате годинки с всяка изминала година. До края на войната на разположение ще има още толкова и дори повече по-млади жени, които ще се залепят като пчели на мед по върналите се мъже. Аз се омъжих, преди да навърша деветнайсет!

— И овдовя, преди да навършиш трийсет и една — обади се сухо Ленор. — Ако се втурна да се омъжвам сега и наистина има война, възможно е и аз да остана вдовица — и какво тогава?

— Ще наследиш имота на съпруга си, колкото го има.

— Още една причина да търся съпруг с имот, който си струва да наследя. Не се тревожи, мамо. И аз имам твоите разбирания. Не желая вечно да живея по този начин. Бъди сигурна, че се опитвам. Наистина се опитвам.

А Натали се опитваше още по-усърдно. Тя бе много по-практична от приятелката си и докато Ленор продължаваше да преподава частни уроци, Натали напусна работата си във факултета по английска филология и започна да работи по няколко часа в офиса на млад адвокат, който имаше странното качество да привлича богати клиенти. „Едва ли някога ще ми се удаде по-добър случай от този да вляза в досег с богатите“ — пресметна тя.

Шефът ѝ, Гилбърт Уорън, бе красавец и определено на път към върха. От време на време я водеше на вечеря. Тя се възхищаваше на професионализма му, но той бе прекалено излъскан, малко нещо прекалено доминиращ и арогантен за романтичната ѝ природа.

Един от клиентите му обаче бе точно на място. Казваше се Джаксън Уайт и беше бизнесмен, който само за шест години бе изградил процъфтяваща кариера, осигурявайки полетите на богатите от едно място до друго със самолети, превзели страната почти за миг преди десетилетие. Той бе висок и много красив, говореше тихо, но властно, и щом се приближеше до Натали, сърцето в гърдите ѝ заиграваше бесен танц.

Освен това се оказа, че той е най-добрият приятел на Гилбърт Уорън. Двамата се бяха срещнали в Амхърст, където Джак е бил с година пред Гил, и както схвана Натали, двамата бяха почти толкова близки, колкото тя с Ленор. Джак често идваше в офиса и тогава Гил бе по-отпуснат. Иззад вратата му се носеха познати звуци на шумен смях и на Натали бе ясно, че мъжете едва ли разговарят по юридическия документ, свързан с някакво искане на Уайт, който беше напечатала за Гил предния ден. Един път Джак придружи Гил и Натали на вечеря и тя за пръв път забеляза колко добре си пасваха двамата. Джак беше блестящ администратор и бизнесмен, а Гил притежаваше нужното безразсъдство за успешно предвиждане на бъдещето, умение да прави предположения за бъдещо развитие, които биха поставили на колене всеки друг, но не и Джак, който пък имаше способността — и желанието! — да ги реализира.

После настъпи денят, когато Джак покани Натали на вечеря.

— В ужас съм — довери се тя веднага на Ленор.

— Но ти го харесваш. Очакваше го.

— Знам. И все пак... Той е някак... сплашващ. Той е...

— Съвършен? Лицето ти пламна, Нат. Той е съвършен.

— Не, не е. Всъщност не — отвърна Натали замислено. — Не е богат — искам да кажа, не е богат наследник.

— Но е на път да стане богат. Съмняваш ли се в него?

— Не. Той е умен и агресивен. Превърнал е малкия бизнес на баща си в нещо, заслужаващо внимание.

— И е красив, очарователен и свободен. Какво искаш повече?

— Напредва прекалено бързо... Може би точно това ме плаши. Понякога, когато съм с двамата мъже, сякаш оставам без дъх... като че ли не мога да поддържам темпото им. Никога няма да мога да го поддържам — усмихна се свенливо. — Нервнича, защото е всичко, което трябва да бъде, а се страхувам, че не мисли по същия начин за мен.

Ленор я погледна строго.

— Натали Слоукъм, не се чуваш какво говориш. Ако не те харесва, няма да те покани. Имал е достатъчно възможност да говори с теб и досега е наясно дали харесва каквото вижда или не — стисна ръката на приятелката си и се усмихна.

— Това е големият ти шанс, Нат. Онзи, който очакваш от толкова време.

Да, така беше, но този факт още повече увеличи опасенията на Натали: залогът беше огромен и тя страшно много искаше срещата да мине добре. Хрумна ѝ, че резултатът ще бъде по-добър, ако съумее да се отпусне и тя прекара цялата нощ в опити да си създаде нужното самочувствие. Повтаряше си, че казаното от Ленор е логично: Джак сигурно вече я е харесал, за да я покани. Изтъкваше пред себе си каква прекрасна съпруга ще му стане.

Сутринта бе кълбо от опънати нерви. И първото нещо, което стори, когато отиде на работа следобед, бе да влезе в офиса на Гил Уорън, да го информира за срещата си с Джак и „... между другото имам много близка приятелка, която ми е връстница, истинска красавица... Не би ли било чудесно да... ако излезем заедно четиримата?“

Следващата събота вечер завари четиримата в хотел „Брънзуик“, където вечеряха, танцуваха и разговаряха до късно. Грета, която поздрави мъжете, когато пристигнаха да вземат момичетата, бе така впечатлена от блестящия нов пакард на Джак, че и не помисли за сън тая нощ. Когато най-сетне те се прибраха вкъщи, намериха я да ги чака развълнувано в малката всекидневна. Натали често преспиваше при Ленор, откакто баща ѝ се залови да ухажда някаква вдовица от Челси.

— Разказвайте — извика нетърпеливо Грета, когато вълнението и на двете момичета се уталожиха достатъчно, за да съблекат палтата си.

— Той беше чудесен! — възкликна Ленор.

— И двамата са чудесни — гордо заяви Натали. — Закараха ни точно до вратата и оставиха колата на портиера. Видя ли банкнотата, която му подаде Джак, Ленор?

Ленор поклати отрицателно глава.

— Бях прекалено заета да съобразявам стъпките си с тези на Гил. Мамо, трябваше да го видиш. Толкова е галантен! Предложи ми да го хвана под ръка, държа ми палтото, погрижи се, да не би да се спъна по стъпалата към ресторанта, издърпа ми стола и седна едва когато се увери, че съм добре. Познаваше всички в ресторанта! Управителят го поздрави по име и с истинско уважение. Нали, Нат? А келнерът скочи веднага щом вдигна пръста си! И не по-малко от пет двойки спряха на масата ни да му кажат „Здравей!“. Видя ли бижутото на оная жена, Нат?

— Кълна се, че всички жени там умираха от завист! Непрекъснато гледаха към нашата маса! Стремях се да изглеждам спокойна и хладнокръвна, да давам вид, че съм била в „Брънзуик“ стотици пъти!

— Но се справихте, нали? — запита тревожно Грета.

Момичетата се спогледаха със самодоволни усмивки.

— Да! И двете! Те останаха доволни. Сигурна съм — Натали захапа устни, опитвайки се да задържи напирещата навън още поширока усмивка, но Грета забеляза веселите пламъчета в очите ѝ. — Ще излезем пак заедно следващата събота. Ще ходим на театър. На театър! Знаеш ли кои ходят на театър?

— Най-добрите от най-добрите — гордо отговори Ленор. — И можеш да бъдеш сигурна, че няма да бъдем отзад в партера!

Местата им бяха в центъра на шестия ред и двете млади жени лесно можеха да прекарат вечерта, вторачили зашеметени погледи в

сложните фигури на кристалните полилеи, в елегантните завеси от гладко кадифе или в заслепяващата премяна на жените по първите редове. Но те прилежно следиха пиесата, решени твърдо да демонстрират интелигентност по време на неминуемата дискусия след нея. Справиха се чудесно, въпреки че когато Джак и Гил се впуснаха в сравнения с други постановки, те можеха само да мълчат, изпълнени със страхопочитание.

И двете бяха в облаците тази нощ и останаха в това състояние през следващите няколко седмици. Съпровождани с блясък, те вечеряха в различни първокласни ресторанти, ходиха на концерт в „Симфъни Хол“. Понякога и четиримата бяха заедно, друг път се разделяха по двойки. Това ги устройваше, защото всяка една от тях бе очарована от собствения си избор.

Ленор обожаваше излизанията с Гил. След толкова много години тя пак се чувстваше принцеса. Той се отнасяше с нея като с много крехък скъп кристал. Докосваше я с ефирна нежност, гледаше я с възхищение, не пропускаше да изтъкне, че е красива. Тя бе чувала тази оценка от много мъже, но я ценеше по друг начин, когато идваше от учтив млад мъж като Гил. Харесваше начина, по който той контролираше положението, не го приемаше за доминиращ, считаше го за силен. Забеляза колко твърд и неотстъпчив е, когато разисква професионални проблеми с Джак. Но към нея винаги се държеше с уважение.

И Натали беше омаяна от Джак. Вярно, отначало бе като изплашено дете, но обожанието му ѝ вдъхна самочувствие. Когато бяха заедно, той бе сговорчив и отстъпчив. Не обичаше да разговаря с нея за работата си, сякаш у него имаше желание да спусне щит между нея и по-досадните страни на живота. Тя обаче не намираще работата му за скучна, след като почти неприлично силно вонеше на успех. Често го питаше за нея и с наслада поемаше малките късчета информация, които той ѝ предлагаше с усмивка. Многократно го бе виждала да губи контрол, когато бяха с Гил и говореха за работа. С нея обаче бе винаги в добро настроение и тя вярваше от сърце, че той е точно отговорът на молитвите ѝ.

През декември японците нападнаха Пърл Харбър и съдбата на тези молитви увисна неопределено във въздуха. Ленор и Натали прекараха много часове на напрежение, питайки се какво ли ще стане сега с техните разцъфтяващи романтични връзки. Няколко дни след обявяването на войната Джак и Гил решиха да отидат доброволци и двете жени почувстваха, че бъдещето им попада в обсада.

После Джак предложи женитба на Натали.

А Гил — на Ленор.

Светът около тях сякаш се разпадаше, но двете млади жени бяха в екстаз. Връзките на Гил с местния съдия им спестиха стандартния период от петдневно изчакване, последва скромна двойна церемония и Натали стана госпожа Джаксън Уайт, а Ленор — госпожа Гилбърт Уорън.

Натали и Джак заминаха за два дни меден месец в провинцията, което бе истински лукс предвид обстоятелствата. Натали не се оплакваше дори и да се бе надявала за истински меден месец. Желанието ѝ се бе сбъднало — Джак ѝ принадлежеше и връзката им бе легализирана. Страстно влюбена в съпруга си и в бъдещето си като негова жена, тя изтласка назад факта, че той отива на война, и се отдаде изцяло на щастието си, потопена в топлината на ласките му.

Той я направи жена едновременно нежно и страстно. Скоро Натали установи, че съпругът ѝ е толкова умел в любовта, колкото и в бизнеса. Той демонстрира чудесен усет за нагаждане към нейните нужди: беше дързък, когато трябваше, и ласкав, когато имаше нужда от ласки. Страстта, с която му се отдаваше, я изненада. Усещаше нуждата му да затвърди правата си, преди да отиде на война, и я разбираше. Уникалният женски инстинкт ѝ подсказа, че през тези два кратки дни той я бе дарил с дете, за да ѝ прави компания, докато се върне...

Ленор и Гил останаха в града и прекараха сватбената си нощ в хотел „Риц“. На другия ден Гил бе ангажиран с разрешаване на някакъв юридически проблем, но той се постара да се върне бързо при нея. Тя имаше нужда от този малък отдых — Гил се оказа много попламенен любовник, отколкото бе смятала. Отнасяше се внимателно към нея, както бе очаквала, но той бе страстен млад мъж, а Ленор се оказа неподготвена за интимен контакт. Странно: Натали бе без майка, тоест без близък човек, който да я въведе в някои неща от живота, а Ленор бе много по-зелена от нея в това отношение... Грешка на Грета,

която бе така страстно съсредоточена в единственото си всеобхващащо желание да види дъщеря си омъжена добре, че бе пропуснала някои съществени подробности. След подписването на документите Ленор бе оставена сама на себе си.

И когато се стигна до физическата любов, Ленор се почувства точно така: оставена сама на себе си. Гил я прегръщаше и целуваше, докосваше изящното ѝ тяло с опитни ръце, които я възбуждаха, но той достигаше бързо своя връх на удоволствие и свършваше, преди тя да разбере какво става. Ленор лежеше до него и се питаше това ли е всичко и дали приказките, които бе дочула за летеж над искрящи върхове под дъжд от падащи звезди, не са обикновена измишльотина.

Но беше щастлива. Имаше уважаван съпруг, който ще се погрижи за нея, докато предоставя благородно себе си на нуждите на страната си. А когато се върне — отказваше дори да помисли за другата възможност — светът ще бъде в краката ѝ.

Три дни след женитбата си Натали и Ленор целунаха за сбогом съпрузите си. И двете бяха решили (разбира се, с поддръжката на Гил и Джак) да продължат в „Симънс“, но се преместиха в къщата на Гил на улица „Маунт Обърн“ в Кеймбридж. Натали предложи да работи в свободното си време в офиса на Джак и да помага на свекъра си там в управлението на самолетната линия, която бе значително съкратена по време на войната. И Ленор предложи секретарски услуги на въззрастния адвокат, на когото Гил бе поверил практиката си.

Бременността на Натали бе потвърдена два месеца след заминаването на Джак. Тя бе във възторг, както и Джак, когато научи новината по време на първата си отпуска от учебния лагер. Ленор ѝ завиждаше и даде на Гил да разбере как се чувства по въпроса, а после благосклонно изтърпя пламенните му опити да коригира положението по време на отпуската.

До пролетта на 1942 година, когато двамата мъже завършиха обучението за офицери и бяха изпратени на континента, първите наследници на семействата Уайт и Уорън бяха вече на път...

[1] Хърбърт Кларк Хувър (1874–1964); 31-и президент на САЩ (1929–1933). — Б.пр. ↑

5.

— Те никога не са влизали в бой. Нито един от тях... копелета — Робърт Кавано седеше във всекидневната на апартамента си в Чарлстаун с купища документи и папки върху коленете си — нещо обичайно за него през последните десетина дни.

— Пак мърмориш, Боб — укори го нежно жената, с която живееше. Джоди Фрайър излезе от кухнята, пресече всекидневната и седна на страничната облегалка на фотьойла му, вгледана в купчината документи. — Още история, така ли?

— Ммм.

Джоди погледна сританите обувки, смачканата му риза с отворена яка, пусната над панталона, навитите ръкави; огледа бегло добре прилягащите му панталони, отдавна загубили ръба си. Почти неприлично къдравата коса и наболата брада му придаваха вид на съвременен пират.

Но тя знаеше, че той бе от добрите момчета. Вярно, понякога се дразнеше от почителността, с която носеше бялата си шапка, но това бе дреболия. Знаеше още и от какво голямо значение за него бе разследването на двойната насилствена смърт в семействата Уайт и Уорън.

— Има ли нещо интересно?

— Има, и то много! Връщат се от войната като победители и герои, без някой да ги е видял на фронта. Минават през лагер за обучение на офицери: Уайт — във флотата, а Уорън — в армията. Уайт прекарва войната в Пърл като офицер по снабдяването. Работата му е била да осигурява доброто снабдяване на корабите — Кавано се захили. — Вероятно добре се е набъркал в черния пазар.

— О, хайде, Боб. Не е честно.

— А Уорън е наблюдавал развитието на военните действия от топло местенце в лондонски офис. Изключително лека служба, ако питаш мен.

— А ако питаш мен, ти би желал и за баща ти да е било точно толкова леко.

Кавано я погледна раздразнено, но бързо потисна гнева си. Понякога забравяше искрящата интелигентност на Джоди, умението ѝ бързо да се ориентира в обстановката и да разбира подтекста на казаното — едно от нещата, които харесваше у нея. Нямахше нужда да ѝ обяснява надълго и нашироко как стоят нещата, както се налагаше с бившата му жена години наред. Истинско облекчение беше никой да не го преследва непрекъснато за подробности — поради което именно той с такова удоволствие и готовност ги предлагаше. Странна реакция може би. Предполагаше, че тя има нещо общо с желанието му той да контролира нещата.

— И съм прав! Той бе улучен с парче от шрапнел в гърба и се гърчеше от болки, докато умря. Полученият орден бе слаба утеха за страданията му.

Джоди се зае да масажира стегнатите мускули на тила му.

— Но ти се гордееш с него, нали?

Той ѝ се усмихна накриво, но му се искаше да замърка като доволен котарак: пръстите ѝ вливаха желано успокоение в напрегнатото му тяло.

— Не съм чак толкова стар.

— Прекрасно — знаеше, че беше чувствителен към дванайсетте години разлика между тях. — Предлагам само закъсняла преценка на минало събитие. Ти се гордееш с активното участие на баща си във войната. А той се е гордял със себе си. Съмнявам се дали Гил Уорън или Джек Уайт биха могли да почувстват и разберат някога този вид гордост.

Настъпи тишина, нарушавана само от ниското бръмчене на климатичната инсталация до прозореца.

— Не бъди чак толкова сигурна. Умове като техните са способни да превърнат всяко нещо, сторено от тях, в разтърсващото земята събитие.

— Трябва да признаеш, че се справят добре с живота.

— Но за сметка на куп други хора!

От потръпването на устните му Джоди разбра, че пак се бе замислил за баща си. Често ставаше така, особено когато мисълта му се ангажираше с Джек Уайт. Искеше ѝ се да узнае за какво друго

мислеше: бе го наблюдавала цели десет дни да работи неуморно, погълнат от папките си, и смяташе, че може да зададе няколко въпроса, колкото и да уважаваше правото му на уединение.

Освен това не бе достатъчно само да разтрива стегнатия възел мускули на тила и гърба му. Той имаше нужда да се освободи от бремето на мислите си — точно нейната специалност.

— Не ми каза много — започна тя, предразполагащо ласкаво. — Кога са поели по сегашния си курс? След войната?

— Не съвсем. Нещата отиват доста по-назад. Бащата на Уайт е бил пилот в Първата световна война. След нея се е отдал на конструиране на самолети. Бил е достатъчно хитър — Кавано не си направи труда да прикрие сарказма си, — за да забележи лудите възможности в тази област за контрабандистите на спиртни напитки, внасяни тайно от Канада и Мексико.

— Джак участвал ли е в тази история?

„Жалко, че не е участвал — помисли си Кавано. — Щеше да има още нещо, за което да се хвана...“

— Бил е още малък. Присъединил се е към бизнеса на баща си след отмяната на закона за забрана на спиртните напитки.

— И така?

— И така той поел самолетите на стареца, издокарал ги на външен вид, започнал агресивна рекламна кампания и напълно законни пътнически услуги по въздуха — направи кратка пауза. — Основана на капитал, натрупан от контрабандата на спиртните напитки.

— Нещо напълно обикновено за онова време — изтъкна успокоително Джоди. — И дори за това време. Има един куп случаи син на някой гангстер да се установи в законен бизнес с пари от незаконен. Може и да не е правилно и да влиза в противоречие с чувството ти за справедливост, но защо да критикуваме синовете, решили да спазват законите? Често пъти точно те са много щедри дарители на средства за това или онова.

— Даа... Купуват си почтеност.

— Но ако парите отиват за добри цели?

— Смятам, че си права в едно — вдигна глава и я погледна в лицето, — това засяга чувството ми за справедливост.

Тя дръпна игриво кичур от косата му.

— Така е, защото то е прекалено силно! Но хайде да се върнем към темата. И така Джак Уайт е имало защо да се върне здрав и прав от войната. А какво ще кажеш за Гил Уорън?

— Имал е юридическа практика.

— Преди войната.

— Ммм.

— С някой друг?

— Искаш да кажеш с някой друг, който после му я сервира на сребърна табличка? — хвърли й примирен поглед. — Не. Баща му е бил бояджия и той е започнал от нулата. Спечелил стипендия за Амхърст, после отишъл да учи право в Харвард. По дяволите — учудено поклати глава, изпълнен със завист, — имал е страхотен усет и още тогава е демонстрирал завидно умение да се справя с нещата. Открил свой собствен офис и почти веднага привлякъл първокласни клиенти — отмъкнал ги от престижни правни фирми. Не знам точно как е успял и с какво ги е привлякъл — защото наистина е бил добър адвокат — с приказки или просто с външния си вид...

— Обаяние, Боб. Някои хора го имат. Той е един от тях. И както се вижда, експлоатирал го е успешно.

Кавано изсумтя.

— Права си. Но към личния му чар трябва да прибавиш и неизтощима енергичност. Той може и да не е припарил до фронта, но със сигурност е бил активен участник в друга област. Бил е широко известен плейбой, преди да реши, че една женитба ще се отрази благоприятно на имиджа му. Обзалагам се, че не е прекарал в благочестива самота онези ноци в Англия зад затъмнените прозорци.

— Боб...

— Е, добре, добре. Не мога да документирам всичко, но погледни само какво е сторил с жена си! Знаеш ли, че до края на войната вече е имал две деца и трето на път?

Джоди се засмя.

— Мисля, че ревнуваш.

— Да ревнувам вечно разгонен жребец? Шегуваш ли се? Вероятно просто се е опитвал да надмине приятелчето си Джак. Освен това... — прегърна я, преди да заяви: — ... аз мога да имам всичките деца на света, стига ти да го искаш. Кой тогава е източникът на проблема тук?

Джоди задържа за миг дъха си, преди да прошепне смутено:

— Аз.

Съжаляваше, че бе реагирала така. Темата беше една от причините за разпавии между тях. Джоди с радост би родила деца от Боб, но ако той се ожени за нея... Боб обаче се дърпаше, така че в крайна сметка и двамата бяха еднакво виновни за наличието на този проблем. Но ако му го изтъкне, ще започне кавга. Той едва се бе измъкнал от оковите на една женитба, оставила дълбоки рани след себе си, и не желаше да мисли за друга.

Джоди не държеше на женитбата по принцип — беше съвременна млада жена. Но се страхуваше да роди децата им, преди той да е напълно готов да поеме своята част от отговорността за тях.

— Наистина ли смяташ, че Гил се е състезавал с Джак за бройката деца? — попита тя, опитвайки се да прекъсне още в началото опасния личен спор.

— Не съм сигурен... — отвърна Боб и се замисли върху тази възможност, докато говореше. — Всъщност може би не. Двата са по-близки и от братя. Работят заедно, а не един срещу друг.

— Някакъв специфичен вид симбиоза, така ли?

— Предполагам, че би могло да се нарече и така. В някои отношения връзката им е отблъскваща. Сретат се в Амхърст. Гил отива в Харвард да учи право, а Джак — в Кеймбридж, за да специализира бизнес година по-късно. Двата решават да останат в Бостън и след като започват работа, непрекъснато си осигуряват взаимноизгодни ангажименти. Женят се за жени, които също са били много добри приятелки, и дори организират двойна церемония в един и същи ден — повдигна многозначително вежда. — Онези бързи женитби точно преди двамата да потеглят на война — отпусна вежда. — Когато се връща от Тихия океан, Джак вече има две деца, които скоро ще бъдат последвани от други. Към средата на петдесетте години равносметката е била четири за Джак и пет за Гил — той замълча и почеса неволно брадичка. — Но не, не мисля, че са се състезавали в това отношение, защото ако е било така, приятелството им никога нямаше да издържи толкова години. Все нещо щеше да изскочи, достатъчно сериозно, за да ги раздели.

— Възможно е състезанието да е било между съпругите им.

Той сви рамене:

— Може би.

Джоди го погали ласкаво по косата и замълча за миг, преди да се реши да попита още нещо:

— Какво се надяваш да измъкнеш от тези изрезки от вестници?
— посочи скута му.

Кавано погледна папките и разсеяно запрелиства една от тях.

— Разбиране. Откъде идват, какво ги свързва...

— Навлизаш в моята професионална сфера.

Той се засмя:

— Знам. Виждаш ли какво става, когато човек живее три години поред с прогнозирац съветник?

В първия момент ѝ се прииска да запита дали се оплаква, но се сдържа: знаеше, че не е така. Отношенията им се развиваха добре, като се изключат двата болни въпроса за женитбата и децата. Но тя не бързаше: беше само на двацет и седем години и имаше процъфтяваща кариера. Грижеше се с обич за него срещу апартамента му, приятелството му, обичта му и много задоволителни сексуални отношения.

— Прекрасно. А сега ми разреши да подхвана нещата по друг начин. Колко от тези знания тук са свързани с конкретното разследване?

Въпрос с повишена трудност за Кавано. Не беше лесно да обясни болезнения си интерес към Уайтови и Уорънови дори на самия себе си, защото теоретично ги презираше. Не бе готов да сподели с Джоди, че се рови из тези пожълтели вестникарски изрезки и документи с надеждата да открие следа за предателство отвътре. Джоди бе жизнерадостна представителка на вечните оптимисти — един бързо изчезващ вид. И ако разбереше тайната му мисъл, веднага щеше да се нахвърли срещу него.

И той зашикалкави, опитвайки се да се измъкне:

— Не съм сигурен дали има връзка или не. Но и най-малкото нещо може да се окаже от значение един прекрасен ден.

Джоди обаче бе прекалено умна, за да приеме безкритично отговора му.

— Според официалната версия става въпрос за убийство с последвало самоубийство. Ако се опитваш да разбереш как така Марк

Уайт вдига ръка на жена си, а след това се самоубива, защо съсредоточаваш усилията си върху родителите им?

— Не се съсредоточавам върху тях. Все трябва да се започне отнякъде, нали?

— Заравяш се в продължителна изследователска работа за неща, станали преди години, заради ясен случай на убийство-самоубийство, станало тук и сега. Не излизаш ли извън зова на службата?

— Нека да приемем, че съм чисто и просто отдаден на професията си човек.

— О, не казваш нищо ново — подразни го тя, опитвайки се неуспешно да се усмихне. — Ти търсиш следи за мръсна игра.

Погледите им се преплетоха.

— Кое те кара да мислиш така?

— Познавам те.

Боб се отпусна назад във фотьойла и вдигна крака на масичката за сервиране на кафе.

— Аз съм детектив — информира я той хладно. — Мое задължение е да огледам внимателно всички възможности.

— Някой, от които са? — той я погледна и тя бързо вдигна ръка. — Хей, най-обикновено любопитство и нищо повече... Хубаво, всичко е наред. Не е нужно да казваш каквото и да било — в такива моменти тя неволно се питаше дали той ѝ има доверие или не. Възможно ли е да се съмнява в интелигентността ѝ? Или най-вероятно се страхува да не би тя да се окаже по-интелигентна от него и да го изпревари в психологическата оценка на даден случай!

Тя понечи да се изправи, но той я хвана за китката.

— Не става въпрос за липса на желание да споделям с теб, Джоди. Истината е, че просто няма кой знае какво за споделяне — усети, че тялото ѝ се отпуска и продължи, но по-бавно: — Погледнатото отвън, възможно е да имаме случай на убийство-самоубийство. Марк Уайт е имал неприятности. Също и Дебора Уорън.

— Но всички ние ги имаме, нали? — темата я заинтригува. Случаите на самоубийства сред младите нарастваха и се превръщаха в сериозен проблем. Занимаваше се точно с него в училището, където работеше. Вярно, смъртта на семейството Уайт-Уорън не бе случай на юношеско самоубийство, но все пак... — Неприятностите на Марк или

Дебора толкова непреодолими ли са били, че да оправдаят стремеж към самоунищожение?

— Опитваме се да установим, но още не сме стигнали до нещо определено. Говори се, че Марк е имал парични проблеми. Проблеми с наркотиците. Сексуални проблеми.

— Според теб били ли са някои от тях достатъчно сериозни, за да обяснят случилото се?

— Какво е това — изпит трета степен?

Тя затаи за миг дъх, наранена от тона му. Ето го пак. Неговото „аз“ в действие.

— Не. Само аз и моето желание да разбере.

Някакъв малък нюанс в гласа ѝ стигна до него. Не успя да определи какво точно задържа вниманието му: мекият искрен тон или едва уловимият звън на странна тъга? Не разбра, но мигновено се разкая за неоправданата си грубост и отстъпи.

— Не зная още подробностите, но от дочутото досега... Искаш моето мнение? — неволно понижи глас: — Не.

— При разследването си досега откри ли някакви доказателства за нечиста игра?

Той се вторачи в ноктите на дясната си ръка и сви устни.

— Конкретно доказателство? Още не...

Беше обезсърчен и тя го разбра по гласа му.

— Ако има нещо за откриване, ти ще го изровиш, Боб. Ти си най-добрият, когото имат на разположение. Затова ти дадох и този случай.

— Даа... А какво, ако най-добрият постигне една голяяма нула? Какво тогава?

— Тогава наистина ще се окаже случай на убийство-самоубийство.

Кавано се замисли върху тази възможност няколко минути. После заговори с озадачен глас:

— Странно. Вътре в себе си отхвърлям напълно тази версия. И не заради нещо, казано от Райън или от когото и да било друг — бодна с пръст корема си. — Това чувство за фалшива постановка е някъде тук... — смайването в гласа му се задълбочи. — Нещо около сцената на убийството... нещо нереално... Начинът, по който бяха проснати телата? Не, пистолетът. Пистолетът в ръката му... Ако човек се застреля в главата, няма ли да изпусне пистолета, преди да се

строполи? — замълча, напрегнато оглеждайки проблема от всички страни. След минута заговори, като подчертаваше всяко изречение: — Джоди, говорим за силни семейства. Мразя ги, вярно е, но моето отношение към тях не променя фактите. Те са агресивни и активни. Няма нищо общо с оня тип хора, които се свиват отзад с наведени глави и премятат палци в очакване нещо да се случи. Нима ги виждаш да стоят настрана и да наблюдават пасивно как двама от тяхната кръв и плът се провалят безнадеждно? Как летят стремглаво надолу в пропастта, докато стигнат до положение да извършат убийство... да не говорим за самоубийство.

— Но психическите заболявания...

— Те са силни, Джоди. Те отскачат назад в един миг, за да овладеят върха в следващия. Джак Уайт е имал своите критични моменти в миналото. Но всяка негова стъпка назад е означавала три напред! А Марк му беше син. Тук трябва да има нещо, нещо друго... — Джоди знаеше, че тук точно той не е прав. Гените са от значение, както и примерите в семейството. Но в даден момент обстоятелствата поемат нещата и овладяват положението. Някои от случаите на самоубийства, с които се беше занимавала, ѝ бяха подсказали, че тук не може да се търси някаква закономерност. Част от жертвите бяха просто невероятни — необясними. — Не и не — продължи Боб разсеяно. Като че ли разсъждаваше на глас, забравил за присъствието ѝ. — Не приемам идеята за самоубийство. Но дявол да го вземе, имаме толкова малко улики! Преминахме по пристанището с гъст гребен в търсене на свидетели, но никой не е чул, нито е видял нещо необичайно тази нощ. Люлеенето на яхтите и лодките на възетата им предизвиква всякакви звуци, които лесно могат да погълнат изстрел или да бъдат сбъркани с такъв... Единствените отпечатъци на пистолета бяха тези на Марк, но това не означава нищо: какво пречи на убиеца да го избърше добре, преди да го постави в ръката му?

— А нитратният тест?

— Двусмислени резултати. Вероятно от барута по оръжието след изстрелите.

— Пистолетът е негов — изтъкна Джоди.

— Което би могло да означава, че който го е използвал, или го е откраднал, или е знаел къде точно го държи Марк на яхтата — той прокара нервно ръка през косата си, после я погледна умолително: —

Лаборантите прегледаха всеки сантиметър от тази яхта. Множество отпечатъци, очевидно оставяни по нея в течение на дълго време. Единствената възможна улика е отпечатък на стъпка върху прага към кабината, където са били открити. Подът ѝ е покрит с килим, така че там не може да се открие каквото и да било, а на сутринта е валяло и всички възможни отпечатъци по палубата са били измити. Във всеки случай няма начин да се разбере дали следата от стъпка на прага не е от някой от гостите, оставили отпечатъци от пръстите си навсякъде по яхтата — замълча за миг, за да поеме дъх и да се поуспокои. — Поисках от хората в лабораторията да направят допълнителни тестове на тази следа от стъпка. Ако открием нещо в него, нещо уникално... някаква характерна мръсотия, кал или водорасло... нещо... каквото и да било...

— А междувременно?

Той въздъхна уморено.

— Междувременно претърсваме жилището на Марк в Лос Анжелис. Някъде трябва да има улика в едната или другата насока. Полицията там твърди, че вече са го прехвърлили и се надуха като празни балони, когато им заявих, че изпращам мой екип тази седмица. Представяш ли си? Като че ли сме се заловили за някаква игра и те настояват да държат картите. Майната им! А се предполага, че сме от едната страна на барикадата!

— Шшш — зауспокоява го Джоди. — Всичко е наред.

— Нищо не е наред, дяволите го взели! Докато се заемем с това жилище, проклетото доказателство може да изчезне!

— Знам — прошепна тя. — Ти правиш всичко, което зависи от тебе, Боб.

Лицето му се скова от напрежение.

— Очевидно не е достатъчно! Ще накарам момчетата ми да претърсят онова жилище с лупа, ако трябва, а когато свършат, ще започнем да задаваме въпроси на хората, свързани по един или друг начин с Марк или Дебора. Вече проучваме финансовото състояние на Марк. Портфейлът и кредитните му карти бяха в яхтата и сега проверяваме всяка възможна улика в това отношение.

— Надявайки се на какво?

— Да открием мотив, който да обясни защо той убива жена си, а след това и себе си. Или защо някой друг поема риска да убие двама

души. Някъде трябва да има някакъв мотив. Горедолу в границите на следващата седмица ще започна да разпитвам хората тук. Не съм го започнал досега, защото не искам да настройвам излишно семействата срещу мен.

— Защо смяташ, че това ще ги настрои срещу тебе? Според мен те би трябвало да посрещат с одобрение всяко твое действие. В края на краищата ти се опитваш само да откриеш дали някой не е убил двама от тях.

— Не забравяй скандала, Джоди — предупреди я той сухо. — Семействата предпочитат версията убийство-самоубийство. Последното нещо, което биха искали да се случи, са големи заглавия на първите страници на вестниците, свързващи Марк или Дебора с нещо грозно. Вестниците винаги надуват повече или по-малко нещата. Информацията от полицията има много по-голяма тежест.

Джоди се вторачи в него с невярващи очи.

— Искаш да кажеш, че те биха предпочели всичко да остане просто така, както е, заради репутациите си?

— Не бих се изненадал.

— Но не ги ли насърчаваш с предпазливостта си? — Джоди беше поразена. Знаеше чувствата на Боб към двете семейства — естествено беше да предположи, че той няма да пропусне и най-малката възможност да ги притисне и накара да се гърчат.

— Опитвам се да бъда човечен — отвърна спокойно той. — Тъпо би било да скоча сред тях с необосновани обвинения веднага след погребението. Харесва ми да знам, че съм стъпка пред евтиния репортер, независимо от личните ми чувства.

Бавна усмивка освети лицето на Джоди и тя го прегърна топло.

— Ето го моя мъж!

Той почервения смутено от похвалата, давайки си сметка, че обясненията му са прозвучали като излишна увереност в личното си морално превъзходство, но думите му не бяха празна поза, а точен израз на отношението му по този проблем.

— Не се безпокой — заяви той. Неволно бе повишил тон, за да прикрие смущението си. — Ще проведе разследването така, както смятам за най-добре. Ще правя всичко необходимо, докато изпитам вътрешна увереност, че съм стигнал до истината в тази или в онази

насока. И ако това означава, че евентуално ще трябва да подложа на бавен огън Уайтови и Уорънови, бъди сигурна, че ще го сторя.

Но на следващата сутрин Робърт Кавано се оказа — колкото и иронично да звучеше! — разпитван вместо разпитващ. Джордан Уайт му телефонира още щом пристигна на работа. Предложи му да се срещнат на чаша кафе в бара на Търговската улица, където имаше надежда (при наличие на достатъчно късмет) да им бъдат спестени излишни любопитни погледи.

Обзет от любопитство, детективът бързо се съгласи и трийсетина минути по-късно беше на посоченото място. Барът бе почти празен, но дори и да беше претъпкан, без затруднение щеше да открие Джордан. Той седеше пред плота със скръстени ръце, отпуснати на пластмасовата му повърхност, и от него се излъчваше сила, независимо от наведената глава и спортното облекло (дънки и риза с къси ръкави), което веднага раздражни Кавано.

Приближи се до съседния стол и извика келнерката с рязко вдигане на ръка.

— Две кафета.

Джордан вдигна поглед. За пръв път се срещаше с Кавано и го погледна несигурно, после видимо нащрек. Кавано отвърна с кимане на въпроса в очите му и подаде ръка. Джордан я стисна за миг, но и двамата не промълвиха нито дума.

След минута или две пред тях се появиха две големи керамични чаши, пълни с димящо кафе. Кавано кимна към малко сепаре, където можеха да разговарят необезпокоявани сравнително свободно. Заговори едва когато се настаниха там.

— Моите съболезнования за брат ви и снаха ви — все още не бе достатъчно закоравял, за да приема смъртта с безразличие: тя винаги го изпълваше с тъга. За негова чест личната вражда към засегнатите семейства не можеше да потисне чувството му за обикновено приличие. Освен това бе длъжен да прояви предпазливост, ако искаше да се възползва от шанса за безпристрастна преценка на Джордан.

Джордан благодари с кратко кимване, после се отпусна назад и се вгледа безмълвно в Кавано. Пред него седеше стегнат и бодър мъж,

съвсем различен от преуморения и небрежно облечен детектив, когото бе очаквал да види.

— Разбрах, че вие водите разследването.

— Така е.

— Вие сте детектив-лейтенант?

— Да.

— „Убийства“?

— Да — Кавано търпеливо изчакваше. Сигурен беше, че Джордан Уайт знае отговорите на всички въпроси, който сега задаваше. Човек като Джордан от семейство като Уайтови никога не пристъпва сляпо към каквото и да било. Детективът бе наясно, че Джордан се възползва от възможността да го прецени и бе благодарен, че беше с летния си блейзър, бяла риза и връзка. Джордан Уайт ще разбере, че няма работа с някакъв мърляв скапаняк. (Разбира се, в момента удобно забравяше, че се бе облякъл така само защото Джоди настоя.)

— Разбрах, че Джон Райън ви е дал този случай.

Кавано кимна.

— Какво стана с Джордж Хас? Не е ли той шефът на отдел „Убийства“?

Кавано би могъл да изтъкне, че има нужната квалификация и достатъчно опит, за да се справи със случая, ако Джордан Уайт намекваше за това, но гордостта му помогна да се справи с надигацията се гняв.

— Капитан Хас ще се пенсионира в края на годината. Аз съм на следващото стъпало под него. Като се вземе предвид нуждата от приемственост, Райън реши, че съм по-подходящ за този случай.

Джордан прие с кратко кимване това обяснение. Прие също и факта, че Кавано говори добре, с едва забележим бостънски акцент. Изглеждаше образован човек — поне относително, като се вземе предвид професията му.

— Тогава мнението ви е, че разследването ще продължи дълго, така ли?

Кавано сви небрежно рамене.

— Ще работя по него толкова време, колкото отнеме.

Джордан започна да подозира, че противникът му е не само добре облечен и с говор на образован човек, но и умен.

— Как върви?

— Върви.

— Открихте ли нещо?

— Искате да кажете нещо, което да внуши съмнение в първоначалната версия?

— Затова разследвате, нали?

Кавано кимна бавно, но твърдо.

— И? — когато детективът се вторачи безизразно в него, той натисна още педала: — Открихте ли нещо съмнително?

— Имате предвид доказателство, че някой се е промъкнал на яхтата и ги е убил?

— Да.

— Работим върху това.

Джордан усещаше, че търпението му изтънява. Показа се, че да изтеглиш информация от Робърт Кавано е почти равностойно на вадене на зъб!

— Лабораторията приключи ли работата си?

— Не изцяло. Тези неща изискват време.

— Колко време?

— Седмица, две, три.

— За един лабораторен доклад?!

— За анализи в дълбочина на стотици дребни подробности.

Джордан разсеяно удари по муха, която се бе настанила близо до чашата му.

— Имате ли някакви указания... улики?

— Още не.

— На какво се надявате?

— Аз не се надявам на нищо. Независимо от вашето лично мнение по въпроса, един полицай никога не се надява за убийство.

Джордан въздъхна. Тоя явно търсеше разпавия.

— Разрешете ми тогава да задам въпроса по друг начин. Какво търсите?

— Отклонения от нормалния ред на нещата.

— Случай на убийство-самоубийство в семейства като нашите е отклонение от нормалния ред на нещата.

— Една от причините, поради които провеждаме това разследване.

— Върху какво работите сега?

— Върху всяко нещо... върху всичко.

— Вижте какво, детектив Кавано — изсъска гневно Джордан през стиснати зъби. Изправи се рязко от мястото си и го прониза с леден поглед: — Семейството ми преживя последните единайсет дни в достатъчно тежко напрежение! Заслужило е нещо повече от неясни отговори! — тонът му бе нисък, изпълнен със заплаха, нервен тик подръпна бузата му. На друго място щеше да избухне и да излее пълната сила на гнева си върху Кавано, но тук трябваше да се сдържа и той се опита да възстанови контрола над себе си. — Двама члена на нашите семейства са мъртви и ние смятаме, че имаме право да знаем какво точно правите, за да установите защо сега не са между нас! Искаме да знаем точно какво сте направили вчера, какво смятате да правите днес и какво сте запланували да направите утре!

Тук вече Кавано не можа да се сдържа. Бе изпълнен с прекалено много отрицателни чувства към Уайтови и Уорънови, за да разреши на Джордан Уайт да го заплашва. Наведе се леко напред с присвити очи:

— Вижте какво, господин Уайт, не смятам, че ви дължа каквито и да било обяснения. Напомням ви, че работя за държавата, ако сте го забравили! Единственото ми задължение, е да проведа това разследване според възможностите си и да представя разкритията на съответните власти, които ще предприемат необходимите действия.

— Като държавен служител вие сте отговорен пред данъкоплатците — сръза го Джордан. — И мога да ви уверя, че семейството ми плаща своя дял данъци.

— Наистина ли? — Кавано вложи в тази дума достатъчно сарказъм. Данъците бяха другият повод за раздразнение: той твърдо вярваше, че богатите никога не плащат изцяло дължимото на държавата благодарение на умението си да използват отворени вратички тук и там.

Джордан не се смути и продължи с още по-снизходителен тон:

— Очевидно не сте подготвили домашното си достатъчно задълбочено, за да задавате този въпрос.

— Вие не сте подготвили домашното си толкова задълбочено, колкото ви се иска да вярвате, ако смятате, че аз не съм направил моето! — очите му запламтяха от едва сдържан гняв. — Изключете факта, че Хас се пенсионира. Изключете и факта, че служебно съм

след него. Истинската причина, за да получа този случай, е вярата на Райън, че мога да свърша работата много по-добре от всеки друг в отдела. Имах достатъчно време на разположение, за да докажа себе си. Започнах от най-долното стъпало и стигнах дотук благодарение на способностите и усилията си. Работя усърдно и задълбочено, не пропускам и най-малката подробност. Не ме подценявайте, господин Уайт.

Джордан се стресна за момент. Не бе свикнал някой да се изправя срещу него, и то под смразяващия му поглед, от който се предполагаше, че всеки се разтреперва като есенен лист. Кавано се оказа костелив орех. Трябваше да използва друг подход, за да го пречупи.

Пое дълбоко дъх, бавно се облегна назад и ръцете, подпрени на масата по време на атаката му, сега увиснаха отстрани.

— Не ме харесвате, нали?

Сега бе ред на Кавано да се сепне. Не бе очаквал нито подобна прямота, нито такова примирение.

— Няма значение дали ви харесвам или не — отвърна той отривисто, но спокойно. — Този случай за мен е като всеки друг. Вашата личност е на второ място пред смъртта на двама души. Те биха могли да бъдат и двама скитници от Пайн Стрийт, но ако има някаква причина да се предполага, че са убити, а не са умрели от пиянство, аз ще проведа разследването точно толкова ревностно.

Джордан не можеше да не се впечатли от очевидната почтеност на човека пред него. Той наклони глава и се смръщи леко.

— Как започнахте работа в полицията?

Въпросът изненада Кавано, но той нямаше какво да крие.

— Служих във Виетнам и се върнах тук, твърдо решен да работя за защита на закона и реда.

— Кога бяхте там?

— От шейсет и седма до шейсет и девета.

— И се върнахте цял? — зачуди се Джордан. Очите му помръкнаха. — Били сте един от малкото късметлии. На четирима от съучениците и приятелите ми от колежа не им провървя така добре: тримата се върнаха в ковчези, а четвъртият изобщо не се върна.

Кавано нямаше намерение да му позволи да го засенчи. Ако играта на Джордан сега бе търсене на съчувствие, той нямаше да

остане назад.

— Загубих двама приятели там. Всички бяхме отсрочени от военна служба заради колежа, но след като завършихме, късметът ни се изгуби... Питал съм се понякога дали ако бяхме служили по-рано — или по-късно — нещата нямаше да бъдат други. Приятелите ми се оказаха на погрешното място в погрешното време.

Колеж. Джордан бе изненадан. Смяташе, че в бостънската полиция отиват момчета директно от гимназията и остават на това ниво — особено такива като Кавано, започнали от дъното в края на шейсетте или началото на седемдесетте години.

— Къде отидохте? — когато Кавано се смръщи неразбиращо, той се доизясни: — Имам предвид колежа.

— Университетът на Северна Каролина.

Джордан го погледна с любопитство.

— Оказва се, че сте по-млад, отколкото смятах. Кога завършихте?

Кавано си разреши да се усмихне сухо.

— В същата година, в която завършихте и вие. Бяхме съперници в спорта.

Джордан бе учил в Дюк. Той се усмихна.

— Сигурно. И вие ли играехте ръгби? — когато Кавано кимна, усмивката му се разшири. — Вероятно сме играли един срещу друг.

— Многократно. Знаех кой сте. Всеки познаваше Джордан Уайт, защитника на „Сините дяволи“.

— А вие?

— Връщах топките, излезли от очертанятия на игрището. Не е възможно да се сецате за мен. Обикновено бях в специалния отбор — по-голяма част от неговото време на игрището се състоеше в биенето на воле и вкарване на топката в игра. Безименен за всички и най-вече — за защитника на „Сините дяволи“!

— Ей, не е лошо — заяви Джордан. — Никак дори. Специалният отбор бе от голямо значение. Случваше се да предизвиква драматични обрати, когато влизаше в играта.

— Хей, слушайте — предупреди го Кавано с вдигната ръка, — всичко това принадлежи на миналото. Не ме смуцава ролята ми на футболното игрище и нямам нужда от вашето снизхождение...

— Не сте прав. Изразявам само мислите си и нищо друго — чертите му се омекотиха под свежия лъх на полузабравените младежки години. — Спомням си една игра... бяхме с един тъч назад, а имаше само минута и четирийсет секунди до края! Положението беше критично. Намеси се специалният ни отбор, волето бе бито и другият тим — струва ми се, че беше от Техническия университет на Джорджия — се замота. Ние възстановихме топката и изтичахме до тъчлинията. Истински вълнуващо!

Кавано не се стърпя:

— Спечелихте ли?

— Загубихме с гол в последната минута.

Той сви рамене.

— Понякога става и така.

— Искали ли сте някога да станете професионалист?

— Аз? Не. Коленете ми бяха слаби. Никога нямаше да успея като професионалист. Има време и място за всичко: когато завърших, дните на игрището останаха зад гърба ми.

Кавано беше наясно, че трябва да се върне към основната тема на разговора им, но любопитството му го победи.

— Притежавате хокеен отбор. Защо не отбор по ръग्би?

Джордан се усмихна накриво и Кавано се запита дали нарочно не се присмива на себе си, за да постигне определен ефект.

— Виждате ли ме да обявявам игрите от сепарето на собственика? Невъзможно задължение за мен... не се виждам да стоя неподвижно по време на мач и да държа устата си затворена. Освен това... — хвърли поглед на двамата мъже, които току-що се бяха настанили пред плота на бара, и понижи глас: — Всички очакваха от мен точно това. Не можех да допусна да бъде чак толкова предсказуем, нали?

Кавано се засмя.

— Така е. За вас е удоволствие да вършите най-неочакваното.

— Прав сте. Не само заради другите — изтъкна той. Прекалено често бе обвиняван, че се стреми да бъде център на внимание. — Обичам да върша неща, които ме вълнуват... неочакваното е едно от тях! Не искам да кажа обаче, че нещо става автоматично вълнуващо само защото е неочаквано. Аз съм много придирчив и внимателно подбирам действията си. Късметлия съм, че мога да си разреша да

бъда избирателен. Не съм толкова импулсивен, колкото смятат някои хора. Но всички ние имаме нужда от отдушник. Еднообразното ежедневие би ме подлудило — замълча замислено. — Не е ли същото и с вас? Не се ли вълнувате, когато някой нов предизвикателен случай тропне на бюрото ви?

Кавано, на свой ред, се опита да удари мухата.

— Смятам, че всеки детектив познава това вълнение. Най-интересните случаи и обикновено най-трудните за разрешаване — са случаите, при които се случва неочакваното — погледна Джордан в очите. — Малкото изкривяване тук или там прави нещата интересни.

Ако тайното желание на детектива беше да изтъкне на Джордан, че евентуалното му участие в убийството на Марк Уайт ще осигури търсения неочакван обрат на разследването, то смисълът на казаното явно не достигна до събеседника му. Но все пак Джордан се включи горе-долу на неговата вълна:

— Което ни връща обратно към случая, върху който работите сега — пръстите му играеха с дръжката на чашата, но в един миг той вдигна поглед към Кавано и заговори тихо: — Смятам, че подходихме към въпроса погрешно — аз съм виновен и се извинявам. Проблемът е, че семейството ми е в информационна мъгла по много въпроси и това е отчайващо.

— Същото се отнася и за мен — заяви детективът, но щитът му вече бе смъкнат долу. — Има нужда от време. Опитвам се да ускоря нещата, но все още не са ми подадени всички доклади. Например докладът от специалистите по балистика. Очаквам резултатите да посочат дали куршумите, които са убили брат ви и снаха ви, са действително изстреляни от пистолета в ръката на Марк. Но главният специалист по балистика е в отпуска, а аз лично нямам доверие на заместника му. Така че не остава нищо друго, освен да чакаме.

Джордан бавно отпи от истиналото кафе и постави чашата върху дланта на свободната си ръка.

— Ние говорихме помежду си за брат ми и снаха ми и никой от нас не успя да открие някакво оправдание на идеята за убийство-самоубийство. Убедени сме, че става въпрос за убийство.

Кавано успя да задържи безизразната маска на лицето си, докато се питаше каква част от собствените си мисли да разкрие. Разбира се, нямаше никакво намерение още отсега да развява публично

предположението за възможността мистериозният убиец да идва или от неговото семейство, или от Уорънови. А и не беше сигурен дали наистина е точно така. Искаше му се, но желанието е едно, а фактите — нещо съвсем друго.

Смяташе ли, че Джордан е способен да убие? Първото впечатление от него предлагаше отрицателен отговор. Джордан изглеждаше много откровен и пряк. Интересът му към случая бе напълно законен. Ако е убиец, би показал някакви признаци на нервност и напрежение. Кавано знаеше от опит, че и най-печените играчи се издаваха с потръпване на устна или клепач в разобличаващ ги момент. Не, Джордан не беше убиец, освен ако е патологичен случай — а тази възможност винаги беше налице...

Кавано не можеше да я зачеркне, както не можеше да отхвърли възможността Джордан нарочно да подхвърля идеята за вероятно убийство, за да прикрие собственото си участие в него.

Детективът реши да действа предпазливо и да разкрие само нещата, до които Джордан можеше да се добере и по други пътища: например чрез друго, подходящо адресирано телефонно обаждане.

— Засега не можем да открием мотив за убийство-самоубийство. Изглежда, имало е паричен проблем...

— Проверили сте кредитните му карти и банковата сметка. Обадиха ни се веднага.

— Стана по мое настояване.

— Не се оплаквам — сега упоритата муха бръмчеше край ухото му и той размаха разсеяно ръка. — Марк дължеше много пари, но не достатъчно, за да се самоубие.

— Смятаме да се поразтърсим малко в Лос Анжелис по-късно тази седмица.

— Беше се забъркал с наркотици — подхвърли Джордан, сигурен, че няма начин Кавано да не стигне и до тая информация. Имаше и някои други неща, които детективът можеше да изрови, но Джордан нямаше намерение да го информира и за тях — поне засега. Не бе сигурен доколко може да му се довери. — Главно кокаин. Но не е бил зависим. Знаете, че при аутопсията не се намери нищо в кръвта му, тоест не е бил дрогиран в момента на стрелбата. Не искам да кажа, разбира се, че случайното смъркане на кока завършва обикновено със стрелба и убийства. Ако интересът му е бил насочен към нещо

халюциногенно, нещата биха били по-разбираеми за мен. Но не и кокаин.

Кавано се съгласи.

— Не открихме и никакви признаци за органично заболяване у двамата. Някои хора се самоубиват след диагноза за неизлечимо заболяване. Тук случаят не е такъв — замълча за миг, но после реши да пусне малко по-дълбока сонда: — Смятате ли за възможно да е имало някакво напрежение между тях във връзка с бременността на Дебора?

Джордан поклати глава.

— И двамата искаха деца. Марк сам ми го е казал. И въпреки че Дебора изживя много тежко смъртта на първото си дете...

— Първото дете?

— Родено мъртво. Преди четири години — Кавано измъкна малък бележник от джобчето на сакото си и отбеляза нещо в него. — Тя премина курс на лечение при психоаналитик и вероятно е имала своите страхове при второто забременяване, но съм убеден, че е искала детето.

— Може ли да говоря с нейния психоаналитик?

— Разбира се, но той е в Лос Анжелис. Гил вероятно има името и номера на телефона му. Ще го взема от него, ако желаете.

Кавано кимна, прокара пръст по горната си устна, вгледан в тефтерчето, после вдигна поглед към Джордан.

— И така, смятате, че те са убити?

— Да.

— Подозирате ли някого?

— Не.

— А другите — брат ви, сестра ви, Уорънови? Имат ли някакви предположения?

— Не. Марк и Дебора прекарваха по-голяма част от времето си в Калифорния. Марк държеше яхтата там, обикновено идваха тук с нея, но ние почти не ги виждахме, освен на празниците и традиционните семейни сбирки. Не знаем с кого са дружали, с кого са работили, кой би желал да ги убие — и защо... — Джордан отново изглеждаше обезсърчен и потиснат. — Знаем само, че имаха всичките причини на света да живеят. И освен това — в гласа му звънна металната нотка на твърда сигурност — знаем, че Марк не би имал смелостта да стреля в себе си, а още по-малко — в Дебора.

Мълчаха около минута, преди Кавано пак да заговори:

— Възможно е последният доклад от лабораторията да предложи нещо интересно, а аз ще започна да сортирам нещата с помощта на хората си — той прибра тефтерчето в джоба си. — Бих желал да говоря с другите членове на вашето семейство и Уорънови.

— Те едва ли ще добавят нещо.

— Нещо, което по тяхна преценка е напълно несвързано със случая, би могло да ме насочи във вярната посока.

— Ще им бъде трудно — особено на майка ми и Ленор — но ако го смятате за важно...

Да, смяташе го за важно, но разбираше и страданията на двете майки.

— Няма да безпокоя известно време двете жени. А какво ще кажете за семейство Макний и Мърелови?

Джордан се поколеба за пръв път, тялото му сякаш замря.

— Какво за тях?

— Искам да говоря с тях. Понякога хора с тяхната работа улавят повече неща от близките на жертвите.

— Да... има известна логика — отвърна Джордан след кратко колебание.

Кавано го изгледа внимателно.

— Катя Мърел — и тя живее в Ню Йорк, нали?

Изтече едва забележим миг преди отговора на Джордан:

— Знаете, че е така. Знаете също и какво работи.

Но Кавано не знаеше — поне не с подробности. Още не бе стигнал чак дотам в разследването си.

— Тя е в... рекламния бизнес?

— Художествен директор в една рекламна агенция.

— Бих желал да говоря с нея.

— Нужно ли е?

— Смятам го за нужно.

Този път Джордан се наведе напред със странен умолителен израз на лицето:

— Моля ви. Катя е напълно невинен страничен наблюдател. Живее в Ню Йорк единайсет години. Има свой собствен живот и лични интереси.

Кавано не бе напълно сигурен защо Джордан я закриляше, но после се сети за погледите, които бяха разменили на гробищата, и какви подозрения бяха събудили те у него.

— Тя е много специална за вас, така ли? — запита той.

Джордан впери поглед в него. Питаше се дали чувствата му са толкова очевадни, или Кавано бе просто много схватлив. Но усети, че полицаят не бе задал въпроса като детектив, разпитващ роднина на жертвата, а като мъж на мъж и Джордан му отговори по същия начин:

— Да. Тя е... специална.

Кавано би желал да задълбае още, но нещо му подсказа да се въздържа. Усети, че тук пристъпва в опасна зона.

— Ако се свържа с нея, ще се отзове ли?

Джордан се поколеба, после кимна — разбра, че поради някаква причина Кавано бе решил твърдо да следва плана си. Но все пак направи опит да го помоли:

— Катя е добър човек. В много отношения е самотник. Като член на семейството ни е, но всъщност не е такава. Едновременно е една от нас и не е... Смъртта на Дебора бе удар за нея и не ми се иска да преживява отново този кошмар. Не е честно — погледите на двамата мъже се сблъскаха за миг. — Ако не може да се радва на предимствата, предлагани на една Уайт или Уорън, защо трябва да бъде натоварвана с болката ни?

Кавано се замисли върху чувствата, прикрити зад казаното от Джордан: желание за закрила, готовност да се бори за нея, дори безпомощен гняв пред съдбата ѝ. Или прикрива нещо, или просто е безумно влюбен в нея. Детективът се запита с любопитство коя от двете възможности е истината.

— Ще помня предупреждението ви, когато разговарям с нея.

Джордан пак кимна, изкашля се и продължи с ясен, твърд глас:

— Ние действително искаме да помогнем, детектив. Баща ми и Гил непрекъснато безпокоят шефа на полицията Холстръм, но според мен те само го настройват срещу себе си. Това е една от причините, поради която настоях да се срещнем днес. Разбирам, че сте зает и че това е само един от множеството случаи, върху които работите и аз не съм човек без работа. Сега трябваше да съм в Ню Йорк, не тук. Но реших, че е от значение да се срещнем. Нещата ще се улеснят, ако ние двамата поддържаме връзка...

— За да ви давам отчет какво съм правил вчера, какви ги върша днес и какво смятам да правя утре? — запита Кавано.

Джордан замълча за миг, знаеше, че бе предизвикал полицаия точно с това изречение.

— Не. Бях обезсърчен, а когато се чувствам така, съм нападателен — той замахна срещу мухата, която този път бе избрала да се върти около главата му. — Проклетата муха! По дяволите! За какво се върти тук, след като дори не си поръчахме от сладките пържени питки на заведението?

— Може би ако си бяхме поръчали, щеше да ни остави на мира.

Джордан изсумтя раздразнено, но бързо се успокои.

— Не се интересуваме от всяка дребна подробност, а само от общата насока на разследването — устните му трепнаха леко в ъгъла, загатвайки за същата насмешка, насочена към него самия, която Кавано бе усетил и преди. — Обичаме да се чувстваме на върха на нещата дори и когато не сме там — извади портфейл от джоба на дънките си. — Ето една от визитките ми. Ще наредя на секретарката си веднага да ви свързва с мен — вече бе протегнал ръка над масата, но я дръпна назад, обърна картичката, потупа едната преднича на ризата си, после другата. — Нито джоб, нито химикалка. Може ли да използвам вашата? — написа номера на домашния си телефон върху гръба на визитката и я подаде на детектива заедно с химикалката му. — Аз знам как да ви намеря.

Кавано постави визитката в портфейла си, от който извади пари за двете чаши кафе.

— Не, чакайте, аз ще се погрижа за... — започна Джордан, но Кавано го прекъсна:

— За да дам повод на някого да смята, че сте ме подкупили? Няма начин, Уайт. Мога да се изръся за две чаши кафе — измъкна се от сепарето. — Ще поддържам връзка с вас.

Обърна му гръб и изчезна.

Джордан остана сам с мислите си и с двете чаши студено кафе.

6.

Джордан се върна в Ню Йорк и работи трескаво почти двацет и четири часа, за да навакса пропуснатото. После отлетя за Балтимор и бе свидетел на двойната загуба на „Блейдс“ на собствен терен. По време на престоя си там проведе няколко напрегнати разисквания с главния мениджър на отбора и прекара известно време с Черил Дру, с която се срещаше от време на време от една година насам. Компанията ѝ го потисна почти колкото загубите на отбора.

Усещаше, че след смъртта на брат му нещо не е съвсем в ред. За пръв път се сблъскваше болезнено с крехкостта на човешкия живот. Внезапно видя живота си от друг ъгъл, през други очи — и не го хареса. В професионално отношение повишената му самокритичност не откри много минуси: е, вярно, отборът му загуби, но спортните загуби са нещо естествено, както и временните неуспехи във всеки бизнес. Не това го безпокоеше — знаеше, че загубите ще бъдат последвани от победи. В личния му живот обаче нещо куцаше. Погледната от страни, ролята на плейбой, съчетана с възрастта му (трийсет и девет), изглеждаше странна, да не кажем смешна. Той неочаквано установи, че в един личен живот, базиран на моряшката схема: „жена във всяко пристанище“, има нещо отблъскващо.

Вътрешната криза у него се влоши, когато се върна в Ню Йорк и след два дни отведе една от тези жени на театър, а по време на антракта зърна Катя на другия край на фойето през гъмжилото от хора. Придружителят ѝ бе изискан мъж — „прекалено стар за нея“ — помисли Джордан не съвсем логично: самият той бе с девет години по-възрастен от Катя и не много по-млад от кавалера ѝ. Тя обаче изглеждаше много щастлива и това го разстрои.

На следващата сутрин той се появи рано-рано в офиса ѝ.

Тя работеше съсредоточено на чертожната си дъска и го погледна с изненада, която бързо се смени с искрено удоволствие.

— Джордан! — стана бързо и го прегърна импулсивно. — Трябваше да дойдеш малко по-рано, за да закусим заедно.

Джордан посрещна с усмивка ентузиазма ѝ и задържа дланите си малко повече от нужното на кръста ѝ.

— Да не искаш да кажеш, че си превключила на курс: „Започни деня с богата закуска“?

— Имах предвид чаша кафе и кроасан в барчето долу.

Усмивката му се стопи.

— Тук ли закусваш? Кога идваш на работа?

— В седем. Понякога в седем и половина.

А сега бе едва девет и Джордан смяташе, че е подранил!

— И то след посещение на театър!

Катя се смръщи.

— Откъде... и ти ли беше снощи там? Но защо не се обади?

— Зърнах те по време на антракта, а знаеш какво гъмжило беше във фойето. Освен това ти изглеждаше прекалено щастлива, за да се реша да те обезпокоя.

Катя улови едва загатнатата нотка на обвинение и изпита задоволство. Джордан не бе коментирал връзката ѝ с Шон. Сега бе свободна повече от година, а той все още се държеше настрана. Ако не я иска, добре е да знае, че има други мъже наоколо, които реагират по друг начин.

— Да, прекарах добре. Интересна пиеса, нали?

— Кой беше той? — запита тихо Джордан.

— Кой?

— Онзи, с когото беше.

Тя се измъкна от ръцете му и подпря бедро на високия стол пред чертожната дъска.

— Казва се Алън Монгомъри. Един от лекарите, управляващи частен медицински център. Работихме известно време по тяхна поръчка.

Джордан кимна, пгъхна ръце в джобовете си и се залюля на пети:

— Монгомъри. В града ли е?

Тя поклати глава:

— На Лонг Айлънд.

Той пак кимна. И пак се залюля.

— Обща медицина?

Тя отново поклати глава:

— Гинеколог.

Едва не се разсмя, когато Джордан възкликна тихо:

— Охоо... — този път не кимна, нито се залюля на пети. — Отдавна ли се срещате?

Истината беше, че Алън упорито се опитваше да пробие съпротивата ѝ от месеци. Тя го намираще малко нещо прекалено сигурен в себе си и му отказваше с удоволствие. Съгласи се да излезе с него едва когато се върна от Мейн и разбра, че Джордан продължава да бъде недостижим за нея.

Всъщност отношенията ѝ с Алън бяха доста добро описание на личния ѝ живот. През последните десет години ръководно начало в личния ѝ живот бе повтарящото се разочарование от Джордан.

— Излизаме за пръв път.

— Харесваш ли го?

Тя се направи, че обмисля въпроса. Сви устни и кимна уклончиво.

— След като е в състояние да наеме фирмата ви, вероятно печели добре.

— Така е.

— Обзалагам се, че жените го харесват — помнеше ясно елегантния привлекателен мъж до нея снощи.

— Джордан...

— Вероятно има една-две бивши жени.

— Само една.

— А деца?

— Две. Джордан, какво значение има това?

— Има значение, ако смяташ да се омъжиш за него.

— Снощи беше първата ни среща! Не прибързваш ли малко?

— Просто искам да разбера в какво благо затъваш. Той вероятно плаща огромна издръжка на жена си, да не говорим за децата. И ако се омъжиш за него и родиш деца, ще бъде разкъсан между привързаността си към децата от първия брак и твоите — направи малка пауза. — Той твойт гинеколог ли е?

Тук вече тя не успя да се сдържи и се разсмя.

— Не.

— Слава богу поне за това — промърмори Джордан и продължи малко по-твърдо: — Виж какво, човек като него сигурно пожелава половината от пациентките си. Днес често се случва лекарите да се

възползват от уязвими пациентки. Лесно си представям с колко ще го оскубят, ако го хванат в злоупотреба с професията си или лекарска небрежност — нещо, което също трябва да обмислиш по-задълбочено...

— Джордан, това е абсурдно! Просто отидох на театър с този човек. Нямам планове да се омъжвам за него! А ако реша да се омъжа точно за него, ще се ръководя единствено от любовта между нас, ако я има! Няма да ме е грижа колко пари му остават, след като плати издръжката на бившата си жена или на децата си, а още по-малко дали има подходяща осигуровка за измъкване от обвинения в злоупотреба или лекарска небрежност, без да обеднее! — изгледа го подозрително. — Какво те яде?

— Мисълта за теб. Безпокоя се за теб.

Като по-голям брат. Катя се вбеси.

— Не се безпокоеше, когато бях с Шон.

— Шон беше безвреден.

— Одобряваше връзката ми с него, така ли?

— Знаех, че няма да трае.

— О?

— Той нямаше достатъчно силен характер за теб.

— Може би Алън го има — предизвика го Катя, но после реши да приключи с темата: — Алън не е важен. От значение е фактът, че живея вече доста дълго време напълно самостоятелно. Не е ли малко късно да започваш с тревогите едва сега?

— Винаги съм се тревожил за теб, Катя. Вероятно безпокойството ми се влошава с натрупване на годините.

Прииска й се да извика: „Тогавя направи нещо по въпроса, магаре такова!“, но само се усмихна с тъга.

— Добре съм, Джордан. Наистина съм добре. Няма смисъл да се безпокоиш, нямам намерение да се впусна слепешката в някаква авантюра...

— Катя! — Роджър Боланд се облегна на рамката на вратата, смръщил вежди. — Имам нужда от скиците ти до единайсет часа.

— Ще ги имаш — отвърна спокойно тя. Знаеше, че Роджър се отби в офиса й само защото бе зърнал Джордан през стъклената стена. Джордан се бе появявал тук достатъчно често и двамата мъже се познаваха.

Джордан кимна:

— Здравей, Роджър.

— Как вървят нещата, Джордан?

— Горещо-долу.

— Пречиш на Катя да работи.

— Аз съм работа.

Роджър се изправи и застана по-стабилно на прага на Катината стая.

— О? Искаш да кажеш, че идваш с предложение за работа?

— Напълно възможно. Трябва да обсъдя нещата с Катя.

— Питам се само кога ще стигнете до решение — колкото и да не харесваше Джордан и всичко, на което той беше символ, Роджър нямаше намерение да оглежда зъбите на подарен кон. — Работеше с Клайн и Уд, нали?

— Той все още ползва услугите на Клайн и Уд — заяви Катя твърдо.

Джордан я погледна.

— Не и ако ти се съгласиш да свършиш тая работа.

— Джордан — предупреди го тя, — и друг път сме говорили...

— Но това би било чудесно, Катя! — прекъсна я Роджър, а вниманието му бе насочено към Джордан. — Какво имаш предвид?

— Ще трябва да го обсъдя първо с Катя.

— А тя ще трябва да го обсъди с мен, тъй като съм й шеф.

— А е възможно и да няма какво да разисква с теб, ако не успея да уговоря нещата първо с нея — отвърна Джордан с приятна усмивка.

Роджър си даде точна сметка защо не харесва Джордан Уайт. Той бе лицемерен, нагъл и упорит, а усмивката му бе толкова истинска, колкото банкнота от три долара. Но едва ли имаше по-добра реклама за фирмата, ако той действително се нареди между клиентите им. И Роджър преглътна желанието си да го среже подобаващо. Вместо това вдигна примирително ръце и отстъпи крачка назад от прага.

— Имаш я на разположение — заяви той великодушно с безобидна усмивка, преди да ги остави сами.

Катя веднага стана и затвори вратата. Обърна се, облегна се на нея и кръстоса ръце пред гърди.

— Чудесно, Джордан. Хайде сега да чуем за какво става въпрос.

— Току-що купих стария хотел „Маршъл Армс“ и голям парцел около него от Мартас Вайнярд. Смятам да изградя курорт и комплекс с апартаменти. Искам ти да се заемеш с рекламната кампания.

Катя го изгледа мълчаливо. Той стоеше пред нея, висок и почти неудържим в жълтеникавокафяв костюм, който чудесно подчертаваше тъмния му тен. Би могла да се стопи на място, ако не се контролираше. Отпусна брадичка на гърди и бавно поклати глава.

— Други дни... други проекти... Джордан, ние вече сме минавали по този път.

— Вярно е.

— Знаеш как се чувствам.

— Знам как се чувстваше в миналото.

Тя срещна погледа му.

— Кое те кара да мислиш, че чувствата ми са се променили?

— Ти доказа какво можеш. Сега си уверена в себе си.

— Джордан — въздъхна тя, — дали е така или не, е друг въпрос.

Не искам помощта ти.

— Хайде, хайде, скъпа. Приемаш нещата неправилно. Не искам да помагам на теб, а обратното: искам ти да помогнеш на мен.

— Имаш на разположение Клайн и Уд.

— За други проекти и ако искаш да знаеш, те се изчерпват откъм свежи идеи. Искам нещо ново и фрапиращо точно за този проект. Прегледал съм работите ти и смятам, че можеш да ми дадеш, каквото очаквам.

Тя пристъпи до прозореца.

— Не искам да го правя, Джордан.

— Защо не?

Катя се обърна с лице към него.

— Първо и преди всичко, защото сме прекалено близки. Човек трябва да държи работата си настрана от приятели и роднини.

— Няма да работим само двамата, ти ще бъдеш част от екип. Впечатлен съм от теб и агенцията ти.

— Ако не останеш доволен от крайния резултат, ще бъде доста неудобно...

— Но и аз ще имам участие в този краен резултат. Изработката на реклама по един проект е процес на взаимна размяна на идеи между

възложителя и изпълнителя. Не е въпрос на всичко — или нищо — замълча и понижи глас: — Никога не съм те презирал.

Тя пое неволно дъх. Искаше ѝ се да не използва този задушевен тон с нея. Жестоко беше, когато би могло да означава толкова много... И тя поклати глава, като че ли опитвайки се да прогони този размекващ глас.

— Нищо няма да излезе.

— Смятам, че ще излезе.

— Не се и съмнявам. Когато насочиш ума си към нещо, винаги смяташ, че ще се получи.

Тя отправи умолителен поглед към тавана.

— Не, Джордан. Обикновено си прав. Но досега винаги съм следила твоята активност отстрани и от разстояние. Никога преди не съм вършила бизнес с теб.

— Не мислиш ли, че е време да опиташ?

— Не! — извика тя. Възможността да работи с Джордан и да го вижда често бе едновременно и рай, и ад за нея. В този момент бе като разпъната на кръст и се бореше за оцеляване.

Лицето на Джордан се изопна.

— Какво има, Катя? Страхуваш се, че няма да се справиш?

— Ако имаш предвид работата, разбира се, че ще се справя!

— Тогава от какво се страхуваш? От мен? Страх те е от официална връзка с мен?

Тя се вторачи в него с недоумение, неволно отвори уста.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не — той бавно пристъпи към нея. — Допускам за вероятно причината да е у мен — или в семейството ми, или в Уорънови. Възможно е да не желаяш името ти да се свърже пак с нас и по този начин да рискуваш репутацията си на независима успяваща жена, за която се бори толкова дълго и упорито. Смяташ ли наистина, че ние ще те погълнем? Тази ли е причината?

— Не...

— Или се страхуваш, че ще се опитаме да управляваме живота ти?

— Не...

— Или че евентуално ще изискаме от теб някакви други услуги в замяна?

— Джордан, не се чуваш какви ги говориш!

Сега той стоеше пред нея, вгледан в лицето ѝ от страховитата си в момента височина.

— И ти не се чуваш, Катя. Действаш против интереса си и поведението ти е повече от нелогично. Искам да изработиш този проект, защото съм убеден, че ще се справиш блестящо. И ако си честна със себе си, ще се съ согласиш, че правя отлично предложение за агенцията ти. Не се осмелявай да ме обвиняваш в предлагане на милостиня: аз съм преди всичко бизнесмен. Когато става въпрос за бизнес, избирам винаги най-доброто. Ако най-доброто се случи да си ти, не ми пука ни най-малко коя си и откъде идваш!

Катя изслуша мълчаливо речта му и неспособна да се сдържа повече, посрещна края ѝ с широка усмивка.

— Харесва ми, когато те хванат бесовете — изръмжа тя и игриво замахна с юмрук. — Дай им да разберат, Джордан.

Джордан постави ръце на бедра, заскърца със зъби, присви затворени очи и преброи до десет. После отвори захилени очи:

— Това хареса ли ти?

— Много впечатляващо. Сега вече ми е ясно защо успяваш.

— Трябва ли да разбирам, че приемаш да работиш върху моя проект?

Тя заклати глава, но в следващия миг Джордан я обгърна здраво с ръце и я притисна към гърдите си.

— Ти ще работиш върху моя проект — нареди той с устни близо до ухото ѝ.

— Не, няма... — беше затворила очи и пълнеше гърдите си със специфичния му мирис.

— Ще те държа така за вечни времена.

— Няма страшно: краката ти ще се огънат бързо-бързо. Не забравяй, че имаш слаби колене.

— Ще те положи на пода и ще те изнасия.

— Пред очите на колегите?

— Пред очите им.

Тя се престори, че обмисля тази възможност, когато всъщност просто се наслаждаваше на неочакваната им близост. Тялото на Джордан бе източено и твърдо: нейното прилягаше съвършено към неговото. Наистина ли не усеща физическата хармония между тях?

Катя отметна глава назад и му се усмихна.

— Хайде, Джордан. Направи го — промълви с предизвикателен шепот.

Но той не се усмихваше. Гледаше я със странно напрегнато изражение — прикова я с поглед — ръката му се плъзна нагоре — и дланта му обгърна гърдата ѝ.

Усмивката ѝ се стопи. Отвътре нещо у нея затрептя и зашепна очаровано, гърдите ѝ пламнаха, сякаш контактът между тях и дланта му беше директен, а не през дрехите ѝ. Тя усети нарастването на възбудата му — както се случи веднъж преди много години...

Споменът ѝ мигновено съживи ярките багри на онзи ден. Тогава Катя бе деветнайсетгодишна... бе пролетта на първата ѝ година в колежа. Върнала се беше от Ню Йорк, за да прекара Деня в памет на загиналите^[1] заедно с двете семейства на острова преди последния си изпит и лятната работа в града.

В училище се бе сближила с едно момче. Джон бе много привлекателен и силно влюбен в нея. Много малко беше нужно, за да стигнат до физически контакт.

Всички други момичета го вършеха и Катя се питаше какво ли фактически е това чудо, за което се шушукаше толкова много. Привлечена беше от Джон, но упорито отклоняваше опитите му за задълбочаване на отношенията им — сърцето ѝ принадлежеше на Джордан. Беше естествено да желае именно Джордан да ѝ разбули тайните на любовта.

Или поне така разсъждаваше тя, когато една нощ двамата се озоваха сами на плажа. Бяха разговаряли до късно, а после импулсивно бяха решили да изтичат до океана за едно малко нощно къпане. Вълните им оказаха упорита съпротива и накрая двамата се отпуснаха върху пясъка на брега, силно изтощени.

— Прекрасно беше! — задъхваше се Катя. — Водата беше студена... но така освежаваща!

Останал без дъх като нея, Джордан се обърна настрана, подпря се на лакът и впери поглед в нея.

— Ти си голяма работа! Имаш ли представа, че всяка друга жена би избягала през глава след първия досег с водата? Ти си чудесен

приятел, Катя Мърел. Най-добрият, когото познавам.

— Комплимент, разбира се — след като го казваш ти! — подразни го тя и затаи дъх. — Все пак ти благодаря.

— Не се шегувам — той протегна ръка и ласкаво отстрани непослушни мокри къдрици от бузата ѝ. — Ти си добър приятел. Освен това си красива.

Сърцето ѝ запрепуска в гърдите, ритъмът на дишането ѝ се ускори и тези физически промени нямаха нищо общо с дългото плуване в развълнуваното море.

— Същото може да се каже и за теб — прошепна тя, вгледана в очите му. Лунната светлина заискри по мокрите му мигли, широките му рамене ненадейно се озоваха над нея.

А после той наведе глава и я целуна. О, да, беше я целувал и преди, но никога не я бе целувал така. В началото целувката му бе нежна, сякаш я пробваше. Очевидно му хареса и той разтвори уста, за да вкуси повече...

Катя му принадлежеше тялом и духом. Отговаряше му със същата страст и желание. Той не беше повече брат, а желан мъж и тя се стремеше към него, както влюбена жена се стреми към своя любим.

— Къде се научи да се целуваш така? — прошепна той, когато най-сетне откъсна уста от нейната.

— От теб! — Катя едва намери дъх да му отговори. — Ей сега... Целуни ме пак, Джордан.

Обхвана главата му с ръце и върна устните му върху своите, но пак той бе водещият, той командваше положението. Изследваше я с устни, език, зъби... По някое време плъзна тяло върху нейното.

Тя пое с радост тежестта му върху себе си, влюбена в твърдото му тяло, в начина, по който космите по бедрата му ожулиха гладката кожа на краката ѝ, по който коремът му се притискаше към нейния с всеки негов дъх, по който изви гръбнак и плъзна ръка нагоре, за да обхвана гърдата ѝ с горещата си длан.

Тялото ѝ бе на негово разположение. То трептеше като струна под пръстите му и молеше за още, още... И когато смъкна горната част на банския ѝ и затвори уста над едното, а после и над другото зърно на гърдите ѝ, тя неволно простена от изненада и удоволствие.

— Катя... сладка... топла... Катя...

Тя изви гръбнак, предлагайки му се напълно. Устните и ръцете му изпращаха огнени спирали до върха на пръстите на краката ѝ, които се забиха в пясъка, когато тя разтвори гостоприемно бедра. Огънят у нея се разгоря още по-силно, когато той обхвана долната част на гърдите ѝ и ги засмука още по-невъздържано.

Джордан бе запалил тоя огън у нея, само той можеше да го угаси.

— Направи го, Джордан, моля те!... Искам те! Искам те много!...

Езикът му продължаваше да пръска огнен фойерверк в гърдите ѝ, слабините му сякаш се съживиха и заживяха свой собствен живот. Но когато тя се притисна още повече към него, той простена, после се вцепени за миг и вдигна глава.

— Девствена си — прошепна задъхано.

— Но не искам да бъда. Не и с теб.

Джордан се повдигна на силните си ръце, погледът му се плъзна от сгорещеното ѝ лице към гърдите ѝ, огрени от лунната светлина. Простена пак и затвори очи.

— Не трябва да го правим, Катя. Не е правилно.

— Но ти ме искаш. Знам го! — и тя импулсивно протегна надолу ръка, за да докосне доказателството на желанието му, но той успя да хване ръката ѝ, преди тя да достигне целта си.

— Недей! — заповяда ѝ дрезгаво. — Ако ме докоснеш там, ще изгубя контрол над себе си.

— Искам да загубиш контрол!...

— Но аз не искам! Ще се мразя, ако го направя, а също и ти.

— Защо?

— Защото... защото... — той се отърколи от нея и седна, обърнал лице към океана и притиснал колене към гърдите си. — Защото някой ден ще срещнеш човека, който ще те обича, ще се грижи за теб и ще ти осигури всички хубави неща в живота, които заслужаваш. Не искам да те лиша от това.

— Да ме лишиш? Как е възможно да ме лишиш от каквото и да било, като ме любиш? — тя седна гневно, внезапно изпита неудобство от голотата си и бързо придърпа горницата на банския си обратно на място. — Джордан, живеем в седемдесетте години на дваисетия век! Двойният стандарт принадлежи на миналото! Никой не счита една жена за „пропаднала“, ако се е наслаждавала на секса преди женитбата

си! И мъжете приемат този факт — дори са поласкани, че съпругите им са били желани и от други преди тях!

Погледът му я прониза.

— Това ли учиш в нюйоркския университет? Че една жена не е привлекателна, ако не преспива с мъже наляво и надясно?

— Не съм казвала такова нещо.

— Загатна го.

— Не. Не искам да „преспивам с мъже наляво и надясно“. Искам да се любя с теб — въпреки че огънят у нея се бе уталожил, въглените му още пареха. — Искам ти да бъдеш първият. Искам ти да ме научиш да се любя. А ако те безпокои моето бъдеще, помисли само колко по-добре ще бъде, ако съм наясно как стоят нещата, вместо да изпадам в смешно положение с предизвикващо жал невежество!

— Искаш да знаеш как стоят нещата? — запита той през зъби. Дори и лунната светлина не успя да омекоти напрегнатите черти на лицето му. — Ще ти кажа как стоят нещата. Бях петнайсетгодишен, когато загубих моята девственост. През изминалите тринайсет години съм спал с три пъти повече жени от пръстите на ръцете и краката ти. Нямах работа да се намесваш точно с мен...

— По-добре е, че имаш опит. Знаеш какво се прави. Знаеш какво харесваш и можеш да ме научиш, да ми покажеш всичко.

— Не желая да се набърквам с теб! — изкрещя той и Катя се смръзна.

Вторачи се в него, после преглътна с труд.

— Разбирам — прошепна накрая, после скочи и беше преполовила плажа, когато Джордан се спусна след нея и я събори на земята.

— Не, не разбираш, по дяволите! — извика той през стиснати зъби. Тя се въртеше бясно, опитвайки се да се освободи от здравата му хватка. — Катя, спри се...

— Пусни ме! — тя го блъскаше с рамене, вбила пръсти в пясъка за опора. — Ти каза вече думата си! Пусни ме!

Той наведе глава и притисна буза до слепоочието ѝ.

— Причината, поради която не искам да го правя с теб, няма нищо общо с теб... не е заради нещо, което не е в ред с теб...

— Аз не съм достатъчно добра за теб. Разбрах... — той стегна рязко ръце и думите замряха в гърлото ѝ.

— Ти си достатъчно добра. Ти си прекалено добра. Причината е у мен. Аз съм проблемът. Не съм добър за теб, Катя. Ако бях изпълнил желанието ти... — гласът му преградна, изпълнен с болка, — а повярвай ми, можех да го направя за минута, но ако го бях сторил и после следващата седмица или месец или година нещо потръгне на зле или се разделим, или стане нещо друго... всичко между нас сега ще изчезне... няма да го има... Не разбираш ли? Държа на теб. Не искам нищо да застане между нас — нищо!

Катя не знаеше какво да каже: тонът му бе така нежен, така изпълнен с обич, толкова искрен, а тя го уважаваше толкова много, че не можеше да продължи борбата с него. Но бе така отчаяна, а и странната болка в измаменото ѝ тяло все още я гореше. Беше разочарована. И наранена. Не разбираше задръжките му. Защо нещо ще потръгне погрешно след седмица, месец или година? Доколкото ставаше въпрос за нея, бе повече от готова да посвети целия си живот на Джордан.

Очевидно той нямаше същите чувства към нея. Ръцете му я стиснаха шеговито.

— Ще останем приятели, нали? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя кимна, но след малка пауза.

— Добре — той я изправи на крака. — Хайде. Време е да се прибираме.

Тогава се бе прибрала заедно с него, пожелала му беше „лека нощ“ в кухнята и се бе отправила към стаята си. На следващата сутрин и двамата се държаха така, сякаш на плажа не се бе случило нищо. Катя се върна в училище, започна да се среща с Джон, после с други мъже. Докато завърши, двамата с Джордан се виждаха достатъчно често, за да нарекат — с известно усилие на въображението си — тези случайни сблъсъци един с друг срещи, но той никога повече не я докосна, а тя бе прекалено горда, за да го моли.

Но болката и унижението, преживени онази нощ на плажа, останаха вътре в нея през тези дълги години — дори и през четирите години, които преживя с Шон.

И сега, когато силните ръце на Джордан я обгръщаха и притискаха здраво към мускулестото му тяло в офиса ѝ, точно те се

спуснаха с нова сила върху нея. И въпреки силата на желанието си, тя бавно поклати глава.

— Като се размисли човек, разбира, че идеята да ме изнасилиш тук в този момент не е особено добра — заяви тя спокойно. Измъкна се бавно от ръцете му, отстъпи назад, приглади роклята си. — Станах претенциозна с възрастта: предпочитам атлазени чаршафи и запалени свещи — пое решително дъх. — Съжалявам, приятел. Няма да стане.

Джордан я освободи веднага щом усети, че тя го иска. Бе забелязал вихър от чувства да минава през очите ѝ и силата им сякаш го лиши от слово за миг. Но после бързо се съвзе.

— Няма да стане — повтори той глухо и пое дъх. — Добре, няма да те изнасилвам — пак натика ръце в джобовете на панталоните си и се вгледа съсредоточено в нея. — Но няма да се откажа от плана си. Искам ти да поемеш рекламната кампания за моя проект. А ако откажеш...

— Не ме заплашвай, Джордан.

— Не смятах да...

— Правеше го — настоя тя, но в думите ѝ се усещаше разбиране, не обвинение. Познаваше Джордан много добре, прекалено добре. Той беше такъв, какъвто беше, и въпреки че понякога я дразнеше, тя пак го обичаше. — Канеше се да заявиш, че ако ти откажа, ще отидеш при шефа ми: знаеш, че той ще скочи до тавана пред шанса да вземе поръчка от теб — тя въздъхна. — Ще го направя, Джордан. Но искам да не забравяш нещо... — обзе я внезапна тъга. — Преди много години ти отхвърли евентуалното ни обвързване един с друг, понеже смяташе, че нещо ще се случи — раздяла или нещо подобно, и ние ще се отчуждим непоправимо. Сега се питам дали това, което предлагаш, няма да стане причина за същото. Искам просто да те предупредя.

Едва тогава Джордан разбра за какво бе мислила Катя преди минута.

— Нищо няма да се случи — обяви той така твърдо, че тя трепна.

— Сигурен ли си?

— Да. Няма да разреши нещо да се случи.

— Добре тогава. Е, предполагам, че нямам избор.

— Имаш.

— Не.

— Защо не?

Тя се замисли за миг, после го погледна безпомощно.

— Защото ти ме помоли.

— Помолих и преди, а ти ме отхвърли.

— Може би сега съм... се чувствам по-сигурна... по-уверена.

Може би в този момент наистина смятам, че ще мога да го направя — всъщност през краткото присъствие на Джордан в офиса ѝ Катя за пръв път осъзна, че желанието ѝ да го вижда често бе по-силно от страха пред изпадане в нова душевна криза. Освен това изминалите години я бяха дарили със сила: този път не се ли дръпна от него първо тя? Болката беше налице — но примесена със задоволство от демонстрираната способност за контрол. — Разбира се, ще трябва да говориш с шефа ми — добави. — Той решава дали да приеме дадената поръчка или не.

— Тук няма да има проблеми.

— Прав си.

— Прекрасно — Джордан не само не изпитваше екстаза, който бе очаквал, но усещаше в себе си просмукване на неясна тревога. Измъчваше го ужасното подозрение, че бе чакал прекалено дълго, че Катя бе преодоляла увлечението си към него и е вече извън неговия обсег... Някакъв глас у него шептеше, че така е по-добре, но той бе прекалено слаб, за да му предложи нужната утеха. Искаше я. Хиляди дяволи! Винаги я беше искал. И в тези частици от секундата мълчание той прокле себе си, баща си, всичко, което държеше Катя настрана от него.

— Хайде, Джордан — сгълча го Катя, — къде е победоносната усмивка? — той ѝ я сервира, но тя бе лишена от радост и напомни на Катя за множество такива лишени от истинска радост усмивки, каквито бе виждала често на лицата на Гил и Джак. Мисълта за двамата ѝ напомни за двете семейства и проблемите им. — Как са другите? — запита тя. — Откакто се върнах, не съм виждала никого — усещаше вина, но и тя имаше нужда от време, за да се справи със собствения си шок, предизвикан от трагичната смърт на Марк и Дебора.

— Добре са.

— Майка ти?

— Върна се в Доувър и дава вид, че се справя. Прекарва по-голяма част от времето си в опити да утеши Ленор.

— А Джак и Гил?

— А ти как си мислиш? — отвърна сухо Джордан. — Развихрени всеки в своята област. Камарата е разпусната до Деня на труда^[2] и Гил използва най-рационално времето за събиране на гласове. Баща ми се върна на работа озлобен и изпълнен с желание за мъст. Според Ник държи се като средновековен тиран с подчинените си.

— Разстроен е.

— Той е копеле.

— О, Джордан, не е честно. Видя в какво състояние беше Джак на острова. Знаеш как го разтърси смъртта на Марк. Сега се разтоварва на работата си. Все някъде трябва да се разтовари.

Джордан пристъпи към прозореца и застина там с гръб към нея.

— Всеки нормален човек би помислил, че ще се опита да утеша жена си, би се сетил, че и тя страда. Но не. Едва ли има по-голям егоист от него. Тази планета е населена само от един човек и той е Великият Джаксън Уайт.

— Може би само външното му поведение е такова — въздъхна Катя. Пристъпи към него и вдигна поглед към разстроеното му лице. — Говори ли изобщо с него?

— Ние почти няма какво да си кажем. Знаеш го.

— Но той току-що изгуби син. Може би ти би могъл да му помогнеш да преодолее този удар.

— Двамата с него нямаме еднакво разбиране на нещата. Никога не сме имали. И никога няма да имаме.

— Би могъл да опиташ поне. Сега си самостоятелен. Не се ли опитваше да ми изтъкнеш същото преди малко?

— Грещиш, не е същото. Когато ти казах горе-долу същото преди няколко минути, имах предвид изминалото време, зрелостта, която идва с него, натрупания опит. Нито едно от тези три неща няма отношение към различията между мен и баща ми. Нашият спор е спор между възрастни с различен поглед върху нещата.

— Знам, вбесяваш се от начина, по който той се държи с майка ти, но този проблем не е нов. Не си обективен, Джордан.

— Дяволски права си. Тя ми е майка!

— Но не е дете, а е разсъдлив, интелигентен човек. Ако е истински нещастна, не смяташ ли, че досега щеше да вземе някакви мерки да се защити?

Джордан обърна глава към нея.

— Тя не е... нещастна. Не е там проблемът.

— Къде е тогава?

— Въпросът е принципен, Катя. Тя е била плътно до него „и в радост, и в скръб“ от деня на женитбата им. Ден след ден е понасяла настроенятията му в лоши времена, предлагала му е утеха... споделяла е радостта му в добрите му дни... Не е ли нормално да си помисли човек, че сега, когато тя има нужда от утеха, той ще бъде до нея, за да ѝ я предложи? — вторачи гневни тъмни очи в големия град, разстлан под нозете му. — Вместо това, той се заравя до шия в работата си — вероятно в компанията на една или две не само привлекателни, но и отстъпчиви млади жени!

— На неговата възраст?!

— Пак си дяволски права.

Катя нямаше какво да отговори. Знаеше за прескачанията на Джак тук и там през годините. Даваше право и на огорчението на Джордан: Натали заслужаваше по-добро отношение. Но сигурна беше, че и Джак страда сега. Искаше ѝ се да омекоти отношението на Джордан към баща му в тези тежки времена.

— Джордан — загълча го тя меко, — много от нещата, които ти донасят, са вероятно чиста клюка. Може би ако го познаваш по-добре, ще успееш да разграничиш лъжата от истината и ще го разбереш. Възможно е — признай му тая възможност — да не е чак толкова безчувствен — Джордан само изсумтя гневно и тя продължи: — Откога вие двамата не сте говорили истински?

— От осем години — отвърна Джордан без колебание. — И този последен разговор бе проведен тук, в Ню Йорк. Беше катастрофирал и таксито му бе ударено от друга кола. Двамата с жената, с която е бил, бяха откарани в болница. Тъй като само аз от семейството бях тук, той ми се обади, за да разбере дали мога да потуля нещата от света и особено от майка ми.

Катя видя ясно сцената между двамата.

— Ти си го направил на луд.

— А ти как мислиш?! Той си го заслужаваше. Поне така смятах аз, но той, разбира се, не бе на същото мнение, фактът на изневярата не го тревожеше ни най-малко. Бе разстроен само, че е хванат с друга жена.

— Вероятно не му е било лесно да ти се обади.

— Шегуваш ли се? Убеден беше, че ще реагирам с пълно разбиране — той имитира по-дълбокия глас на баща си: — „В края на краищата, Джордан, точно ти от всички хора можеш да оцениш нуждите на един мъж.“

Катя не успя да се сдържи.

— Хайде, Джордан, приеми нещата такива, каквито са. Репутацията ти е всеизвестна...

— Но защо аз „от всички хора“? Истински се опитвах да мисля най-доброто за баща си до този момент. Искам да кажа, имах някои подозрения, но им обръщах гръб.

— Ти „от всички хора“ заради твоята лична слабост към жените — отговори тихо Катя.

— Дяволите го взели! Аз не съм семеен! — заяви Джордан и нервно прокара ръка през косата си. — Ако бях, в никакъв случай нямаше да прескачам от стадо на стадо като някой неостаряващ вечно разгонен жребец!

Катя обгърна с ръка кръста му, стисна го успокоително.

— Знам, знам. Едно от нещата, които те различават от баща ти, много неща ви разделят, но и много ви събират... Смятам, че еднакво ви боли за загубата на близкия човек — замълча за миг. — Какво става с полицейското разследване?

Джордан също я обгърна с ръка, търсейки утеха от физическата близост с нея.

— Още няма резултат. Бавни са като охлюви. Бъди сигурна, че ако управлявам бизнеса си по начина, по който те провеждат това разследване, ще фалирам, преди да разбере какво става!

— Ако искаш да си свършат работата добре, трябва да им дадеш време — изтъкна тя напълно логично и запита: — Как е Ан?

— Добре е.

— Исках да се обадя на Ем, но някак... времето просто... направо изтича между пръстите ти...

— Така е — Джордан я погледна, питайки се дали да спомене за Кавано или не. Не му се искаше да я измъчва с мисли за предстоящата среща с полицията. Но, от друга страна, съзнаваше, че ще е по-лошо за нея, ако искането на детектива за среща я изненада. — Възможно е да ти се обади Робърт Кавано, детективът, който води разследването.

— На мен? — тя се смръщи. — Защо на мен?

— Рутинни въпроси. Събира сведения за Марк и Дебора — Джордан изсумтя тихо. — Имам чувството, че се опитва да струпа накуп всичко, до което успее да се добере за всеки един от нас.

— Като част от разследването ли?

— Ако човек понапрегне малко въображението си, може да отговори и утвърдително.

Катя улови тревожна напрегнатост в израза му.

— Срещна ли се с него?

— Пихме кафе заедно.

— Е?

— Умен е. С образование. Бързи реакции.

— Човек би възприел тая характеристика като добра новина, но ти не ми изглеждаш радостно развълнуван.

Джордан я пусна и закри безцелно из офиса ѝ.

— Не знам какво да кажа, Катя. Има нещо странно около Кавано. Отначало бе истински враждебен към нас — усетих у него презрение към мен... или към семейството ми... или към онова, на което — според него — ние сме представители — той се спря пред чертожната ѝ дъска и се залови разсеяно да очертава с пръст рисунката ѝ там. — След време се поотпусна, но имам чувството, че пристъпва към този случай с определено пристрастие...

— До такава степен, че да му попречи да си свърши работата добре?

— Не — отвърна веднага Джордан, но гласът му потрепна. Почеса се по тила и обърна озадачени очи към нея. — Но той е амбициран да се задълбава. Такъв тип човек е. Ще обърне всяко камъче в търсене на най-дребното червейче под него.

— Но това не е ли положително? Всички ние искаме този случай да се разреши и истината да излезе наяве.

— Даа... Въпросът е колко несвързани точно със случая червеи ще изкара на бял свят и какво количество мръсотия ще бъде изровена с всеки червей — погледът му се изостри.

— Хора като него са концентрирани в нас, Катя. В мига, когато получат такъв сгоден случай заедно с правата, които предлагат, те с възторг ще се възползват докрай от възможността да извадят на бял свят неща, които този същият свят или не знае, или вече е забравил.

— Страх те е, че ще стори нещо, за да очерни имиджа ви? — беше разбрала източника на вътрешното му напрежение. В гласа ѝ нямаше критична нотка. Разглеждаше се като част от двете семейства, макар и някъде по периферията, и намираше перспективата за евентуално хвърляне на кал по тях толкова тревожна, колкото я намираше и Джордан.

— Въпросният имидж в никакъв случай не скрипти от чистота. Но всяко семейство има някои неприятни тайни и не сме само ние, които бихме желали да ги държим настрана от алчното око на света.

Катя се приближи до него и ласкаво стисна ръката му:

— Той не би отворил шлюза на мръсния канал само заради съмнителното удоволствие да пръсне навсякъде вонята му, нали?

— Не знам. Твърдо е решен да разговаря с всички нас. Смятам, че го убедих да остави на мира Натали и Ленор. Те ще пострадат най-много, ако нещо излезе наяве.

— Той ще чуе само неща, които вече знае — изтъкна тихо Катя. Джордан не отговори, вторачил разстроен поглед в рисунката ѝ. — Нали, Джордан? Има ли наистина скелети в семейния бюфет — истински страшни? — в този момент се питаше дали наистина няма неща, за които дори тя не знае.

Джордан обгърна раменете ѝ и я притегли към себе си.

— Само времето ще покаже, скъпа. Само времето...

[1] Национален празник на САЩ, който се празнува обикновено последния понеделник на месец май. — Б.пр. ↑

[2] Официален празник в чест на труда в САЩ и Канада. Празнува се първия понеделник на септември. — Б.пр. ↑

7.

Натали с радост бе посрещнала Джак след войната с разтворени обятия — ако те бяха свободни. Но на едната и ръка тежеше тригодишният Ник, а другата крепеше двегодишния Марк. И двете бебета запищяха ужасено, когато високият непознат ги взе от майка им и енергично ги заподхвърля един след друг към тавана. Натали наблюдаваше веселата сценка с широка усмивка, доволна, че съпругът ѝ се връща здрав и прав от война, за да остане завинаги с нея и осъществи надеждите, които бе подхранвала толкова време в насилствена самота.

Когато очакваната мигновена промяна в живота ѝ не настъпи, младата жена бе истински шокирана. Семейната къща на Джак в Брайтън, където Натали се бе преместила с двете момчета, за да живее с баща му там (къщата на Гил и Ленор в Кеймбридж сякаш бързо се стесни след раждането на деца и от двете страни), стана още по-малка след появата на съпруга ѝ. Но тя не посмя да настоя за преместване, преди Джак да възстанови напълно бизнеса си.

Не посмя също и да подхвърли дори, че Джак работи прекалено много, когато той започна да се застоява в офиса си по четиринайсет часа на ден. Знаеше, че времето, което той прекарва там, е инвестиция за бъдещето им и понеже точно това искаше: сигурно бъдеще, тя го остави да подрежда нещата, както той смята за добре.

Положи достойни за възхищение усилия да се убеди в невъзможността животът им докрай да протече като онзи блажен меден месец от два дни, когато те имаха време и очи само един за друг. Сега около нея се препъваха две изискващи внимание момченца, а около него — е, добре, той бе дори по-зле: бизнесът му изискваше още по-голямо отдаване и внимание от двете деца! Джак се прибираше късно вечер, изтощен до смърт, както се чувстваше и тя. Да, имаше кратки мигове, когато се отдаваха на страстта си сладко и пламенно, но те се броиха на пръсти и бяха много раздалечени един от друг.

Пълното му отдаване на работата бързо започна да ражда плодове. Въздушната линия бе възстановена до предвоенното ниво, а после рязко скочи напред. Само след година „Уайт Лайнс“ разпростряха криле над източната трета от страната. Натали знаеше, че зад това разширение стояха огромни заеми, но изпита угризения, когато той направи допълнителен заем, за да закупи голяма тухлена къща в Бруклин на приятна улица, обточена с дървета. Искаше тая къща. Придвижваше се нагоре в обществото!

Още повече, че Ленор и Гил бяха закупили къща само през три улици!

Близкото приятелство на Ленор и Натали се бе запазило. През военните години те продължиха да споделят мечтите си, които вътхваха в пъстрия килим от радостите и предизвикателствата, които предлагаша децата им. Първородната дъщеря на Ленор — Лора, възпитано и кротко дете, бе източник на радост и утеха за Ленор дори и след появата на Бенджамин, а после и на Питър — двете буйни момченца бързо разбиха на пух и прах сравнително спокойния ѝ свят.

Вечните номера и общото непослушание на момчетата я обезсърчаваха, но Гил нехаеше. Той искаше голямо семейство, мечтаеше да постави начало на цяла династия. Шумът, разхвърлените навсякъде играчки и пелените не го дразнеха — но той рядко беше вкъщи. Адвокатската му практика окупираше времето и мислите му. Потеглил бе оттам, откъдето бе оставил нещата, и посвещаваше свободните си часове на обяд, привечер и вечер за вербуване на нови клиенти.

Понякога канеше Ленор да го придружи, което тя вършеше с разбираема гордост: гордост от съпруга ѝ, от дрехите и скъпоценностите, с които я бе обсипал, от впечатляващите хора, с които поддържаше връзка. Често излизаха заедно с Натали и Джек и както винаги, двамата мъже взаимно се допълваха в положителен смисъл.

Отдаден на кариерата си, Гил много често оставяше Ленор сама вкъщи. В някои отношения тя посрещаше този факт с облекчение: Гил бе истински вихър от безгранична енергия, усмивки до ушите и възторжени ръкостискания. Той си постави за цел да познава всички и всички да го познават. Беше майстор дори на най-баналните разговори и неминуемо се превръщаше в център на внимание на всяка група, в

която се намираще. Ленор, която не бе предвидила разхода на енергия, нужен за издигане в социално и професионално отношение, намираще за много изтощително да го придружава тук и там.

Самата тя бе много заета: първо с децата, после с големия им дом в Бруклин. Взе старателно участие във вътрешното му оформление и обзавеждане, въпреки че всяка нейна идея бе незабавно заплашена от няколко чифта разрушителни ръчички. Красива кристална ваза беше разбита на парчета, върху фина махагонова маса се появи серия от грубо издълбани драскотини. Дантелената ивица на завесите от фина материя бе унищожена от забранената игра на множество пръстчета.

Друга жена на нейно място би приела с усмивка невинно нанесените вреди. Но не и Ленор Уорън. Страстно привързана към вещите си и в силна емоционална зависимост от тях, тя се разпадаше на части при всяка нова загуба.

— Имам нужда от помощ! — заяви тя отчаяно един ден на Гил, който незабавно нае младо, едва осемнайсетгодишно момиче на име Каси, избягала от Европа по време на войната. Липсваше ѝ опит, но решителността ѝ и желанието да се справи запълниха тая липса. Интелигентна и работлива, тя пое кухнята и поддръжката на къщата — и така единственият ангажимент на Ленор останаха децата. С течение на времето Каси постепенно пое и грижата за тях, което бе добре дошло за Гил: той искаше жена му да бъде свежа и отпочинала за онези моменти, когато имаше нужда от нея до себе си.

А тези точно моменти се удължаваха и зачестяваха към края на 1947 година.

— Не разбирам — сподели Ленор един следобед с Натали. — В продължение на две години за Гил бе достатъчно да излизаме заедно една вечер всяка втора или трета седмица. Сега изведнъж започнахме да излизаме няколко пъти на седмица!

Натали, която бе родила третия си син — Джордан само преди месец, трудно се възстановяваше след това събитие. И тя не бе оставена сама на себе си: Джонатан Макний работеше като шофьор, човек за всичко и иконом, а съпругата му — Сара, работлива и способна жена, поддържаше в идеален ред къщата и кухнята. И все пак Натали, която ценеше много спомените за времето, прекарано с баща ѝ, не отстъпи основните грижи за децата, а те я изтощаваха. И вместо да излизат по магазините, както обичаха да правят по-рано,

сега двете си създадоха навика да открадват за себе си по някой и друг сравнително спокоен следобед сред облицованите с ламперия стени на уютната лична стая на Натали, докато децата им спяха следобедния си сън.

Натали се вгледа в приятелката си и забеляза умората ѝ, но и запазената ѝ класическа красота. (Естествено по това време всяка стройна жена изглеждаше класически красива на горката Натали.)

— Би трябвало да си доволна — предложи тя ласкав отговор на оплакванията на Ленор от нарастващите изисквания на Гил. — Той желае компанията ти.

— Той желае присъствието ми — поправи я Ленор с измъчено и разстроено изражение и Натали неволно си спомни за Грета с неприятно чувство. Преди няколко години Грета се бе омъжила повторно, макар и не чак толкова блестящо, но едва след като се задоми и по-малката ѝ дъщеря — Лидия.

— Там е голямата разлика. Ние никога не сме сами.

— Но не живееш ли според мечтите ни? Само тази седмица бе на вечеря в Лок Обърс, на коктейл в Паркър Хаус и на симфоничен концерт. Миналата седмица беше на онова парти в Бийкън Хил и на благотворителното представление в Статлър. Ленор, живееш много активен живот! Позеленях от завист!

Ленор не бе така заслепена от собствените си проблеми, за да не усети копнежа в гласа на Натали.

— Но ти все още не се чувстваш достатъчно добре, Нат. Когато дойдеш на себе си, двамата с Джак ще правите същото.

Натали обмисли казаното за момент, после въздъхна примирено.

— Не знам... Джак е винаги толкова зает... Пак е на път — сега до Чикаго.

— Чикаго? Да не открива линия дотам?

— След време — всъщност скоро. Но целта на това пътуване е друга. Ще разисква евентуална покупка на хотел.

— Хотел? Мили боже, не е ли доста далеко от основния му бизнес?

— Не съвсем. Хората, които летят до Чикаго, трябва да преспят някъде, нали? Според Джак в бъдеще Чикаго ще стане център на пътуванията по въздуха. Разглежда го като естествена спирка за хората, които пътуват от източния бряг към западния.

Ленор се усмихна, впечатлена от логиката в разсъжденията на Джак.

— Напълно е възможно — тя кимна замислено. — И така „Уайтс Лайнс“ са в блестящо състояние. Каква късметлийка си ти, Нат. Той е в такъв... стабилен бизнес.

Натали би се изненадала, ако този коментар бе изказан от някой друг, не от Ленор, която най-много ценеше стабилността и сигурността.

— Не е по-стабилен от всеки друг бизнес — изтъкна тя с подобаващо внимание към приятелката си. — И работата на Гил е стабилна.

— Не чак толкова. Клиентите идват и си отиват.

— Но има — и винаги ще има! — нужда от адвокати. А и много от клиентите на Гил са достатъчно сигурни и стабилни. Още преди войната той беше представител на много банки и корпорации.

— И сега е такъв, но като че ли вечно търси нови клиенти.

— А сътрудникът му все още ли е с него?

Ленор сви рамене.

— Все още — беше срещнала този млад и агресивен мъж само веднъж и се бе запитала колко ли време ще се задоволи с позицията на сътрудник, преди да се опита да стане пълноправен партньор и да поиска по-голямо парче от баницата. Мисълта я обезпокои. — А Гил мисли да наеме още един.

— В такъв случай и той се справя отлично — заяви Натали с усмивка. — Виждаш ли? Тревожиш се за нищо!

Но се оказа, че тревогата на Ленор не са съвсем неоснователни. След няколко седмици, изпъстрени с многобройни социални ангажименти, Гил я уведоми, че е решил да се кандидатира за представител на щата. Разговорът се проведе във всекидневната им, където Ленор седеше на дивана в елегантния си пеньоар, който предпочиташе да носи вечер вкъщи, а Гил — все още със смокинга, с който току-що се бе върнал от някакво парти. Той приготви напитки и за двамата от бара от черешово дърво и сега стоеше в победоносна поза пред жена си.

— Политика? — запита тя много тихо.

— Политика — потвърди Гил, захилен до уши. — Добре се справихме през последните няколко месеца — успяхме да ги

очароваме. Гарантирана ми е подкрепа от няколко много влиятелни партийни поддръжници против титуляря в момента. Няма да имам никакви неприятности.

— Ще бъдеш избран? — запита тя със същия тих глас.

— Разбира се! Тук говорим за избори — подразни я той шеговито.

Ленор продължаваше да го гледа втренчено, за пръв път безразлична към смайващата му мъжка красота: тъмна коса, широки рамене, тесни бедра и дълги крака. Пръстите ѝ бяха опасно стегнати около старомодната чаша.

— Тогава... затова бяха всичките тия приеми и вечери навън?

Тук вече Гил показва първите признаци на нетърпение, но само бледи, почти неуловими следи: едва видимо разширяване и потрепване на ноздрите в едно иначе напълно спокойно лице.

— А ти за какво смяташе, че са?

— Аз... смятах... че са заради практиката ти.

— Косвено — може би. Работата на един представител не превзема цялото му време. Ще имам възможност да поддържам практиката си — гледаше я със странно изражение. — Очаквах, че ще бъдеш доволна, Ленор. Това може да се окаже много важна първа стъпка за нас.

Ленор обгърна с ръка корема си.

— Първа стъпка?

— Трябва да започнем отнякъде — погледна над рамото ѝ. — Да, Каси?

— Питам се дали вие или госпожа Уорън ще желаете нещо, преди да се оттегля горе — жената под широката арка говореше с тих, мелодичен глас. И външният ѝ вид бе някак омекотен: нито дългата руса коса, прибрана в стегнат кок отзад, нито колосаната тъмносива униформа успяваха да намалят силата на вътрешното ѝ излъчване. Месеците работа в домакинството на Уорънови доказаха способността ѝ да се справя успешно със задълженията си. Децата я обожаваха, което бе огромно облекчение за Ленор: тя се страхуваше само Каси да не реши да склучи брак с мъжа, с когото се срещаше от известно време, и да ги напусне.

Сега Ленор се взря безмълвно в нея, но Гил успя да ѝ отговори:

— Благодаря, Каси, всичко е наред. Можеш да се прибереш в стаята си. Лека нощ.

Каси кимна и изчезна, а Гил бавно върна поглед към жена си. Тя продължаваше да е зашеметяващо красива жена, но мекотата, която го бе привлякла в началото, се бе стопила. Все пак бе безупречна компаньонка, когато бяха пред очите на другите, а той се интересуваше най-много точно от това.

— Ти сякаш изцяло си създадена за съпруга на представител на щата, както аз съм създаден за такъв — опитваше се да я спечели с комплименти.

— Смятах, че сме достатъчно добре с юридическата ти практика.

— Хайде, скъпа — придумваше я Гил. — Юридическата ми практика е в много добро състояние, но сега говорим за нещо наистина вълнуващо! — отпусна се върху възглавницата до нея и хвана ръката ѝ. Тя бе необичайно студена, но той не го забеляза. — Ще започна търпеливо с Камарата на представителите, после ще се придвижва към Сената, а по-нататък вероятно към правителствената администрация. Хиляди дяволи! Знаеш ли какви възможности се откриват оттам нататък? — въображението му се разпалваше, ентузиазмът нарастваше. — Стигна ли веднъж дотам, вече ще мога да се кандидатирам за Конгреса. Вашингтон, Ленор. Там е истинската власт в тази страна!

На Ленор ѝ се стори, че крехките кокили, на които се опитваше да изгради достоен живот през последните две години, се клатят заплашително.

— Но политиката е толкова... толкова...

— Предизвикателна! Заради това имаме правителство!

— Политиката е мръсна!

Гил се поизправи леко, после сви рамене.

— Играта ми ще загрубее, ако другият го прави.

— А корупцията...

— Действа, ако човек ѝ се поддава. Приемаш ли ме като човек, който би се продал на дребно, скъпа?

Ленор не знаеше как да отговори: в този момент внезапно разбра, че има още много да учи за съпруга си. Никога — дори и в най-невъздържаните ѝ мечти! — не ѝ бе хрумвало, че той ще заложи на избори за обществен пост.

— Но политиката е комар! — извика тя накрая, неспособна да прикрива повече чувствата си.

За нещастие Гил не забелязваше опасностите там, където ги виждаше Ленор. Несигурността бе нещо, което той упорито отказваше да свърже със себе си.

— Всичко в живота е комар, Ленор, ако целта си струва. Тайната е — продължи той разгорещено — в свеждане до минимум на рисковия фактор и максимализиране на възнаграждението! Точно това правя. Имам процъфтяваща юридическа практика с двама сътрудници, които ще поемат изцяло нещата по време на изборната ми кампания. Но докато я провеждам, аз ще привличам нови клиенти. В този район има много богати хора. След като пробия веднъж и ме изберат, името ми ще стигне до всеки един от тях. Хората ще се ориентират масово към адвоката с връзки. А моите връзки ще бъдат отлични, много по-добри от връзките на всеки друг адвокат в този щат!

Ленор вдигна бавно чашата към устните си, отпи солидна глътка, насъбра кураж:

— Сигурен ли си, че ще спечелиш изборите?

Гил я погледна с победоносна усмивка.

Тя никога повече не зададе този въпрос.

През ноември 1948 година Гил отпразнува победата си в изборите за законодателната власт на щат Масачузетс с впечатляващ прием в Паркър Хаус. Ленор бе до него в заслепяваща яркосиня копринена рокля, прищипана в кръста и дълга до средата на прасеца, каквато бе модата, доставена от Кристиан Диор, носеше сапфирена огърлица около врата, съответстващи обици и гривна и приемаше поздравленията с брилянтна усмивка. Никой никога не разбра, че бе прекарала последните два дни в леглото.

С изключение на Натали и, разбира се, Каси.

Каси се ориентираше много бързо, когато ставаше въпрос за чувства. През деветнайсетте си години бе преживяла толкова, колкото някои не преживяват и за цял живот. Родена в семейство на учители в градче в северозападната част на Франция, Каси — тогава още Кармела — бе отгледана в дом, където образованието се издигаше в култ. И също обичта. Бе познала прекрасната песен на щастие като

дете, галена и глезена не само от родителите си, но и от по-големия си брат, когото обожаваше. Вещите и парите не означаваха нищо за нея: скромният доход на баща и покриваше горе-долу оскъдните им физически нужди. Но те бяха богати в интелектуално и емоционално отношение, което за тях бе много по-ценно.

Колкото и малка да беше, Кармела не бе нито сляпа, нито глуха да не дочуе страшните слухове в края на трийсетте години на двайсетия век и да не почувства страха сред хората в квартала, където живееше семейството ѝ. Но бе още дете и продължаваше да живее с илюзорната увереност в сигурността и свободата. Мечтаеше да отиде в университета като брат си, а после да стане учителка — като баща си, или да създаде семейство — като майка си. Обичаше децата и знаеше, че с радост ще работи за тях по какъвто и да било начин.

Хитлер превзе Франция през юни 1940 година и светът на Кармела се срути. Един ден баща ѝ не се върна от училище... Тя плака до пълно изтощение и накрая заспа след дългите часове, през които бе свидетел на разтърсващата скръб на майка си. На следващия ден нещастната жена излезе от къщи и не се върна толкова дълго време, че Кармела се загърчи от страх да не би и тя да е отвлечена от войниците, които обикаляха улиците на групи, наредени един след друг. Но майка ѝ се върна, заприличала на сянката си — бледа и изтощена. Тя веднага опакова малка чанта с някои от нещата на дъщеря си и я остави до вратата. После обгърна ласкаво-тъжно Кармела с ръка и ѝ разказа любимите приказки. А после приготви любимото ѝ ядене. А после не смъкна поглед от нея, докато тя се хранеше...

Едва когато слънцето се скри засрамено зад линията на хоризонта, потресено от човешките деяния, тя притегли момиченцето до себе си и заговори:

— Тази вечер тук ще дойде една много мила жена — мадам Лави. Тя ще те вземе със себе си, Кармела. Докато изпълняваш всяка нейна дума, ще бъдеш в безопасност.

Кармела се разтрепери, беше единайсетгодишна и достатъчно чувствително дете, за да улови безпогрешно стона на обреченост и безвъзвратност в гласа и думите на майка си.

— Ти няма ли да дойдеш?

— Не, обич моя. Ще пътуват само деца.

— Но защо?

— Защото така те ще бъдат в безопасност.

— Искам да остана с теб. Не ме интересува...

— Ще отидеш с нея и ще изпълняваш, каквото ти каже, без да задаваш въпроси. Тя рискува достатъчно много.

Кармела отвори уста с желание да продължи спора, но болката по лицето на майка ѝ я спря.

— Къде ще ме отведе? — запита с изплашено и отчаяно гласче.

— На изток. Ще пътуваш с кораб с много деца. След време ще пристигнеш в Америка.

— Но аз не познавам никого в Америка!

— Ще се запознаеш. Там ще те чакат хора, които ще поемат грижата за теб.

— А ти ще ме последваш ли?

Майка ѝ я погледна с усмивка през сълзи и разтрепераните ѝ пръсти, пламнали от страстно желание да запамятат любимите черти на детето ѝ, загалиха бузите, носа, устата, бледорусите къдрици...

— Аз ще те следвам навсякъде, Кармела. Не го ли знаеш?

Отговорът не беше достатъчно категоричен за Кармела, но когато отвори уста, за да изрази страховете си, майка ѝ внезапно я притисна силно към гърдите си и я държа така и я люля като бебе, докато някой не почука тихо на задната врата. Кармела бе отведена във враждебно настръхналата тъмнина на нощта, която бързо погълна тихото ридание на майка ѝ и последните думи, изтръгнати от устните ѝ: „Сбогом, детето ми... Сбогом... сбогом“ — препъваше се майчиното ридание след нея и у нея, докато твърда ръка я отвеждаше все по-далеч и по-далеч от родния дом...

А после последваха безкрайните нощи на пътуване крадешком, придвижване от едно място до друго със затаен дъх, жестоки часове, преживени в студени претъпкани вагони, дълги дни на криене във влажни църковни приземия или къщи с плътно затворени кепенци. Крайната цел на това мъчително пътуване бе пристанище на североизточния френски бряг и мадам Лави бе само една от многобройните ангели пазители на бедните невинни душици, налагаше се да удължават пътя до брега заради нуждата от криене и постоянна бдителност, прехвърляха ги от ръка на ръка, рискувайки живота си.

Кармела се движеше като в сън, вцепенена физически и емоционално, у нея се блъскаше гъмжило от въпроси, които отчаяно търсеха отговор, но тя не смееше да ги изрази. Присъствието на другите деца помагаше отчасти: все пак не бе напълно сама, напълно изолирана. Но събирането на куп нещастни деца заедно имаше и отрицателно въздействие. Във въздуха се носеха истории за изчезване на близки и едно интелигентно дете като Кармела с достатъчно развито въображение лесно стигна до ужасяващата истина за загърбеното от нея.

Момичето страдаше силно за майка си, за баща си и брат си. И когато не бе заета да утешава и да помага на по-малките деца или да помага на възрастните да потиснат плача им, тя се питаше къде ли са те, какво ли става с тях. Знаеше, че животът ѝ бе поел по един път, от който няма връщане назад, но се научи да не се вглежда в бъдещето, да съсредоточава мисли и усилия само в съответния етап от безкрайното пътуване.

Накрая Кармела все пак достигна брега заедно с другите деца и всички бяха прехвърлени на кораб, който запори вълните на Атлантика към Америка — точно както беше казала майка ѝ. Напрежението и страховете на предхождащите дни и нощи като че ли избледняха с бавното изчезване на френския бряг, но те бяха заместени с нови. Пред тях се простираше тъмната страховита сянка на неизвестността. Кармела бе едно от малкото на брой деца, достатъчно големи, за да разбират и да тръпнат от страх.

И пак точно според думите на майка ѝ корабът с малките бегълци бе очакван в Америка: хората на брега бяха представители на агенции, упълномощени да разпределят децата по семействата, изразили желание да поемат грижите за тях. Изтощената от пътуването и изплашена Кармела беше отведена в Западен Масачузетс и предадена на осиновителите ѝ — Хърман и Лиона Марш. Тя пристигна при тях само с малката чанта, в която отчаяно се вкопчваха една в друга две-три любими книги и някоя дрешка...

Бяха възрастна двойка и я посрещнаха с нюанс на несигурност. Езиковата бариера допълнително усложняваше нещата. Кармела пристигна в Америка само с оскъдните знания по езика, научени от придружителката им на кораба. Осиновителите ѝ не говореха френски,

но дори и да разбираха езика, не го показаха — от самото начало настояха в техния дом да се говори само на английски.

В случая с Кармела, освен езиковата, съществуваше и емоционална бариера. Маршови бяха бездетна двойка с дългогодишен брак и нямаха представа за чувствата и страховете на едно дете, внезапно откъснато от близките си и преживяло неописуем емоционален и физически стрес за кратко време. Те приеха Кармела у дома си, като че ли тя бе дъщеря на приятел или роднина от Средния запад, отказвайки да коментират обстоятелствата, по силата, на които тя се оказа в дома им.

Държаха се добре с нея. Кармела имаше отделна стая и независимо от ограниченията в храната по онова време, бе хранена и обличана добре. Посещаваше местното училище и скоро научи езика достатъчно добре, за да преодолее поне езиковата бариера. Извършваше някои леки услуги в дома на осиновителите си. Погледнато отвън, нещата около нея изглеждаха добре подредени.

Но външната фасада не разкриваше вътрешните ѝ страдания...

Новият ѝ дом и редът в него ѝ бяха безкрайно чужди. Родителите ѝ бяха нежни и любвеобилни, Маршови — формални и студени. Те рядко се докосваха един друг, а още по-малко докосваха Кармела. За едно момиче на нейната възраст, израсло сред прегръдки и целувки, разликата бе поразяваща.

Къщата във Франция бе винаги поразхвърляна и имаше приятния вид на дом, в който се живее. В дома на Маршови винаги цареше строг непроменим ред. Не се допускаше дантела да увисне в единия си край извън постановения ред; върху рисуваната китайска ваза не трябваше да има нито пращинка; а върху столовете — вестници и списания. В къщата се усещаше отблъскваща студенина, срещу която силно греещите радиатори във всяка стая оставаха безпомощни.

Кармела си спомняше с болезнено чувство на невъзвратима загуба оживените вечери в бащиния си дом, когато всеки споделяше преживяното през деня. Вечерите у Маршови бяха гарнирани само с формални разговори или с пълно мълчание. Отначало момичето сметна, че причината е в езиковата бариера, но после осъзна, че Хърман и Лиона биха могли най-спокойно да разговарят един с друг, но предпочитаха да не го правят. Изпълнена с желание да не ги предизвиква по никакъв начин, тя положи максимални усилия да се

приспособи към техния начин на живот; отначало губеше контрол и се впускаше в разкази за случилото се в училище през деня, но те бяха посрещани само с механични усмивки и кратки кимвания, които задушаваха веднага желанието ѝ да опита пак.

Учението в изгубения дом на родителите ѝ бе естествено като дишането. Но в дома на Маршови бе разглеждано като някакво задължение, което следва да бъде изпълнено. Ако баща ѝ вкъщи я запиташе докъде са стигнали по история, веднага пламваха интересни разисквания, които подхранваха ентузиазма ѝ. Интересът на Хърман Марш към работата ѝ в училище започваше и завършваше с изречението:

— Написа ли си домашните за утре, Кармела?

Дори религията, която у дома ѝ бе стабилно присъствие, без да бъде издигана в култ, тук бе следвана плътно, бе превърната в насилствен ритуал и скоро Кармела се научи да я презира. Когато я болеше за загасналото бащино огнище, когато бе самотна и изплашена, тя насочваше всички отрицателни чувства срещу религията: в объркания ѝ незрял мозък само тя бе причина за невъзвратимата загуба на родители, на брат, на дом и на щастливия живот, потънал в миналото.

Но най-жестокото страдание идваше от вечния огън на тревогата у нея. Когато питаше за родителите си, което правеше често, Маршови свиваха рамене — още нещо, което Кармела се научи да презира: тя вярваше, че семейството ѝ заслужава много повече от едно свиване на рамене. Единствената ѝ надежда за новини от Франция бе съсредоточена в местната социална представителка на агенцията по настаняването ѝ, която я посещаваше от време на време.

— Има ли новини? — шепнеше тя напрегнато веднага щом Маршови я оставяха сама с нея. Знаеше, че страстното ѝ желание да получи новини от родителите си може да прозвучи като неблагодарност към тях.

— Не, Кармела, още няма нищо. Обещах ти, че ще ти съобщя веднага щом чуя нещо. Не е лесно да се получат новини от такова голямо разстояние...

— А какво, ако вече са тук и просто не могат да ме намерят?

Обикновен страх у деца като Кармела и жената често се бе сблъсквала с него.

— Няма страшно, те ще те открият — усмихваше се тя уверено. — Те ще се обърнат към агенциите, които ви разпределиха по семействата тук, ние сме свързани с тях, така че всичко ще бъде наред. Не се безпокой — потупваше тя ласкаво коляното на Кармела — ще направим всичко възможно да те намерят веднага щом стъпят на нашия бряг. Междувременно се опитваме да получим новини за тях.

Кармела трябваше да се примирява с това обещание. Нима имаше друг избор?

Тя прекара седем дълги години с Маршови, но никога не стана една от тях. В началото се държеше настрана, сигурна, че майка ѝ скоро ще дойде и ще я отведе оттук: дори я виждаше в мечтите си, придружена от баща ѝ и брат ѝ! А после лунните ѝ сънища бавно, но сладостно откриваха една след друга многоцветни завеси... и тя се виждаше заедно с близките си в същия дом, който имаха във Франция, но сега преместен тук... баща ѝ пак разкрива тайните на света пред любознателните детски очи... брат ѝ довършва образованието си тук... всички са в безопасност... всички са щастливи... както преди.

Но времето течеше и никой от тях не се появи на прага на Маршови, никой не я потърси. Кармела разбра, че ѝ предстои още дълго време да бъде сама и реши да върши нещата, които родителите ѝ биха аплодирани с гордост: да се учи добре, да помага на Маршови срещу тяхната издръжка, да не им причинява неприятности.

После, скоро след края на войната, социалната работничка дойде, за да съобщи на шестнайсетгодишната Кармела толкова внимателно, колкото бе човешки възможно, че родителите ѝ са загинали в различни концентрационни лагери. Нямаха сведения за брат ѝ, но вероятно съдбата му не бе по-добра.

Дни наред Кармела живя, потънала в замаята на човек, чийто дух е бил внезапно прекършен. Не че не бе допускала най-лошото, но потвърждението му я уби вътрешно така, както дори неколкогодишното повърхностно родителство и студенина на Маршови не бяха успели да го сторят. Почувства се мъчително самотна, беше съсипана от скръб. Прекарваше часове наред със снимките на близките, скътани от майка ѝ между притежанията ѝ в оная малка чанта, с която пресече океана. Притискаше ги към гърдите си и изживяваше отново и отново онези мигове, в които бе видяла баща си и брат си за последен път. И майка си...

„Сбогом, детето ми...“

Скръбта ѝ разкъсваше душата ѝ, а разказите и снимките по вестници и списания за чудовищните престъпления към човека, извършвани в концентрационните лагери, я довършваха. И едва сега тя осъзна, че онази последна нощ майка ѝ е знаела, че се виждат за последен път на този свят. Сърцето ѝ се обливаше в кръв, като си представяше ужасите, през които майка ѝ вероятно е била принудена да премине преди смъртта си...

Кармела преживя периоди на безграничен гняв към Бога, който беше допуснал унищожението на семейството ѝ по този ужасяващ начин, и Хърман Марш наливаше масло в огъня, като повтаряше с повод и без повод:

— Такава е волята на Бога. Трябва да вярваме, че е имал предвид някаква висша цел.

Загубила беше всичко от значение за нея. Беше на нулата — започваше от нищо.

Но точно тази мисъл ѝ помогна да дойде на себе си и я измъкна през най-тежките моменти на депресията, която опустошаваше душата ѝ. В един прекрасен миг светъл лъч проряза съзнанието ѝ — не е вярно, тя не започваше от нулата! Зад нея се люлееше слънчевият весел хоровод на преживени щастливи мигове, пламтеше топло и всеотдайно огънят на вечната и неповторима родителска любов, играеха искриците на закриляща обич в очите на брат ѝ... Тя бе богата с щастливи спомени, имаше за какво да мисли. Имаше прекрасни примери за нещата, които трябваше да пресъздаде в живота си отсега нататък. И реши един ден да създаде семейство и да дари децата си със същата обич, която тя самата бе получила. Но този път ще има истинска сигурност. В края на краищата Хитлер беше мъртъв. А тя бе в Америка!

Кармела изкара последните години в гимназията в подхранване на тези нови мечти. Понякога така се задълбаваше в тях, че често проявяваше разсеяност и в училище, и извън него. Животът с Маршови ставаше все по-нетърпим за нея: самите те, начинът им на живот, всичко, свързано с тях, отричаше желаното от нея. Освен това с всеки изминал ден те проявяваха все по-малко разбиране и търпение към нейната вгълбеност вътре в себе си и външна разсеяност. Лиона се заяждаше с външния ѝ вид и работата ѝ вкъщи, Хърман никога не

прояви задоволство от работата ѝ в училище. Той ѝ даде да разбере, че няма пари за колеж и беше убеден, че тя никога няма да намери добра работа след гимназията, при положение че няма нужните високи оценки.

Кармела се научи да изключва непрекъснатите им оплаквания. Личната ѝ цел беше да завърши гимназия и да се пребори за свободата си. Всяка работа, която ѝ даваше възможност да напусне дома на осиновителите си, бе добре дошла за нея. Смяташе, че само извън този дом ще съумее да планира ясно бъдещето си.

Няколко месеца преди да завърши гимназия тя се залови да чете редовно обявите по вестниците за търсене на работна ръка. Обмисляше предлаганите възможности за работа, като бързо отхвърляше онези предложения, които изглеждаха изолиращи или досадни. Не желаше да работи в завод или фабрика, не бе сигурна, че ще се чувства добре като секретарка, въпреки че бе завършила такива курсове в училище. Обичаше децата, но нямаше как да получи учителска правоспособност без допълнително образование, а Хърман бе недвусмислен по този въпрос. Самата тя нямаше достатъчно пари за тази цел, така че любимата професия на баща ѝ се оказа извън материалните ѝ възможности.

После дочу момичетата в училище да говорят за агенция, специализирала се в осигуряване на работа като домашни прислужници. Тя не се виждаше като такава, но реши, че би било добро начало, ако има късмет да започне работа в дом с деца. Не искаше обаче да остане в Западен Масачузетс. Стремеше се към големия град. Стремеше се към Бостън.

Библиотекарката в обществената библиотека ѝ помогна да намери името на агенция с добро име в Бостън и тя веднага предложи услугите си, без да спомене нито дума на Маршови. Резултатът беше достатъчно обнадеждаващ, за да заслужава еднократно пътуване до града с влак за интервю. Тя успя да се организира така, че да пропусне един ден в училище: целта беше Маршови да останат в неведение до последния момент. Усещаше, че те ще се противопоставят на плана ѝ — не беше особено трудно да си представи реакциите им:

— Можеш да направиш нещо по-добро от това — ще каже Хърман.

Лиона ще побърза да го подкрепи:

— Хора като нас не стават прислужници или икономки. Ти имаш ли някакъв усет за социално положение?

Работата беше там, че Кармела отдавна не се идентифицираше с Маршови и с „хора като тях“. Тя беше момиче, оставено напълно на себе си в света и твърдо решено най-сетне да подреди живота си така, както тя смята за добре.

Освен това ѝ се струваше, че няма голяма разлика между мръсната работа в един офис и тази за семейство с хубав дом и деца, за които да се грижи.

Пред агенцията се представи уверена в себе си девойка със сдържан глас и поведение. Беше се облякла грижливо, независимо от дългите години, през които трябваше да понася ограниченията на Лиона. Кармела знаеше, че външният ѝ вид ще работи в нейна полза заедно с интелигентния ѝ начин на изразяване, независимо от слабия акцент. Интересно беше, че по време на интервюто ролите сякаш се размениха: Кармела задаваше повече въпроси от интервюиращия я. Тя се интересуваше за клиентите на агенцията, тъй като искаше да работи в щастлив и топъл дом. И с деца. Обяви на жената, която провеждаше интервюто, че е добре обучена да върши всякакъв вид домакинска работа, но силата ѝ са децата.

Едва ли би било възможно да се осигури по-голяма препоръка от настоящото желание да работи с деца. Представителката на агенцията бе впечатлена, прие я като изключение от обикновения тип молителки за този тип работа и се погрижи да ѝ подбере подходящо семейство. Прехвърли внимателно картите с адреси и сведения за клиентите, спря се на една от тях, разучи я внимателно и се усмихна доволно.

Две седмици по-късно — само три дни след завършване на гимназията — Кармела започна нов живот като Каси. Опакова вещите си, взе влака от Устър, после такси от Бостън до Бруклин и се настани в стаичката на третия етаж в къщата на Гилбърт и Ленор Уорън. Маршови бяха вбесени, то се знае (и вероятно засегнати до известна степен, предположи Каси), но тя ги информира едва когато нещата вече бяха решени.

Когато започна работа, Каси целенасочено американизира името си: новото име символизираше отхвърляне на миналото и обръщане с лице към бъдещето. Бе назначена като домашна прислужница и

икономка едновременно, но тя бе очарована от Уорънови по време на интервюто с тях и титлата нямаше за нея никакво значение. Беше първата домашна прислужница на Ленор Уорън — плюс за Каси: започваше начисто, нямаше да бъде сравнявана с никого, нито се налагаше да следва нечий друг ред. Освен това Ленор ѝ даде да разбере, че има нужда някой да поеме основните ангажименти от ръцете ѝ.

А там бяха и трите им деца, всяко по-хубаво от другото. За Каси дори и двете пакостливи момченца бяха прекрасни.

Говореше ласкаво с тях, изтъкваше, че пакостите трябва да бъдат ограничени до спалните им, стаята за игра или задния двор, но те са длъжни да уважават усилията на майка си да държи другите стаи в ред. Те реагираха с готовност на кроткия ѝ глас и за тях, а и за нея играта заедно бе истинска радост. Дори Лора, която бе миниатюрно копие на майка си, се стапаше в прегръдките, които Каси раздаваше неограничено с повод и без повод.

И, разбира се, тук бе и господарят на дома. Каси бе очарована и от него още в мига, когато го видя. Той бе образец на успял мъж, от него се излъчваше увереността на победителя. Беше винаги внимателен към Каси, интересуваше се дали стаичката отговаря на нуждите ѝ, питаше я какво смята да прави през свободния си ден, има ли вече приятели в Бостън.

Гил я запозна и с Хенри Мърел, общ работник в дома на един от приятелите му. Беше от френско потекло, макар и американец от трето поколение. Не говореше френски, което зарадва Каси, защото тя бе твърдо решена да стане американка в истинския смисъл на думата. Намираше за много мило, че зает и известен човек като Гил бе взел под внимание тази малка подробност, преди да направи опит да ги сватоса.

Каси се срещаше с Хенри всеки път, когато свободните им дни съвпадаха. Харесваше го. Характерът му бе лек, неизискващ, с удоволствие я съпровождаше до киносалона, правеше ѝ компания в закусвалнята или сладкарницата, търпеливо я придружаваше при обиколките ѝ по магазините. Тези експедиции обикновено завършваха с дребни покупки за децата: книжки или пъзели, блокчета и цветни моливчета. Знаеше, че Гил рисува добре — беше виждала рисунките му, които той оставяше по бюрото си, дори бе измъкнала някои от кошчето за боклук и ги бе скрила в чекмеджето на шкафа си с

грижливо изгладени гънки. Не познаваше нарисуваните лица, но предполагаше, че държи в ръце карикатури на някои от колегите или клиентите на Гил. Изпълнена беше със страхопочитание пред таланта му: самата тя, колкото и тъжно да беше, не умееше да рисува. Но упорито купуваше блокчета и боички с надеждата, че някое от децата му ще прояви интерес. Те бяха обаче още прекалено малки, за да „нарисуват“ нещо повече от някоя и друга неясна драсканица, но тя не губеше кураж.

Каси разполагаше със забележителна свобода в дома на Уорънови. Дори понякога ѝ се струваше, че не Ленор, а тя е господарката на къщата. Тя сама определяше графика за чистене, вършеше нужното около децата, планираше менюто и го осъществяваше с кратко одобрение от Ленор. Вършеше работата си добре и нещо повече: тя бе неизчерпаем източник на радост и удовлетворение за нея — особено когато Гил я хвалеше за добрата храна, вида на къщата или на децата. За своя изненада установи, че се гордее с работата си и не ѝ хрумваше да я разглежда като първо стъпало в стълбицата нагоре.

Ленор се оказа най-голямото предизвикателство за Каси. Общо взето, тя бе любезна с нея и неизменно благодарна за всичко, извършено от младото момиче, но се поддаваше на мрачни настроения, които озадачаваха Каси, събуждаха симпатията ѝ и желание да помогне, ако е възможно. Но невъзможно бе за една домашна прислужница да прескочи една такава бариера, и този факт я изпълваше с чувство на безпомощност и тъга. Ленор държеше нещата за себе си и в моменти на кризи предпочиташе уединеността на спалнята си. Каси едва ли би могла да помогне, но беше сигурна, че Ленор ще се почувства по-добре, ако обсъжда проблемите си с някого.

В такива случаи само Натали Уайт можеше да помогне. И Каси винаги изпитваше облекчение и не се притесняваше за Ленор, когато двете жени бяха заедно. Не бе срещала по-добросърдечна жена от Натали Уайт в живота си. Тя възприемаше младото момиче като личност, независимо от статуса ѝ на домашна прислужница.

Следобедът на другия ден след бляскавия прием на Гил за отпразнуване на изборната му победа Натали дойде да види Ленор и

прекара с нея в спалнята ѝ почти час. После се появи в кухнята и за пръв път се опита да обясни донякъде нещата на Каси.

— Госпожа Уорън се нуждае от по-голяма помощ във времена като тези, Каси. Тя е много крехък човек.

— Струва ми се, че е изплашена — осмели се да изкаже предположение Каси. — Усецам го. Но не разбирам защо.

— Политиката е като... като филмова кариера — разреши си да изтъкне Натали, като подбираше думите си внимателно. — Не желаше да изпуска повече от необходимото. Бе забелязала колко привързана е Каси към Уорънови — и колко те се бяха привързали към нея, — а и предишни разговори с девойката я бяха убедили във високото ниво на интелигентността ѝ. Инстинктът ѝ подсказваше, че може да ѝ се има доверие, но не бе честно да разкрива прекалено много от проблемите на Гил и Ленор. — Човек може да е на върха един ден и на дъното следващия... Опасно е и смятам, че тази е причината за страха на госпожа Уорън.

— Господин Уорън изглежда много уверен в себе си.

— О, да, така е и има защо. Той е талантив човек и ще се прояви като чудесен представител на щата, сигурна съм. Не се съмнявам, че той ще отиде далеко в политиката и ще осъществи желанията си. Но на госпожа Уорън ѝ трябва време, за да свикне с начина на живот, избран от съпруга ѝ. Тя предпочита сигурно, равномерно балансирано съществуване.

— Животът на един политик никога не би могъл да бъде такъв — заразсъждава Каси. — Той е едно вечно напрежение, което достига точката на кипене по време на избори, а веднага след тях пада, за да започне да се покачва при появата на новите избори на хоризонта... Представителите се избират на всеки две години, няма много време за отдих.

Натали повдигна вежда.

— Откъде знаеш толкова много за изборите? Семейството ти не се е занимавало с политика във Франция — преди известно време се бе наложило да помогне на Каси в кухнята и тя ѝ бе разказала в общи линии историята си.

— Така е, но вкъщи редовно се следеше пресата. Върша същото всеки ден. Тя е едно от най-добрите и най-достъпни само образователни средства, които човек може да намери.

— Но ако е безпристрастна — Натали шеговито размаха пръст на Каси. — Внимавай. Нали знаеш какво стана с Франк Синатра?

Юношеството на Каси бе съвпаднало с разцвета на кариерата му и тя действително бе свидетел на последвалите събития.

— Смятате ли, че наистина се е замесил с мафията? — запита тя сега с понижен глас.

Натали сви рамене.

— Вестниците твърдят, че е така, но няма доказателства. Възможно е и да е напълно невинен — и това ще докаже моето виждане. Защо да не се допусне, че вестниците са предубедени? Сега, когато господин Уорън се превръща в обществена фигура, много е вероятно в пресата да се появят писания за него — Натали се усмихна многозначително. — Гледай да ги приемаш с известно съмнение, освен ако са в негова полза.

Каси отвърна на усмивката ѝ, но нейната изчезна бързо.

— Още един източник на тревоги за госпожа Уорън. Не е приятно да знае, че съпругът ѝ ще бъде публично въртян на шиш.

— Даа... може би — въздъхна Натали. — В такива случаи двете с теб ще трябва просто да ѝ напомняме, че тези неща вървят с работата и че господин Уорън ще се справи — или че една осъдителна статия със сигурност ще предизвика поява на друга с положителен тон. Важното е, че господин Уорън има подкрепата на избирателите, а от резултатите става ясно, че тая подкрепа е недвусмислена.

В този момент Каси се закле пред себе си да подаде нужните документи за американско гражданство, за да има правото да гласува при следващите избори. Но се случи така, че през следващите месеци беше прекалено заета и едва след доста време успя да обмисли допълнително това решение.

През февруари 1949 година Хенри Мърел ѝ направи предложение. Тя бе поласкана, но не и развълнувана. Харесваше Хенри: той беше добър, привлекателен и умен. Но животът ѝ беше емоционално обвързан с Уорънови, а ако се омъжеше, щеше да се наложи да ги напусне — нещо, което не ѝ се искаше да прави. Усещаше нарасналата им зависимост от нея, усещаше, че им е нужна, че е желана от тях. За пръв път от мрачния ден, в който напусна Франция, Каси живееше с чувството, че пак има истински дом. Не бе сигурна дали е готова да го изостави точно сега.

Хенри настояваше за отговор и Каси стори нещо, което смяташе за напълно естествено. Късно през една от редките вечери, когато Гил беше вкъщи, а Ленор отдавна се бе прибрала в общата спалня, оставяйки по навик съпруга си сам в кабинета му, младата жена почука на отворената врата и той веднага гостоприемно ѝ махна с ръка да влезе.

Гил изглеждаше чудесно. Облечен беше с панталони от щрайхгарен плат със свободна кройка, а над ризата му меко лягаше отворена жилетка с остро деколте. Държеше в ръка димяща лула и стаята бе изпълнена със специфичния аромат на тютюна му. Каси винаги бе свързвала лулите с по-възрастни мъже, но с нея Гил създаваше впечатление на сериозен бизнесмен и политик с чувство за отговорност и тежест. Видът му бе така поразяващо мъжествен и привлекателен, че Каси неволно затаи дъх. Дойде на себе си едва когато Гил се облегна с усмивка назад.

Събра сили и бързо се впусна в обяснение на проблема, заради който бе дошла.

— Но, Каси, това е прекрасно! — възкликна той, когато му съобщи за предложението на Хенри. Очите му заискриха весело. — Надявах се на такова развитие на нещата.

Първата мисъл на Каси бе, че той иска да ѝ види гърба.

— Тогава... Не сте ли доволни от работата ми? — най-големият страх в живота ѝ бе евентуалното разочарование на Гил от нея.

— Напротив! Ти се справяш чудесно с всичко! Но си красиво момиче, което има какво да предложи на един мъж.

Каси се изчерви. Очите му като че ли обхванаха всеки сантиметър от тялото ѝ и то запламтя.

— Не... не съм сигурна дали трябва да приема — едва прошепна тя.

— Разбира се, че би трябвало да приемеш! Хенри е чудесен младеж — Гил наклони глава и се вгледа в нея изпод вежди. — Обичаш ли го?

— Мисля, че... е, да... предполагам, че го обичам — не беше наясно дали отношението ѝ към Хенри беше любов или обикновена привързаност. Нямаше сигурност. Обичала бе дълбоко родителите и брат си, но знаеше, че любовта към един мъж е нещо напълно различно. И после... Гил. Тя го обожаваше. Но той беше семеен, а и

дори да не беше, Каси не бе сигурна дали не го боготвореше като идол или — въпреки че той не бе чак толкова възрастен — като баща. Но собственият ѝ баща никога не запалваше огън в тялото ѝ, както бе сторил Гил сега само с един-единствен поглед.

Подозираше силно, че бедният Хенри и всеки друг мъж, който случайно пресече пътя ѝ, неминуемо ще бъде сравняван с Гил и също толкова неминуемо ще губи.

Каси пое дъх и продължи:

— Хенри е много надежден, внимателен и мил. Той е човек, на когото спокойно мога да се доверя. Знам, че винаги ще бъде насреща в дни на напрежение и нужда.

— А ако не е, ще изпратя шерифа след него със здрава тояга — заплаши Гил и Каси почти повярва, че наистина ще го стори. — Решихте ли кога ще подпишете?

— Тъ... не. Искан първо да говоря с вас.

— Е, след като вече ме информира, следва да се стегнете и да вземете конкретни решения.

— О, не... Още не съм запитала...

— За Хенри? Не се безпокой за него. Приятелят ми, Норман Юстън, ще гарантира за него.

— Не, не е това... Не се безпокоя за Хенри. Безпокоя се, че ако се омъжа, ще бъде трудно да живея тук. А аз обичам работата си и нямам желание да я напусна.

— Няма да има нужда да я напускаш — заяви той спокойно и наклони самоуверено глава. — Аз просто ще откъсна Хенри изпод носа на Норман и ще го впиша в моята ведомост тук.

В неговите уста всичко звучеше така простишко и лесно! Залюля я топла вълна на благодарност.

— Ще го направите ли?

— Разбира се! Имам нужда от шофьор, а в тази къща винаги има куп неща за ремонт и поддръжка. Освен това налага се да осигуря човек на разположение, който да извършва тази или онази услуга. Когато имаме гости, Хенри ще ти помага, а щом се родят децата...

— Деца! Още не мисля за дете! Ако имам деца, няма да мога да работя.

— Ще можеш — заяви ласкаво Гил. — Не искаш ли деца?

— О, искам.

— Предполагах го. Чудесна си с нашите.

— Те са прекрасни!

Гил прокара ръка през косата си. За миг очите му се разшириха, на лицето му сякаш легна сянка.

— Жена ми невинаги е на същото мнение. Понякога се питам... — стегна се за миг, погледна Каси и лицето му се отпусна. — Точно с грижите си за тях ти беше изключително полезна за нас. Както ти нямаш желание да напуснеш, така и аз нямам желание да те изтърва — погледът му задържа нейния. — Можеш спокойно да създадеш семейство и да отгледаш децата си при нас.

Тя поклати глава с тъжна усмивка:

— Едва ли ще има място за...

— Горе няма място, да, но какво ще кажеш, ако построя апартамент над гаража? Двамата с Хенри ще живеете там, а когато решите да родите дете, ще има достатъчно място и за него! Всъщност — продължи той, като се изправи и бавно заобиколи бюрото си — искам да споделя една тайна с теб — гласът му се бе снижил до прелъстителен шепот и вътрешното равновесие на Каси бе поставено още веднъж на изпитание, когато той обхвана с ръка раменете ѝ и я притегли към себе си. Гил говореше с наведена към нея глава и тя усещаше горещия му дъх на слепоочието си. — Започнал съм да търся голям парцел земя извън града. Когато го намеря, ще построя там голяма къща с два пъти повече стаи от тази — изправи се и се дръпна леко назад, без да прибере ръка от раменете ѝ. — Какво ще кажеш?

В първия момент Каси не бе способна да каже каквото и да било, смутена и объркана от близостта с него. Все пак успя да дойде достатъчно на себе си, за да възприеме новината и да предложи някакъв коментар.

— Това е... смятам, че... че е чудесно! Но вие сте в тази къща по-малко от две години — досега не бе виждала по-хубав дом от бруклинския на Уорънови и ѝ бе трудно да си представи нещо още по-добро.

— Но погледни какво стана през тези две години — отвърна Гил с характерното за него въодушевление. — Инстинктът ми подсказва, че е време да направя нова инвестиция. Някои ще нарекат решението ми да се местя точно сега лудост, но аз съм убеден, че се подчинявам на повелите на бъдещето и се движа поне с крачка пред тях! Всяка година

част от живеещите в Бостън предпочитат да напуснат пределите на града, без да се отдалечават много от него. Убеден съм, че ако вложя средства в извънградски имот в рамките на една, най-много на две години, ходът ми ще се окаже изключително печеливш — особено когато остатъкът от света осъзнае зараждащата се днес тенденция! Цената на земята ще се увеличи няколко пъти! Няма начин да не стане така. А аз имам кола — сега и Хенри ще бъде на разположение. Разстоянието няма да има значение.

— Но... вие сте представител на този район. Ако се преместите, няма ли да бъдете принуден да подадете оставка?

Той ѝ се усмихна, видимо доволен от логиката на разсъжденията ѝ.

— Няма такава опасност. Ще завърша спокойно срока, за който съм избран. Всъщност, ако хората тук ме искат, мога пак да се кандидатирам от този район, дори и да не живея тук. Разбира се, в такъв случай броят на гласовете за мен ще намалее. Избирателите не одобряват идеята представителят им да живее настрана.

— Предстоят ви избори догодина. Какво ще направите?

— Ако се преместим, ще се кандидатирам от новия район.

— Така ли се прави?

— Ще се направи — отвърна той, без да му мигне окото.

— А как реагира госпожа Уорън?

— Госпожа Уорън още не знае — той се намръщи и разсече с длан празното пространство пред себе си, сякаш се опитваше да се справи с някаква невидима напаст. — Тя се превръща в кълбо от нерви при мисълта и за най-малката промяна. Реших да ѝ го съобщя едва когато намеря парцела, който търся — пак наведе глава към нея и прошепна: — Това е наша малка тайна. Само между теб и мен, нали? — Каси кимна енергично. — Както виждаш — продължи Гил с нормален глас, пусна раменете ѝ и бавно пристъпи към бюрото си, — няма никаква причина Хенри да не стане част от нашето семейство. Ако реализирам плановете си, ще имаме на разположение достатъчно място. Впрочем, ако всичко се развива така, както съм го планирал, ще наемем второ момиче, за да ти помага. Ще има повече стаи за чистене, повече гърла за хранене, ще посрещаме по-често гости. Разбира се, ти ще поемеш отговорността по организацията на работата въкъщи — обърна се към нея, подпирайки бедро на ръба на бюрото си. Гласът му

пак се снижи: — Казвал ли съм ти, че имаш качества на чудесен мениджър? — Каси поклати глава. — Ти умееш да организираш нещата, Каси. Животът в тази къща не е протичал така гладко, откакто... откакто... по дяволите, никога не е бил без проблеми преди твоето идване! Просто не е за вярване — добави той озадачено, — та ти си само двайсетгодишна!

Разрешил си бе — макар и завоалирано — да критикува жена си, а Каси нямаше намерение да допусне отрицателни сравнения в нейна вреда.

— Госпожа Уорън има много грижи и с децата, и с вашата кариера, и с всичко останало...

— Ммм.

— Освен това тя е тази, която насочва и надзирава работата ми, така че заслугата е нейна.

Гил я изгледа мълчаливо, после пое бързо дъх.

— Ти си не само добър организатор, Каси, но си и скромен и лоялен човек. Надявам се само, че госпожа Уорън те цени колкото мен.

Младата жена бе истински доволна от похвалата и в момента не предположи, че тези негови думи ще се връщат отново и отново, ще шептят и звънят в главата ѝ, няма да я оставят на мира ни денем, ни нощем...

8.

Каси се омъжи за Хенри месец след разговора с Гил. Може да се каже, че беше щастлива. По настояване на Гил церемонията бе проведена във всекидневната на Уорънови от познат на Гил съдия. Маршови отхвърлиха поканата ѝ да присъстват, което не бе изненадващо и не я наскърби. Гил и Ленор бяха свидетели, присъстваха и работодателите на Хенри — вече бивши, тъй като Хенри се преместваше при Каси в дома на семейство Уорън. Разбира се, церемонията не мина без пакостливото участие на двете момченца на Уорънови, които не спряха да дърпат плътно закопчаните официални дрешки и да разнообразяват с весел смях сериозното събитие. Както винаги, Лора се държеше прилично, изправена чинно до майка си в красива рокличка на волани. Уайтови бяха „заели“ за един ден Сара Макний, която приготви и поднесе лека вечеря след церемонията: за пръв път някой друг обслужваше Каси — хареса ѝ, и то много.

Като сватбен подарък Гил разреши на младата двойка да използва колата му за пътуване в края на седмицата до Уайт Маунтинс. Когато се върнаха в Бруклин, веднага се преместиха в току-що завършения тристаен апартамент над гаража.

Каси се тревожеше само за две неща, свързани донякъде едно с друго. Знаеше, че родителите ѝ никога нямаше да одобрят женитбата ѝ с Хенри. И като се вземе предвид причината, поради която бяха преследвани, а по-късно убити, те сигурно щяха да гледат на нея като на предателка. Каси отдавна бе отхвърлила всяка форма на религия, но все пак от време на време не можеше да не изпитва угризения на съвестта.

Усещаше вина и по друга причина. Понеже като дете често бе чувала, че любовта между мъжа и жената е свещена, питаше се понякога дали наистина обича Хенри Мърел. Да, беше искрено привързана към него и бе убедена, че ще му стане добра съпруга. Но си даваше сметка, че се омъжи за него поради редица причини, които няхаха почти нищо общо с любовта.

Сторила го беше, защото той я обичаше, защото бе добър, защото така си осигуряваше сигурност, защото беше подръка, защото той щеше да я дари с исканите от нея деца, без да ѝ се налага да търси баща за тях, нов дом или нова работа. Хенри предлагаше разрешение на проблем, с който не желаше да се сблъсква в бъдеще.

Омъжила се беше за него, защото Гил Уорън принадлежеше вече на друга жена.

И тук бе източникът на най-силното ѝ чувство за вина. В дъното на сърцето си тя признаваше, че бе постъпила лошо с Хенри. Единственият начин да изкупи вината си към него беше да задоволява и най-малкото му желание.

Първо и преди всичко, Хенри искаше дете. И когато след два месеца Каси разбра, че е бременна, той бе на седмото небе от щастие.

Самата Каси не беше чак толкова възхитена. Да, искаше деца, но се бе постарала (разбира се, без знанието на Хенри) да отдалечи във времето това събитие. И сякаш за да влоши нещата още повече, Ленор бе обявила само преди месец, че е забременяла с четвъртото си дете! Което означаваше, че бременността на Каси идваше в много неподходящо време. Ленор почти не се ангажираше с каквото и да било в къщата при нормални обстоятелства; бременна, тя изобщо нямаше да пипне нищо. Каси трябваше да поеме върху плещите си абсолютно всичко. С радост щеше да посрещне допълнителната работа, ако не се страхуваше, че самата тя ще бъде много поограничена от обикновено, особено когато собствената ѝ бременност напредне.

Няколко месеца тя не съобщи новината на Уорънови. С дисциплинирано усилие на волята съумяваше да се справи с прилошаването сутрин и с умората през деня. Работеше още поусърдно, за да докаже, че е незаменима. Доколкото знаеше, Гил още не бе намерил парцела, който търсеше, и Каси възприемаше този факт като добра новина. От една страна, не беше сигурна, че ще успее да организира едно преместване, от друга, страхуваше се, че къщата в Бруклин ще се окаже малка с още една прислужница и бавачката: те трябваше да бъдат наети, за да обслужват семейството, когато и тя нямаше да е добре.

Хенри бе истинска утеха: глезеше я, когато не работеше, увещаваше я да намали малко темпото. Искаше веднага да уведоми

Уорънови за бременността ѝ, но се подчини на желанието ѝ да задържат новината за себе си още известно време.

Младата жена се радваше много, че съпругът ѝ също работи за Уорънови. Това бе истинска утеха за нея в минути на мъчително безпокойство какво ще стане, след като роди: дали Уорънови няма да решат, че идеята да плащат на икономка с малко дете не е особено добра? Сигурна беше, че ще съумее да се справи с работата дори и с бебе на ръце, но все пак още по-хубаво бе да знае, че Хенри ще защитава неотклонно интересите им през краткото време на отсъствието ѝ.

Към месец октомври същата година бременността ѝ вече проличаваше. И пак ѝ се стори напълно естествено да се обърне към Гил, макар и с много по-извинителен тон от първия път.

Трябваше да предположи, че няма проблем на този свят, който да стресне Гил, а още по-малко причината за нейните безпокойства. Той прие новината възторжено, дори я прегърна и — за голямо учудване на Каси — нежно положи длан върху леко закръгления ѝ корем.

— Трябваше сам да го забележа — възкликна той в почуда, вгледан в закръгленото хълмче под дланта си. — Как така съм го пропуснал? — погледна я в очите. — Ти ще бъдеш красива майка, Каси — погледът му се плъзна надолу, спря се за миг на гърдите ѝ и пак се преплете с нейния. — Красива майка с красиво бебе. Какъв късметлия е Хенри...

Тя бе едновременно трогната, развълнувана и смутена.

— Вашето бебе ще се роди почти едновременно с моето — изтъкна тя, затаила дъх. — Искрено съжалявам. Надявах се... смятах, че ще съм в състояние да помагам на госпожа Уорън с новото бебе, но се страхувам, че ще е невъзможно... Хенри искаше много това бебе и... Но сигурна съм, че той ще работи много усърдно през седмицата или двете, когато аз няма да мога да...

— Каси — сгълча я ласкаво Гил, — не трябва да се безпокоиш по този въпрос. Ние превзехме изцяло живота ти през последните две години. Имаш право на време за себе си. Не си ползвала и час от отпуската, която ти се полага.

— Но работата тук е наслада за мен. Нямам желание да ходя някъде или да се виждам с някого. Вие сте единственото семейство, което имам.

— Имаш Хенри. И бебето — гласът му бе много тих, погледът му — преплетен с нейния.

— Да, но... не е същото. Всички вие сте... Не вярвам, че някога ще имам толкова много...

— Не е нужно — прошепна той и погали леко бузата ѝ. — Ти имаш нас. И никога нищо няма да промени този ред на нещата.

Дъхът ѝ замря в гърлото. Трябваше ѝ цяла минута, за да възстанови говора си:

— Ще се старая много. Обещавам ви. С бебе или без бебе, ще направя всичко възможно нещата да останат такива, каквито са.

Той се усмихна, отстъпи леко назад и преди Каси да разбере защо, целуна я нежно по челото. Оглушена от ударите на сърцето си, тя го погледна изненадано.

— Поздравления, малка майчице — прошепна Гил така ласкаво, че тя трябваше да се обърне бързо и да избяга от стаята, за да прикрие сълзите в очите си.

После дни наред Каси непрекъснато повтаряше наум този разговор и жестовете, които го придружаваха. Повтаряше си, че Гил е просто добросърдечен човек, че е нежен и ласкав по природа. И все пак... Не бе го виждала да докосва жена си, както го бе сторил с нея. Дори и децата си не бе докосвал така. Той като че ли винаги прелиташе от едно място на друго и отделяше все по-малко и по-малко време за семейството си.

Каси би желала да не е така (главно поради лични причини), но го разбираше много по-добре от собствената му съпруга. Той заздравяваше базата си, усилваше подкрепата за изборителната кампания следващата година. Очевидно не бе споменал пред никой друг за плановете си да напусне района. Вярно, кандидатирането му за вторите избори от този район включваше някакъв процент измама, но Каси го преценяваше като хитър политически ход, какъвто всъщност беше. И нещо повече: тя бе сигурна, че Гил ще спечели и вторите избори, а след това ще изкара мандата си дори и да се премести, вместо да отстъпи извоюваното вече място под прожекторите на масмедииите на някой друг за цели две безценни години. За тази цел много важно беше да не изпуска нито за миг общественото внимание, външен израз на заеманата от него изборна длъжност.

Много нови лица се появиха на серията приеми на Уорънови, организирани през последните месеци на 1949 година. Каси предположи, че новото попълнение се състоеше от евентуални поддръжници в бъдеще от населените места извън града. Не бе наясно дали Ленор осъзнаваше истинската причина зад присъствието на новите лица на приемите ѝ. Със сигурност знаеше обаче, че тя не одобрява, меко казано, тези приеми: не бе трудно да се забележи как се затваряше в себе си и преди, и след тях. Каси я оправдаваше до известна степен, защото от края на лятото Ленор не се чувстваше добре. Оплакваше се от болки в ханша, в гърба, а глезените ѝ бяха подути... Лесно бе да си представи човек, че дългите вечери на приемите бяха истинско изпитание за нея. И все пак, облечена в стилна рокля за бременни жени, тя играеше чудесно ролята си на любезна домакиня и с право печелеше възхищението на Каси.

Джак и Натали Уайт присъстваха почти неизменно на всеки прием. Организираха и няколко приема в дома си и Каси и Хенри обикновено отиваха да помагат на Сара и Джонатан Макний. Хенри много ги харесваше и бързо се сприятели с тях, Каси се държеше настрана, но не пропускаше нито — дума от разменените реплики между тях.

Сара не забрави да ги информира, че Джак Уайт бе закупил четвъртия си хотел. Четвъртият! Хенри оцени тази покупка като доказателство, че първите три процъфтяват. Джонатан изтъкна със свиване на рамене, че зад Джак стои група инвеститори — вярно, единият от тях гневно напуснал, недоволен от касираните печалби, но за неговото място чакали много други.

Сара подхвърли, че госпожата била много сърдита за този случай.

— Изглежда, има някаква истина в твърдението, че схемата на господин Уайт е определено едностранчива — предположи Сара.

— Но тежката ръка на закона още не е легнала върху рамото му — посочи правилно Джонатан.

— Въпрос на време може би — вметна Хенри.

— О, не вярвам — побърза да го обори Джонатан. — Господин Уайт мобилизира адвокатите си и взе мерки за предотвратяване на каквито и да било неприятности.

Приказките за Джак Уайт разтревожиха Каси: беше ѝ известно, че той е спонсорира изборната кампания на Гил с много голяма сума. Разстрои се и заради Натали Уайт, защото я уважаваше и знаеше, че никога няма да вдига пара без наличие на реална и сериозна причина. И все пак „Уайт Лайнс“ продължаваха да се разрастват стремително, ако човек можеше да вярва на вестниците. Какво по-голямо доказателство от правотата на Джак?

Но ако поведението му бе наистина безупречно, то това се отнасяше само до областта на бизнеса му. От случайно дочути думи и изречения, разменени между Натали и Ленор при гостуванията на Натали, Каси разбра, че въпреки Джак не бе по-внимателен съпруг и грижлив баща от Гил.

Тя лично нямаше причини за оплакване. Хенри не беше съвършен в много отношения, но бе изключително мил, дори прекалено мил. Имаше моменти, когато Каси прехапваше устни, за да не се разпищи. Отношението ѝ към него първата година бе изпъстрено със странни за характера ѝ периоди, когато му отговаряше ненужно рязко или се затваряше в себе си. Чувстваше се като автомат, когато работата в къщата и около децата нарастваше все повече и повече. Лора и Бен тръгнаха на училище (Бен стоеше там само половин ден) и Каси изцяло се наслаждаваше на компанията на малкия Питър, а и той ценеше високо времето, когато другите не бяха наоколо, за да отклоняват вниманието ѝ. Но следобедите често се налагаше да се намесва в детските им спорове и да решава кой е крив и кой — прав, а вечерите бяха ангажирани с писане на домашни, къпане и приказки преди заспиване, така че тя често се връщаше в апартамента над гаража, изтощена докрай и в лошо настроение.

В края на януари Ленор роди момиченце. Гил, който не криеше от никого желанието си за още едно момче, отнесе разочарованието си в Атланта, където отлетя, за да види новия хотел на Джак. Ленор външно прие с облекчение отсъствието на съпруга си: сега можеше да лежи в леглото си с часове без усещане за вина. Грижите за другите три деца легнаха изцяло на крехките рамене на Каси, което едва ли щеше да я затрудни, ако не бе собствената ѝ напреднала вече бременност.

За бебето Дебора се грижеше бавачка, назначена предварително от Гил. Каси се възползваше от всяка свободна минута да се промъква

до кошчето на бебето, за да го подържи поне малко на ръце, но тези свободни минутки бяха рядкост: към другите ѝ отговорности се прибави и необходимостта да обучава заместничката си.

За съжаление Мери не бе свикнала с домакинство като това на Уорънови. Децата веднага усетиха смута ѝ и се възползваха от него, като превърнаха Каси в ангел-пазител на новото момиче в добавка към другите ѝ ангажименти. Истинско облекчение беше, когато три седмици след раждането на Дебора Каси преодоля тежко раждане на син. Кръсти го Кенет, защото харесваше името и защото бе непознато за загиналото ѝ семейство. Решена бе да спази обичая, според който дете не се кръщава на починал роднина.

Независимо от опасенията, свързани с ненавременното му раждане, Каси обожаваше сина си от самото начало. Хенри го обичаше безумно и Каси го окуражаваше да взема участие в гледането на детето: щеше да има нужда от помощта му, когато пак я завърти колелото на ежедневието. Но се наслаждаваше на минутите, когато го кърмеше сама в тихата стая — тогава можеше да затвори очи и да забрави, че е омъжена за Хенри... можеше да си представя, че Гил е нейният съпруг и Кенет ще се радва на всички привилегии на негово дете...

Мечтата получи неочаквана подкрепа: Гил се разпореди в детската да бъде поставено второ креватче и Кени да прекарва дните си там под грижите на бавачката, когато Каси се върне на работа. Отначало Каси бе нащрек, убедена, че Ленор ще се противопостави на схемата, но Ленор, която се бе видяла в чудо през десетте дни отсъствие на Каси, бе готова на всичко (с изключение може би самостоятелно да се грижи за Кенет), стига Каси да се върне на работа и пак да поеме дома в ръцете си.

През следващите няколко месеца нещата се уталожиха. Каси успя да се организира така, че да отделя време и за Кени; вечер, докато тя бе все още в къщата, грижата за него се поемаше изцяло от Хенри. Мери бе напуснала в търсене на по-спокойни води, но бавачката остана в стаичката на Каси на горния етаж. Кени и Дебора не създаваха проблеми. Другите деца лесно се нагодиха към присъствието им в къщата, той като — благодарение на грижите на бавачката — Каси имаше повече време на разположение за тях. Ленор възстанови

стройната фигура, с която се гордееше, и за учудване на Каси, за пръв път като че ли намираще удоволствие в контакта с другите деца.

Пролетта разцъфтя и тримата сина на Натали често придружаваха майка си до дома на Уорънови, където играеха под дърветата в двора им с Лора, Бен и Питър и групата от шест деца почти на една възраст естествено повишаваше драстично нивото на пакостите. Каси се привърза към Ник и Марк: Ник беше организаторът на игрите, но Марк предлагаше идеите; и двете момченца бяха здрави и силни добре гледани деца. Но бузестият тригодишен Джордан открадна сърцето ѝ — към качествата на другите у него се прибавяше една мекота, която я привличаше допълнително. Виждаше зад нея Натали, но не бе особено сигурна, тъй като контактът ѝ с Джак бе минимален.

И контактите на Натали с Джак бяха минимални, ако се съдеше от броя на дните, през които Натали оставаше с децата на вечеря у Уорънови. Случайно дочутите откъси от разговорите между двете жени информираха Каси, че сега Джак е насочил вниманието си към електрониката с намерение за влагане на средства в телевизията. Строеше завод за производство на радиоапарати и телевизори в Уолтъм с идеята за евентуално разширение, ако печалбите се окажат добри.

Оказа се, че Гил инвестира големи суми в този проект и както можеше да се очаква, Ленор нервничеше.

— Откъде взема пари? — питаше тя Натали, озадачена и объркана.

Разбира се, Натали не знаеше отговора на този въпрос: та тя не знаеше откъде собственият ѝ съпруг взема огромните суми, които инвестира в този или онзи проект!

— От адвокатската практика? — подхвърли тя със свиване на рамене.

— Невъзможно е един адвокат да печели чак толкова много, а заплатата му като законодател е нищожна. Вероятно прави заеми и ако проектът се провали...

— Няма такава опасност, Ленор. Усетът на Джак към бъдещите тенденции и нуждите на масата хора е пословичен. Питам се само каква ли част от времето му ще отнеме тоя нов проект... И без него го виждаме много рядко вкъщи. Не ми се мисли какво ще стане, когато

стовари още едно бреме върху раменете си. Да, живеем добре — удоволствие е, че мога да отида до магазините на Джей и да си купя шапка, без да поглеждам етикетчето с цената, но ако Джак никога не е наблизко, за да ме види с нея, за какво ми е?

Ленор не бе съвсем съгласна с нея по този въпрос. Тя лично се чувстваше по-добре, когато Гил не беше наоколо, а това често се случваше: адвокатската практика, сесиите в законодателната камара на щата, обществените му ангажименти (от които той бе достатъчно добър да я изключи, докато се възстановяваше след раждането на Дебора) поглъщаха времето му и отсъствията му от къщи бяха повече правило, отколкото изключение. Безпокоеше се само да не би Гил да пропилее взетите заеми по нещо, което няма да ги възстанови. Опита се да говори по въпроса с Гил, но само го раздразни.

— О, хайде, Ленор! Точно този тип влагане на средства ще ни изтегли нагоре. Печеля добре с практиката си, но в определени граници. Ако желаем да ги прехвърлим — понижи укорително глас, — а и двамата го искаме, ще трябва да прибавим нещичко отстрани.

Разговорът се водеше в спалнята им. Гил току-що се бе върнал от късна вечеря в града и се преобличаше, за да се затвори няколко часа в кабинета си, преди да си легне. Ленор бе в леглото от няколко часа с книга в ръка. Сега книгата лежеше върху одеялото, а ръцете ѝ бяха здраво стиснати в скута ѝ.

— Но не рискуваш ли прекалено много?

— Имаш предвид завода за електроника? По дяволите, не — той смъкна рязко официалната си риза и я метна с гневно движение върху близкия стол. — Имах намерение да направя тази инвестиция много по-рано, стига да ми се бе предложил удобен случай. Компанията на Джак е определено на прав път. Не смяташ, че Натали се безпокои, нали?

— Не, но...

— Какво тогава? — панталоните му последваха ризата и той се обърна само по потник и гащета да извади домашните си дрехи от гардероба.

Ленор огледа тялото му.

— Аз не съм Натали и се... безпокоя.

— Имало ли е случай досега, който да оправдае тревогите ти? Сторил ли съм някога нещо, което да ни е създавало проблеми?

— Не — „Странно — разсъждаваше тя. — Гил изглежда напълно неуязвим дори и разсъблечен.“ Пред нея стоеше един мъж, твърд, арогантен и стабилен.

— Безпокоеше се, когато взех на работа първия си сътрудник — същото се повтори с втория. Но се оказа, че и в двата случая направих печеливш ход. Брутният ми доход стана три пъти по-голям за три години и аз съм този — потупа се в гърдите, — който прибира по-голямата част от печалбата — нахлузи пуловера през главата си и го задърпа нетърпеливо надолу.

— А какво ще стане, когато Робърт и Джей пожелаят да ти станат партньори?

— Те ще ми станат партньори, когато аз реша. А когато този момент дойде, ще се вземат предвид моите условия.

— А ако не ги приемат?

Отговорът му почти не издаде гнева, който кипеше в него.

— Има много други адвокати, които умират от желание да работят с мен като сътрудници — той навлече с бързо и пестеливо движение панталоните си. — Нито Робърт, нито Джей са незаменими — грубостта на казаното не стигна до съзнанието ѝ: за нея от значение беше само уверението, че съпругът ѝ не възнамерява да изпуска юздите. Гил не усети облекчението ѝ и се вбеси от липсата на реакция от нейна страна. — Безпокоеше се и когато се кандидатирах за изборите, но всичко се подреди добре, нали? — закопча едно панталоните си.

— Но сега се налага да преживяваме всичко отначало — кампанията, изчакването, тревогата...

— Ти си единственият човек, който вечно се безпокои — заяви той и пристъпи към долната част на леглото. — Аз обичам кампанията, а изчакването е просто част от живота. Няма да е чак толкова лошо, ако съумееш да се отпуснеш и да приемеш, че ще спечеля.

— Ти си винаги толкова... толкова сигурен в себе си.

— Благодарение на което стигнах дотук — Гил се наведе над долната табла на леглото и подпря юмруци върху сгънатата кувертюра. — Един мъж се чувства добре само когато реализира собствената си представа за себе си. Аз се виждам като победител. Още четиринайсетгодишен реших, че няма да прекарам живота си в боядисване на чужди къщи като баща ми. Оттогава се виждам като

победител. Дори и решението ми да не се ограничавам с тесния свят на баща ми е решение на победител — присви ядосано очи. — Растеж и разширение, Ленор. Ето за какво говорим сега. Издигане нагоре, финансово превъзходство и власт — потупа глава с показалец. — И ако човек няма стремеж тук към висините, той е нищо. Това ли искаш, Ленор? Да си нищо?

Ленор бе поразена не толкова от казаното, колкото от премълчаното. „Да бъде нищо... отново?“ Тя побърза да поклати глава и Гил изправи гръбнак и пое дълбоко дъх.

— Така си и мислех — измърмори той, обърна ѝ гръб и излезе от стаята.

И така въпросът беше решен. Гил инвестира в завода за електроника и се отдаде на разгорялата се предизборна кампания. Сега приемите се организираха главно по местните ресторанти и домовете на симпатизантите. Ленор пак застана до Гил — не отказа нито веднъж на желанието му да го придружи. Беше преизбран през ноември, една истинска формалност, тъй като единственият му опонент с шанс да спечели се отказа в последната минута и срещу Гил остана само местен предприемач, който продължи борбата вяло и без ентузиазъм.

Месец след победата си Гил подари на Ленор нотариален акт за парцел в Доувър — малък аристократичен град на около четирийсет и пет минути на югозапад от Бостън.

А Джак връчи на Натали нотариален акт за съседен парцел със същите размери. Показа се, че двамата мъже бяха обикаляли околността заедно и бяха закупили земята през есента. Тъй като бе вече твърде късно за Гил да се кандидатира от новия район, двамата бяха решили да задържат покупките в тайна, докато бруклинци изберат Гил за новия мандат.

Натали прие подаръка възторжено. Джак я отведе заедно с децата да огледат мястото и тя се влюби в него от пръв поглед, с което истински го зарадва: той знаеше колко я измъчват почти непрекъснатите му отсъствия. В неговите очи покупката на парцела за нов дом на семейството му бе клетва за обвързване. Надяваше се да спечели престиж пред нея. Така и стана. А когато ѝ предложи да избере модела на къщата, вълнението в очите ѝ му подсказа, че е успял да откупи още повече свободно време за себе си.

И Ленор се зарадва... макар и по характерен за нея начин. Нямахме как да не признае красотата на закупената земя — тя изобилстваше с борови горички, ябълкова градина, дъхави ливади, кестени, кленове и дъбове с разкошни корони. Дори веднага си представи къде точно би желала да построи новия си дом, видя дългата алея за коли, внушителната фасада. А когато Гил ѝ даде право тя да избере модела на новия им дом, усети се приятно предизвикана — както по времето, когато приключи с обзавеждането на къщата в Бруклин.

О, да, искаше да живее там. Доувър вонеше от едри, добре поставени богаташи: мисълта, че ще стане част от този пейзаж, беше като сбъднат сън. Но... толкова скъпо... парите... ипотеката... на всичкото отгоре?

Накрая не спомена нито дума за страховете си на Гил: желанието ѝ да създаде дом върху това прекрасно парче земя се оказа по-силно от съмненията ѝ. Разбира се, продължаваше да се безпокои по стар навик, но за разлика от друг път, положи усилия да заглуши страховете си със силата на логиката. „В края на краищата — мислеше тя — влагането на средства в земя и къща е разумна инвестиция.“ Ще притежават нещо, което си заслужава да се притежава. Не е възможно земята да фалира така, както всеки друг бизнес. Освен това една къща не се преизбира всяка втора година! Още повече че ще е истинско удоволствие за нея да притежава земя и къща! Господ само знаеше, че тя не намираще никаква наслада за себе си в адвокатската кантора на Гил, а още по-малко — в Камарата или в офиса на Джак в завода за електроника!

Ленор прекара първите месеци на 1951 година в оживени разговори с архитекти и строители. Никога не се бе чувствала така щастлива, както сега: имаше работа — при това интересна! — и измамното усещане за власт. Реши къщата да се построи в ранен колониален стил, който (според нея) символизираше достойнство и просперитет.

Към къщата бе предвиден гараж за три коли, свързан към — нея с широк проход, заграден с решетки, широка барака за нуждите на градинаря и самостоятелна къща за Мърелови.

Когато чу за нея, Каси с радост разбра, че с право се бе борила да запази мястото си при Уорънови. Ето сега ще има свой собствен дом,

без да е дала нито стотинка! Кени, който навършваше годинка и се опитваше вече да ходи, ще има обширно пространство на разположение, където ще тича и играе на воля, а когато порасне, ще има възможност да ходи на добри училища и — най-важното! — ще има приятели и съседи на високо стъпало от социалната стълбица. Не би могла да осигури по-добра среда за детето си дори и ако самата тя бе една от Уорънови.

Каси не беше, разбира се, но Кени би могъл да бъде. Той не се отделяше от Дебора, беше третиран като равен с нея от бавачката и другите деца на Уорънови. Понякога Каси се питаше, както в началото, дали Ленор не се дразни от плътното присъствие на Кени сред децата ѝ. Все пак той беше само син на прислужница. Но дори и да беше така, тя никога не каза нито дума на Каси, а и не стана ясно дали някога бе поставяла въпроса на Гил.

Гил беше неизменно мил с Каси. Имаше моменти, когато бе поднасяла кафе на него и на Джак сред оживено разискване на някакъв проблем, но въпреки това Гил винаги успяваше да се откъсне от разговора за миг и да я погледне с неочаквана усмивка. Харесваше я. И Каси се вкопчи в тази сигурност с преливащо от радост сърце, давайки си сметка, че би сторила всичко на света за Гил Уорън — стига да я помоли.

Тази пролет и лято никой не поиска нищо специално от Каси, още по-малко Гил Уорън. Но перспективата за скорошно преместване бе вдъхновила Ленор и тя бе изискала основно почистване на къщата. Двете с Каси прекарваха часове наред заедно, разчиствайки и преподреждайки чекмеджетата на децата и гардеробите им, трупаха купчини дрехи за Армията на спасението. Бюфетите бяха почистени, храните с преминал срок и нащърбената посуда бяха изхвърлени. Каси нямаше нищо против извънредната работа: сега Ленор бе в необичайно за нея добро настроение. Тя дори се пооткрехна малко пред Каси.

— Лора се превръща в малка дама — заяви тя един ден, докато оглеждаше една от рокличките ѝ. — Решила съм да я запиша в класа по балет веднага щом се преместим — постави рокличката настрана, за да се опакова към дрешките на Дебора. Действаше по вътрешна инерция: шансовете рокличката да се износи от Дебора след време бяха минимални: когато това време настъпеше, Ленор сигурно щеше да реши, че моделът или десенът са вече старомодни за дъщеричката ѝ.

Каси се усмихна, като си представи Лора да се върти по сцената.
— Тя ще стане красива танцорка.

— Така е. Казах ли ти, че имаме намерение да построим и конюшня? Имаме достатъчно земя, а и ездата ще бъде много полезна за момчетата — добро средство за изразходване на излишна енергия.

Каси си представи Кени върху кон и възкликна възторжено:

— Ще бъде чудесно!

— Ммм. Доувър е район на коне. Яздила ли си някога, Каси?

— О, да — споменът я разсмя. — Много стар кон, който си умираше за захар. Принадлежеше на един от приятелите на баща ми и Мишел — брат ми — ме вземаше на разходка с него. Нямах седло и Мишел ме вдигаше направо върху голия му гръб, а оттам земята изглеждаше толкова отдалечена, че се вкопчвах ужасено в гривата му, докато брат ми не се мяташе зад мен. Той веднага обгръщаше с ръка кръста ми, аз се чувствах в пълна безопасност, отпусках се и ние потегляхме.

— Сигурно много си обичала брат си.

Каси сгъна няколко долни ризки и ги прибави към рокличката.

— О, да.

— Имаш чудесни спомени за него.

— Да... Само това и една снимка.

— Колко тъжно — промърмори Ленор, но едва ли мислеше конкретно за жертвите на концентрационните лагери. — Обичала си го, имаш прекрасни топли спомени за него, а той ти е бил отнет. Имах сестра — все още я имам, — но ние никога не сме били така близки. Почти не се виждаме. Тъжно е.

— Липсва ли ви контактът със сестра ви? — запита Каси.

— Липсва ми чувството за родова връзка.

— Но сега вие имате ваше собствено семейство.

Ленор въздъхна.

— Вярно е. Но няма го чувството за общо минало. Питам се защо между мен и Лидия липсва тази връзка, каквато си имала ти с брат си.

Каси подозираше, че причината е у Ленор. Знаеше, че е загубила баща си внезапно още като дете и се питаше дали тази неочаквана смърт не бе оказала отрицателно въздействие върху способността ѝ да се сближава с другите. Тя като че ли винаги поставяше някаква

непреодолима преграда между себе си и другия, сякаш се страхуваше да поеме риска от следващата крачка. Близкото ѝ приятелство с Натали беше единственото изключение от това правило.

— Но вие винаги сте имали приятелството на госпожа Уайт. То няма ли здрави корени в миналото?

— В известен смисъл — да.

— Тя ви е като сестра.

— Не мога да си представя какво бих сторила без нея... Тя е истинска приятелка. Но все пак... различно е — замълча за миг, после пое дъх. — Надявам се, че децата ми никога няма да се отчуждят едно от друго. Кръвната връзка създава чувство за сигурност. Приятно ми е да си представям, че ако някога нещо се случи на едното от тях, всички останали ще се впуснат на помощ.

— Сигурна съм, че ще стане точно така. Правят го и сега по някакъв свой начин.

Но Ленор изглеждаше напрегната.

— Лора се различава много от момчетата, а те се различават едно от друго. А колкото до бебето, кой може да каже отсега каква ще стане, когато порасне?

— Но вие не бихте желали децата ви да са точни копия едно на друго. Вълнуваща е именно разликата между тях. След време, когато схванат тези характерови различия, ще започнат да ги ценят. Няма да се отчуждят. Общите преживявания сега, общата игра и живот ще ги обвързват едно с друго, докато са живи.

Но Ленор се бе върнала вече двацетина години назад.

— Искам да са в състояние да контролират живота си, а не да живеят, потиснати от неща извън контрола им.

— Но няма е възможно да се освободим напълно от обстоятелствата?

Ленор не я чу или предпочете да загърби този философски въпрос.

— Искам да са щастливи. Щастливи и осигурени — примигна и се върна към настоящето. — А ти за какво мечтаеш Каси?

— За детето си. Същото, което вие искате за вашите. Щастие и сигурност.

— Не. За теб. Какви са твоите желания?

Каси се замисли. През изминалите десетина години станаха зашеметяващи промени в живота ѝ. И през това дълго време се бе съсредоточавала главно в конкретния момент. Какво наистина би желала да ѝ се случи в далечното бъдеще?

— Не знам... — призна тя накрая.

— Но ти си прекалено интелигентна за този вид работа — изтърси неочаквано Ленор. — Знаеш го, нали?

— Не. Съвсем не — побърза да отвърне предпазливо Каси, после се усмихна. — Тази работа предлага непрекъснато предизвикателство.

— Но ти би могла да вършиш нещо още по-предизвикателно и да се справяш с него точно толкова добре, колкото се справяш със задълженията си в тази къща.

Каси пак се замисли.

— Може би ми харесва стабилността на работата ми тук. Тя предлага предизвикателства, но и известно чувство на... непрекъснатост, на приемственост. Децата растат и вършат други неща. Вие и господин Уорън — също. Но семейството остава цялостно, някак недокоснато от времето. Усеща се някаква сигурност, която вдъхва увереност — погледна замислено Ленор. — В един момент животът ми бе огромна въпросителна. Може би се стремя единствено към нормален живот.

— Но ти би могла да издигнеш социалния си статус.

— Пред едно евентуално издигане в този смисъл предпочитам всяка сутрин да се събуждам, уверена къде съм и какво ми предстои да върша и сигурна, че ще го свърша добре. Оставям на Кени опитите за издигане по социалната стълбица.

Известно време Ленор мълчаливо сгъваше износените жарсени дрешки в скута си.

— Интересно — обади се след време. — Майка ми жертва всичко заради мен и Лидия. Заклех се никога да не се превръщам в този тип мъченица и наистина не съм такава. Живея добре. И все пак искам повече за децата си. Искам повече, и то по-добро. Искам да имат минало, настояще и бъдеще. Искам да не се страхуват, че животът им сега може да се срина за броени минути — погледна Каси с неясно предизвикателство в очите. — Разбираш какво искам да кажа, нали?

Естествено. Ясно и просто изречение. Но за част от секундата Каси се запита дали не крие нещо повече от очевидното. И за същата

тая частица от секундата се почувства виновна за миговете, когато бе поглеждала Гил с пожелание и бе мечтала за него. Но в следващата частица от секундата реши да приеме очевидния му смисъл.

— Разбира се, госпожо Уорън — отвърна тя спокойно. — Да, разбира се.

Към средата на есента на 1951 година къщите в Доувър бяха довършени и семействата се преместиха в тях. Каси не бе подценила количеството работа, свързана с преместването, но и нея прие като още едно предизвикателство, което атакува стремително. И — като се изключи работата — то се оказа много вълнуващо. Всичко бе съвсем ново, съвсем свежо, включително и уютната къща от четири стаи, предназначена за Мърелови. Вътрешното ѝ оформление бе източник на истинска наслада за Каси. Тя вземаше идеи от стореното от Ленор в голямата къща, преценяваше какво може да си разреши и постепенно ги реализира в своя дом. Гил им бе дал щедра сума за мебелировка и Каси с голяма радост набави постепенно всичко нужно, с изключение на леглото, което бяха поръчали, преди да се преместят. Никога преди не бе имала възможност да пазарува в такъв мащаб! Обикаляха магазин след магазин тримата — Хенри, тя и Кени в количката му — почти до последната покупка.

Ленор също се наслаждаваше на покупките за новата къща, но радостта и гордостта ѝ бяха последните покупки. До завършване на къщата отвън и отвътре тя се убеди, че е най-хубавата в района. Естествено не го сподели с Натали, която също много се гордееше с новия си дом.

Натали бе предпочела да построи дома си като точно копие на стара каменна фермерска къща. Снабдена с всички най-модерни удобства, тя искреше от чистота. Разпростираше се на по-голямо пространство от колониалната къща на Ленор и успешно заглушаваше шумното трополене на шест пакостливи крачета. Таваните не бяха така високи като в къщата на приятелката ѝ, но затова пък създаваха по-уютна атмосфера.

А Натали искаше точно това — топлина и уют — дом, реализация на идеала ѝ за фон на щастливо семейство. Докато бе обмисляла стила и вида на новия си дом, тя вероятно бе мислила за

щастливите дни на ранното си детство, близостта с баща си, онова неповторимо чувство на взаимност. Тогава бяха само двамата и живеяха в бедност сред мизерна обстановка, но между онези невзрачни стени пулсираше и пръскаше светлинка едно чувство... което сега ѝ се искаше да съживи... което може би — кой знае? — ще примамва с топлото си пламъче Джак и той ще прекарва по-дълго време вкъщи...

Отначало като че ли надеждите ѝ се сбъднаха. Къщата беше новост и за Джак и — нещо много важно! — източник на гордост. Искане да посреща хора, да организира приеми, за да демонстрира постигнатия стандарт и благосъстояние. И се заредиха прием след прием: след Деня на благодарността, преди Коледа, в средата на януари — всички отлично организирани с щедро пилеене на средства, с наети за случая келнери и бармани и купища цветя.

Натали не питаше повече дали могат даси разрешават подобно разточителство. Решила беше, че Джак знае какво върши и не желаше да задава въпроси, загатващи липса на доверие в него. Не желаше да предизвиква излишно гнева му. Участваше във всички приеми радостна и щастлива и почти толкова горда, колкото Джак. Нищо чудно, че бе така зашеметена от грозната сцена, която се разигра на първи април, само шест месеца след преместването им в Доувър.

Комичният повод за приема бе денят на лъжата, но фактически с него се поставяше началото на изборната кампания на Гил в новия район. Къщата на Уайтови се пукаше по шевовете от хора. Джак беше поканил приятели, съседи, съдружници в бизнеса, приятели на Уорънови, клиенти и колеги на Гил, както и видни личности от околните населени места. Трима бармани (във всекидневната, в голямата отоплена остъклена веранда и в библиотеката) разливаха обилно алкохол, а келнери в бели смокинги и ръкавици се движеха грациозно между тълпата със сребърни подноси, отрупани с всевъзможни ордъври. Когато вечерта напредна, бе сервирана студена вечеря, последвана пак от напитки за онези, които смятаха, че могат да си разрешат още алкохол.

Един от гостите явно беше на това мнение и го стори. По-късно хората се питаха кой ли е бил. Оказа се, че не е бил поканен, нито е бил доведен от някой гост. Изглежда, присъствал е на приема, без да е

бил познат на когото и да било от присъстващите. Но той познаваше домакина си.

— Джак Уайт! — понесе се острият му вик късно вечерта.

Повтори го няколко пъти с различни интонации, докато Джак — който беше на другия край на стаята с неколцина от гостите си — вдигна поглед към niskия набит мъж.

— Искам да предложа тост — запелтечи мъжът и за миг стисна очи в усилие да прочисти главата си. Вдигна чаша и я задържа с несигурна ръка високо във въздуха. Бръмченето на разговорите в стаята бе намаляло, когато Джак погледна непознатия, а сега постепенно притихна напълно. Неволно се вдигнаха още няколко чаши, но в атмосферата преобладаваше някакво странно напрежение. — За Джак Уайт — започна мъжът достатъчно високо, за да привлече вниманието и на гостите от другите стаи, — който собственооръчно успя да умъртви нещо, което... което би могло да... да се развие в много про... процъфтяващ бизнес... — някой някъде ахна, вдигнатите чаши се смъкнаха, но непознатият още не бе довършил тоста си: — Наздраве, Дж-жак Уайт. Дано да гориш в ада, ти, кучи сине.

— Но кой е той...

— Кой го доведе...

— Пиян е...

— Пиян? — изрева непознатият. — Не! Само Дж-жак Уайт може да се опияни от кръвта на друг човек...

Джак се съвзе от вцепенението си и бързо тръгна към него заедно с Гил и още няколко от най-близките им приятели. Само за секунди чашата бе отнета от непознатия, а той бе подхванат под мишниците и почти понесен на ръце към изхода?

— Някой познава ли го? — запита Джак над рамо. — Пиян е и трябва да бъде придружен до дома му — никой не се отзова и той се обърна към Джонатан Макний, който бързо пристъпи напред. — Искам да откараш този човек...

— Не искам да си хо-ходя вкъщи — заяви пияният.

Джак говореше внимателно — знаеше, че го наблюдават много очи:

— Пили сте прекалено много. Моят човек ще се погрижи да стигнете в безопасност до дома ви. Ако имате кола тук, утре ще ви я

докараме — понижи глас: — Джонатан, хвърлете поглед на портфейла му. Трябва да разберем къде живее.

Но всъщност се интересуваше от името на непознатия, което разбра веднага щом Джонатан измъкна личната му карта. Джак и Гил се спогледаха, после Джак посочи адреса на Джонатан и му нареди да върне портфейла на място. Двама от приятелите на Джак поведоха непознатия към вратата, следвани по петите от Джонатан.

Когато Джак се обърна пак към гостите си, бръмченето на разговорите бе започнало бавно да набира сила. Джак мина между тях, изразявайки съжаление за неприятния случай. И докато стигна до групата приятели на другия край на стаята, инцидентът като че ли вече бе забравен — поне външно...

Но внезапният удар разтрепери Натали до такава степен, че ѝ се наложи да се извини и да се оттегли в будоара си. Ленор силно пребледня и сграбчи почти конвулсивно чашата бренди, която някой предвидливо ѝ поднесе.

А двамата мъже бяха само външно спокойни и след като изпратиха последния гост, бързо се оттеглиха в библиотеката при съпругите си.

— Кой беше той? — запита веднага Натали с остър тон.

Джак и Гил пак се спогледаха.

— Казва се Хайрам Бъкли. Сигурно става въпрос за „Бъкли Енджиниъринг“?

Гил кимна. Като адвокат, замесен в случая, той познаваше нещата с много по-големи подробности от Джак.

— Преди няколко месеца взехме голяма правителствена поръчка от него.

— Правителствена поръчка? — повтори Натали, но без да смъква очи от съпруга си. — Каква правителствена поръчка?

— За електронни части. Сега ги произвеждаме в нашия завод.

Ленор се размърда във фотьойла, където се бе строполила:

— Смятах, че произвеждате телевизори.

— Да, така е — отвърна Джак, — но работим и по специални поръчки на правителството.

— Какъв вид специални поръчки? — запита Натали.

— О — той махна с ръка, за да подчертае незначителността на въпроса, — части за реактивни самолети... и други военни поръчки.

Корейската война, както и неистовият страх от руснаците, които бяха изпробвали първата си атомна бомба преди малко повече от две години, се оказаха златна мина за индустрията. Разбира се, Джак не желаше да информира жена си за този факт. Беше издържала достатъчно стоически последната война, но той бе напълно наясно, че тя е по същество миролюбив човек.

Гил побърза да промени насоката на разискванията:

— Разбрах, че Бъкли е смятал договора с правителството за почти сигурен. Побеснял е, когато накрая го взехме ние.

— Какво стана с бизнеса му? — не спираше Натали.

Джак сви рамене и погледна Гил, който отговори след кратка пауза:

— Фалира.

— Заради правителствената поръчка?

— Той едва се крепеше и загубата на правителствената поръчка го довърши.

Ленор стисна с две ръце чашата от брендито и се взря в останките му по дъното ѝ. Изпила беше цяла чаша, но изпитият алкохол не я бе стоплил. В този момент се чувстваше като парче лед.

— В такъв случай... той няма вече нищо?

— Съдбата на Хайрам Бъкли не ни засяга — информира я Гил рязко.

— Но той е разорен. Този факт не те ли тревожи поне малко?

— Жалко за засегнатите при фалита на даден бизнес, но Бъкли щеше да се провали дори и ако бе взел тази поръчка.

— Такива са законите на пазарната икономика — намеси се Джак. — Оцеляват най-добрите — обърна се към Гил: — Най-много се тревожа дали успя да стори някаква щета. Как мислиш?

Гил разтърка замислено тила си.

— Трудно е да се каже. Стана доста късно вечерта. Някои хора вече си бяха отишли преди малката му сцена. Вероятно му е било нужно време да насъбере кураж.

— Или алкохол. По дяволите, как е успял да влезе тук? — Джак бе обърнал гневен поглед към Натали.

— Не знам — отвърна тя. — Ти си този, който трябваше да знае всичко и всекиго. Поне една трета от тях бяха напълно непознати за мен. Откъде да знам, че един между тях изобщо не е бил поканен?

Гил застана между двамата с помирително вдигнати ръце.

— Подобни гафове могат да се получат при всеки по-голям прием. Сигурен съм, че и на други приеми са се вмъквали непоканени.

— Но нито един от тях не се е държал като Бъкли! — извика Джак. — Намесата ти за осигуряването на този договор бе почти равностойна с моята и хората сигурно го знаят. По дяволите, ако ти не се безпокоиш за евентуален удар по изборната ти кампания, аз се тревожа за репутацията си...

— Успокой се, Джак. Той беше само един щурав смотаняк, при това очевадно пиян. Смятам, че обиди всички с поведението си, особено след като цяла вечер се възползва от гостоприемството ти. Не забравяй, че тук имаше и други бизнесмени. Знаят достатъчно добре как стоят нещата.

— Но знаят ли за Бъкли? Може би. Смятам, че трябва да научат. Трябва да разпространим слуха, че е провалил бизнеса си много преди да загуби тази поръчка.

— И да се поставим в отбранителна позиция? Точно каквото иска Бъкли? Не, Джак. Сега си разгневен, а гневът е лош съветник. Когато се успокоиш, ще се съгласиш, че най-добре е да игнорираме цялата история. В противен случай само ще привлечем излишно внимание към нещо, което хората може би вече са забравили. Освен това ние сме на върха. Знаем, че един нищожен червей като Бъкли не може да стигне до нас.

Джак го изгледа разстроено.

— Може би си прав, но въпреки това ми се иска да изправа онова нищожество до най-близката стена и да го застрелям.

9.

Робърт Кавано отбеляза с голяма звезда в календара си деня, в който експертът по балистика на отдела се завърна от отпуска и огледа грижливо куршумите, изпратили Марк Уайт и Дебора Уорън на оня свят. Тази сутрин той го извика на два пъти, изисквайки да даде предимство на неговите задачи, и фактически висеше над рамото му, когато най-сетне анализът приключи.

— Интересно — изкоментира Лио Бачински, когато вдигна глава от работния си плот с един от куршумите в ръка. — Изстрелян е от пистолет с калибъра на този, който сте намерили с тялото.

— Но?

— Жлебовете са деформирани — той завъртя куршума върху дланта си. — Подобен, но различен.

— Което означава, че е бил използван заглушител — заключи Кавано с тържествуваща нотка в гласа.

Експертът се съгласи.

— Така изглежда. Няма доказателство, че куршумът не е бил изстрелян от същия пистолет. Мога спокойно да заявя, че деформацията на жлебовете е предизвикана от заглушител.

Мислите на Кавано вече препускаха напред. За пръв път получаваше конкретна улика, че става въпрос за убийство и в двата случая. Нямахше начин Марк Уайт да се застреля, а после да демонтира заглушителя и да го покрие дълбоко! Но имаше нужда от още нещо, което да подкрепи този извод.

Следващата му спирка бе офисът на патолога. За нещастие Никълъс Карн, следователят при смъртни случаи, работеше и вонята в помещението бе нетърпима. Кавано не можа да привикне с характерния мирис на смъртта и всичко, свързано с нея, независимо от годините, прекарани в полицията.

Но Карн отдавна не се затормозяваше психически от смъртта, която всъщност го хранеше. Мразеше да го прекъсват и посрещна на нож детектива.

— Нямам време сега, Кавано. Ще говорим по-късно.

— Важно е.

— Не може ли да почака поне час?

— Ако искаш да се избълвам върху тоя труп тук, може. Искам го бързо или и двамата ще имаме неприятности.

Карн го изгледа раздразнено над очилата си, но заплахата, изглежда, подейства: изправи гръбнак, смъкна хирургическите ръкавици, метна ги към коша за отпадъци и се протегна да изключи микрофона над масата. После бутна очилата на върха на главата си, скръсти ръце и въздъхна нетърпеливо.

— Хубаво. Какво има?

— Случаят Уайт-Уорън. Ти направи аутопсията, нали?

— Подписал съм доклада.

— Имаш сътрудници. Искам да знам кой точно я извърши.

— В момента говориш с въпросния извършител.

— Благодаря — Кавано не направи усилие да притъпи сарказма си. Не харесваше Карн, който винаги му създаваше допълнително напрежение.

— И така?

— Имаме доказателство, че става въпрос за убийство.

— То се знае. Уайт убива жена си.

— Не. Някой убива и двамата. Искам да погледна пак тези аутопсии.

— Имаш докладите.

— Не ми разкриват нищо или поне нищо, което да се използва като доказателство за двойно убийство.

— В такъв случай не е двойно убийство.

— Ще можеш ли да се върнеш към тези аутопсии?

— Ти добре ли си? Знаеш ли колко аутопсии съм направил през последния месец? През лятото лудите използват от горите и се залавят за работа.

— Виж какво, Карн. Знам, че си претоварен, но същото се отнася и за мен, а този въпрос е важен. Искам да знам дали е имало нещо около тези два трупа, което ти се е сторило странно или не съвсем наред.

— Ако го е имало, щял съм да го впиша в доклада.

— Говорим за нещо малко, нещо, което тогава би приел като незначително, но сега — предвид на възможно двойно убийство — би погледнал по друг начин, от друг ъгъл — усети надигащия се бунт у другия и забърза: — Не критикувам работата ти. Но случаят е труден. Знаеш кои са засегнатите семейства. Ако отделът пренебрегне дори най-малкото нещо, животът ни ще се стъжни, и то много.

Колкото и да негодуваше срещу ненавременното му присъствие в неговото царство, Карн бе достатъчно наясно, с проблема, за да отстъпи пред логичната му мисъл. Изсумтя и кимна рязко към микрофона.

— Имам записки. Ако дойдеш след час...

— Не. Сега — знаеше, че един час нямаше да се отрази на разследването, но имаше чувството, че е загубил вече прекалено много часове в очакване на експерта по балистика. Не можеше да понесе дори за миг мисълта за още час изчакване.

— Не мога просто да ти ги дам ей така — предупреди го Карн, но вече бе тръгнал към вътрешния си офис. — Едва ли ще можеш да ги разбереш. Аз съм експертът тук. Ако действително има нещо в тях, аз съм този, който ще го открие.

Кавано замълча. Изчака търпеливо Карн да отвори класьора за папки, да прехвърли част от него и да измъкне една от папките. После седна на бюрото, върна очилата обратно на носа си и запрехвърля бележките в папката. Поклати глава, обърна една страница, прочете бързо следващата, пак поклати глава и се прехвърли на третата.

И сякаш не бързаше вече да клати глава и да прелиства страници. Кавано застана нащрек.

— Откри ли нещо?

— Не знам какво да кажа — промърмори Карн. Намръщи се, вгледа се невиждащо в някаква точка в празното пространство пред себе си, пак се съсредоточи в страницата върху бюрото. — Гурели. Би могло да е едно нищо. Винаги има възможност... Но ако човек пожелае да го погледне под друг ъгъл...

— Хиляди дяволи! За какво говориш?

Карн вдигна поглед.

— В очите на Марк Уайт има гурели. Суха слуз. Песъчинки — той вмъкна пръст под очилата си и даде вид, че изтрива нещо от ъгъла на окото си. — Онова нещо, което махаш сутрин от очите си.

Кавано нямаше нужда от демонстрацията, но я издържа.

— Възможно ли е да се дължи на някакъв вид алергия или настинка, или нещо друго?

— Не. Той беше напълно здрав, никакво огнище на възпаление, нищо.

— Ако виждаш гурели в очите му, то тогава можем да направим извода, че е бил заспал, когато са го застреляли.

— Можем да направим извода, че е спал по някое време тази нощ — поправи го Карн със задоволство. — Възможно е да е спал, после да се е събудил и — той сви ръка в юмрук, опъна показалец напред и сгърчи палец, сякаш натиска спусък — бам. Така че всъщност не научаваш нищо ново.

Но не беше прав. Кавано знаеше за заглушителя и двете неща, взети заедно, бяха обещаващи.

— Още едно малко доказателство срещу теорията за самоубийство — заяви той нетърпеливо. — Как виждаш човек, решил да убие жена си и себе си, да си легне спокойно и да заспи дълбоко — което явно е вършил Уайт? В кръвните и тъканните тестове няма следи от алкохол или наркотици, или каквито и да било други прахове...

Карн неочаквано го прекъсна:

— Почакай — върна се към записките си, зачете се по-нататък, после постави листа върху бюрото си и погледна самодоволно Кавано. — Тук е. Ако беше прочел внимателно доклада, щеше да го забележиш.

— Какво?

— Корниъл идима.

— О, престани. Какво е това?

— Увеличение на роговицата, което е нормално явление по време на сън. Обикновено не върша този вид замервания, освен когато се поставя въпросът за евентуално дрогиране.

— Какво ще кажеш за жена му? Същото ли е?

Карн прехвърли набързо няколко страници, зачете се, после кимна.

— Това увеличаване на роговицата не би могло да се дължи на смъртта?

— Не.

— Възможно ли е някой да се събуди, да застреля точно друг човек, после себе си в разстояние на една минута и пак да има това увеличение на роговицата?

— Възможно е. Но не е вероятно.

Кавано въздъхна. Разговорът с Карн този път си струваше усилията.

Джон Райън, с когото Кавано се срещна веднага, бе изненадващо предпазлив по отношение на двете нови разкрития.

— Без заглушителя всичко остава в границите на предположенията. А и Бачински може само да предполага евентуално използване на заглушител. Защо да не допуснем, че куршумите са изстреляни от друг пистолет? А колкото до Карн, вероятното срещу възможното няма да постигне нищо в съда. Трябва да откриеш още нещо! — срязва го той.

— Да, трябва. Всъщност сега започвам — а отначало Райън му бе казал да не бърза. Какво означаваше това нетърпение сега?

— Отиваш в Лос Анжелис, нали?

— В понеделник сутринта — беше четвъртък и бе работил усърдно до късно през нощта, за да разчисти другите си случаи, така че да има възможност да остане в Калифорния, докато прерови всяко ъгълче и всяка цепнатинка. Джоди нямаше да се зарадва. Бяха планирали да отидат в неделя за един ден до Мейн, а беше ясно, че трябваше да работи в офиса си. Дано майка ѝ да реши да прескочи този ден до града или Джоди да реши да напазарува в неделя сутринта, или да възникне някакъв спешен случай с някого от студентите ѝ, за да има и тя някакво занимание през злощастната неделя. Понякога — точно в края на седмицата — се случваха и такива неща.

— Добре. Може да изскочи нещо там.

— Ако го има, ще го намеря.

— Прехвърли внимателно всичко. Разглови тая къща ако трябва. Взирай се в неща, които не изглеждат дори и на йота свързани със случая.

— Знаеш, че ще го направя — обади се Кавано, като едва успя да потисне раздражението си. Нямаше нужда някой да му нарежда как да върши работата си.

— Върху мен се упражнява натиск, Кавано. Уайт и Уорън не оставят Холстръм на мира.

— Говорих с Джордан Уайт. Той ще се опита да поуталожи малко страстите на върха.

— Джордан Уайт! Прикрито копеле. Ако ти е обещал да ти помогне, сигурно има нещо за криене.

— Ако има, ще го разкрия.

— Направи го, Кавано. Знаеш залога този път.

О, да, знаеше го. Босът на отдела за убийства е пред пенсиониране... има нужда от някого за запълване на освободеното място, за предпочитане измежду хората в отдела. Повече пари, власт, престиж...

И възмездие.

— О, хайде, Боб — настояваше Джоди, когато настъпи очакваната неделна утрин и Кавано ѝ съобщи, че трябва да прекара поне част от деня в офиса си. — Обеща да излезем някъде днес. Цяла седмица работиш до късно. Не смяташ ли, че си заслужил малко отдих?

За нещастие майката на Джоди не се появи внезапно в града. Нито пък се материализираха никакви други ангажименти, които да запълнят времето ѝ.

— Какво заслужавам, е едно — заяви Кавано, — а какво съм длъжен да сторя — друго. Днес трябва да обработя цял куп документи, което трябваше да направя вчера.

— Не е обичайно за теб да оставяш днешната работа за утре.

— Не всеки ден имам случай като случая Уайт-Уорън.

— Може би отделяш прекалено много време за него. Може би търсиш неща, които всъщност не са там.

Кавано поклати бързо глава.

— Не. Нещата са там. Просто още не съм открил каквото трябва.

— Откъде си толкова сигурен, че нещата са там? По дяволите, Боб, по цели часове се вторачваш в снимки и прехвърляш папки и пак не стигаш доникъде.

— Не е вярно. Научавам някои неща за тези семейства, неизвестни на обществеността.

Беше разочарована от провала на плановете им за отдих и достатъчно разгневена на Боб, за да прати предпазливостта по дяволите.

— Като какво например?

Кавано усети, че тук има нужда от известно оправдание.

— Като например, че Гил Уорън печели първите си избори, като убеждава противниците си да се оттеглят от предизборната борба.

— Кой тъпак може да бъде убеден да не прави нещо, към което се стреми?

— Тъпак, на когото е обещано нещо още по-добро — например тлъста служба при някого от приятелите на Уорън.

— Имаш предвид Уайт?

— Между другите. Не ми е ясно кой е този, който ще поиска да работи с Уайт. Мръсни пари от самото начало.

— Какво искаш да кажеш? — вече бяха говорили за контрабандата с алкохол на баща му, но изразът на погнуса в очите на Боб подсказва на Джоди, че сега става дума за нещо друго.

— В края на четиридесетте и началото на петдесетте години бизнесът му се разширява прекалено бързо. Откъде идват парите според теб?

— Не знам — примигна тя озадачено. — Откъде ги взема?

— Хайде, напрегни въображение.

— Банка? Желатели да инвестират? Приятели? Печалби? — замълча за миг. Знаеше точно какво мисли Боб. — Имаш ли доказателства, че ги е взел от мафията?

— Доказателства? — Кавано сбръчка отвратено нос, като че ли не смяташе въпроса за доказателството от значение, но отговори честно: — Не.

— В такъв случай защо го изтъкваш?

— Добре — започна той по-смело. — Имам доказателство за нещо друго. Идва 1951 година и хората тук са толкова изплашени от атомната бомба, че децата се крият под чиновете си по време на въздушни учения, а родителите им трескаво строят противоатомни скривалища. А Джак Уайт снабдява правителството със сложна електроника с приложение в разработката на водородната бомба! По-голямо, по-мощно оръжие. Реализира огромни печалби.

— А какво ще кажеш за мнението на някои, че имаме нужда от по-мощна бомба, за да поддържаме превъзходството си над Русия?

— А аз те смятах за миролюбка! На коя страна си всъщност?

— На твоята, Боб! Но не мога да не се питам дали пристрастията ти не те подвеждат — беше го виждала да седи нощ след нощ над тези папки, задълбочен и напрегнат, както никога досега.

— Изтъквам само какви са ги вършили Уайт и Уорън тогава. Можеш да си представиш какво е ставало досега.

— Но каква е връзката с конкретния случай?

— Има връзка. Сигурен съм. Убеден съм, че когато обхвана всички факти, нещата ще си легнат на място. Но не мога да го направя, преди да разчистя бюрото си от документацията по другите ми случаи. Утре заминавам за Лос Анжелис...

— Заради което точно те искам за себе си днес — заоплаква се Джоди. — Няма да те има... само Господ може да каже докога!

— Трябваше отдавна да съм там!

— Нямаме ли право да бъдем заедно поне за малко?

— Аз съм полицай, Джоди. Полицаяте не работят от девет до пет, знаеш го много добре. Знаеш и какво представлява работата ми за мен от мига, в който се срещнахме. Тя е на първо място. Виж колко е просто.

— Разбирам — отвърна тя тихо, после се обърна и много спокойно отиде до шкафа, където висеше чантата ѝ, праметна дръжката ѝ през рамо и излезе.

Следващата сутрин Кавано тръгна за Лос Анжелис, помъкнал на раменете си не само бремето на случая Уайт-Уорън, но и емоционалната несигурност на отношенията с Джоди.

Беше изляза преди десет часа в неделя и не се бе върнала до момента, в който тръгна за офиса си следобед. Там обработи прилежно документацията, но се дразнеше повече от обичайното от тази неблагоприятна, черна работа. Обичаше да работи на предна линия, харесваше предизвикателствата към интелекта си, предлагани от случаи като убийството на Дебора и Марк. Но мразеше да попълва формуляри и да пише доклади. Знаеше, че и този вид труд е нужен, но той беше далеч от представата му за съзидателна полицейска работа. А

тази неделя бюрократичната страна на работата му като полицай бе още по-обезсърчаваща и потискаща.

Много му се искаше да прекара деня с Джоди в Мейн. Бе живял с предвкусане на наладата от това пътуване: чудесно бе да е някъде с Джоди, тя го отпускаше, с нея бе винаги приятно и весело. Имаха зад себе си много такива едnodневни екскурзии. Харесваше му, когато го хващаше под ръка, докато се разхождаха по плажа, обичаше тихите разговори в някой малък ресторант над кофичка пържени миди.

Живял бе и с очакването за това кратко пътуване, защото знаеше колко важно беше то за нея. Ако се бе осъществило, щеше да облекчи до известна степен чувството му на вина към Джоди. И като форма на молба за прошка, след като се пребори с последния формуляр, той прескочи до брега, грабна кофичка с пържени миди и я отнесе вкъщи в Чарлстаун.

Но Джоди все още не се бе върнала. И той се ядоса. Изяде сам мидите до една, докара си проблеми с храносмилането и се наложи да взема лекарство. Носеше се из апартамента, питайки се къде ли е и кога ще се върне. Представи си я с друг мъж и се загърчи вътрешно от ревност и страх.

Но когато Джоди се върна късно през нощта, без да предложи каквито и да било обяснения, той гордо замълча. Държа се така, като че ли тя имаше всичкото право на света да прекара цял един ден без обяснение къде е била и какво е вършила. Всъщност истината беше, че тя действително имаше това право, но този факт го разпъваше на кръст. Споделиха голямото си легло тази нощ, без да се докосват и без да говорят, а сутринта той тръгна за летището само с повърхностна целувка за довиждане.

И сега страдеше, докато самолетът се носеше на запад. Искаше Джоди. Искаше работата си. Боледуваше, питайки се дали може да ги има и двете при поставените от него условия. Джоди не бе тъпа, беше умен и сърдечен човек... можеше да предложи много на един мъж. Да, през изминалите три години бе показала разбиране към работата му, но той се страхуваше, че бе започнала да губи търпение. Може би не трябваше да изтъква толкова грубо, че за него работата е на първо място, но това беше голата, неукрасена истина, по дяволите! Работата бе животът му!

А Джоди — какво бе тя за него? Не знаеше.

Ако двамата детективи, с които пътуваше — Бъди Анело и Шарън Уебър, бяха забелязали мълчаливата му вглъбеност, вероятно бяха решили, че разсъждава върху случая и не му досаждаха.

Когато самолетът се приземи в Лос Анжелис, Кавано се отърси от вътрешните си гърчове и се потопи в разследването.

Така бе погълнат от работата си, че едва се сецаше за Джоди през петте дни, които прекара там.

Късното августовско слънце привличаше повече хора от обикновено в Мартас Вайнярд. Джордан нае малък самолет за себе си и Катя, с който долетяха дотук от Ню Йорк (гордостта не му разреши да ползва самолет на баща си). Натовареността на редовните полети бе само частично оправдание на този акт. Той се стремеше към удобството сам да определя графика на полета. Освен това искаше Катя за себе си. Не че планираше нещо извън реда на нещата — много внимаваше да не допуска дори загатване за нещо такова — а защото не искаше да дели компанията ѝ дори със стюардесата от редовния полет. Възможно беше зад този чартърен самолет да се криеше и желание да я впечатли или по-точно — да ѝ осигури максимални удобства през времето, което тя бе решила да прекара с него. Един чартърен самолет като този, с неговите покрити с гладко кадифе седалки, барче и кухничка, предлагаше най-доброто, което можеше да се пожелае.

Приземиха се и веднага се отправиха към земята, която бе закупил. Старият хотел „Маршъл Армс“ бе разположен на много хубаво място в Уест Тисбъри. Обхващаше голямо пространство от плажа на Вайнярд Саунд, а съседният допълнителен парцел зад него, също закупен от Джордан, се простираше навътре в сушата и обхващаше обширни пространства, покрити с борови и дъбови гори. Желанието на Джордан беше Катя да придобие впечатление от местността преди събарянето на стария хотел. Сега стояха пред него и тя клатеше бавно глава.

— Красив е — погледът ѝ обхвана земята зад хотела. — Просто да не повярва човек! Как е възможно този хотел да не работи две години и никой да не го е забелязал много по-рано? Като имаш предвид, първо, какви тълпи привлича Вайнярд и, второ, че тази част

на острова е много по-спокойна от местата около Едгартаун и Оук Блъфс. Това място има всички данни за отличен курорт.

— Последните собственици на хотела не са имали достатъчно пари да го разширят. Всъщност доста хора са искали да го купят, но не са имали търпението да издържат всички формалности, свързани с покупката му. Трябваше ми цяла година работа с хората тук, за да преодолее техните правила и наредби. Местните хора имат много силно чувство за собственост, държат на природните ресурси и не одобряват идеята за построяване на блокове с апартаменти. Смятат, че ще е нещо крещящо, в пълно противоречие с природните дадености.

Катя присви очи срещу слънцето и го погледна. Облечен беше в дънки и фланелка и чарът му бе силен и неоспорим — като този на земята наоколо — но с някакъв арогантен, пиратски нюанс.

— А какви са твоите намерения?

Той вкопа крака в пясъка и махна с ръка към стария хотел.

— Ще го съборя и ще построя нова сграда, малко по-навътре от плажа, за да задоволя исканията на еколозите. Представям си нещо пониско, по-модерно...

— Модерно? Но чарът на Вайнярд е свързан със стария стил на Ню Ингленд.

— И всеки друг хотел и хан са точно в този стил. Искам моят да е различен. Ще бъде внушителен, но без да се натрапва, ще се налага и привлича окото по свой специфичен, едва доловим начин...

„Като къщата в Мейн“ — помисли Катя.

— ... с много стъкло и естествен камък. А сградите с апартаменти за продажба ще бъдат изтеглени още по-назад — той посочи към горите от двете страни на хотела. — И те ще бъдат ниски. Нямам намерение да строя високи сгради тук: предвиждам два етажа най-много. Повече като градски къщи, събрани заедно в малки групи. Искам ги между дърветата, така че хората от хотела да не ги виждат, а и хотелът да не е непрекъснато пред очите им. Искам да осигуря и на едните, и на другите уединение. Искам да превърна тази площ в желано необикновено място.

Тя кимна, опитвайки се да си представи нещата, както той ги виждаше. Художничката у нея вече оформяше идеи за рекламната кампания.

— Имаш ли вече архитект?

— Еймидън и Дън.

Катя кимна отново — познаваше фирмата.

— Някакви предварителни скици?

— Работят върху тях. Надявам се да имат нещо готово след месец, но вероятно ще ги видим едва след Деня на труда. Сега нещата вървят бавно. Време на отпуски.

— А после?

— Иска ми се да разчистя стария хотел колкото е възможно по-скоро. Ако излеем основите за седмица, вътрешната работа може да се свърши и през зимата. Има шанс да открием новия хотел следващия април или май.

— Което означава, че ще започнеш с рекламата през ноември.

— Най-късно. Колкото повече апартаменти продадем по-рано, толкова по-добре. Веднага щом съборим стария хотел, ще блокираме площите за строеж. Колкото до сградите с апартаменти, те ще трябва да бъдат построени с най-малкото възможно нарушение на естествената линия и атмосфера на пейзажа. Още едно искане на първенците на града — добави той сухо.

— Разбирам ги. Престъпление би било да се разруши нещо, расло с години. Признай, че дърветата се великолепни.

— Те ще осигурят търсеното от мен уединение.

— Ммм. А цената? Мислил ли си вече по този въпрос?

Джордан се обърна към нея, сякаш вътрешно готов за борба.

— Както вече казах, искам да го направя изключително, много специално място за живот и почивка. Което означава, че който иска да прекара известно време тук или да купи апартамент точно тук, ще трябва да плати добре. Което означава още, че ние се ориентираме към определен тип клиента.

— Към богатите. Хубаво. Какви са оценките?

— Три и петдесет и повече за апартаментите в зависимост от желанията за допълнителни изменения в тях. Двеста на ден за хотела.

Очите ѝ се разшириха.

— Наистина ще го направиш много специално място с тези цени.

— Целя се нависоко.

Едното ъгълче на устните ѝ трепна и се повдигна нагоре в полуусмивка, едновременно крива и развеселена:

— И ще го постигнеш, Джордан. Знаеш го — иначе нямаше да се осмелиш да поискаш толкова много.

— Да, смятам, че ще успеем — съгласи се той. Изглеждаше облекчен, че Катя не го нападна, но все пак продължи с известна предпазливост: — Наясно съм, че има снобски елемент в думите ми, но — по дяволите! — не съм в този бизнес за нищо! Платих огромна сума за земята, а качеството на строежа, към което се стремя, ще повиши още повече разноските ми. Но има пазар за луксозни апартаменти и хотели — ако не го превзема аз, някой друг ще го стори!

— Всичко е наред, Джордан — подразни го тя ласкаво и положи леко длан върху ръката му. — Не те критикувам. Само не очаквай от мен да изръся двеста долара за стая тук — освен ако, разбира се, стаята не се предлага с вана с изкуствен водовъртеж, лична камериерка, огромно количество шампанско и чер хайвер.

— Съжалявам, скъпа — отвърна той със същия тон. — Без лична камериерка. Мога да ти осигуря исканата вана в апартамента на изпълнителния директор, а и с шампанското и хайвера смятам, че ще се справя. Но ако не се съ согласиш да се установиш на къса рокличка заради мен...

Тя се разсмя.

— Каква страхотна картина само! Ще го направиш, нали?

Той се засмя и я хвана за ръка.

— Хайде да се поразходим. Искам да усетиш имота. С тази цел те довлякох тук толкова бързо.

— Питам се защо — скоро след като получи съгласието й да работи с него, Джордан бе говорил и с директора на агенцията. Този разговор не бе нищо повече от една формалност, проява на учтивост. „Разбира се, фирмата ще поеме поръчката... Но да, Катя ще ръководи лично художествената страна на рекламата...“ — Обикновено моята работа започва едва когато архитектът завърши своята.

— Но сградите са само малка част от проекта — заяви Джордан с момчешки ентузиазъм и тя пак се засмя. Стискаше здраво ръката й, водеше я през пясъчната ивица към отдалечения край на стария хотел. — Тук има нещо във въздуха, Катя — нещо в този монотонен удар на вълните по брега, нещо в смесения аромат на дърветата и океана... Континентът изглежда на хиляди мили оттук, в долната част на

острова улиците са наблъскани с хора, но тук... тук царуват покоряващо спокойствие и тишина.

— Знам защо ме довлече тук толкова бързо. Само за месец това покоряващо спокойствие ще бъде разбито от рева, воя и ударите на булдозери, трактори, триони, бормашины и чукове.

— Но само временно. Имай търпение, Катя. Когато завършим строежа, спокойствието ще се възстанови.

— Но тогава тук ще има хора.

— Разбира се.

— Няма да е както сега.

— Разбира се, че ще е. Е... може и да не е точно като сега... Но спокойствието пак ще е тук и точно него искам да продам! Тук искам да тупти сърцето на рекламата. Ще го направиш ли?

Катя знаеше, че има сили да го направи и му го каза. В главата ѝ вече се въртяха оформени в рисунки идеи: меки плавни линии, приглушени цветове — но тя бързо ги изтика назад, за да даде възможност на сетивата си да попият изцяло красотата на пейзажа. Вървеше с лекота до Джордан, английските ѝ маратонки пружинираха първо върху пясъка, а после и върху покритата с мъх земя под дърветата, а дънките и широката ѝ блуза, краищата, на която бе вързала оперено отзад, бяха достатъчно топли и същевременно ѝ осигуряваха достатъчно хлад — бяха точно на място, точно както трябваше да са. Харесваше ѝ тук, но красотата на мястото не бе единствената причина за доброто ѝ настроение. Един ден спасение от големия град — при това петък, което автоматично удължаваше почивката ѝ в края на седмицата — бе истинска наслада. Е, да, официално се водеше на работа, но нима часовете, прекарани с Джордан, могат да бъдат наречени работни? Особено днес, когато се чувстваше така щастлива!

Джордан говореше почти непрекъснато, докато обикаляха имота му. Той показваше къде ще построи тази или онази група от сгради, споделяше с нея подробности от плановете си, изискваше предложения, изслушваше ги внимателно. Разискваха различни подходи към рекламата и тук Катя го подканваше да изказва мнения, за да се запознае с вижданията му по този или онзи проблем, за да може да ги вземе предвид, когато остане сама пред чертожната си дъска.

Колкото повече обхождаха хванати за ръка обширния парцел, толкова повече нарастваше вълнението ѝ. Страхотно беше да изслушва идеите му, плановете му — самото му присъствие я омайваше. Заобиколена от неговото излъчване и това на божията красота около нея, тя сякаш се носеше във въздуха, понесена от ласкави вълни. Питаше се как е могла и защо се бе съпротивлявала на предложението му да работят заедно.

Когато обиколиха обширния парцел и се върнаха пак пред хотела, там вече ги чакаше кола, за да ги отведе в Едгартаун. Джордан ѝ помогна да се качи и съобщи на шофьора името на ресторанта, където отиваха. После се отпусна до нея на задната седалка, потърка ръце и се захили доволно:

— А сега е време за удоволствие.

Тя се опита да си придаде строг вид.

— Доколкото знам, днес е работен ден.

— Така е, но свършихме днешната работа.

— Часът е само един следобед. Джордан, ти ме разочароваш.

— Имаме нужда от отдих и отпускане.

— Ако се отпусна още, много вероятно е да заспя — настани се удобно на мястото си и заследи с поглед прелитания край прозорците на колата пейзаж. — Какъв чуден ден! Съвсем различен от обикновения работен ден в офиса.

— С впечатление съм, че там те карат да работиш прекалено много.

— Не, обичам работата си.

— Изглеждаш уморена.

— Благодаря.

— Излизала ли си скоро с гинеколога?

Тя се усмихна, но не го погледна.

— Миналата седмица ходихме на концерт в парка.

— И той купи готово опакован обяд за храна на открито, постла одеяло на тревата и те налива с вино цял следобед.

— Не позна. Цяла нощ. Концертът беше вечерен.

— Цяла нощ? Прекара нощта с него?

Сега тя го погледна.

— И какво, ако съм го направила?

— Не го харесвам.

— Никога не си говорил с него.

— Той не е подходящ за теб, Катя. Знам го.

— Откъде си толкова сигурен, когато не го познаваш?

— Усещам го.

Тя кимна.

— Ммм. Това заслужава да се изследва научно.

— То си е наука само по себе си. Шестото ми чувство никога не ме е подвеждало.

— Никога? А онази сделка преди няколко години за производство на захранвани с електричество коли?

— Откъде да знам, че петролната криза ще се появи на хоризонта в един момент, само за да изчезне в следващия? Или че хората веднага ще я забравят — все едно че никога не е била — и ще се захранват с илюзии, че никога няма да се повтори? Идеята ми бе добра, но сбърках само във времето. Убеден съм, че бъдещето ще принадлежи на захранваните с електричество коли. Освен това — добави той последен щрих към защитата си — забелязах проблема и се измъкнах достатъчно бързо, за да сведа до минимум загубите си. Така че шестото ми чувство ме спаси тъкмо навреме.

Тя се засмя.

— Шесто чувство, тинтири-минтири, финансовият ти съветник спаси себе си.

— Както и да е. Но определено не харесвам твоя лекар.

— Тогава сме квит. И аз не харесвам малката Мери Съншайн.

Джордан бе изказал последното си мъдро съждение върху въпросния лекар, вгледан смръщено през прозореца до себе си. Сега обърна глава и я погледна строго.

— Казва се Мери Сандбърг. Откъде знаеш за нея?

— Случайно зърнах ваша обща снимка в един вестник.

— Какъв вестник?

— „Пост“.

— Откога четеш „Пост“?

— Не го чета аз, а Роджър. Той си е поставил за цел да насочва вниманието ми към някои специфични особености на рекламата.

— И снимката ми попада в тази графа? По дяволите, Катя! Излязох с нея само един път и проклетият фотограф реши, че ще улучи заека, ако загатне за романтична връзка.

Катя сви рамене.

— Тя е много хубава и има пари.

— Даа, от третия си съпруг. Този път удари джакпота, но ако се опитва да повтори удара с мен, ще сбърка.

— Не се интересуваш от нея?

— Не.

— Какво облекчение — тя понижи глас, усетила любопитните погледи, хвърляни в огледалото за задно виждане от младия шофьор. — Бюстът ѝ е прекалено голям. Знаеш ли какво става с такива жени, когато преполовят житейския си път? Пред тях има два избора: или разход на огромни средства за пластична хирургия, или грозно увиснали гърди.

Джордан докопа врата ѝ, стегна го с лакът и я притегли към себе си.

— Имаш нахакана уста — изръмжа той през стиснати зъби, но се опитваше да не се засмее.

— По-добре такава уста, отколкото увиснали гърди. Разбира се, вероятно ще мога да поразширя малко повече...

— Харесвам гърдите ти — гласът му спадна до тихо ръмжене. — Докторът хареса ли ги?

— Докторът — отвърна тя бавно и тихо — не ги видя.

— Любихте се на тъмно? Видя ли? Казах ти, че не е за теб. Когато двама души се любят, трябва да са облени от светлина. Ако виждаш какво става, насладата ще бъде двойна.

Думите му и видението, което запалиха във въображението ѝ, я накараха да потръпне. Бяха вече влезли в Едгартаун и възбудата ѝ нарасна допълнително: тълпите от хора по улиците засилиха чувството на интимност в изолираното купе на колата.

— Ти май не си съвсем добре — говореше бързо, с леко дрезгав глас. — Коментарът ти е неуместен. Алън и аз не сме се любили на тъмно. Изобщо не сме се любили.

Хватката му се поотпусна, но тя остана арестувана от ръката му и притисната към него.

— Не сте?

— Не. Братското ти сърчице поуспокои ли се сега?

Признанието ѝ не успокои нищо и никого. Първо, колкото и да се стараше в тази насока, сърцето на Джордан не бе сърце на брат.

Издържал беше годините на връзката ѝ с Шон, защото постоянното му присъствие — в Ню Йорк, в Доувър, на Мейн — я бе държало солидно извън достъпните граници. Сега обаче тя пак бе свободна и отмъстително се бе върнала в живота му.

На второ място, мисълта за Катя като страстно любеща се жена в леглото го възбуждаше. Видял беше гърдите ѝ веднъж, макар и преди години, чувстваше ги притиснати до тялото си сега и знаеше без сянка на съмнение, че те са пак толкова хубави, колкото бяха тогава.

— Горедолу — отговори той тихо. Пусна я, но не и преди да плъзне с копнеж ръка по гърба ѝ. Искаше да я докосне и не успя да се сдържи. Но това леко докосване още повече изостри глада му. Въздъхна дълбоко и кръстоса крака, за да прикрие възбудата си. — И така — започна, като обгърна с две ръце глезена си, за да осигури допълнително прикритие, — какво друго ново има в живота ти?

Искаше ѝ се да не беше оттеглял ръцете си от нея, но прие загубата им спокойно.

— Нищо ново от последната ни среща. О... Преди два дни обядвах със Санди Кейн — делила беше стая със Санди през последните им две години в нюйоркския университет и Джордан ги бе извеждал няколко пъти на вечеря.

— Винаги съм я харесвал. Как е тя?

— Много добре. Сега е помощник-продуцент на едно шоу към чикагската телевизия. Беше в Ню Йорк, за да организира серия от интервюта. Не се срещаме често, но когато се срещнем, прекарваме чудесно. Все едно че последната ни среща не е била преди година, а само преди седмица. Хармонията между нас е неизменно жива — топла, пулсираща...

— Тя е такъв тип човек. Любознателна. Открита. Интересна. Разбирам защо ще успее като продуцент.

Точно в този момент шофьорът спря пред ресторанта и прекъсна разговора. Катя излезе от колата и изчака Джордан да уреди сметката. Той се присъедини към нея малко по-късно, плъзна ръка около кръста ѝ и я поведе към вратата на ресторанта.

Джордан възобнови разговора, започнат в колата, когато се настаниха на малка ъглова маса с разтворено меню пред тях.

— Имаш добри спомени от колежа, нали?

— Да... след първата година.

— Ммм. Незабравимата първа година.

— Не ми беше леко, но ти винаги идваше да ме спасяваш точно когато се нуждаех най-много от теб.

— Ти страдаше от раздялата с дома. Радвам се, че успях да помогна тогава.

— Копнежът по дома беше само част от историята. Нюйоркският университет бе културен шок за мен. Вероятно всеки колеж в който и да било голям град щеше да ми въздейства по този начин.

— Хей, ти не отиде в Ню Йорк направо от джунглата.

— Не, но дотогава живях изолирано. Някой се грижеше за мен, някой решаваше проблемите вместо мен. Неочаквано трябваше сама да намирам пътища в чуждо място, да срещам нови хора, да се боря с чекови книжки... Началото бе много, много трудно за мен.

— Но ти го поиска — напомни й той.

— И не се оплаквам. Само си спомням — тя се наведе напред с лакти върху масата и огряно от топла усмивка лице. — Знаеш ли какво си спомням най-ясно от първата си година в университета? Спомняш ли си времето, когато бях по средата на последните си изпити и изпаднах в паника?

— Дали си спомням? Все още се смразявам, когато си помисля за този период от живота ти. Появи се в офиса ми, бледа като призрак и готова да избухнеш в плач.

— Не знаех какво да правя! Минах през първия изпит, четох цяла нощ и пропълзях през втория, но се чувствах вече така изтощена, че не виждах как ще се справя с третия, на който трябваше да се явя на следващия ден. Ти ме отведе в апартамента си, затопли готова пилешка супа и макарони, накара ме да ги изям и ме настани в леглото. Събуди ме в пет сутринта и учи с мен шест пълни часа, за да мога да взема изпита си следобед. И не престана да повтаряш, че половината от първокурсниците се паникьосват по същия начин като мен. Лъжеше, без да ти мигне окото.

— Но проработи, нали? Взе блестящо изпита си.

— Е, не чак блестящо.

— Но близо до върха. И не лъжех, а предполагах. Спомних си как се чувствах аз по време на първата си изпитна сесия. Едва не се провалих и не ме изключиха от университета.

— Така ли? Не си ми го казвал.

— Аз съм горд човек, Катя.

— А къде е гордостта ти сега? — подразни го игриво тя.

— О, все още е налице, но възрастта я насочи в други посоки. Сега говоря спокойно за дните си в колежа — вероятно защото те са толкова отдалечени вече.

— Говориш, като че ли си старец. Още не си прехвърлил хълма, Джордан.

— Е, не още. Но приближавам този момент. Тази сутрин имах нетърпими болки в коляното.

— Трябваше да се подложиш на операция преди петнайсет години. Гордостта ли ти попречи да го сториш?

Той поклати глава:

— Не. Глупостта.

До масата им застана келнерката — приятна млада жена с интелигентна физиономия: изглеждаше така, като че ли и тя е била в колеж! Катя не бе погледнала менюто, но Джордан го прехвърли набързо и я запита:

— Неподсладен яйчен крем върху питка с пълнеж и салата?

Тя кимна, той се обърна към келнерката, за да поръча две порции и накрая две студени кафета. Когато келнерката се отдалечи, Катя се наклони още по-напред и прошепна шеговито:

— Смятах, че истинските мъже не ядат яйчен крем върху питка.

— Четеш подвеждащи книги. Аз го обичам. Този факт прави ли ме по-малко истински?

„Не, не си истински — мислеше Катя. — Ти си прекалено спокоен, самоуверен, интелигентен и определено великолепен!“

— Това те прави космополит и в добавка — свободомислещ. Смятам, че ядеш точно яйчен крем върху питка с пълнеж само защото някой е заявил, че истинските мъже не го правят. Ти не се съобразяваш с правила: вършиш само нещото, което искаш. Уважавам те заради това.

— Благодаря — отговори той простичко.

— Беше удоволствие за мен — отвърна тя по същия начин.

Няколко минути седяха неподвижно, вгледани един в друг.

Джордан я гледаше така, като че ли тя бе единствената жена в голямата зала на ресторанта. И тя седеше пред него, обляна в приятна топлина. А после това приятно топло чувство бе заместено от смут:

ако очите му не лъжеха, ако тя ги разчиташе правилно, защо тогава още не са любовници?

— Мислил ли си някога за женитба? — запита Катя импулсивно — въпрос, роден от отчаяние и обезсърчение.

— Женитба? — той сви леко устни. — Напоследък не.

— Как така? Не искаш ли деца?

— Бих желал да имам деца...

— Какво чакаш тогава?

— Чакам истинската жена, която да ги роди.

Тя кимна, но смутът в нея нарасна. „Къде греша? Защо аз не съм тази жена, която чака?“

— Известно време смятах, че ще се събереш с Дона Паркър. Тя бе добра.

— Дори много.

— Но?

— Липсваше ѝ вътрешен пламък.

— Аха. Била е прекалено добра.

— Както и мила, обикновена и досадна. Така. А ти? Не сме говорили още какво точно стана с Шон.

Катя сви рамене.

— Няма за какво да се говори.

— Ходи с него повече от година и живя с него още три. Защо се разделихте?

Не умееше да лъже и не се и опита:

— Той искаше женитба, а аз — не.

— Защо не?

— Ти го каза преди малко. Той не беше истинският.

— А след Шон?

— Алън? — подразни го тя.

— Алън не играе тук. Никакви други възможности за женитба?

— Много съм заета.

— Което означава, че още няма човек около теб, който да означава повече от работата ти, така ли?

„Не, има го. Тук е. Седи точно пред мен...“ Как да отговори?

— Аз съм наистина много зает човек, Джордан.

— Как виждаш бъдещето си? Винаги ли ще бъдеш прекалено заета или ще създадеш семейство някой ден? — спомни си с болезнена

сила разговора в Мейн преди месец, когато Питър се бе шегувал с нея, обвинявайки я в таен копнеж за съпруг и деца. Оттогава Джордан бе мислил много по този въпрос.

— Семейство? — и тя си спомни разговора в Мейн. Отговори по същия начин: — Може би.

Джордан внезапно се засмя.

— Спомняш ли си момчето, което те заведе на абитуриентския ти бал?

— Джими? Разбира се, че го помня! Ти дойде вкъщи малко преди той да се появи и ме завлече в ябълковата градина с балната ми рокля и пя и танцува с мен, докато прическата ми клюмна от горещината, а майка ми бе прекарала часове наред над нея! Страшно ми се искаше да заявя на Джими, че съм болна, да сменя роклята с дънки и да прекарам вечерта с теб... Но ти имаше среща.

— Остави моята среща. Нямахте начин да откажеш на Джими, след като той си бе осигурил вече смокинг назаем.

Споменът я развесели.

— Да, прав си. Мило момче беше. Спомням си обаче с каква злоба те гледаше. Ти висеше там, облегат небрежно на никакво дърво, с ръце, скръстени на гърдите, и крака, кръстосани при глезените — тя пое бързо дъх. — Джими се ожени за момиче от колежа. Последните ми сведения за него са, че има къща в покрайнините, две деца, куче и индианец за шеф.

— Прекалено обикновено за теб, така ли?

— Прекалено предвидимо може би. Той наистина беше много добро момче, също като твоята Дона.

— Но без вътрешен пламък.

— Без.

Джордан въздъхна.

— Изглежда, двамата с теб сме еднакви. Отдадени на вечно търсене на вълнуващото, необичайното...

— Е, не си съвсем точен. Търсим просто... вътрешен огън.

— Като в безкрайно естествено изгаряне... експлозивна химия...

— той повдигна вежда. — Как се справи с изпита по химия?

— Горедолу.

— Също като мен, а работих наистина усърдно — заразказва й за усилията си тогава и успя да отклони разговора в по-безопасна посока.

Келнерката им донесе обяда и докато се хранеха, бърбиха неуморно по незначителни теми. Когато застанаха отново пред ресторанта, и двамата се чувстваха натежали от преяждане.

— Как е възможно? — стенеше тя. — Винаги съм смятала, че няма по-лек обяд от яйчен крем върху питка с пълнеж и салатата!

— Как очакваш да се чувстваш, когато ти сервират такова голямо парче, а в салатата липсва само кухненският умивалник?

Той се протегна и потупа корема си, който ѝ изглеждаше забележително плосък. Но бе много доволна от следващото му предложение:

— Хайде да наемем велосипеди и да пообиколим наоколо.

— Ще се справиш ли с тези колена?

— Разбира се, че ще се справя! А ти ще се справиш ли с тези бедра?

Тя се огледа учудено.

— Какво им е лошото на бедрата ми?

„Нищо“ — реши Джордан. Тесните ѝ дънки ги очертаваха добре — може би прекалено добре. Той преглътна с мъка.

— Не изглеждат достатъчно силни.

— И слава богу — заяви тя и закричи към най-близкия щанд за даване на велосипеди под наем.

През следващите три часа те въртяха щастливо педалите по източния край на острова. За Катя разходката с колело бе толкова вълнуваща, колкото изразът на искрена наслада, изписан на лицето на Джордан. Когато най-сетне върнаха велосипедите, тя изведнъж установи, че има проблем, но не в бедрата.

— Оу, оу — възкликна Джордан. — Боли ли?

Тя протягаше крака, но всъщност я болеше задникът. Щеше ѝ се да го поразтърка, но нямаше как да го стори незабелязано.

— Добре съм.

Той бързо мина зад нея и изпълни желанието ѝ: голямата му ръка нежно масажира изтръпналото място. Погледна го позасрамено и той веднага отговори с гримаса.

— И моят ме боли. Изглежда, и двамата не сме във форма. Искаш ли да повървим малко, за да се съвземем?

— Звучи добре пред алтернативата да се налагаме с бутилки с гореща вода.

И наистина бе хубаво преживяване. Скитаха, без да бързат, по улиците, отбиваха се в някои магазини и дори си купиха по една памучна фланелка. По някое време Джордан заяви, че пак е гладен и Катя се изповяда в същото. По взаимно споразумение вечеряха в малък френски ресторант, простичък, но елегантен. Дали френската кухня или бутилката вино, която пресушиха заедно, или просто компанията му вля в душата ѝ топлината и доволството, което усещаше към края на вечер, това Катя така и не разбра. Но ѝ бе нужно време, за да изплува на повърхността от приятната омая, която я бе обзела, когато Джордан внезапно се наведе към нея.

— Хайде да останем тук тази нощ.

— Джордан, този ресторант се затваря в десет часа.

— Не тук. На острова. Не знам ти как си, но аз не съм се чувствал толкова добре от векове. Не ми се връща още в Ню Йорк.

— Но самолетът...

— Е на наше разположение. Сигурен съм, че и пилотът няма да има нищо против да си почине една нощ тук. Ще преспим в някой хотел, ще закусим късно сутринта, ако времето разрешава, ще отидем на плажа може би и ще те отведе в града утре вечер.

— Джордан, не нося нищо със себе си!

— От какво имаш нужда?

— Четка за зъби, сешоар, грим...

— Ще си купим четки за зъби. В чантата си имаш гребен, можеш да минеш и без сешоар. А колкото до грима — за какво ти е, особено тук?

Идеята започваше да ѝ харесва. Прекарали бяха един чудесен ден — защо наистина да не го удължат?

— Не би трябвало да го правим — заяви тя, но в очите ѝ вече танцуваха пакостливи искрици. — Имам куп неща за вършене в събота.

— Но ще е чудесно, нали? — пламъчетата в очите му весело отразяваха искрите в нейните.

— Аха.

— Хайде да го направим — прошепна той.

— Да го направим! — отвърна шепнешком тя.

10.

Неочаквано се наложи да обикалят от хотел на хотел, докато най-сетне намерят свободна стая — а и тя бе осигурена от Джордан със стабилен бакшиш. Но настроението им не се помрачи.

— Това се казва стил — оповести Катя, когато влязоха в таванската стаичка, измъкната с усилие от дежурния на рецепцията. Стигнали бяха до нея след продължително мотаене из лабиринт от тесни коридори и скърцащи стълби. Стаичката предлагаше очукан скрин, рахитичен стол и тясно легло с дюшек на буци. — Аха. Има и огледало — то беше закачено над скрина и бе покрито с тънък слой прах. — Не е ли трогателно?

Разсмяха се от сърце, необезпокоени от мизерния вид на стаята.

— Разбра ли най-сетне какво точно имам предвид? — подразни я шеговито Джордан. — Този остров плаче за моя хотел!

— Не е честно. Най-добрите места са претъпкани до пръсване, едва намираме това жалко подобие на стая, и при това с борба се добираме до ключа за нея!

Джордан подреди върху скрина съдържанието на кафявата кесия, която носеше: две четки за зъби, паста за зъби и бутилка вино.

— Да виждаш някакви чаши тук?

Катя намери една в миниатюрната баня и я измъкна тържествуващо. За щастие Джордан бе проявил предвидливост, когато помоли продавача да отвори бутилката: стаята не предлагаше тирбушон.

Джордан напълни чашата и я вдигна тържествено:

— За Вайнярд! — изпи солидна глътка и я подаде на Катя, която стори същото.

Това беше първият от множеството тостове, които вдигнаха тази вечер, всеки все по-смешно нелеп от предходния. Привършиха съдържанието на бутилката, седнали бедро до бедро на пода и облегли гърбове на таблата на леглото. Неусетно бяха отлетели два пълни часа, искрящи от смях и от щастливи детски спомени. От време

на време се дразнеха игриво за неща, които бяха вършили като големи. Катя не се бе чувствала така щастлива години наред.

— Джордан, май че предавам фронта... — простена тя по едно време. — Очите ми сами се затварят...

— Няма проблем — той се изправи с известно усилие и се застоя малко с длани върху леглото. Впери поглед в него, напрегна се и изправи гръбнак. — За теб — леглото. За мен — одеяло на пода.

— За теб — леглото. За мен — одеяло на пода — възрази тя.

Той бавно поклати глава.

— В никакъв случай, скъпа моя. Разреши ми да се проявя като кавалер.

— Сигурен ли си, че го искаш?

— Напълно.

И сякаш да подчертае казаното — или да спечели още една точка пред нея — той протегна ръка и я изтегли до себе си. Тя се отпусна върху леглото по гръб, после простена и се изви настрана.

— О! А вана? — прошепна.

— На твоє разположение.

— Ще заспя в нея като едното чудо. Ще трябва да почака до утре — искаше само да се обтегне между два хладни чаршафа, да отпусне глава върху възглавница и да прекрати войната с клепачите си. Но всъщност направи последното най-напред. Със затворени очи и без да мисли, тя освободи възела на ризата си отзад и я съблече през главата си.

— Катя?

Клепачите ѝ потрепериха, преди да се повдигнат с усилие.

Джордан се бе вторачил в тесничкия ѝ, почти незабележим сутиен. После се обърна бързо и грабна фланелката, която бе купил за себе си.

— Ето. Облечи я.

Тя протегна ръка със сънлива усмивка, но преди да я достигне, той притисна фланелката до гърдите си. Направи крачка напред и застана пред нея, поколеба се за секунда, клекна, срещна погледа ѝ, после го закова в малкото копченце на сутиена отпред. Разкопча го с разтреперани пръсти, разтвори прозрачната тъкан настрана и плъзна надолу тънките презрамки от раменете ѝ.

Макар и замаяна, Катя реагира на допира на пръстите му — тялото ѝ изтръпна, залюля я топла вълна, която сякаш се концентрира в гърдите ѝ, тръпнещи под очарования му поглед.

— По-красиви от всякога — прошепна той дрезгаво. Наведе се и докосна с устни първо едното зърно, после другото.

Катя впи пръсти в раменете му и простена. Зърната ѝ се втвърдиха, овлажнени от устните му, тя се залюля, но Джордан я подкрепи, после с рязко движение разтвори фланелката и бързо я нахлузи през главата ѝ. И понеже беше неговият размер, тя с лекота падна надолу и я покри.

Но после му хрумна нещо друго. Дръпна фланелката, с която бе целия ден, съблече я, захвърли я настрана, седна до нея, обхвана кръста ѝ под фланелката, дръпна леката памучна тъкан нагоре и я обърна към себе си.

Допирът на гърдите ѝ до голата му плът преряза като светкавица и двамата. Катя затаи дъх, нещо забоботи дълбоко в гърлото му и той я притисна още по-силно към себе си. Очите му бяха затворени, на лицето му бе замръзнал израз на болка. Същият израз бе оставил отпечатък и на нейното лице.

— Джордан... моля те... не бих могла да...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато той стисна грубо врата ѝ и повдигна лицето ѝ с върховете на пръстите си. В следващия миг устата му обхвана нейната в пламенна целувка и Катя бе лишена от способността дори да мисли. Устните му се впиваха жадно в нейните, търсеци, изискващи... Той вмъкна дълбоко език в устата ѝ, лакомо заопипва кадифената ѝ мекота в търсене на нещо повече, нещо, което сякаш му убягваше... Зад тази бясна страст за притежание като че ли се криеше страх някой да не го хване — засече — спре... Но Катя бе жадувала толкова много и толкова дълго точно за тези ръце, уста и тяло, че бе прекалено далеко от способността да анализира дивата му страст, а още по-малко можеше да я отхвърли!

Той я бутна върху леглото със същото странно чувство на паника в движенията и намести възбуденото си тяло върху нея, като продължаваше жадно да я целува. Замаяна от изпитото вино и крещящата нужда на тялото си, Катя изви под него гръб, но той внезапно замря, простена и се дръпна настрана.

— Извинявай, скъпа! Господи, извини ме, ако можеш! — закри очи с длан, но този път не направи опит да прикрие ясно видимото издуване в слабините си. Дишаше тежко, гръдният му кош се издигаше и смъкваше неравномерно. — Не трябваше да го... правя. Причиних ти болка. Причиних болка и на двама ни.

Ако Катя бе трезва и отпочинала, сигурно щеше да поиска обяснение за странното му поведение. Но тя не беше нито едното, нито другото и най-доброто, което може да стори, бе да грабне възглавницата и да зарови пламналото си лице в нея. „Джордан знае какво върши — убеждаваше я някаква остатъчна частичка разум сред бесния кръговрат в главата ѝ. — Ако спря точно когато... сигурно е прав. Той знае... сигурно е прав.“

Следващата ѝ ясна мисъл беше: „Я! Кога се съмна?“. Събуди се бавно, с неясното чувство, че е сънувала тежък сън... или кошмар? Джордан спеше само по дънки върху одеяло, проснато на пода.

Нейният рицар в дънкова броня...

Усещаше необичайна тежест в главата, но един поглед към празната бутилка ѝ подсказа причината. Стана тихо от леглото и се вмъкна в банята.

Върна се в стаята, след като престоя дълго време във ваната. Сега се чувстваше много-много по-добре, освежена и отпочинала. Джордан все още спеше. Тя се вгледа в него, изпълнена с обич и неясна тъга. Разочарована беше — да, но повече в емоционално, отколкото във физическо отношение.

Въздъхна, измъкна се тихо от стаята и слезе на долния етаж за кафе.

Когато се върна, завари Джордан напълно събуден. Той стоеше сред стаичката с разрошена коса, незакопчан колан на дънките си и страх в очите. Тя се спря смутено на прага.

— Господи, Катя! Уплаши ме... Зачудих се къде си!

Тя отговори с усмивка на облекчение, затвори вратата зад себе си и му подаде голяма пръстена чаша, пълна с горещо кафе.

— Събуждам се и гледам — няма те! — продължаваше Джордан, все още стреснат. — Не знаех какво да мисля! Претърсих стаята, но...

— Искаш да кажеш стаичката. Не виждам много места за криене тук.

— Няма да е лошо, ако махнеш тая глупава усмивка от лицето си. Бях разтревожен!

— Къде бих могла да отида? — запита тя невинно. — Ти си билетът ми оттук до Ню Йорк.

— Не знаех къде си! — той прокара нервно ръка през косата си, отпи от кафето и изгори езика си. — Ух... По дяволите! Явно днес не е моят ден.

— Изглежда, станал си от леглото със задника напред.

— Не съм спал на леглото!

— Бедничкият! Защо не покиснеш известно време във ваната? Аз вече го сторих. Помага, честна дума.

Той ѝ хвърли разстроен поглед и изчезна в банята. Но продължителната гореща вана, изглежда, бе помогнала и на него, защото се появи на хоризонта в много по-добро настроение. Вярно, по-добро, но все още не беше цвете за мирисане.

Катя си спомняше — макар и не особено ясно — случилото се, преди да потъне в сън, и не знаеше какво да мисли. Докато беше във ваната тази сутрин, бе решила изобщо да не го споменава. Но колкото повече прехвърляше случилото се в главата си, толкова повече се убеждаваше, че има всички основания да се вбесява. Пак ѝ го беше сторил — пак я бе възбудил и пак се бе отдръпнал в последния момент! Можеше да си го върне, като даде вид, че не ѝ пука и точно това смяташе да направи.

Закусиха в ресторанта долу, който се оказа много по-представителен от нещастната таванска стаичка. Катя не очакваше от Джордан да поддържа някакъв вид разговор: знаеше много добре, че той влиза във форма сутрин само след две чаши силно кафе и добра закуска, но дори и след тях днес изглеждаше прекалено зает с мислите си, за да обръща внимание на когото и да било.

Излязоха от ресторанта и се заразхождаха безцелно, както ѝ се стори, докато той не я настани на някаква пейка край пристанището.

— Обажда ли ти се Робърт Кавано? — запита той внезапно и напълно неочаквано за нея.

— Детективът?

Джордан кимна.

— Не — вгледа се напрегнато в мрачното му изражение. — Какво има?

Той отпрати невидящ поглед към пристанището, поколеба се за миг, после бавно заговори:

— Има нещо, което не знаеш... Нещо, което смятам, че знам само аз.

— За Марк и Дебора?

— За Марк — мускулът под окото му нервно затрептя. — Той се занимаваше с детска порнография.

— Сериозно ли говориш?

— Бих желал да не е така... Бих желал да не ми се налага да водя този разговор с теб сега. Но Кавано сигурно е бил вече в Лос Анжелис и няма начин да не го е разбрал.

— Защо си толкова сигурен?

— Защото полицията там знае. Марк ми каза.

— Кога?

— Преди два месеца. Бях там и се отбих да го видя. Както можеш да си представиш, той не беше особено възхитен от появата ми.

Тя поклати глава, опитвайки се да отпъди настрана отблъскващите видения, които се заизнизваха пред очите ѝ.

— Порнография... Не го вярвам.

— Детско порно. Повярвай го. Видях го със собствените си очи.

— Но защо? Защо се е намесил в нещо толкова гадно?

Устните на Джордан трепнаха.

— Защо според теб?

— Заради пари? Но... смятах, че се справя добре...

— „Добре“ не е достатъчно, ако искаш да живееш в Бевърли Хилс. Той влагаше всеки цент в другите си филми, а когато имаше нужда от нещо повече, за да поддържа желанието от него стандарт, е прибегвал до... до това.

— Но защо деца? Защо не обикновени опитни жени?

— Защото малко хора проявяват желание да снимат такива филми с деца, така че търсенето е по-голямо.

Катя затвори очи и потрепери отвратно.

— Това е... гадно.

— Представи си как съм се чувствал, когато го видях.

— Говори ли с него след това?

— Даа... ако можеш да наречеш разговор крясъците, които си разменяхме. Казах му, че е луд за обесване, а той ми отговори да си

гледам работата и да не си тикам носа в неговата. Опитах се да му обясня, че тази негова работа засяга и мен, защото ми е брат — въпреки че тогава ми се искаше да се откажа от него официално, ако беше възможно!

— А той?

— Било вече късно, защото ченгетата знаели какви ги върши. Господи, Катя, искаше ми се да го удуша на място и му го заявих, но на него не му пукаше. Ръсеше банални фрази от рода на: „Аз си живея моя живот, ти се живея твоя и не се бъркай в моите работи“ — Джордан я погледна озадачено. — Сякаш нито една моя дума не стигаше до съзнанието му. Безразлично му беше, че наранява хората, свързани с него, не му пукаше, че работи срещу себе си...

Катя неволно затаи дъх.

— Смяташ ли, че наистина се е самоубил?

Джордан поклати твърдо глава.

— Не. Тогава той се държеше като имунизиран срещу всички възможни неприятности. Самонадеяно и нагло, раздавал е подкупи наляво и надясно и беше убеден, че няма да го пипнат — прокара развълнувано ръка през косата си. — Някъде по пътя дотук беше загубил морала си...

Катя го гледа втренчено няколко дълги секунди. Болеше я за него, знаеше колко страда. Той все още гледаше към пристанището, но тя бе сигурна, че не вижда нищо.

— А другите от семейството? Някой друг знае ли?

— Никой — с изключение на теб.

— Защо ми го каза?

— Защото ако аз не ти го кажа, Кавано ще го стори, а аз искам да бъдеш подготвена. Освен това по-добре е да го чуеш първо от мен, отколкото от него. Може би ще съумееш да го убедиш да не го съобщава веднага на родителите ми. Ще се опитам да му го кажа и аз, но не знам кой от нас ще стигне пръв до него.

— Но има ли начин да го държиш вечно в тайна от родителите си?

— Не е нужно да знаят, докато Кавано не открие убицеца му. Ако се окаже, че той е свързан с порнофилмите, всичко ще излезе наяве. Но ако не е, има някакъв шанс майка ми да бъде пощадена. Господи, тя ще загине на място, ако научи какви ги е вършил Марк! Майка ми е

свестен човек, Катя. Възпитаваше ни в уважение към някои неща... Човек би могъл да помисли, че ако не го тревожи детската порнография сама по себе си, ще го разтревожи поне фактът, че нарушава закона!

Катя не знаеше какво да каже. Съгласяваше се с всяка от думите му и напразно се мъчеше да намери начин да го утеши. Накрая хвана безпомощно студената му ръка и се опита да я стопли между дланите си.

— Съжалявам Джордан. Съжалявам, че ти се налага да носиш това ужасяващо бреме върху раменете си.

— Моите рамене са достатъчно широки. Чудя се само дали същото може да се каже и за раменете на Кавано. Ако е толкова принципен, колкото ме накара да повярвам, че е, няма да затича презглава към пресата, за да развява мръсните дрипи, които е открил — освен ако има много добра причина да го стори. От друга страна, ако изпитва удоволствие от гърча на други хора, държи мощно средство в ръцете си. Истинско мощно средство...

Кавано се оказа много по-принципен, отколкото сам беше очаквал от себе си. Когато научи за незаконните занимания на Марк, той просто затъкна наученото някъде дълбоко в себе си и продължи с рутинната, си работа по разследването на убийството. О, да, беше развълнуван: сега вече имаше нещо конкретно срещу Уайтови и чувството на власт над тях, което това знание му даде, бе невероятно силно. Но той беше преди всичко полицай, и то добър, така че нямаше никакви намерения да провали случая, като изпуска нарочно ненужна информация за пресата, която по-късно можеше да създаде проблеми в съда.

Но очакванията му, че Джон Райън ще го потупа по рамото за тая информация, не се сбъднаха.

— Научил си, че малко му е трябвало да го подведат под отговорност за детска порнография — ръмжеше той недоволено. — Е, и какво от това? Разбрал си, че се е къпал в уиски благодарение на курвенски истории. Е, и? Установил си, че около него е имало един куп вонящи отдалеко тъмни личности. И какво от това, по дяволите?

— Това разкрива нови полета за разследване и множество евентуални причини за убийството му. Имаме на разположение възможни мотиви.

— Каква е ползата от мотив без извършител насреща? А ако се окаже, че порното го е убило, как ще обясниш убийството на жена му? Тя не е замесена в създаването на гадните му филми. Била е извън играта. И ако цялата тая воняща каша се е бъркала на западния бряг, защо, дявол да го вземе, някой ще лети на източния, за да свърши мръсната работа?

Кавано усещаше, че започва да се вбесява. И сам си бе задавал същите въпроси — Райън би трябвало да го знае! Не разбираше причините за раздражението на шефа си, но му беше повече от ясно, че ще е по-добре, ако засега държи езика си зад зъбите.

— Там разговаряхме с повече от шейсет души — отвърна той спокойно. — Най-малко дузина от тях имаха достатъчно сериозен мотив да убият Марк Уайт. Разследваме ги по-обстойно.

Райън удари разстроено по бюрото с пълната си ръка.

— Не ти ли е хрумвало досега за възможно някой от Уайтови или Уорънови да е разбрал, че предстои предявяване на обвинение и да е запретнал ръкави да елиминира източника на проблема? Няма престъпник — няма обвинение, няма съд, няма скандал. Просто като бобена чорба.

— О, знам го, разбира се. Но има различни начини за провеждане на едно разследване. Моят метод е следният: първо, отхвърляне на всички възможности за извършване на убийството извън семейството и едва след това насочвам пръст към двете семейства.

— Кой си ти, Кавано? Някакъв тип с разплакано от обич към ближния сърце? Не ти трябва да ги закриляш, майната им!

Но колкото по-разгорещено нападаше Райън, толкова по-твърдо отбраняваше позицията си Кавано.

— Искам тая работа да се свърши както трябва. Смятам, че и ти го искаш.

— Разбира се!

— В такъв случай имай ми доверие. Има голяма вероятност да го е убил някой от онези мръсници, сътрудниците му в Калифорния; има и голяма вероятност в двойното убийство да е замесен член на някое

от двете семейства — и то поради една и съща причина! Няма престъпник — няма обвинение, няма съд. Просто като бобена чорба.

— Не смей да хвърляш в лицето ми собствените ми думи, Кавано! — изръмжа предупредително Райън, но бесът му като че ли се бе поуталожил. — Не ми харесва.

— Изтъквах само, че си прав — Кавано не желаше в никакъв случай личната жажда за мъст на Райън да се намесва в случая. — Скоро ще започна и със семействата, но първо искам да доизясня нещата в Калифорния. Оставих там Анело и Уебър, за да се опитат да изровят още нещо: ще се обаждат всеки ден. Ако се наложи, ще се върна там сам.

— Прегледа ли касетите?

— Порнофилмите? Два от тях. Бъди и Шарън ще прехвърлят останалите. Тези филми са... патетични.

— А другите?

— Какво другите?

Райън въздъхна нетърпеливо, изгубил търпение, и Кавано се запита дали шефът му не епил оцет на закуска.

— Уайт беше продуцент на филми, Кавано. Продуцент и режисьор. Не смяташ ли за добра идеята да хвърлиш поглед на работата му като цяло? В къщата сигурно е имало някакво помещение, наблъскано с производството му. Всички от неговия сорт имат частни колекции от собствените си работи.

— И той имаше, но няхах време да седя и да гледам филми. Ролките бяха със стандартни етикети. Съмнявам се дали ще открием улики за убийство в законно производство на многократно прередактирани и лустросани филмови ленти.

Райън стисна зъби.

— Прекрасно, Кавано. Аз те натоварих с отговорността за този случай, така че твое е правото да си го дундуркаш като бебе, както ти решиш. Но ако бях на твое място, няколко стандартни етикета не биха ме вързали. Бас държа, че всеки един, гнил като Марк Уайт — всеки, който е в състояние да наеме деца, за да вършат мръсотии — е изкривен и по много други начини. Намери време да помислиш и за това.

Кавано го стори, при това мисли дълго и напрегнато, в резултат на което откри още няколко насоки за разследване. Но след разговора с

Райън непрекъснато го притесняваше необяснимото нетърпение на шефа му и неодобрението на начина, по който той, Кавано, водеше разследването. Не го разбираше и този факт се превърна в източник на постоянна тревога.

Не успя да захвърли безпокойството и неприятностите зад гърба си: на вечеря не се стърпя и заговори за тях с Джоди. Странно, измъчваше го желание да сподели нещата с някого и естествено се обърна към нея: около него нямаше друг по-интелигентен и по-проницателен от нея. „Освен това — разсъждаваше той — няма да ме заболи, ако се опитам да пооправя малко нещата между нас...“ Джоди го бе посрещнала с усмивка, но зад нея се усещаше напрежение. Знаеше, че ѝ е приятно, когато споделя тревогите си с нея. А знаеше и още нещо: не му харесваше тази тънка стена между тях.

— Не разбирам защо Райън се държи така — завърши той, след като ѝ представи нещата в груби линии. — При този случай следвам плътно всички правила. Не беше неразумно да очаквам, че ще е доволен...

— Той гледа на случая отвън. Може би не разбира и не оценява всичко, което вършиш отвътре.

— Би трябвало да е наясно! Някога е бил на моето място, и то не толкова отдавна, че да го е забравил! Но той винаги е бил малко странен.

— Странен?

— Затворен. Никога не споделя с никого от колегите собствените си преценки и мисли... или пък нещо за семейството си. Няма приятели, държи семейния си живот в тайна от всички. Затворен като в черупка. А през последните месеци нещата се влошиха. Не е същият, откакто почина дъщеря му.

— Много близки ли са били?

— Не знам. Те са голямо семейство, предани католици. Предполагам, че са били доста близки, въпреки че тя не живееше тук. Има пълното право да скърби, но не и да си го изкарва на всички наоколо!

— Възможно е за този случай да го натискат отгоре.

— Да, права си, но и това не обяснява поведението му.

— Не забравяй, че никога не е имал случай с толкова възможности за експлозивни разкрития като този.

— Пак си права. Ако се окаже, че убийството на Марк и Дебора е вътрешна работа — тоест, че някой член от двете семейства ги е очистил, за да се задържи в тайна детското порно, „експлозивен“ е слаба дума, за да изрази гръмотевичните резултати, които ще последват.

— Смяташ ли, че точно това се е случило? Доста е... невероятно.

— Искаш да кажеш пресилено, изсмукано от пръстите? — постара се да прикрие обидата, но в гласа му прозвуча отбранителна нотка. — Съдебните заседатели ще търсят мотивите — особено за семейства от този тип, които живеят с убеждението, че законите са врата в полето и не се отнасят за тях. Те са нагли, безочливи и самоуверени: не е трудно да си представи човек колко лесно могат да си въобразят, че ще минат между капките дори и с убийство на ръце.

— Но да убиеш двама души от собствената си кръв и плът? Какъв тип хора са способни да го сторят?

— Хора, за които същността на света са властта и социалният статус — отвърна той със самодоволна усмивка.

И точно тя предизвика Джоди, която още не бе забравила сблъсъка между тях, преди Кавано да замине за Калифорния, и сега бе по-малко склонна към проява на снизхождение.

— Но и те са хора, Боб. Видях снимките, които си направил на погребението... — тя вдигна възпиращо ръка и продължи: — Знам, че не си ми ги показвал, но ги беше оставил върху масата. Скръбта им бе искрена. Не е възможно да не си го почувствал.

— Да, скърбяха. Нещата са прекалено... скръбни за тях. Я си представи как ще се почувства майка ти, ако се втурнеш да правиш кариера като порнокралица? И тогава вероятно ще разбереш чувствата на Уайтови по отношение на Марк.

— Ясно. Но дори и Марк да беше минал през съд и да беше осъден, „Уайт Естейт“ щеше да се запази: нима един съд може да засегне сериозно нещо толкова огромно, солидно и силно? Заплаха щеше да бъде само евентуално намесване в историите на Марк. А колкото до Гил Уорън, той е в Камарата на представителите... колко години?

— Двайсет и три. Почти двайсет и четири.

— Е, същото се отнася и за него. Прескачанията на Марк нямаше да го засегнат — освен ако не е лично намесен.

Кавано въздъхна.

— Джоди, насреща ти не е средният човек, така че не бъркай неговия начин на мислене с мисленето на типа хора като Уайтови и Уорънови. Кой сме ти и аз, та да се опитваме да търсим обяснение на техните постъпки?

— Какво, вече си ги заковал с пирон? Полицай, съдия и съдебни заседатели в едно?

— Дяволите да го вземат! Не е честно, Джоди! Бях с впечатление, че разговорът ни е в сферата на предположенията!

— Подвеждаш ме с думите, които използваш.

— Само думи. Правя всичко възможно да им дам шанс.

— Наистина ли? Виж какво, Боб, смятам, че проблемът ти е в неспособността да схванеш силата на семейната лоялност. Не разбираш, че хората могат да се обичат и пак да не са съгласни един с друг. Не си в състояние да прозреш, че членовете на едно семейство могат да застанат плътно един до друг и в най-тежки времена. Има солидна причина да бъдеш такъв, какъвто си — не се спираше тя. — Майка ти е напуснала баща ти веднага след фалита на бизнеса му. Развел си се с жена си, когато нещата около вас са започнали да се клатят. Липсва ти опит в това отношение. Никога не си се борил за хората, които си обичал, и не можеш да си представиш, че някой друг би могъл да го стори! — дишаше тежко, неволно стискаше силно юмруци. — Това непознато за тебе чувство, Боб, се нарича всеотдайност и има много хора в този свят, които вярват в него. Така че, докато не си сигурен в обратното, не би ли било по-добре да оправдаеш Уорънови и Уайтови поради липса на доказателства?

Тя стана и излезе гневно от стаята, без да чака отговор. И много добре стори, защото в този момент Кавано бе онемял.

Но когато отлетя за Ню Йорк два дни след поредното остро сблъскване с Джоди, Кавано бе възстановил напълно вътрешното си равновесие и отхвърлил зад себе си гневното ѝ избухване. Взе такси до офиса на Катя и не се изненада ни най-малко, когато тя се появи в рецепцията напълно спокойна и самоуверена — предполагаше, че Джордан я бе предупредил за евентуалното му появяване.

Тя протегна ръка с приятна усмивка.

— Детектив Кавано, аз съм Катя Мърел. Питам се кога ли ще се появите.

Той стисна ръката ѝ и не можа да не отбележи, че тя е много позашеметяващо красива отблизо, отколкото през лещите на фотоапарата му в деня на погребението преди месец.

— А аз се питах дали ще имате нещо против да поговорим. Знам, че сте зает човек, но ако съумеете да отделите няколко минути за мен, ще ви бъда много благодарен.

— На долния етаж има кафене. Изчакайте само да се обадя, че ще отсъствам известно време — тя отиде до момичето на рецепцията, поговори тихо с него няколко секунди, после се върна и го поведе към асансьора.

Кавано се възхити и на грациозната ѝ походка, и на факта, че веднага щом се отдалечиха от рецепцията, Катя спокойно поиска от него да се легитимира.

— Човек никога не може да бъде сигурен — заяви тя под формата на извинение, когато му върна картата. Джордан я бе предупредил, да, но Кавано съвсем не изглеждаше така, както си го бе представяла. Пред нея стоеше модно облечен и много симпатичен млад човек. „Това магаре Джордан — помисли си тя. — Разбира се, че ще го премълчи!“

В асансьора мълчаха. Катя се опитваше да прикрие неясното напрежение, което я бе обзело, решена в никакъв случай да не отнема инициативата на Кавано. А той, от своя страна, се опитваше да привикне към естествената ѝ елегантност, внушаващо чувство на страхопочитание.

Седнаха на маса в дъното на кафенето и само след минути келнерката им сервира кафе и плодов сладкиш. Катя отпи бавно от чашата си, без да изпуска от поглед Кавано. Накрая той заговори с предразполагащ тон:

— Разбрах, че сте израсли с Уорънови и Уайтови.

— Да. Майка ми е започнала работа при Уорънови още преди да се родя.

— Бяхте ли близка с Марк и Дебора?

— Всички бяхме много близки.

— Но... по-близка ли бяхте с Дебора, отколкото с Марк?

— Да, поради простата причина, че сме от един пол. Дебора беше шест години по-голяма от мен, а Марк — тринайсет.

— Имахте ли чувството, че го познавате добре, независимо от разликата във възрастта?

— Играехме заедно като деца. Дори и по-големите се връщаха често вкъщи от колегите си. Бих могла да кажа, че познавах Марк толкова добре, колкото и останалите... но той се различаваше доста от тях.

— В какъв смисъл?

— Обичаше да се уединява. Вземаше участие в общите игри, но беше някак... отделен от другите. Като че мозъкът му беше непрекъснато зает с нещо лично негово...

— Другите дразнеха ли се от това?

— Не. Приемаха го такъв, какъвто е.

— Появиха ли се някои антипатии, когато пораснахте?

— Всички ние сме различни, отделни индивиди, всеки сам за себе си. Признавахме на другия правото да бъде различен.

— Разбрахме, че Марк и Дебора са били влюбени почти още от деца.

— Да.

— Как реагираха семействата им, когато решиха да се оженят?

— Бяха доволни. Марк и Дебора бяха действително силно влюбени един в друг и мисълта за женитба между семействата бе посрещната с радост.

— Бракът им беше ли успешен?

— Да. Двамата си приличаха в много отношения — той повдигна въпросително вежда и тя продължи: — Не бяха тесногръди, което не означава, че са се държали предизвикателно. Чисто и просто приемаха и предаваха, ако може така да се каже, на друга дължина на вълната. И двамата бяха с артистични наклонности, надявам се, разбирате какво искам да кажа. Обличаха се различно, без да се придържат към някакъв крещящо божемски стил, но с известен уклон в тази посока. Никой не се изненада, когато Марк се включи във филмовата индустрия.

— А какво ще кажете за Дебора? Никога ли не е мечтала за някакъв вид кариера?

— Марк беше нейната кариера. Тя с радост го следваше и подкрепяше в работата му.

— Трябва ли да разбирам, че тя не е имала възражения към начина му на живот?

До този момент въпросите на Кавано бяха напълно безвредни. Но този, последният... Дали не я подвеждаше леката критична нотка, която ѝ се стори, че усеща в тона му? Катя се постара да прикрие инстинктивното желание за отбрана.

— Дебора го обичаше и му вярваше.

Кавано се поизкашля. Очаквал беше демонстрираната от нея лоялност към семейството, но се запита колко ли е силна.

— Знаете ли нещо за начина им на живот?

— Имате предвид в Калифорния?

Той кимна.

— Знам, че са живели доста екстравагантно и са контактували с хора, които са ги надминавали в това отношение.

— Среца ли сте се с някого от тях?

— Не.

— Никога ли не водеха приятели вкъщи?

— В Доувър? Не.

— Защо?

— Не знам.

— Възможно ли е да са се страхували от евентуалната реакция на семействата си?

Тук тя промени неволно позата си.

— Приемам го за възможно. Но по-вероятно обяснение може би предлага фактът, че просто никога не е имало някакъв повод да водят калифорнийските си приятели на изток. Семейните събирания бяха чисто семейни. Предполагам, разбирате какво имам предвид, детектив.

— Не, не разбирам — отвърна той рязко. — Родителите ми се разведоха, когато бях юноша, а аз нямам братя и сестри.

— Извинявайте.

— Няма защо да се извинявате. Справих се добре.

— Нямата представа какво сте пропуснали — настоя тя тихо, забравяйки за миг кой беше Кавано и защо я бе потърсил. — Семейните сбирки с Уайтови и Уорънови предлагаха чудесни, топли, незабравими мигове. Разговори и смях, приятелство... То е живо дори сега, когато всеки от нас живее своя живот.

— Вашите думи представят всичко в розова светлина. Човек ще си помисли, че животът с Уайтови и Уорънови е купа с череша, които никога не свършват.

Катя не усети лекия нюанс на горчивина, който лъхаше от тона му.

— Не. Не е купа с череша. Поне невинаги. Имало е и времена на напрежение, например, когато Гил се бори за преизбиране...

— Смятах, че той е бил винаги сигурен в победата си — подразни я с лека усмивка Кавано.

Катя отвърна с готовност на усмивката му.

— Възможно е Гил да е бил сигурен, но всеки един от останалите преживяваше своя личен период на гризене на нокти и на чудене какво ще стане. Вероятно ви е трудно да си го представите, тъй като всички ние знаехме, че сме длъжни да поддържаме пред обществото фасада на непоклатима увереност. Често съм се питала дали то не търси най-много точно това: фасада, излъчваща увереност и компетентност, без значение какво се крие зад нея.

— Смятате ли, че Гил я притежава?

— Какво, компетентността? Погледнете биографията му.

— Всички ли са на същото мнение?

— Да.

— А какво ще кажете за Питър Уорън?

— Питър?

— Разбрах, че често е имал поводи за спречкване с баща си.

— И двамата са хора със силна воля. Човешко е да преплитат рога от време на време.

— Ставало е много по-често и на по-сериозна база. Говори се, че Питър отмъква симпатизантите на баща си изпод носа му.

— Но с каква цел?

— Иска да стане съдия.

— Ако е така — а аз не мога да го потвърдя или отхвърля сега — едва ли има сериозно основание за сблъсъци за поддръжници. Защо симпатизантите на Гил да не подкрепят и Питър? В Масачузетс съдиите се назначават.

— Политически назначения.

— Но назначения, нали? — тя поклати глава. — Моля ви, повярвайте ми, детектив. Няма омраза между баща и син.

— А между баща и дъщеря?

Сърцето на Катя замря за миг, после затуптя бързо, за да навакса пропуснатото.

— Моля?

— Имам предвид Гил и Дебора. Имаше ли напрежение между тях?

— Не смятам, че този въпрос има някаква връзка с разследването ви.

Кавано си даде сметка, първо, за високото ниво на интелигентност на Катя, и второ, за известно прибързване от негова страна.

— Просто се опитвам да разбера Марк и Дебора и семействата им — вдигна той успокоително ръка. — Затова съм тук. До този момент съм говорил само с Джордан. Започвам с вас, защото реших, че отдалечеността ви от семействата — макар и само до известна степен — ще ви помогне да прецените нещата по-обективно и по-точно. През тези години съм чел вестници като всеки друг и ако вярвах на всяка дума, бих стигнал до извода, че двете семейства са или свършени, или гадни като смъртта. Истината трябва да е някъде по средата. Надявах се, че вие ще ми помогнете да я намеря.

Катя се усмихна накриво.

— Джордан е прав. Умеете да говорите.

— Освен това съм искрен — добави той и с изненада установи вътре в себе си, че е наистина така. — Моето задължение е да изровя истината на бял свят, а това не е лесно, когато непрекъснато ми се налага да чета между редовете на ясно демонстрирани пристрастия... Наистина имам нужда от помощта ви, госпожице Мърел.

Катя не бе сигурна какво точно я привлича в този мъж. Напомни си, че пред нея стои едно ченге, опита се да си внуши, че трябва да свие надменно устни и да запази разстоянието между тях. Но Кавано нямаше вид на ченге и не се държеше като такова. Напротив, изглеждаше обезоръжаващо като всеки друг, а и горещото му желание да се добере до истината внушаваше уважение.

Тя пое дълбоко дъх, после се усмихна.

— Може и да съм най-голямата смотанячка в света, но ви вярвам, макар и да не разбирам защо — повдигна многозначително вежда. —

Казвам ви го, защото ако излезе, че греша, вие ще влачите тежестта на виновна съвест върху вашите рамене. Разбрахте ли ме?

Кавано се засмя. Установи, че наистина харесва събеседничката си.

— Разбрах.

Тя разреза сладкиша на две половинки, а после — на четвъртинки. Отхапа от едно от парченцата, преглътна го, но тъй като Кавано продължаваше да мълчи, върна остатъка му върху чинийката и го погледна въпросително:

— Е? Да продължа ли или ще предпочетете да започнете отначало?

— Ще започна отначало — отвърна той без колебание и протегна спонтанно ръка към нея, почти както тя бе сторила преди няколко минути в рецепцията на офиса си. — Казвам се Боб. Може ли да те наричам Катя?

Устните на Катя трепнаха в усмивка, тя избърса бързо ръка с книжната салфетка върху масата и му я подаде.

— Катя да бъде.

— Чудесно — той пусна ръката ѝ и подпря лакти на ръба на масата. Няколко секунди стоя така, вгледан с усмивка в нея, после хвърли поглед на чинийката със сладкиша. — Винаги ли се храните така?

— Нужно е да следя теглото си. А хубавите неща траят по-дълго, ако човек ги нареже на малки парченца и ги изяде бавно.

— Няма защо да следите теглото си.

Тя сви рамене, но усмивка придърпваше ъгълчетата на устните ѝ.

— Една жена никога не е достатъчно слаба и достатъчно богата.

— О, боже! Къде съм го чувал?

— Не знам. Къде?

— Една моя приятелка го повтаря непрекъснато, и то със същия самодоволен тон. И тя е стройна като вас — той се облегна назад, неочаквано освободен от вътрешното напрежение. — Истината е, че я харесвам много. Тя е съветник към училищната система в Бостън.

— Разбирам, че не говорите за жена си.

— Не съм семеен. Бях, но работата ми ни раздели.

— Знам, че не е лесно да си съпруга на полицаи.

— Гледали сте сериала „Пороците в Маями“ — обвини я той и се засмя, когато Катя се изчерви виновно.

— Само от време на време. Но съм го чувала и от познат на Джак. Държал е много на семейството си, но жена му не желала да има за съпруг полицаи. В края на краищата тя не издържала на напрежението и го напуснала — Катя замълча, после добави: — Сигурно обичате работата си.

— Да.

— Имате ли деца?

Той поклати глава.

— Вероятно така е по-добре. За децата е тежко, когато родителите им не са заедно.

— Господи, говорите като Джоди!

Стана ѝ приятно и от реакцията му, и от възхищението в очите му. Нямаше представа защо се чувстваше така добре, когато Кавано беше само едно ченге, което разговаря с нея официално във връзка с разследване на убийство, засегнало собствения ѝ дом!...

Мисълта за истинската цел на разговора им я отрезви и тя хвърли бърз поглед на часовника си.

— Ще трябва да се върна в офиса, но знам, че искате да чуете много повече.

— Възможно ли е да се срещнем по-късно?

— Естествено. Докога ще бъдете в града?

— Смятах да летя обратно довечера, но ми се иска да поостана малко тук — отдавна не съм идвал в Ню Йорк. Ще се върна сутринта и така ще мога да отида на някое шоу тази вечер. Кое ще ми препоръчате?

— „Билокси Блус“ или „Дърводелецът“ на Принтър, а и винаги можете да отидете на „Котките“. Няма значение кое от трите ще изберете — можете да бъдете сигурен, че няма да съжалявате.

— Нещо, което още не сте гледали и мога да ви заведа? След като ви създавам главоболия, би следвало да се реванширам по някакъв начин, нали?

Катя забрави, че поканата идва от едно ченге. Забрави и факта, че бе излизала три от четирите вечери след Вайнярд — като реакция за онази нощ в таванската стая на мизерния хотел, където Джордан пак я

отхвърли. Робърт Кавано беше приятен и привлекателен. В края на краищата защо не?

— Имам голямо желание да изгледам „Лъжата“ — отговори тя.
— Стига да намерите билети.

Кавано намери билети, макар и с известно усилие: наложи се да проведе пет телефонни разговора и да чака четирийсет и пет минути пред гишето за билети. После се обади на Катя и двамата решиха да хапнат нещо преди представлението. Спряха се на ресторант на Бродуей, където се върнаха към сутрешния разговор над порции скариди и бифтек.

— Разкажете ми за отношенията си с Уайтови и Уорънови — поде той внимателно. — Знам, че сте израсли с тях и че сте много привързана към всички.

— Обичам ги. Те са моето семейство.

— А баща ви? Не знам нищо за него.

— Почина, когато бях деветгодишна.

— Съжалявам.

— Недейте, всичко е наред. Никога не сме били особено близки.

— И все пак не ви е било лесно.

— Истински трудно ми беше, когато загина брат ми. Тогава бях единайсетгодишна, недостатъчно голяма, за да разбирам войната и жертвите ѝ.

— Виетнам?

Тя поклати глава.

— Израел. Разбрахме, че майка ми е еврейка едва когато баща ми почина и се наложи да се уреждат някои формалности във връзка с погребението. Тя не е религиозен човек и не се идентифицира с еврейската религия и дори националност, но тогава брат ми бе все още психологически в крехка възраст и не спря да се задълбава във факта, че е половин евреин. Когато избухна арабско-израелският конфликт през 1967 година, веднага замина за Израел.

— А майка ви?

— Беше смазана от скръб. Цялото ѝ семейство е било унищожено от хитлеристите.

Кавано неволно трепна.

— Когато пораснахте достатъчно, за да схванете нещата около смъртта на брат ви, как се почувствахте?

Тя го погледна замислено.

— Много се гордея с Кени. Той е усетил общност с онези хора там и е действал в съответствие с разбиранията си. Освен това струва ми се, че разбирам майка си по-добре, откакто научих за трагедията на нейния живот. Опитвала се е да ни закриля, чувствам у нея смесица от усещане и страх, че хората и типът манталитет, които направиха възможни ужасите през Втората световна война, са все още живи. Разбирам поведението ѝ по този въпрос. Не искам да кажа, че на нейно място бих постъпила по същия начин, тоест, че ще отрека напълно корените си и ще ги посипя щедро с пепелта на забравата, но аз съм живяла напълно различен живот от нейния. Както и Кени... Което може би обяснява защо той замина тогава за Израел.

Кавано поклати глава.

— Не разбирам... Истории като тази са в пълен контраст с обикновените приказки за Уайтови и Уорънови и никога не намират място в тях.

За миг Катя се зачуди дали не го бе преценила погрешно.

— И не искам да намират! Не желая нещата, които ви разказах, да...

— Знам, Катя — прошепна той и стисна успокоително ръката ѝ. — Те няма да отидат по-далеч от тази маса — отдръпна ръка и взе вилицата си. — Сега, когато научих за смъртта на баща ви и брат ви, разбирам защо сте се привързали толкова силно към другите.

Успокоена, че споделеното от нея ще се запази в тайна, Катя пак се отпусна. Искрено харесваше Кавано. Искаше ѝ се да говори, за да му даде възможност да я разбере.

— Истината е, че винаги сме били много близки. Още от самото начало сме били третирани като членове на семейството — всъщност ето ви един пример за чудесните отношения и в двете семейства. Винаги са ни приемали като равни без сянка от снизхождение. Двамата с Кени ползвахме много от предимствата, с които се ползваха останалите. Винаги ще им бъда благодарна за това.

— Имали сте късмет. Разбирам положителните ви чувства към двете семейства.

— Моля ви само да не ме разбирате погрешно. Не само благодарността определя отношението ми към тях. Не ги обичам само като семейство... смятам, че имам достатъчни основания и да ги харесвам. Те са интересни хора и заедно, и поотделно. Не са свършени — никой от нас не е. Но ще ви призная, че страшно много ги уважавам за силните им характери.

Кавано сведе поглед към храната в чинията си, сдъвка замислено няколко хапки, после я погледна със сериозно изражение на лицето.

— Марк Уайт е имал проблеми в Калифорния.

Вилицата се разлюля леко пред устата ѝ, преди да я върне обратно върху чинията.

— Знам.

— Знаете ли естеството им?

— Да... ако мислите за същото нещо, за което мисля и аз — не искаше да го назовава първа.

— Детска порнография?

Тя издиша неволно задържания въздух и кимна.

— Как стигна до семейството?

— Не стигна. Не го знаят.

Кавано я изгледа изненадано. Не бе сигурен дали да ѝ вярва.

— А вие?... Как така?

За миг Катя се видя в чудо. Искеше да заслужи доверието, оказано ѝ от Джордан, но нямаше как да го направи, без да прибегне до лъжа. Накрая избра истината, макар и с известно напрежение:

— Джордан ми каза.

Изражението на Кавано не се измени, но очите му потъмняха.

— Изненадан съм. Не го спомена, когато разговарях с него.

— Сигурна съм, че се е надявал да откриете убиеца, без да се налага да се разравя тази... тази мръсотия. Тревожеше се за родителите си, особено за майка си... Питаше се как ще го преживеят, когато разберат истината.

— Кога ви го каза?

— Миналата неделя.

— Каза ли ви, че Марк е бил пред арест?

Тя пое шумно дъх.

— Вярно ли е?

— Да. Джордан знаеше ли?

— Не. Поне аз останах с това впечатление — разчете погледа на Кавано с лекота. — Ако смятате, че е имал някакъв мотив да задържи в тайна информация от вас — или от мен — грешите, Боб. Тази... история истински го измъчва. Смятам, че една от причините, поради която ми го каза, бе простичката нужда да сподели тоя... тоя ужас с някого. Джордан никога не е имал причини да ме лъже. Щеше да ми каже, ако знаеше, че Марк е пред арест.

Кавано не бе напълно убеден, но не искаше да подлага на риск с труд спечеленото доверие на Катя. Освен това имаше още нещо, което искаше да уточни.

— Влюбена ли сте в Джордан?

Ръката ѝ неволно потрепери.

— Откъде дойде пък това?

— От очите ви.

Независимо от доверието ѝ в Кавано, Катя нямаше намерение да се разкрива напълно.

— Джордан е част от семейството. Той ми е като брат.

— Не ви е брат. Нямаме кръвна връзка.

— Разбирате какво искам да кажа...

В момента не успя да измисли нищо по-приемливо. За щастие Кавано като че ли го прие — кимна, макар и със стиснати устни.

Но имаше още нещо, нещо, за което трябваше да се помоли, нещо, което бе обещала на Джордан.

— Боб? Моля ви, не казвайте нищо за порнографията, докато не се окаже, че нямате друг избор. Това ще убие Джак и Натали, да не говорим за Гил и Ленор. Те се опитваха да направят каквото могат за децата си, повярвайте ми, наистина се стараеха. Вярно е, че Джак и Гил рядко имаха време за семействата си, но винаги са искали най-доброто за децата си — винаги! А ако Натали разбере какви ги е вършил Марк, ще поеме цялата вина върху себе си. Ще се пита къде е сгрешила, ще агонизира пред ужаса на истината... Тя не заслужава това разпъване на кръст — никой от тях не го заслужава. Хората ги гледат със завист, виждат само властта и парите им, но и те са човешки същества. Дълбоко в себе си са като всички останали родители и също като тях обичат безпределно децата си. И те се гърчат от болка, както всички останали...

11.

Към есента на 1952 година Уайтови и Уорънови се превърнаха в добре приети жители на Доувър. Шест от децата им посещаваха местните училища, а Натали и Ленор — и особено Мърелови и семейство Макний — станаха добре познати лица за хората от града. Е, същото не можеше, разбира се, да се каже за лицата на Джак и Гил, които — както винаги — бяха непрекъснато в движение, но репутацията им запълни създадения вакуум. Джак беше известен като един от най-обещаващите и бързо издигащи се предприемачи в града, а името на Гил, чиито успехи в юридическо и политическо отношение бяха достатъчно зрелищни, за да привлекат бързо вниманието на местната общественост, много скоро започна да се спряга във връзка с овакантеното място на пенсиониралия се местен представител в щатския законодателен орган.

Натали се занимаваше много с децата — отчасти като компенсация за честите отсъствия на Джак (той рядко се задържаше вкъщи от пролетта, когато чарът на новата къща се поизтърка) и отчасти, за да даде възможност на децата да опознаят майка си — нещо, което животът бе отказал на нея самата. Тя участваше активно в игрите и заниманията им дори и след раждането на малката Ан през декември същата година. За бебето се грижеше бавачка, но пролетното слънце на 1953 година често огряваше беззъбата усмивка на дъщеричката ѝ, настанена удобно в скута ѝ, докато тя възторжено поздравяваше Ник за успехите му в игрите, проверяваше домашните на Марк или подкрепяше усилията на Джордан да се научи да чете.

Почти същите бяха отношенията ѝ и с децата на Уорънови, тъй като те често играеха с нейните. И Ленор присъстваше на игрите им — тя не бе в никакъв случай безсърдечен човек — но когато Питър пришпори коня си и той се впусна в бесен галоп, в резултат на което момчето излетя над главата му и си счупи ръката, тя загуби ума и дума ѝ остави Натали и Каси да го успокояват и да осигурят нужната медицинска помощ. А когато Лора изведнъж започна отчаяно да

заеква, Натали, а не Ленор, намери терапевт, който помогна на момиченцето. Същото се получи и когато учителката на Бен се оплака от грубото му отношение към момичетата в училище: Натали, а не Ленор, проведе с него нужния дълъг разговор.

Ленор вечно бе в състояние на нервно напрежение. Безпокоеше се за всичко: като се започне с политическата кариера на Гил, мине се през предразположението на Дебора към хроничен фарингит и се завърши с упорития отказ на Бен да пие мляко. Докато Натали се наслаждаваше с радост на нещата, които имаше на разположение в момента, Ленор се тревожеше за нещата, които можеше да няма в бъдеще. Не спираше да си представя или евентуалния провал на Гил на изборите, или внезапен отрицателен обрат в юридическата му практика. Живееше в ужасяващ страх от пожар или ураган, който би могъл да унищожи къщата в Доувър и да ги съсипе.

Тя се самонавиваше до състояние на жестока мигрена, която се превърна в хронично състояние, и прекарваше ден след ден зад спуснатите щори на спалнята си с топла кърпа на чело и строги нареждания никой да не я безпокои. Децата свикнаха с отсъствията ѝ и се приспособиха към тях. Отдавна бяха разбрали, че могат да разчитат напълно на Натали или Каси, които не само се справяха чудесно с всички възможни проблеми, но и ги даряваха с искрена любов. Те привикнаха просто да оценяват присъствието на Ленор — когато беше с тях — и да приемат отсъствията ѝ — когато не беше.

През есента на 1953 година Уайтови сляха различните си интереси, в една голяма корпорация — „Уайт Естейт“. Самолетните линии процъфтяваха, поглъщайки като ненаситни акули по-малките. Джак имаше половин дузина хотели, до един печеливши. Заводът за електроника в Уолтъм се бе разширил и продължаваше да работи с пълна пара, независимо от приключването на войната в Корея.

Каси Мърел научи всичко това не от Ленор или Натали, а от самия Гил Уорън. Когато той беше вкъщи, тя целенасочено се забавяше до късно. Тези вечери бяха рядкост, но те бяха много специални за нея. Постепенно се създаде определен ред. Слагаше децата да спят, изтичваше до вкъщи да целуне Кени за лека нощ, после се връщаше, за да приготви нещо за ядене или пиене за Гил. Той ѝ махаше с ръка да влезе и те разговаряха до късно.

Гил проявяваше изключително голямо търпение към Каси, разговаряше с нея по различни теми: като се започне с напредъка на децата в училище, премине се към неговия напредък в юридическата дейност и се стигне до прогреса на Айзенхауер в Белия дом. Той като че ли се наслаждаваше на тези разговори, отпускате се с удоволствие пред нея: знаеше, че може да разчита на интелигентна реакция, сигурен беше, че няма да предаде доверието му и че споделеното с нея няма да излезе извън прага на кабинета му.

Понякога тя се чувстваше повече като негова съпруга, а не като икономка в къщата му и това доста я объркваше. От една страна, усещаше вина: харесваше Ленор, отнасяше се с разбиране към нервните ѝ кризи и вечни мигрени — жената беше просто крехка физически и психически. От друга страна обаче, у нея назряваше бунт — Ленор предпочиташе да се затваря в стаята далеч от съпруга си, който очевидно имаше нужда от събеседник, и ако търсеше Каси за тази цел — тя нито за миг не си помисли за другата възможност — имаше пълното право на това!

Простичкото удоволствие от присъствието на Гил беше достатъчно да тегли Каси обратно, за да получи повече. Той не само стимулираше ума ѝ по начин, по който Хенри никога не го правеше, но и я караше да се чувства много повече жена, отколкото всеки друг мъж. То беше в очите му — топли, тъмни и пронизателни, в погледа му, който сякаш опипваше бавно лицето, ръцете, гърдите ѝ... Никога не ѝ бе посягал, не бе я докосвал по начин, който би могъл да се нарече неприличен или двусмислен, а тя излизаше от кабинета му с усещането, че е била галена от главата до петите и това чувство я топлеше дни наред.

Обратното, Хенри все по-рядко и по-рядко стигаше до нея. Той бе същият безвреден мъж, за когото се бе омъжила, но те като че ли непрекъснато се отдалечаваха и по разбирания, и по предпочитания. Хенри предпочиташе да прекарва свободните си дни на надбягванията с кучета, а Каси — в ходене на кино, пазаруване или посещения на Музея на изкуствата. Връх на удоволствието за Хенри бе гледане на бейзболен мач по телевизията в някой бар заедно със старите си бруклински приятели, а за Каси нямаше по-голяма наслада от хубавата книга. Хенри настояваше Кени да знае, че той не е Уорън, Каси страстно му внушаваше обратното.

След време Хенри и Каси просто престанаха да се опитват да събират в едно разделените си пътища. Каси би била напълно доволна от създадения нов ред, ако не усещаше обезсърчение и отчаяние у съпруга си. А в началото на общия им път тя се бе заклела пред себе си да му стане добра съпруга! И за да уталожить чувството на вина, предлагаше да излизат заедно поне един или два пъти в месеца. Нещо напълно половинчато и повърхностно, но той като че ли се успокояваше.

Но не само тя търсеше начини за успокояване на нещата: същото се отнасяше и за Джек и Гил, на които често се налагаше да успокояват или да уталожват гнева и разочарованието у жените си. В началото на 1954 година те откриха съвършен начин да откупят още време за себе си от жените си.

Докато вниманието на нацията бе фокусирано в дебатите в парламента за последствията от расовата сегрегация в училищата, двамата мъже насочиха своето към един остров малко настрана от Мейн. Хареса им идеята да осигурят напълно изолирано убежище за семействата си. Харесваше им възможността да притежават собствен частен курорт. Харесаха и мястото: пътуването дотам не бе трудно, но най-примамливото беше, че ако осъществяха идеята си, щяха да могат да откарват семействата си на закътано място през лятото и другите училищни ваканции или празници, докато те щяха да бъдат свободни да прелитат напред-назад, както си поискат.

Речено-сторено: купиха земята, ремонтираха старата викторианска къща, за да стане годна за живот и гордо поканиха семействата си на острова.

Натали и Ленор, които тайно бяха хвърлили око на вила в Бар Харбър, бързо решиха, че притежанието на цял остров е къде-къде по-престижно. Хареса им и самотната къща там: напомняше им замък, заобиколен от гигантски ров, за да държи дрипльовците настрана. А още повече ги очарова идеята да прекарват ваканциите на децата си заедно там: живееха толкова време заедно в пълна хармония — нямаше ли да е прекрасно да живеят дни наред истински заедно в една къща?

Децата, невинни душички, не мислеха за престиж, социален статус или помирявания. Те погледнаха на острова през детските си очи: лабиринт от пътечки за тичане, куп скривалища за криене, обширни пясъчни пространства с много пясък за строеж на замъци,

кални питки и за натъпкване в банския на другия. Те бяха на седмото небе от щастие.

Междувременно Джак и Гил отбелязаха голяма изборна победа, което не бе лошо, тъй като се случваше рядко. Гил реши да се изкачи едно стъпало по-горе и да се кандидатира за щатски сенатор, но срещаше упорита съпротива от страна на титуляря на длъжността. Както можеше да се очаква, Ленор изпадна в паника, към която Гил — също предвидимо не показва никакво търпение.

— Но ти си добре в Камарата!

— Докато завърши този мандат, ще направя шест години там. Многократно съм повтарял, че Камарата за мен е само началото. Време е да се придвижва напред.

— Може би след няколко години...

— Сега, Ленор! Вече съм на четирийсет и две. След няколко години само ще остареея и нищо друго. Стигнах тавана в Камарата. Логично е да направя следващата стъпка.

— А къде ще бъдеш, ако загубиш?

— Няма да загубя.

— Но Доувър има вече много влиятелен сенатор. Уил Крокър е универсално харесван човек. Той няма намерение да се пенсионира и сигурно няма да отстъпи с поклон мястото си. Как ще се справиш с него?

— Чрез дълга и тежка предизборна кампания.

Коего и стана. Единайсет часа преди изборите кампанията на Гил беше неочаквано подпомогната от вестникарска статия, според която Уил Крокър бил приемал подкупи от група строители, които се опитвали да създават лоби в Камарата. Тъй като нямаше достатъчно време да се защити и да отхвърли грозното петно, хвърлено върху името му, Уил Крокър загуби изборите.

Гил зае мястото, но Ленор изстрада много силно победата му. Смяташе, че навременното разкритие за Крокър е прекалено голямо съвпадение и остана със съмненията си, още повече че източникът на съдбовната статия остана неизвестен. Помнеше достатъчно ясно трагедията с баща си, знаеше колко бързо и ненужно може да се смачка един човешки живот и се страхуваше, че един ден и Гил ще увисне откъм губещата страна, независимо от изкусните тъмни маневри, на които се опираше.

Ленор страдаше и защото се чувстваше безпомощна: живееше в предчувствие на падение, което няма да успее да предотврати. Говори с Натали, която, от своя страна, зачекна на няколко пъти въпроса пред Джак, но и Джак беше заслепен от амбициите си като Гил, а и точно толкова самоуверен.

Непрекъснатият тормоз от потискащото чувство на безпомощност, болезненото усещане, че е играчка в ръцете на зла съдба, която не можеше да види, докосне или контролира, достигна трагичен връх в началото на 1955 година. Синът ѝ Бен се разболя. Заболяването започна съвсем невинно с възпалено гърло, но температурата му опасно и бързо се покачи. Семейният лекар посъветва да му дават аспирин и да го държат в леглото, но болестта премина в остри мускулни болки и спазми, а после — във вцепеняване. Бен беше незабавно приет в болница.

Ленор не беше на себе си. Гил прекарваше всяка свободна минута при сина си в болницата. Останалите деца бяха силно изплашени. Стресната, Натали държеше своите настрана от дома на Уорънови, а Каси сънуваше кошмари, в които виждаше Кени болен. А и вестниците наливаха масло в огъня: бяха изпълнени с разкази за епидемията и точни драматични описания на детския паралич, този разкъсващ сърцето бич, който се вихреше из цялата страна.

Бен получи най-добрата медицинска помощ, която парите можеха да купят, но дори и най-доброто не можеше да предотврати трагичните последствия — в случай че останеше жив — или смъртта му...

Бен умря след десетдневна тежка борба за живота му.

Погребението му мина тихо, само в семеен кръг. За пръв път Гил беше само баща, не политик. Стоеше там, пред прясно изкопания гроб, и виждаше тялото на десетгодишния си син, положено първо в нещо като желязна обвивка, а после — още по-ужасяващо! — в малък детски ковчег... Не можеше да се опре на никого в скръбта си: Ленор се беше затворила в свой собствен свят на траур, непристъпен като солидна средновековна крепост.

Дни наред скръбта им се примесваше с ужаса, че няма гаранция дали някое друго от децата им няма да бъде покосено от болестта. Дори когато инкубационният период отмина и първоначалният страх

се поуталожи, пак остана възможността да пипнат заболяването от друг източник, което запази нивото на общата тревога.

Независимо от пронизващите ветрове и внезапни порои, през пролетта на 1955 година островът бе възприет от двете изплашени майки като божи дар. Ленор и Натали отведоха децата там веднага след приключване на училище и престояха с тях цял месец. За пръв път след смъртта на Бен смръзналите се от ужас сърца на двете жени се поотпуснаха. Ленор продължаваше да страда за Бен и лесно изпадаше в тежки депресии, но все пак намираще известна утеха в мисълта, че докато са на острова, децата ѝ са изолирани от света и запазени от чудовищните опасности, които се крият зад всеки ъгъл там. И Натали се чувстваше в по-голяма безопасност тук, а това чувство на сигурност обзе и децата: по-големичките бяха потресени и в шок от смъртта на Бен. Натали прекарваше часове наред с Ник и Лора, които бяха по на тринайсет години, с Марк — тогава на дванайсет, с Питър, чийто десети рожден ден приближаваше, и с осемгодишния Джордан. Разговаряше неуморно с тях поотделно и заедно, опитвайки се да им обясни, че сега Бен е в покой, че в живота има някои скръбни неща, за които трудно може да се намерят обяснения, че детският паралич не се предава генетично, че няма причини да се страхуват от нова предстояща атака на болестта.

Те като че ли реагираха положително на лекциите ѝ — или може би просто времето и разстоянието поотпуснаха ужасените им сърчица. Каквато и да беше причината, те постепенно възстановиха обичайната си дързост и енергичност.

Джак и Гил продължиха стария си начин на живот и децата рядко виждаха лицата им на семейната маса, но този факт тревожеше вече по-слабо и Натали, и Ленор. За тях всеки, който беше в някакъв контакт с външния свят, се бе превърнал в потенциална заплаха. Дори Каси и Сара, които понякога отиваха до Доувър, за да се погрижат за мъжете там, бяха посрещани обратно с известно чувство на напрежение и тревога.

По време на едно такова прескачане до Доувър Каси разбра колко дълбоко бе засегнат Гил от внезапната смърт на сина си. А бе решила, че е превъзмогнал болката си, тъй като се бе отдал на работа си с неподозирани дотогава страсти.

Както обикновено, тази вечер Каси се отби в кабинета му, за да провери няма ли нужда от нещо, преди да се оттегли в стаята си за през нощта. Очакваше да го намери заровен в документи и се изненада, когато не го откри в кабинета му. Подтикната от някакво шесто чувство, тя се изкачи тихо на втория етаж на къщата. Изпод една от вратите се процеждаше светлина, но не от спалнята му, а от стаята на Питър, която той делеше с Бен.

Гил седеше на леглото на Бен с наведена глава и безжизнено отпуснати ръце. Играчките на Бен — влакчета, войници и плюшени кучета — бяха отдавна отстранени и Каси за пръв път усети остро празнотата, останала след тях.

Първата ѝ реакция беше да остави Гил на скръбта му, но сърцето ѝ се свиваше прекалено болезнено от мъка за него, за да може просто да обърне гръб и да се отдалечи. Почука леко на рамката на отворената врата и когато той я погледна със замаян и отдалечен поглед, го попита почти шепнешком:

— Имате ли нужда от нещо? — той се втренчи в нея, после бавно поклати глава. — Може ли да помогна с нещо? — все още втренчен в нея, той пак поклати безмълвно глава. Отчаяно ѝ се искаше да направи нещо за него, силата на скръбта му разкъсваше сърцето ѝ, но не ѝ оставаше нищо друго, освен да зачете желанието му да остане сам. — Ако ви потрябва нещо, аз съм в стаята си.

Облече нощницата си на тъмно и легна на широкото легло, на което спяха с Хенри. Той беше останал на острова и тази нощ Каси разполагаше сама с леглото — истинско облекчение за нея! Обикновено спеше едва ли не на ръба му, за да осигури достатъчно пространство за отпуснатото тяло на съпруга си. Беше се научила да се отдава на фантазии, които топлеха с изкуствения си пламък тялото ѝ... Поради неизвестни причини Хенри не успяваше да го събуди за живот.

Беше напълно будна, когато на вратата се почука. И същото шесто чувство, което я бе отвело в стаята на Бен, сега ѝ прошепна, че Гил беше дошъл при нея. Без дори да погледне през прозореца, за да провери все пак кой е, тя отвори вратата и отстъпи настрана, давайки му път да влезе.

Беше облякъл някакво яке, но то бе разкопчано. Пъхнал беше ръце в джобовете си, а ризата под него бе небрежно разкопчана до средата на гърдите.

Каси затвори вратата, застана мълчаливо до него и го зачака да стори нещо: да проговори — да направи някакво движение... Той стоя така дълго време, вторачен в пода. Тъмната му коса беше разрошена, за пръв път го виждаше небръснат. Изглеждаше смъртно изтощен, притиснат под тежестта на неопикуема умора — не онази, ежедневната, която огъва раменете вечер, а умората от опустошително отчаяние... от непреодолимата тегоба на безизходицата... Каси стоеше до него и се питаше кога ли бе спал за последен път добре, колко от чувствата си бе крил през последните седмици.

Досега Гил бе символ на силата: и светът, и собственото му семейство го възприемаха като кула от стомана. А тази нощ Каси бе свидетел на нещо... различно, но еднакво достойно за възхищение... Не беше стоманена кула. Беше просто човек. И тя неволно благодари на бога, че ѝ бе дал, възможност да надзърне зад външната стоманена обвивка и да осъзнае човешката му същност.

Той бавно и колебливо вдигна глава и я погледна в очите.

— Имам нужда от някого, Каси. Студено ми е... и самотно...

Искаше ѝ се да чуе точно това. Не я беше грижа, че „някой“ можеше да означава всеки: той беше дошъл при нея, нали? И любовта към него, която бе люляла в гърдите си от години, ѝ подсказа какво трябва да стори.

Съблече якето му с внимателни движения, като че ли той бе покрит с рани не само отвътре, но и отвън.

— Ела — прошепна тя и го поведе по късия коридор към спалнята. Той седна на леглото, тя доразкопча ризата му и я хвърли настрана. После го побутна леко да се отпусне върху възглавницата и със същите ласкави, внимателни движения събу обувките, чорапите и панталоните му. Когато остана само по бельо, тя придърпа одеялото, плъзна се до него, притисна главата му към гърдите си и зашепна:

— Аз ще те стопля... Ще направя всичко, от което имаш нужда... Не искам да те гледам такъв... Боли ме...

Той простена задавено, обгърна кръста ѝ и я притисна към себе си. И тя се отпусна в ръцете му, ласкава и топла, преливаща от нежност и любов... предлагаше му цялото време на света, за да дойде на себе си, сгушена в него, изпълнена с желание да се пребори със самотата и скръбта му...

Измина доста време и едва тогава той се раздвижи. Тя нежно галеше гърба му, когато усети първото колебливо трепване на устните му близо до гърдата ѝ. Тя отпусна ръце и почти едновременно с нея и той стори същото, за да осигури по-голяма свобода на устните си.

Горещо, неконтролируемо желание заля сякаш с огнена жарава тялото ѝ. За пръв път след години семеен живот Каси позна искрящата сила на страстта. Поразена, тя се опита да я укроти, но не успя: езикът и устните му галеха зърната ѝ едно след друго през тънката материя на нощницата ѝ, обгърнати от меката музика на тихите ѝ стонове...

Когато ръцете му затърсиха края на нощницата, тя повдигна бедра и му помогна да я изтегли нагоре и да я съблече през главата ѝ. За пръв път лежеше напълно гола пред очите на мъж — Хенри се любеше с нея като превзета стара мома — но тя се гордееше с тялото си, гордееше се, че мъж като Гил я намира привлекателна. И така беше. Почувства го по трепета на ръцете му, от начина, по който покри тялото ѝ със своето и притисна бедра към нейните.

Обзе я желание да го докосне — да го докосва навсякъде — нещо, което никога не бе си разрешавала да върши с Хенри. Но Гил реагира с готовност на желанието ѝ, помогна ѝ да вмъкне ръце под долната му риза, а после и в гащетата му... Тя го докосваше, без да бърза, бавно и нежно, вкусвайки с наслада играта на твърдия мускул под космите, покриващи слабините му... и тялото ѝ трептеше като опъната струна, когато и той я докосваше по същия начин...

Остави го сам да определи темпото, но бедрата ѝ бяха гостоприемно разтворени в очакване, когато той най-сетне се отпусна между тях и се вмъкна със силен тласък в топлата влага между краката ѝ... Проплаквайки тихо, подчинена на огнения гърч на жадното си тяло, тя го задържа топло и страстно вътре в себе си. А после задвижи тяло в унисон с неговите тласъци, разрешавайки му доверчиво и с благодарност да я води към върховете на едно удоволствие, останало непознато за нея досега... И изживя с еднакъв екстаз и неговото освобождаване, и своето... Знаеше защо никога не бе познала тази върховна наслада на тялото: никога не беше обичала Хенри — а и никога нямаше да го обича така, както обичаше Гил...

Той се отпусна задъхано до нея и веднага я притегли в извивката на тялото си. После дишането му се успокои и той заспа. Каси бе далеко от мисълта да се примъкне към обичайното си местенце до

ръба на леглото. Искаше да усеща тялото на Гил до своето — бе така приятно, така успокоително...

Мечтите ѝ се бяха сбъднали до една...

Щастлива и успокоена, Каси задряма, но след няколко часа се събуди. Гил бе издърпал одеялото и с възхищение оглеждаше тялото ѝ. Не усети желание да се покрие, напротив, неуловимата ласка на погледа му я изпълни с радост, а само с няколко докосвания ръцете му запалиха вече познатия огън в тялото ѝ. Желаше го и не я бе грижа дали една порядъчна жена може да си го разреши. Подозираше, че Гил бе изневерявал многократно на Ленор досега, а не знаеше дали ще има желанието и възможността да я потърси отново, така че възнамеряваше да даде и да вземе максималното през тази единствена, безценна нощ...

Стаята се осветяваше само от бледата лунна светлина, отразена от заскрежената зимна трева, но тя бе достатъчна да вижда очите му и да запамети израза им, да огледа тялото му и да запомни очертанията му. По-освободена от всякога, тя го докосваше, изпълнена с благоговение, а когато той пак я облада, оргазмът ѝ бе дори по-силен от първия път.

Този път тя заспа първа и не разбра, че Гил стоя дълго време буден, вгледан в нея. Когато се събуди, беше вече сутрин и стаята бе празна... Тя прие този факт, както и съществуването на Хенри и Кени, на Ленор и децата в Мейн. Облече се, приготви обичайната му закуска, почисти къщата и се отправи към острова.

Следващия месец всички вестници излязоха с големи заглавия за ваксината против детския паралич. Децата на Уайтови и Уорънови заедно с Кени бяха между първите ваксинирани благодарение на връзките на Гил. Тъжно беше, че тя закъсна с няколко месеца за Бен, но след имунизирването на децата двете къщи в Доувър въздъхнаха с облекчение и животът се нормализира, тоест върна се в старото русло. Този път Джордан счупи крак, като скочи от къщичката, построена в стария клонест дъб. А учителката на Питър се оплака, че закачките му в училище се превръщат в проблем. Лора не получи ролята на принцесата на балетния рецитал и направи луда сцена: възстанови се едва когато ѝ обещаха ролята на добрата фея. А Ник растеше така бързо, че Натали се виждаше в чудо и едва смогваше да му осигурява нови дрехи: в седми клас той беше плейбойт на класа.

През юни същата година, малко преди двете семейства да се оттеглят на острова за лятото, Каси получи потвърждение от лекаря си за втора бременност. А скоро след това и на Ленор беше съобщено същото. Каси трябваше да роди през декември, а Ленор — през януари. Дори и да се бе сетила за иронията, скрита зад тези две събития, то тя отстъпваше пред радостта, че в утробата ѝ расте детето на Гил. Не каза нищо на Гил: излишно беше. Никога не споменаха и дума за случилото се през онази студена мартенска нощ — между тях съществуваше мълчаливо споразумение всеки да продължи живота си, както преди.

Каси понасяше добре бременността си, което не я изненада. Вече беше прекарала една и знаеше какво да очаква, а и насладата от мисълта, че носи в себе си частица от Гил, я даряваше с допълнителна сила. Хенри не я глезеше, както по време на първата ѝ бременност, и ако нямаше предвид отчуждеността им от години, Каси сигурно би се притеснила дали не се е добрал някак до истината. Също като Гил, тя нямаше никакво намерение да нарушава установения ред с излишни разкрития. Стигаше ѝ да знае, че двамата с него споделят тяхна собствена, много специална тайна.

Декември пристигна и отмина, а Каси не роди. За разлика от другите, които нетърпеливо очакваха новината, тя бе спокойна и уверена в себе си. Бебето, момиченце, се роди на осми януари, раждането мина бързо и безпроблемно. Детето бе съвършено оформено и красиво. И Хенри, Господ да го благослови, отнесе всичките похвали.

Той обаче не се привърза към това дете така, както бе към Кени. Не се натискаше да я люлее, когато плачеше, не бързаше да ѝ сменя пелените, не настояваше да я къпе, когато Каси се връщаше вечер, изтощена от работа. Но тя не се оплакваше, защото не искаше Хенри да докосва бебето. Катя принадлежеше само на нея. И на Гил.

Емили Уорън се роди три седмици след Катя и Гил отново нае допълнителна прислужница, за да облекчи работата на Каси. Освен това повиши заплатите на Мърелови и направи още нещо, което Каси прецени като изключително мило и много умно. Когато и последният сняг от именията в Доувър се стопи, той се погрижи Кени да получи нов велосипед като тези на собствените му деца — Гил нарече новите

придобивки „награди за момчетата и момичетата, приели новородените си сестрички с толкова радост“.

Това беше първият от многото подобни спонтанни и неочаквани жестове; те естествено включиха и Катя, когато порасна достатъчно, за да може да се възползва от тях. Тези жестове подчертаваха без излишни приказки, че децата на Каси трябва да бъдат считани за равни на неговите деца. Независимо от доброто намерение зад тях обаче, точно те станаха причина за непредвидена от Гил враждебна реакция...

Първо — Хенри. Той работеше за Гил като шофьор, когато се налагаше, вършеше тежката работа по къщата, контролираше градинаря и коняря. Беше човек със семейство, но се чувстваше като кастриран в сянката на Гил и неговото великодушие. Настояваше пред Каси той да купува за децата нещата, от които имат нужда, а когато тя се опитваше да му обясни, че за Гил е удоволствие да ги дарява понякога с това или онова, Хенри изтъкваше раздражено, че удоволствията на Гил не са удоволствия и за него. Беше възмутен и засегнат. Каси никога повече не повдигна този въпрос.

А после идваше и Ленор. Външно се държеше неизменно еднакво с Каси, но от време на време тук и там ставаха някои малки неща, които вляха подозрение в душата на Каси. Ленор като че ли знаеше или се сецаше за истината около Катя. Невъзможно беше да го е научила от Гил, между Катя и него нямаше фрапираща прилика: Катя имаше нейните светли коси, а лицето ѝ все още имаше характерната бебешка пухкавост и нямаше как да се каже на кого точно прилича. Вероятно нежността, с която Гил се отнасяше към Катя, се бе сторила подозрителна на Ленор и тя си бе направила някои изводи. Гил виждаше Катя не по-често от собствените си деца, а тях той виждаше прекалено рядко и Ленор негодуваше с право. Но когато все пак я виждаше, даряваше я неизменно с нежни усмивки и внимание.

Ленор дори избягваше да поглежда Катя. Когато двете момиченца играеха заедно, което се случваше често — в края на краищата бяха връстнички — вниманието на Ленор бе съсредоточено единствено върху Емили. Държеше се така, като че ли се опитваше да си внуши, че Катя не съществува. Трудно ѝ се удаваше, тъй като Катя беше обичливо, слънчево дете и всички други я обожаваха.

Понякога Ленор изпращаше Лора или Дебора да разходят Емили с количката и Катя оставаше сама в детската стая. Каси забелязваше тези дребни нещица, но мълчеше — защо да създава излишно напрежение? Не желаше Гил да разбере за отношението на жена му към Катя. Вярваше, че ако управлява гладко и безпроблемно домакинството му, той ще продължи да полага грижи децата ѝ да ползват всички възможни предимства в живота. Това беше бъдещето, което желаше за тях.

И мислите на Ленор бяха отправени към бъдещето, но в много по-практичен план. Участва активно в предизборните кампании на Гил през 1958 и 1960 години и компенсирала усилията си, като инвестира в дрехи, скъпоценности и кожени палта. Харесваше ѝ уважението, с което бе посрещана на обществени места, но бе уморена от колебанията в политическия живот, вечното събиране на средства за това или онова, непрекъснатото безпокойство. Когато в края на 1961 Гил ѝ съобщи, че следващата година възнамерява да се кандидатира за Конгреса на Съединените щати, Ленор измъкна асото от ръкава си и го хвърли на масата.

— Камарата на представителите ще бъде следващата стъпка — поклати тя глава.

— Имам влияние тук, имам и подкрепата. Кампанията ще бъде по-трудна предвид на обхвата ѝ, но не виждам никакъв проблем.

Тя пак кимна с изненадващо спокоен израз на лицето.

— И разходите ще бъдат по-големи. Лора е в колеж; след две години и Питър ще отиде да следва. Ако отидеш в Ню Йорк, ще трябва да се откажеш от юридическата си практика тук — един конгресмен е много зает човек. Ще печелиш по-малко. Можем ли да си го позволим?

— Колко пъти още трябва да повтарям да не се безпокоиш за пари? — изкрещя той, загубил самообладание. В момента не можеше да каже кое го бе вбесило повече: дали необичайното за нея спокойствие, или съмнението ѝ в способностите му да осигури приличен стандарт за семейството си. — Работих като луд в офиса си години наред и съм направил инвестиции, които утроиха стойността си! Исусе, Ленор, та ние сме милионери! Защо не можеш да го разбереш?

— Милионери? Прекрасно. В такъв случай кандидатирай се за Конгреса или за каквото искаш друго — тя изправи гръбнак. — Но при

няколко условия.

— Условия? — заръмжа той. — Какви ги дрънкаш? Ние сме семейство! Няма условия между съпруг и съпруга!

— Ще има, ако искаш моята подкрепа в предизборната кампания.

Гил не я искаше, но се нуждаеше от нея. Тя бе част от имиджа му на политик: грациозната и достойна съпруга, предана (поне на вид) на съпруга си. На четирийсет и една, тя все още беше поразително привлекателна жена. На четирийсет и девет, той беше забележително представителен мъж. Гил искрено вярваше, че заедно са толкова впечатляваща двойка, колкото Джон и Жаклин Кенеди, които бяха в Белия дом от януари.

Харесваше му идеята за рицарите около кръглата маса в Камелот, както бяха започнали да наричат администрацията на Джон Кенеди — искаше да е част от нея. Да, имаше нужда от Ленор — за нещастие.

— Какви условия? — омекна той, но в гласа му звучеше възмущение.

— Първо, няма да се преместя във Вашингтон. Предпочитам да живея тук и искам децата ми да останат тук. Ти можеш да купиш къща във Вашингтон...

— И да поддържам две къщи?!

— Вече поддържаш две къщи — тази и къщата на острова — преди три години бяха построили заедно с Уайтови нова къща там на мястото на старата. — Ако наистина сме милионери, какво значение има дали ще поддържаш две или три къщи? Децата и аз ще идваме от време на време там, но тази къща тук ще е основният ни дом. Когато имаш нужда от моето присъствие при някои важни обществени ангажименти, ще летя до Вашингтон и ще бъда с теб.

Не бе планирал точно така нещата, но сега му хрумна, че няма да е чак толкова лошо, ако приеме изискванията ѝ. От една страна, ще има свободата да живее според разбиранията си, без да се налага непрекъснато да изсмуква извинения от пръстите си и да дава неприятни обяснения за всяко отсъствие или закъснение. А, от друга, тя ще бъде на разположение, когато бъде нужно.

— Добре — заяви той. — Съгласен съм.

— Хубаво. Второ, искам да правиш редовни инвестиции в ценни книжа и спестовни бонове на мое име и на името на всяко от децата.

Това не му хареса:

— За какъв дявол? Ако нещо се случи с мен, вие наследявате всичко.

— Искам да имаме авоари на нашите имена — уморила се беше непрекъснато да се страхува, че Гил ще бъде въввлечен в нещо позорно или че ще бъде съден и накрая ще изгуби всичко. Тогава тя и децата няма да има какво да наследят и историята на детството ѝ ще се повтори. — Което ми напомня за следващата точка от списъка. Искам тази къща да бъде прехвърлена на мен.

Той изпусна бавно задържания въздух и се опита да постави под контрол гнева си.

— За бога, Ленор, това е нелепо!

— Не смятам така. Искам го.

— Защо?

— Ще се чувствам в по-голяма безопасност.

— В безопасност от какво?

Тя сви рамене.

— Човек никога не знае. Всъщност къде е проблемът? Каза преди малко, че ако нещо се случи с теб, ние ще те наследим. Не разбирам защо не ни спестиш данък наследство и просто не прехвърлиш всичко на наше име още отсега.

— Защото не искам! — извика той, после понижи глас: — Защото чувам тук нещо, което не ми харесва.

— Чудесно! Защото аз пък гледам нещо, което не ми харесва, вече от пет дълги години!

— Какво имаш предвид? — запита той строго, но гласът му трепна.

— Имам предвид Катя Мърел.

Гил моментално пребледня и Ленор се възползва от шока му.

— Нима смяташе, че няма да разбере? Мислеше, че не знам? Можеше и да не разбере, ако не се умилкваше така около нея и не я глезеше по този начин. Не е обичайно за теб, Гил. Никога не си го вършил с нашите деца.

Гил дори не се опита да се измъкне с блъфиране. Ленор беше прекалено проникателна, а в момента — твърде опасна. Ако отречеше бащинството си на Катя, Ленор би могла да се обърне към пресата и да предизвика достатъчно раздвижване на духовете, за да провали политическата му кариера.

— Какво става с теб, Гил? — подигра го тя. — Няма ли да отвърнеш с някое безупречно възражение?

— Аз не се умилквам на никого — отговорът не беше съвсем безупречен, но в момента не се сети за нищо друго.

— Прекрасно. Приемам за възможно „умилквам“ да е прекалено силна дума. Но начинът, по който я гледаш... Повече от ясно е, че между вас има нещо особено.

— Една нощ, Ленор. Нищо повече. Една нощ след смъртта на Бен. Бях тук сам. Имах нужда от помощ.

— И я получи. Тя те обича от години. Знаеш го, нали?

— Каси Мърел е икономката ни. Върши работата си добре и е като втора майка на децата ни. Ако любовта ѝ към мен увеличава тази към децата ни, къде е грешката? Нямам намерение да я уволнявам, Ленор. Никога няма да я уволня — заради децата ни.

Ленор бе обмислила и тази възможност.

— Не искам да я уволняваш. Тя е жизненонеобходима част от домакинството ни. И ако искаш, можеш да отиваш при нея, когато пожелаеш — ако успееш да изолираш някак Хенри. Между другото какво е неговото отношение към момиченцето?

— Предполагам, че не знае.

— Както смяташе, че и аз не зная? Не ни подценявай, Гил. Не сме чак толкова глупави, колкото на теб ти се иска.

— Никога не съм те мислил за глупава.

— А какво мислеше за мен?

Гил не харесваше, позицията на отбрана, която бе приел по принуда, и не пропусна шанса да мине в атака.

— Откровено казано — започна той, възвръщайки увереността си с всяка дума, — смятах, тоест смятам, че ти изтегли джакпота, когато попадна на мен. Ти беше едно голямо нищо, Ленор. О, да, хубава беше и все още си, но тогава живееше с майка си в нищожен апартамент в очакване да хванеш подходящата риба. Аз бях ключът към бъдещето ти. В мен ти намери пари и мощ. От момента на женитбата ни живееш в охолство — дори и през войната. И качеството на живота ти се подобряваше с всяка измината година. Имаш известно и почитано име...

— Име, внушаващо страх.

— Уважение. Имаш богато мебелирана къща и частен остров в Мейн. Имаш кола, най-добрите дрехи, които могат да се купят с пари, скъпоценности, кожени палта — и не си въобразявай, че не разбрах тайната ти мисъл зад тези разточителни покупки на скъпоценности и кожени палта. Трупаше още сигурност, нали? По дяволите! Та с тях само би могла да се издържаш с години, ако нещо се случи с мен.

— Заслужих ги с личните си усилия! — отвърна тя гневно. — Стоях до теб с часове и се усмихвах, докато лицето ми се вдърви! Заради теб бях любезна към най-големите досадници в света! Не се противопоставих на манията ти да правиш кариера в политиката, въпреки че от самото начало усещах по какъв тънък лед си поел! Престояла съм безброй нощи в пълна самота тук, докато ти се занимаваше с нещо по-приятно, и отглеждах децата ти!

Гил би могъл да оспори последното, но имаше по-важни неща за изясняване.

— Защо поставяш този въпрос точно сега, Ленор? За какъв дявол изчака досега, след като знаеш за Катя толкова отдавна?

— Следвам твоите уроци, Гил. Забрави ли мотото си? „Не се вбесявай. Връщай си в удобно време.“ Спомняш ли си Доналд Уитком? Един ден те нападна пред цялата Камара. Тогава заяви, че ще му го върнеш след време — и го направи. Струва ми се да приемеш клиент, който искаше парите му, и ти спечели делото. Трябваше ти три години, за да му го върнеш. Изчака търпеливо удобния случай и го нападна като змия от засада. И аз направих същото. Задържах нещата досега, защото сега е моментът, когато мога да извлека максимална полза от произхода на Катя Мърел.

— Господи, колко си груба и жестока!

— Също като теб. Наблюдавах те отблизо години наред.

Само слепият нямаше да разбере колко ефективни са грубостта и жестокостта! Гил присви очи.

— Кой още знае за Катя?

— От мен? Никой.

— А Натали?

— Няма да се изненадам, ако и тя знае — нито е сляпа, нито е глупава. Но не и от мен.

Гил пое дълбоко въздух.

— Много мъдро от твоя страна, защото обратното би било в нарушение на едно от моите условия.

— Условия за какво?

— За да приема твоите. Ако си развила вкус към грубата игра, ще играем грубо. Ще се пазарим. Давам ти, каквото ти искаш — ценни книжа, спестовни бонове, нотариалния акт за къщата — в замяна на две неща — вдигна пръст. — Първо, не смей да споменаваш и дума за подозренията си на когото и да било. Ще поемеш ангажимента да не загатваш и дума на Хенри, Каси, Катя или на когото и да било друг от нашето семейство или на Уайтови, или на познатите ни, близки и далечни — или дори на слепеца, който продава моливи на ъгъла на „Тремънт“ и парка! И второ — той вдигна още един пръст, — настоявам да се държиш с Катя — и Каси — с уважение. Никой никога няма да научи, че Катя Мърел всъщност е Уорън, но аз възнамерявам да ѝ дам всички възможни шансове в живота. Искам да бъде приета като равностойна в това семейство. Искам да върши нещата, които вършат децата ни, и да го вършат заедно! И искам да расте с увереността, че има потенциала на другите деца, защото тя наистина го има, Ленор! Майка ѝ е интелигентна жена. Сигурен съм, че Катя ще успее в живота.

Колкото и да ѝ беше неприятно, Ленор трябваше да признае пред себе си, че инициативата бе успешно измъкната от ръцете ѝ: май беше изгубила едно състезание, в което бе сигурна, че ще победи... „Но аз победих!“ — каза си тя. Най-сетне имаше финансовата сигурност, която винаги бе желала. И все пак струваше ѝ известно усилие да вдигне брадичка и да погледне съпруга си в очите.

— Да считам ли, че сме сключили сделка?

— Ще изпълниш ли условията ми?

— Ако ти изпълниш моите.

— О, да, ще го направя. Но чуй ме, Ленор, ако разбере, че не си съдържала думата си, ще загубиш всичко. Джак знае за Катя, ще го осведомя и за сделката ни. В завещанието ми ще има уговорка, според която, ако ти си престъпила желанията ми по отношение на един много личен въпрос, за който е осведомен само Джак, всичко, оставено на теб, автоматично преминава към Катя Мърел. Не искаш да става така, нали?

— Знаеш, че не го искам — отвърна тя, изпълнена с нещо много близо до омраза към мъжа пред себе си.

— В такъв случай да считам ли, че сме сключили сделка?

— Да. Сключихме сделка.

Ленор изпълняваше стриктно задълженията си по сделката, докато траеше предизборната му кампания, беше плътно до него и по-късно във Вашингтон, където издържа дългите дни и нощи на борбата за гласове, а после — и безкрайния ден и нощ на изборите. А когато Гил бе заклет като редовно избран член на Камарата на представителите на Съединените щати, тя беше в галерията заедно с другите съпруги, гордо усмихната. Светът остана с впечатлението, че това е най-щастливият ден в живота ѝ.

На приема след това тя пи повече, отколкото беше нужно, а през следващите месеци постепенно установи, че една добра дажба уиски, скоч или бърбън — не беше придирчива по въпроса — ѝ помагаше да се справи с нетърпимата досада на живота ѝ като съпруга на политик. Понасяше добре погълнатия алкохол, а тревожните погледи, които Гил ѝ хвърляше от време на време, ѝ доставяха допълнително удоволствие. Нямаше опасност да изложи себе си — или него. Разбира се, Гил не го знаеше и тя се наслаждаваше на властта си над него в тези моменти, колкото и перверзна да беше тя.

Оказа се, че не само Ленор има проблеми с алкохола. Хенри придоби навика да се застоява все повече и повече в любимия си бруклинския бар. Когато Гил беше във Вашингтон — а това ставаше три седмици от всеки четири, с изключение на периодите, когато Конгресът прекъсваше работата си — услугите на Хенри като шофьор не бяха нужни. Той беше пренасочен към работа по къщата и всичко би било наред, ако присъствието му там не му изглеждаше излишно, а ангажиментите — скалпени. Нямаше кой знае колко ангажименти. Специализираната работа — поддръжката на земите около къщата, дърводелските услуги, основното почистване — се извършваше от специализирани екипи, които не се нуждаеха от неговите съвети и контрол. И Хенри се чувстваше излишен. Знаеше много добре, че го държат само заради Каси.

Каси — съпругата му. Жената, чиято обич към него бе изкуствена като работата му. Дори децата му сякаш нямаха нужда от ласките му: те бяха на училище по цял ден, а когато се връщаха, играеха с децата

на Уорънови или пишеха домашните си. Липсваха му онези златни дни, когато двамата с Кени вършеха толкова много неща заедно. Колкото до Катя... е, Катя никога не е била негова дори и в най-широкия смисъл на думата. Тя принадлежеше на майка си и на Уорънови. Не и на него.

И той потърси утеха в алкохола. Една нощ на път за вкъщи удари колата в някакво дърво и Каси го строи в три редици за недомислието му. Спеше до късно сутрин, но това не й правеше впечатление, защото по това време обикновено беше заета в голямата къща, където или винаги имаше нещо за вършене, или някой имаше нужда от нея. Тя отказваше да държи алкохол в дома им и той навикна да се обслужва от винаги добре заредения бар на Уорънови. Дори и Каси да бе разбрала за подвизите му там, тя никога не каза нито дума. Не се чу дума и от Ленор...

Заиграването на Хенри около бара не бе нищо повече от една тъжна игра: той знаеше, че и да го хванат на местопрестъплението, никога нямаше да го уволнят: съпругата му имаше вътрешна връзка с господаря на къщата... И той продължи малката си игра.

Тя завърши една дъждовна нощ през 1965 година, когато Хенри има нещастieto да се заклатушка пиянски пред някаква кола на улица „Бийкън“ в същото време, когато отсреща идваше тролей. Официално случаят бе оповестен като „пътно произшествие с трагичен край“, но Каси Мърел подозираше, че има нещо много повече зад случилото се... Изглежда, беше й писано вечно да се чувства виновна: виновна, че не е загинала заедно със семейството си през войната... че бе докарала Хенри до самоубийство... че продължаваше да обича Гил...

Кени и Катя бяха единственото й спасение: в тях тя виждаше шанс да изкупи греховете си...

12.

Кавано напусна Ню Йорк сутринта след втората среща с Катя, но седмица по-късно се върна, за да се срещне и с Джордан. Предварително беше уредил срещата по телефона не само защото искаше да е сигурен, че ще го заvari в града, но и защото предпочиташе да се срещнат в офиса му: надяваше се да извлече допълнителна информация за собственика му от него.

Офисът се намираше на деветия етаж на Парк Авеню и представляше Джордан Уайт като изненадващо непретенциозен човек. Беше добре обзаведен апартамент върху една четвърт от етажа, но без пищната показност, очаквана от Кавано. Мебелиран бе в приятна смесица от висококачествено светло дърво и кожа с приглушени цветове. По масичките за сервиране на кафе нямаше лъскави дрънкулки, липсваха гравирани табелки по стените и блондинки с надарени бюстове зад пишещи машини. Тук-там някое и друго странно произведение на изкуството върху стените привличаше погледа на посетителя с ярките си цветове.

Джордан поздрави лично Кавано още на рецепцията и го поведе по коридора към кабинета си.

— Извинявайте за бъркотията тук — той посочи чертежите върху бюрото си с краища, притиснати с най-разнообразни предмети: като се започне от кутийка с кламери и се завърши с касетофончето към телефона. — Неукротими са: непрекъснато се навиват! Нали няма да имате нищо против, ако останат безмълвни свидетели на разговора ни?

Кавано кимна с усмивка и огледа внимателно стаята. Тя се различаваше от другите помещения само с полиците с книги от пода до тавана и закачените по стените картини — всъщност снимки. Семейни снимки. Цяла стена семейни снимки, поставени в еднакви рамки. Внушаваха идеята, че Джордан Уайт е човек, силно привързан към семейството по принцип. Кавано се приближи, привидно да ги разгледа по-отблизо, и забеляза тънкия слой прах върху всяка рамка.

Коего зачеркваше вероятността целта на изложението да е създаване на фалшив имидж.

— Тези снимки обхващат доста голям период от време — отбеляза Кавано, вгледан в лицата на Уайтови и Уорънови, снимани по различни поводи и време. Имаше доста снимки на Катя Мърел.

Джордан се бе облегнал на бюрото си със скръстени пред гърдите ръце и кръстосани крака. Облечен беше с риза, връзка и посмачкани панталони.

— Преди ги държах на шкафа, но стана много претрупано и когато се преместих тук, поръчах да ги поставят в рамки. В склада имам резервни рамки: веднага слагам всяка нова снимка в рамка и я закачам на стената.

Кавано се обърна и Джордан го покани с жест да седне на тапициран с кожа фотьойл и едва когато той се настани там, Джордан отпусна дългото си тяло във втория фотьойл в стаята.

— Какво става с разследването?

— Не върви така добре, както ми се иска. Заради това съм тук. Разговаряхме с всеки един от хората, поддържали някакви връзки с Марк и Дебора, но безрезултатно. По едно време бяхме съсредоточили вниманието си върху един от тях, но той представи двама свидетели, които му осигуриха желязно алиби — бил е в Рено в нощта на убийството.

— Възможно ли е да лъжат?

— Свидетелите — да, но той представи и квитанции от хотела и станцията за зареждане с газ там. Те не лъжат.

— Така е...

— Разбрахме, че Марк не е търгувал с наркотици.

— Сигурен ли сте? — запита Джордан скептично, но вътрешно въздъхна с облекчение.

— Купувал е, дрогирал се е от време на време, предлагал го е на купоните си заедно с алкохола и пържените картофки, но не е търгувал с него.

— Слава богу поне за това.

Кавано понижи глас:

— Не ми казахте за детската порнография...

— Вярно — Джордан не трепна — очакваше този въпрос.

— Защо?

— Катя не ви ли каза?

— Каза го, но искам да го чуя и от вас.

Преди да го погледне, Джордан хвърли безпомощен поглед към стената със снимките.

— Не мислете, че се гордея с „подвизите“ на брат си в тази област... Живеех с надеждата, че може би — кой знае? — няма да го разкриете. Все още се надявам, че никога няма да се наложи родителите ми да... да разберат.

— Катя трябва да ви е казала за предстоящия арест.

— Да.

— Знаехте ли за обвиненията срещу него, преди тя да ви информира?

— Не.

— А Марк знаеше ли?

— Не. Или е знаел, но не ми го е казал. Уверяваше ме, че е напълно осигурен от страна на полицията.

— И вие му повярвахте.

— Той си вярваше.

— А вие оставихте нещата просто ей така.

Джордан усети, че настръхва, но успя да потисне гнева си.

— Ако подхвърляте, че за мен всичко е наред, щом той е в безопасност, грешите. Направих му луд скандал.

Кавано кръстоса крака.

— Кога?

— Три седмици преди смъртта му. Имах работа в Лос Анжелис и се отбих да го видя.

— И едва тогава разбрахте какви ги върши?

— Да.

— И се скарахте.

— Точно така. Не гледам лековато на този тип неща, Кавано. Ако Марк бе някой непознат, бих се отвратил. Но ставаше въпрос за брат ми и този факт ме накара да ударя тавана...

— Срецнахте ли се след тази разправия?

— Същата вечер го заведох на вечеря. Смятах, че ще съумея да влея разум в главата му.

— Но се провалихте.

— И то катастрофално — мускулът на скулата му затрептя в нервен тик. — Пак се скарахме. Марк излезе демонстративно от ресторанта.

— Къде беше Дебора?

— С нас.

— Каква беше реакцията ѝ?

— Излезе с Марк.

— Но какво беше отношението ѝ към порнофилмите на съпруга ѝ?

— Предполагам, че се е приспособила някак, приела ги е до някаква степен може би — не знам. Не мога да кажа как се е чувствала вътрешно. Почти не се намеси в скандала между нас. Винаги се е подчинявала и съобразявала с Марк.

Отговорът му съвпаднаше с всичко, научено досега за тази жена от Кавано.

— Срецнахте ли се пак с Марк след това?

— Искате да кажете дали съм го виждал в периода между скандала тази вечер и смъртта му?

— Правилно.

— Не.

— Не се срещнахте, когато той е дошъл в Бостън последния път? Знаем, че двамата са били в града два дни преди убийството.

— Бях тук тогава. Не съм го виждал.

„Има алиби — отбеляза веднага мислено Кавано. — Но как стои въпросът с евентуално съучастничество?“

— Някакво доказателство, че наистина сте били тук?

Джордан сякаш внезапно се вцепени. Изправи се неволно във фотьойла и очите му се превърнаха в парченца лед.

— Опитвате се да подхвърлите нещо?

— Опитвам се да изключа нещо.

— Питате ме къде съм бил по време на убийството. Подозирате ли ме?

— Опитвам се да изключа нещо — повтори спокойно Кавано.

Но Джордан с огромно усилие на волята успя да се пребори с бурята от неверие, погнуса и заслепяващата пелена на гнева.

— Наистина ли смятате, че съм в състояние да убия собствения си брат и снаха?

— Не. Просто си върша работата, като оглеждам всички възможности и ги елиминирам една по една. Ако Марк беше останал жив и беше подведен под отговорност за гнусотиите си, нещата щяха да рефлектират болезнено и върху двете семейства. Смъртта му ви спести този удар.

Джордан скочи на крака и закрачи нервно из офиса.

— Смъртта му ни спести всичко това? Вие сте голяма работа, Кавано! Решаваме да лишим двама души от живот, за да си спестим малко неудобство, така ли? — обърна се, побеснял от гняв, към детектива. — Човече, вие не се чувате какво говорите! Имате ли някаква най-елементарна представа каква неописуема болка ни причини смъртта на брат ми и Дебора? Имате ли представа как се чувства човек, когато мисли, че двама души, негова собствена кръв и плът, са били жестоко убити? Двама интелигентни млади хора... всеки от тях загърнал в душата си топлинка за тебе, съзиждана през безбройните дни, прекарани заедно? И ние изведнъж решаваме да ги очистим — той щракна с пръсти, — просто ей така? Не, нямате представа. Защото ако я имахте, никога не бихте подхвърлили чудовищната идея, че печелим от смъртта им. Къде се намирате вие? Какво смятате, че сме — чудовища?

— Само си върша работата, Уайт.

— Прекрасно! Аз пък върша моята като член на моето семейство, като ви заявявам, че сте поели в напълно погрешна посока! Напълно погрешна!

— Добре. Успокойте се. Искрах само да пробвам как стоят нещата при вас.

— Мили боже... — Джордан хвърли смръщен поглед към тавана, после наведе глава и пое дълбоко дъх. Когато заговори след няколко секунди, гласът му звучеше по-спокойно. Е, не съвсем наперено, но по-спокойно, въпреки че пак се появи нервният му тик. — Защо не опитате нещо друго с мен? Нещо свястно този път? — вслуша се в собствените си думи и поклати глава. — Добре. Прав сте. Знам, че само си вършите работата, но повярвайте ми, хвърляте усилията си на вятъра — хрумна му нещо и пак заизпуска искри. — По дяволите! Да не тръгнете да искате и от другите обяснения къде са били тази нощ? Те ще пощурят като мен! Как смееете да допуснете дори мисълта, че някой от нас ще нарани преднамерено Марк и Дебора?

— Не знам. Все още търсим други улики.

— Господи, Кавано. Стойте настрана от тях. Всички вече достатъчно изстрадаха смъртта им. Сестра ми Ан не може да се успокои, че не е заела пари на Марк, когато я е помолил за заем. Брат ми Ник, който бе най-близък с Марк в детството ни — разделя ги само година — се яде, че не е успял да предвиди трагедията и да я предотврати... Голямата сестра на Дебора е в тежка житейска криза, отключена от смъртта ѝ. Бедната Емили не слиза от сцената, преуморява се целенасочено, само и само да не мисли за двойната смърт в семействата ни — той пое бързо дъх. — А колкото до родителите ми и Гил и Ленор... Те не са същите от онзи ужасен ден. Сърцата им са разбити и кръв тече от раните им. Не втривайте сол в тях, Кавано!

Детективът бе искрено трогнат от страстната му молба. Повтаряше си, че е глупак, но повярва на всяка негова дума.

— Нямам намерение да насоча пръст към някого, освен ако имам неопровержими доказателства — произнесено с друг тон, това изречение би прозвучало оправдателно, но в тона на Кавано трептеше тъга.

Джордан малко се поуспокои.

— Няма да намерите такива. Гарантирам ви го. Каквото и да мислите за нас, бъдете сигурен, че не сме убийци.

— А какво ще кажете за Питър Уорън?

— Питър не е убиец!

— Но не споменахте как е приел смъртта на Марк и Дебора.

Джордан се пребори с мигновеното желание да съчини набързо сърцераздирателна история за безгранична скръб.

Досега бе говорил само истината, инстинктът му го съветваше да следва тая линия.

— Питър бе зашеметен като всички останали. Но той се справи с шока много по-ефикасно от другите — Джордан се отпусна на фотьойла и подпря лакти на коленете си. — Обичам го като брат и ценя високо способностите му като адвокат. Давам си сметка обаче, че Питър е концентриран преди всичко в себе си: той е като... като ядка в орехова черупка. Обича да бъде център на внимание и всяка поява в съда за него е наслада: тогава очите на съдебните заседатели (а и на всички присъстващи) са приковани в него. Заради това иска да бъде

съдия. Но давам ви честната си дума — той бавно заклати глава, — че няма начин Питър да е вдигнал дори пръст срещу Дебора и Марк. И той ги обичаше, а освен това се бе научил да внимава със закона. Няма начин да стори нещо, с което да постави под въпрос бъдещето си. Освен това — добави с крива усмивка — Питър мрази вида на кръвта. Умираще си от ужас. Когато като деца някой от нас се нараняваше, Питър винаги бе на границата на припадъка. Не се уморявахме да му се подиграваме. Научи се да тича в обратна посока при първата капка на нещо с цвета на кръвта. Вероятно прилича на майка си — не знам. Но знам, че е отказвал особено кървави дела. Само ние от двете семейства знаем истинската причина за отказите му — пое дъх, после го издиша шумно. — Прави ли впечатление на човек, който би могъл хладнокръвно да застреля зет си и сестра си в главите?

— Не. Но един скандал, свързващ името на Марк с детска порнография, би могъл да изложи на опасност шансовете му да стане съдия.

— Сериозно ли говорите, Кавано? Наистина ли смятате, че ще се търси отговорност от Питър за незаконните деяния на Марк? О, хайде. Да, ще има неприятни статии в пресата, меко казано, и знам, че ще ни боли много. Но няма действително смятате, че те ще увредят на шансовете ни сега и в бъдеще? — той поклати бързо и уверено глава. — Не вярвам.

Кавано трябваше да се съгласи с него, макар и с неохота. Уайтови и Уорънови притежаваха власт. Те можеха да поемат един скандал и дори да го обърнат в тяхна полза, въпреки че как щяха да го сторят точно с този — бе извън силата на въображението му. Но трябваше да признае, че Джордан разсъждава логично.

— Добре — заяви той. — Това изключва Питър от играта.

— Това изключва всички нас! Залагам цялото си бъдеще, че нито един от Уайтови или Уорънови не е способен да убие!

— Допускахте ли, че Марк е способен да се занимава с детска порнография? — запита Кавано.

Но Джордан бе готов с отговора си.

— Марк беше различен — изтъкна веднага той. — Неразбираем и непредсказуем. Чули сте го от Катя — сега го чувате и от мен — замълча и го погледна замислено. — Между другото какво ще кажете за нея?

— Като евентуален убиец? — заяде се Кавано, но потрепването на устните му го издаде.

— Като човек — отговори Джордан и погледът му се смекчи.

— Интересна личност — красива, открита, сърдечна — изненадан съм, че още не се е появил някой да я сграбчи за себе си.

— И аз също — въздъхна неволно Джордан, шашнат за миг от последната мисъл на Кавано.

— Тогава защо не го сторите?

— Какво?

— Защо не я сграбчите за себе си? Близостта между вас двамата е очевадна, а и не сте роднини. Тя определено държи на вас, и то много. С впечатление съм, че чувството е взаимно — или греша?

— Не играйте, Кавано. Разбрахте го още при първия ни разговор — напомни му Джордан сухо.

— Но след това се срещнах с нея и съм наясно колко силно може да се увлече всеки мъж в нея.

— А вие?

— Какво аз? Аз съм само ченге, което задава не особено приятни въпроси — не спомена за допълнителната среща вечерта — усети, че Джордан не знае за нея.

— Майната ви! — отвърна Джордан тихо. — Ние сме първо мъже, всичко останало — подробности. Омая ли ви?

— В известен смисъл — да.

— Тя ми каза, че вече имате приятелка.

— Всичко ли ви каза?

— Разказа ми доста неща. Вие сте я впечатлили.

— Това притесни ли ви?

— Преди малко не казахте ли, че сте само едно ченге? А говорите повече като психоаналитик.

— Всяко добро ченге трябва да бъде и психолог. Въпросът ми беше: това притесни ли ви?

— Не и от факта, че сте ченге. Не се ловя за професиите.

— От факта, че съм мъж. Или, другояче казано, дразните ли се или не от съперничество за Катя?

— Доколкото разбрах, вие вече си имате някого.

— Не заобикаляйте въпроса, Джордан.

— Три пъти майната ви! Не го заобикалям! — изкрещя внезапно Джордан. — Изобщо не си правете илюзии, че ще ви разреши да търчите след Катя! А ако я хванете и почти веднага изоставите заради жената, която вече имате вкъщи?

— Искате ли я?

— Разбира се, че я искам! — зарева Джордан. После дойде на себе си, наведе глава и заразтрива смутено тила си. Погледна го и се усмихна стеснително. — Трябва да сте психоаналитик. Умеете да го правите.

— Не. Харесва ми да съм ченге. И харесвам жената, която ме чака сега вкъщи. Няма опасност за Катя от моя страна. Но внимавайте: по-добре предприемете нещо по отношение на нея, преди някой друг да го е сторил. Търпението на жената не е безкрайно — дори и когато е влюбена.

Кое то даде материал за размисъл и на двамата...

Кавано обаче нямаше много време за размисъл през следващите дни. Едва се бе върнал в Бостън, когато Райън неочаквано го извика в офиса си.

— Е? Някакъв резултат?

— Имам няколко заподозрени в Лос Анжелис, всеки един от тях с желязно алиби.

— А семействата?

— Още нищо.

— Ако вече си елиминирал всички други възможности, не смяташ ли, че това е пътят, който трябва да поемеш? — настояваше Райън, почуквайки нетърпеливо с пръсти по бюрото.

— Правя го. Вчера пак се срещнах с Джордан Уайт. Твърди, че е бил в Ню Йорк по време на убийствата. Наредих да се направи проверка. Ще го хвана, ако е излъгал.

— А другите?

— Още нищо подозрително. Джордан е единственият, който знае за забъркването на Марк с детска порнография. Бил е в Лос Анжелис и е имал на два пъти разговори с брат си.

Райън изглеждаше доволен.

— Свидетели на скандалите?

— Дебора, но сега това е безсмислено. Ще трябва да се опитаме да намерим други.

— Нещо друго интересно?

— Нищо повече.

— А филмите?

— Прегледахме ги. Нищо.

— Трябва някъде да има нещо! — извика. Райън, загубил търпение, но после се успокои. — Да не сте пропуснали някой филм?

— Прегледахме всички намерени.

— Може би има и други.

— Намерихме само тези.

— Търсихте ли навсякъде?

Кавано започна да се пита дали Райън не знае нещо, което е все още забулено в мъгла за него.

— Поразровихме се тук-там — задъвка известно време долната си устна. — Имаш ли нещо специфично наум?

— Разбира се, че не! — отвърна рязко Райън или толкова рязко, колкото гласът му разрешаваше. — Този случай е твой, не мой. Ти си този, който следва да знае постановката. Но четох някъде, че производителите на филми често си правят щури шеги, като снимат какво ли не. Дори посетителките си.

— Като Никсън и неговите видеокасети?

Райън хареса сравнението.

— Точно.

— Ако и Уайт го е вършил, покрил е тези ленти добре. Нямахте нищо такова между онези, които намерихме.

— Ако е достатъчно изкривен да снима интимния си живот примерно, то сигурно е взел мерки да ги скрие на сигурно място. Напрегни се, Кавано, потърси още. Може да ги намериш и да установиш, че в тях няма нищо, но — дявол го взел! — има някакъв шанс усилията ти да не отидат напразно. Имаме нужда от някакъв напредък в този случай. Тъпчем на едно място.

Кавано кимна и побърза да излезе, преди да каже нещо, за което после щеше да съжалява. „Тъпчем на едно място“? Не съвсем. Разследването се придвижваше напред с разумна скорост. Какво друго очакваше Райън? И защо това нетърпение? Хрумна му, че напоследък Райън се интересуваше само от случая Уайт-Уорън, заключение, което

се подкрепяше и от колегите му. Работеше и върху други разследвания, но погледът му бе вперен в този случай — и край! Детективът се запита дали един или друг от двете семейства не е настъпил някога Райън по мазола. Коего щеше да предложи достатъчно логично обяснение защо бе пълнил така прилежно онази папка с вестникарски статии за тях...

За разлика от Кавано, Джордан мисли много върху последното изречение, но пак не успя да намери разрешение на проблема. Катя му беше сестра — фигуративно, но вероятно и буквално... Винаги беше усещал, че Хенри не е биологичният ѝ баща, но не се бе замислял особено дълбоко по въпроса до онзи съдбовен ден, когато случайно дочу думите на баща си... Този ден светът му рухна и се разби на парченца. Боготвореше Катя, но не знаеше как да се справи с болката и хаоса у него самия. Опита се да я забрави с Нанси, с която излизаше във вторник вечерта, с Джуди, която разкарваше в четвъртък вечерта, с Алексис, която извеждаше в петък вечерта... И въпреки че тази седмица се бе срещал на два пъти с Катя под прикритието на бизнес срещи, до събота копнееше да я види отново.

Накрая не издържа и в събота следобед се появи в апартамента ѝ с надеждата, че тя ще се смили и ще подели с него част от слънчевата си топлина.

Катя бързо преодоля първоначалното си смущение, но не прояви особено голямо разбиране.

— Джордан, защо не се обади предварително? — въздъхна тя с укор в гласа. — Днес имам да върша куп неща — първото от тези „куп неща“ беше основно почистване на апартамента, което всъщност вършеше, когато Джордан бе позвънил на вратата ѝ. Закъсняла беше, защото, първо, не можа да заспи до три часа, и второ, като последица от първото, стана едва в единайсет сутринта! Посрещна го, облечена в чифт отрязани стари дънки, раздърпани по края, и стара фланелка. Чувстваше се като нещо, което котката бе измъкнала от боклука, за да си играе с него вкъщи.

— Не се тревожи. Аз съм търпелив човек — ще почакам. Всъщност защо да не ти помогна? Изглеждаш уморена.

— Преливаш от комплименти, както винаги — измърмори тя, но го остави пред отворената врата, мълчалива покана да влезе, ако това е желанието му.

И той го стори. Затвори вратата, обърна се и я видя да пръска средство за полиране върху лакираната маса за сервиране на кафе, след което я затърка с все сила.

— Разтоварваш ли се? — запита той.

Тя го погледна стреснато, но веднага се върна безмълвно към работата си. „Да, по дяволите! Опитвам се да се разтоваря с физически труд. А причината си точно ти!“ През седмицата работи извънредни часове в офиса — а понякога вършеше същото дори и през почивните дни в края на седмицата. Но тази събота се чувстваше прекалено потисната и отчаяна. Имаше сили само да излива гнева и недоволството си върху злополучната мебел вкъщи.

— Смятах, че ще отидеш в Мейн — промърмори тя.

— Каси ми съобщи, че ти няма да си там, така че реших да остана тук.

Катя изскърца със зъби.

— Трябваше да отидеш. Семейството ти има нужда от теб.

— Те имат нужда и от теб. Защо остана?

— Имам прекалено много работа.

— Почистването можеше да почака.

— Трябва да работя — тя посочи с глава претъпканата папка, която кротуваше върху масата за хранене.

— Би могла да работиш и там.

— По-лесно ще го свърша тук — хвърли му бърз поглед. — Ако наистина искаш да помагаш, можеш да доизлъскаш масичката — постави парцала и спрея с полировъчното средство върху масичката и се запъти към кухнята. Джордан довърши полирането ѝ и също тръгна към кухнята, когато тя се появи с прахосмукачка в ръце и уоки-токи със слушалки около врата.

Джордан стреснато се вторачи в нея.

— Случило ли се е нещо, Катя?

— Какво би могло да се случи? — наведе се, за да включи прахосмукачката в контакта.

— Нещо на работата?

— Там всичко е наред — обърна се към прахосмукачката, после стисна дръжката ѝ с бедра, за да нагласи слушалките на касетофончето.

— Да нямаш проблеми с някой мъж?

Тя повдигна леко едната слушалка и го погледна въпросително:

— Какво каза?

— Попитах — повиши той глас, за да надвика бръмченето на прахосмукачката — дали нямаш проблеми с някой мъж.

Тя върна слушалката на ухото си и се залови да чисти.

— Винаги имам проблеми с мъже. Изглежда, така ми е било писано.

— Ако някой си разрешава да ти създава неприятности — ако някой ти създава... По дяволите, Катя! Не мога да се боря с музиката или каквото слушаш там!

Катя го погледна, но нито изключи прахосмукачката, нито махна слушалките.

— Не те чувам, Джордан. Както виждаш, имам слушалки на ушите.

Той изруга. Но тя и ругатнята не чу. Така че не оставаше нищо друго, освен да прекоси стаята, да издърпа шнура на прахосмукачката от контакта и да се върне към нея, за да издърпа и комплекта слушалки от главата ѝ.

— Джордан — запротестира тя, — трябва да свърша тази работа!

— Не и преди да ми кажеш какво точно не е в ред. Откакто съм влязъл, си като гръмотевична буря на два крака. Настоявам да ми кажеш какъв е проблемът.

Искаше ѝ се да изкрещи в лицето му: „Ти си проблемът, ти, глупчо глупав!“, но не го направи. Вместо това сложи ръце на кръста си и се втренчи разгневено в него.

— Не ме тревожи нищо, което малко старомодно физическо натоварване да не излекува — имаше предвид почистването на апартамента. Едва след като го каза, усети двусмислието на изречението и бързо добави: — Изкарах дълга и уморителна седмица. Напрегната съм. Искаш ли просто да ме оставиш на мира?

Но когато посегна към слушалките си, Джордан ги дръпна настрана.

— Има нещо друго. Не съчинявай, Катя. Познавам те достатъчно добре.

— Ако ме познаваш толкова добре, колкото твърдиш, ще уважиш желанието ми да бъда сама.

— Необичайно желание за теб.

— В такъв случай приеми, че съм се променила — и баста! Ясно ли е? — тя пак посегна към слушалките, но той отново ги дръпна настрана. — Джордан...

— Какво има, скъпа? — запита той с толкова нежност в гласа, че тя затвори очи и отпусна глава.

Постоя така няколко секунди, после прошепна разстроено:

— О, Джордан! Толкова съм уморена от всичко това...

— Всичко какво? — когато тя просто поклати глава, той пристъпи към нея и я обгърнах ласкави ръце. — Кажи ми, скъпа. Какво те яде?

Гласът му, ето какво! И ласкавите обръщания, и силата на ръцете му, и твърдата канара на тялото му, топлината му, ароматът му! Нямахе друг избор, освен да се стопи в него. Единственото нещо, което бе искала от години!

Той я притискаше нежно към себе си, галеше косата ѝ с буза. Знаеше много добре какво я измъчва. Нуждата ѝ за него бе точно толкова силна, колкото неговата за нея. Но тя не знаеше онова, което знаеше той. Не бе чула разговора, който той случайно бе подслушал; не бе преживяла последните единайсет години от живота си в напразно очакване Божията ръка да се протегне и да постави нещата в ред...

Най-силно го измъчваше онова мъничко съмнение, което понякога го ядеше отвътре. Искеше му се да застане лице в лице с баща си, да го погледне в очите и да поиска потвърждение на случайно дочутото. Но двамата почти не разговаряха и едно такова противопоставяне би разбило и последните останки на измамната външна фасада, зад която криеха дълбокото си отчуждение. Обмислял бе дори възможността да разговаря с Каси, но когато си представяше как изговаря нужните думи пред нея, се свиваше вътрешно. Колкото и внимателно да оформи въпроса си, той щеше да бъде недвусмислено обвинение в нелоялност... Нямахе смелостта да го направи.

Дръзкият, непочтителен Джордан — жалък страхливец, и то когато ставаше въпрос за единственото нещо, от значение за него! Тази

мисъл го потискаше допълнително, но той не можеше да промени нещата. Нещо трябваше да стане — да се преобърне, нечий карти — да се сложат открито на масата... Постара се да се държи настрана от Катя, но с всеки изминат ден това му се удаваше все по-трудно и по-трудно. Особено сега, след смъртта на Марк, когато с болезнена яснота осъзна крехкостта на човешкия живот, безмилостния летеж на времето.

— Хайде да отидем на острова — зашепна той в ухото ѝ. — Другите са вече там: днес е съботата преди Деня на труда. И двамата заслужаваме малко отдих.

Катя простена тихо. Беше решила да не ходи, защото се бе срещала прекалено често с Джордан напоследък и болезненото удоволствие от тези срещи я убиваше. Не бе изпитала никаква наслада от срещите си с други мъже, сънят ѝ се разстрои... Работата е работа. Приятелите — приятели.

А Джордан оставаше верен на себе си: искаше от нея да се подложи на допълнителен тормоз. Какво му става? Толкова ли не може да разбере какво я боли? Как е възможно да проявява такава неоправдана жестокост към нея?

— Трябва да работя — промърмори тя, притиснала глава към гърдите му.

— Можеш да работиш и там. И да съчетаеш полезното с приятното. Изтощена си. Имаш нужда от малка почивка.

— Ако имах малко повече разум, бих взела първия самолет за някой пуст остров в Карибско море. Наистина да отдъхна поне малко.

— Няма самолетни линии до пусти острови в Карибско море.

— Пак се натиках в девета глуха, така ли? Хей, ставам все по-добра и по-добра в това отношение, нали?

— Хайде, Катя — залюля я той нежно, — отпусни се...

Да се отпусне?! Трябваше ѝ съвсем малко още, за да се превърне в локвичка пред нозете му. Топлата нежност на прегръдката му я размекваше, превръщаше я в желе...

— Извинявай, Джордан — успя да прошепне едва чуто. — Днес не е моят ден...

— Ако дойдеш с мен на острова, денят ще изглежда по-добър. Всички са там — дори Ник и Анджи с децата! Ан, Ем и майка ти — тя

ще се зарадва, вижда те толкова рядко. Защо да не направиш жест за нея, защо да не ѝ отидеш на гости?

— За да откупя вината си? Някак... не звучи честно.

— Няма ли да ѝ се зарадваш, когато я видиш?

— Ще се зарадвам...

— А на другите?

— И на другите.

Той повдигна главата ѝ с ръце върху раменете ѝ и наведе своята, за да може да я погледне в очите.

— Тогава да тръгваме. Ще летим до Портланд и ще бъдем на острова за вечеря. О, хайде, Катя! Кажй „Да!“

Вършил го беше многократно точно по този начин и всеки път тя загубваше и ума, и дума, разтваряше се в гласа му, в ръцете му... Завъртя безпомощно очи и простена през стиснати зъби:

— Да, Джордан, да. Това ли искаше да чуеш? Да!

Раменете му се отпуснаха и той издиша неволно задържания си дъх. Беше спечелил два дни. Нищо нямаше да се случи, но поне щеше да бъде с нея цели два дни. Два дни! Засмя се радостно.

— Това е то, моето момиче! А сега — огледа се, — докато се приготвиш, аз ще пообиколя малко с тая прахосмукачка. Ще лъсна всичко до блясък! Когато се върнеш в понеделник, ще завариш нещата в пълен ред.

Точно сега Катя не желаше да мисли за завръщане в понеделник. След като бе развяла за пореден път бялото знаме, искаше да се възползва максимално от отдиха в Мейн. И ако това означаваше ден и половина безмилостен флирт с Джордан — нека да е така. Знаеше, че притежава властта да го възбужда: нека този път той мине през гърча на неудовлетвореността, нека познае отчаянието!

Обичайният шум при пристигането им привлече бързо всички временни „островитяни“, които ги посрещнаха с очаровани усмивки и прегръдки. Разбира се, особено щастливи бяха Натали и Каси: и двете се нуждаеха само от неочакваното пристигане на Катя и Джордан, за да се превърне денят им в съвършен.

А той наистина беше такъв, призна пред себе си Катя. Първо, можеше да отдели цялото време на света за майка си — въпреки че

всяка седмица се чуваха по телефона, не се бяха виждали от погребението, тоест от цели шест седмици! Естествено Каси гореше от желание да чуе как върви работата на Катя, за приятелките ѝ, за мъжете, с които се среща, и Катя ѝ разказа всичко. Тези разговори с майка ѝ бяха като пречистване: така тя имаше възможност да види живота си през очите на Каси и съответно да го оцени.

Прояви предпазливост само по отношение на Джордан. Знаеше, че майка ѝ би се радвала от сърце ако тя се омъжи за него. Каси не натискаше и не натякваше открито, но жадно попиваше всяка дума, свързана с отношенията между тях. И Катя предпочиташе да приглушава нещата — особено сега, когато повече не можеше да използва Шон като щит. Не искаше да събужда напразни надежди у майка си. А и не искаше да признае, че очевидно у нея липсва нещо съществено от гледна точка на Джордан — нещо, което той, изглежда, държеше на всяка цена да види у съпругата си...

И както винаги, Каси, изглежда, прие без особена тъга, че дъщеря ѝ държи повече на професионалната си кариера, отколкото на една евентуална женитба. Но бе очарована от новината, че сега тя работи за Джордан — правилна стъпка в правилната посока!

Гил обаче прие същата новина някак по-сдържано. Катя го бе потърсила, когато всички други се бяха скупчили край басейна, а той седеше някак прекалено кротко, прекалено бездейно за него в кабинета си. Тревога сви сърцето на Катя.

— Гил? — повика го тя тихо.

Той вдигна брадичка от гърдите си, погледна я и широка усмивка освети лицето му.

— Катя! — веднага стана и тръгна към нея. — Влизай. Дойде точно навреме, за да спасиш стария Гил от мрачни мисли.

— Ти не си стар — укори го Катя, докато вървеше към бюрото му с протегнатата ръка.

— Е, да... разбира се, не и в очите на деветдесет и девет годишния, но не забравяй, че съм вече на седемдесет и четири. Сигурно ти изглеждам като някое древно изкопаемо.

— Древно изкопаемо? Ти?! Ти си най-активният и енергичен мъж от всичките ми познати! — заради което така тревожно трепна сърцето ѝ, когато го намери да стои сам в кабинета си, отпуснал глава на гърди, без да работи нещо, без да говори по телефона — никога не

го бе виждала такъв! Дори лулата му, забравена върху пепелника, напомняше озадачена въпросителна. Но черешовият аромат на тютюна му все още се носеше из въздуха.

— Понякога се питам дали прословутата ми енергия не ме изоставя — въздъхна той и за пръв път изглеждаше наистина на седемдесет и четири години. Не бе изгубил мъжката си привлекателност, все още прав и строен, внушаваше — както винаги — почтеност и достойнство, но днес лицето му бе по-бледо от друг път, по-уморено... Изглеждаше така и в деня на погребението. И Катя се запита с болка дали бе намерил душевен покой оттогава.

— Добре ли си?

Гил махна безгрижно с ръка.

— О, всичко е наред. Просто... напоследък като че ли не съм особено добър приятел на самия себе си... — стисна леко ръката ѝ. — Но сега, когато ти си тук... Искрено се радвам, че дойде. Майка ти заслужава малко радост.

— Знам. И аз се радвам, когато сме заедно. Но понякога градът така алчно поглъща времето ми, че не е лесно да се откъсна от...

— Не го прави, Катя. Не забравяй къде си направила първите си стъпки. Семейството е това, което си ти. Ако му обърнеш гръб сега, един много тъжен ден по пътя надолу ще установиш, че си сама... Безнадеждно самотна като... като сух клон в пустиня...

Сърцето ѝ пак трепна от съчувствие и болка.

— Така ли се чувстваш сега? — запита го тихо.

Гил се вгледа в нея замислено.

— Може би...

— Но работата ти...

— А, да. Тя е винаги тук. Работа, хора, тая битка или оная... — смръщи чело. — Но от време на време ми се иска да се измъкна от нея. Политиканствам повече от четирийсет години. Сигурно има и още нещо в този живот.

— Имаш Ленор, деца, внуци.

— Страхувам се — прошепна той, — че съм изгорил всички мостове преди много-много години.

— Те те обичат!

— Но харесват ли ме?

— Разбира се, сигурна съм! Е, да, понякога си... сплашващ — подразни го тя шеговито, опитвайки се да разведри мрачното му настроение, така необичайно за него, — но кой властен мъж не е такъв понякога?

— Не би трябвало обаче. Особено когато е сред семейството си.

— Нима е възможно човек механично да включва и изключва характерна черта на личността си? — тя се облегна на бюрото, хванала ръката му между дланите си. — Ти си такъв, какъвто си, Гил. Не е възможно да бъдеш друг.

— Не, но все пак...

— Знам, мислиш за Дебора — сигурна беше. — Гил, не трябва да се обвиняваш.

— Ако се бе обърнала към мен, щях да ѝ дам всичко — всичко, от което е имала нужда! Но тя се страхуваше. Тя винаги се е страхувала от мен — изсмя се невесело. — Странно, нали? Светът приема децата ми като разглезени копелета. Смята се, че стига да поискат нещо и то им се поднася веднага на тепсия. Когато мисля за Дебора сега... Знаеш ли, тя не смееше да поиска каквото и да било от страх, че наистина ще го получи! Ако се задържах повече тук... може би... кой знае? Ако прекарвах повече време с нея...

— Човек не може да има всичко, Гил, знаеш го. Бъди откровен: нима бе възможно да се реализираш до такава степен в политиката, ако прекарваше всяка минута сред семейството си?

— Не всяка минута. Но повече, отколкото го правех... Някои хора успяват. Катя, не ме прекъсвай. Познавам такива хора. Някои от по-младите членове на Конгреса. Да, вярно е, работят до пълно изтощение и дори спят понякога на диваните в офисите си, но всеки почивен ден са със семействата си... Не съм сигурен дали накрая няма да пожънат същите успехи като моите. И дори да ме надминат. Защото зад тях стои като непробиваем крепостен зид любовта на близките им и тя ще им влива сила и енергия да продължават нагоре...

— И ти я имаш.

— Аз? Грещиш. Имам само една гола амбиция и нищо повече. Това е истината, скъпа — вгледа се пак в нея и в погледа му се появи неочаквана строгост. — Не върви по стъпките ми, Катя. Знаем значението на кариерата ти за теб. Справяш се добре, движиш се нагоре. Но си сама!

— Имам колеги, приятелки, срещам се с мъже.

— Така твърдах и аз. Но разбери, това не е същото — не е, повярвай ми! Трябва да създадеш семейство. Съпруг, влюбен в теб. Деца. По едно време смятах, че ти и Шон...

— Той не бе мъжът, когото търсех.

Гил кимна. Замълча за миг, после продължи необичайно колебливо за него:

— Надявах се нещо да стане между тебе и Джордан. Той е добро момче.

— Повече от момче — промърмори тя и се изчерви.

— Трябва ли да разбирам, че не си безразлична към него?

— Никога не съм била безразлична към него. Но и той не бърза да създава семейство.

— Би трябвало да побърза — изръмжа недоволено Гил. — Ако продължава да чака, ще се радва на внуците си от инвалиден стол.

Тя са засмя:

— Съмнявам се.

— Той явно има нужда от добър ритник в задника.

— Ще се съпротивлява докрай.

— Нека. Един малък бунт е добре дошъл за душата. Пречиства те и те учи на ум и разум.

Но в момента Катя не възприемаше бунта като пречистващо средство. Прекара още цял час с Гил, разказваше му за живота си в Ню Йорк — и същевременно подреждаше наум личния си план за откриване на огън по „врага“.

Първият етап бе открит по-късно същата сутрин, когато тя се присъедини към другите край басейна. Този път демонстративно огледа Джордан от главата до петите, и то точно когато знаеше, че той я наблюдава.

Седна с Аманда, дъщеричката на Ан, в скута си на шезлонга до този на Джордан, който безгрижно бърбеше с другите, и се залови да оглежда голия му гръден кош. Задържа поглед на плоското кафяво зърно, сгушено сред преплетени един в друг тъмни косми, и не го отмести, докато то не се съживи и набъбна. Доволна от постигнатото, насочи вниманието си към Аманда.

По-късно Катя лежеше с разтворени крака без момиченцето, а Джордан събираше с мрежа с дълга дръжка нападалите борови игли,

които плуваха по повърхността на водата. Тя бавно огледа тясната лента на банските му, вдигна поглед, за да срещне неговия, а после го съсредоточи обратно на банските му — или по-точно на това, което неуспешно криеха. Погледът ѝ бе красноречива, безочлива визуална ласка, която веднага постигна целта си. Поздрави се мислено, затвори очи и отпусна тяло под гальовните слънчеви лъчи.

След обяда почти всички се събраха в задния двор, заблизали сладолед. Катя пак се уреди близо до Джордан и в един момент протегна ръка, за да избърше с бавно многозначително движение шоколадово петно от устните му. Задържа погледа му и бавно поднесе пръст към устата си, засмука го с подчертана наслада и в следващия момент се обърна към другите и се включи в общия разговор с навременна забележка.

По-късно двамата с Джордан разхождаха най-малките деца на Ник в гората и той настани малкия Шон на клона на едно дърво, където се налагаше да го крепи. Катя застана зад него и с окуражителна усмивка, насочена към момченцето, бавно прокара пръст по гръбначния му стълб от горе до долу. Главата му се обърна рязко в мига, когато тя коленичеше до малката Хедър, очакваща нетърпеливо своя ред да седне на възделения клон.

Същата вечер, когато Джордан беше във всекидневната с Ан, Марк, Питър, Ник и Анджи, Катя влезе с голяма купа, преливаща от пуканки. Настани се на страничната облегалка на фотьойла на Джордан и външно насочи вниманието си към екрана на телевизора. Междувременно измъкна от джоба си няколко от любимите му австралийски орехи, които бе свила от стъкления съд в кухнята. С поглед, вперен в екрана, тя му ги подаваше в устата на прилични интервали от време. А когато свършиха, плъзна ръка по врата му и загали с палец мекото чувствително място зад ухото... Но щом той наведе назад глава, за да усили усещането от лекия ѝ допир, тя измъкна ръката си и изви тяло встрани от него, за да си вземе от общата купа с пуканки, а после се плъзна на пода и доизгледа шоуто оттам.

Джордан мълчеше. Двамата с Катя седяха и разговаряха до късно тази нощ във вътрешния двор, но той предпочете да не коментира поведението ѝ през деня. Седяха един до друг и на закуската следващата сутрин, когато тя измъкна сочна ягода от конфитюра върху

своята препечена с масло кифла и я притисна между устните му. После излязоха в открито море с платноходката на Доналд — съпруга на Лора, и дъщеря им Дона. При всеки опасен завой на платноходката Катя успяваше да се притисне към бедрото на Джордан.

Но той мълчеше. Тя и не бе очаквала коментар. Отдавна ѝ бе доказал, че сексуално се контролира до съвършенство — поне когато беше с нея. Но колкото по-силен самоконтрол демонстрираше, толкова повече нарастваше амбицията ѝ да го изпита.

След обяда същия ден — почти всички бяха решили да си тръгнат привечер — Катя облече специален модел фланелка: събрана около врата, но без ръкави. Отворите за ръцете бяха изрязани почти до долу и можеше спокойно да се каже, че фланелката бе напълно свободна отстрани. Обикновено я носеше върху някоя друга тениска или затворена блуза. Когато прибавяше към този комплект и подходящи шорти, изглеждаше много елегантна. Но без блузка или тениска отдолу този модел фланелка бе направо похотливо подканящ...

Реши, че басейнът е подходящ за бойно поле и се приготви за атака. Той обикновено беше центърът на семейните сбирки, особено през дни като този, когато меката топлина на слънцето примамваше и подканваше да бъде събирана и съхранена с копнеж за през дългите зимни месеци, които вече се мерзелееха на хоризонта.

Катя внимаваше да държи ръцете си отстрани, но само докато седна на стола до този на Джордан: нямаше никакво намерение да развява полуголото си тяло пред другите. Сега се настани удобно и обърна лице към топлата слънчева ласка, привидно заслушана мързеливо в безгрижния поток на разговора наоколо. Но когато децата се втурнаха към примамливата прегръдка на водата, а възрастните бяха еднакво заети със себе си или с тях, тя седна на стола с разтворени бедра, крака, прегънати в коленете, и кръстоса глезени, които обхвана с длани.

В тази поза му предложи чудесна гледка. Сигурна беше, че я има без каквито и да било затруднения. Приятен ветрец обгръщаше нежно гърдите ѝ, целуваше ги с топли устни и зърната им се съживиха, жадни за още. Тя отметна глава назад, разклати я и русата ѝ коса се заувива в разкошни вълни около раменете ѝ.

— Ммм. Прекрасно е, Джордан. Радвам се, че ме убеди да дойда.

Отначало Джордан не промълви нито дума. Тя не отвори клепачи, обърнала лице към слънцето, но гърдите ѝ пламтяха, зърната ѝ щръкнаха нетърпеливо напред.

— Почина си, нали? — запита той по някое време.

Гласът му беше толкова стегнат, колкото зърната ѝ.

— Много. Излезе прав: чудесни са тези семейни сбирки, когато всички са заедно. А и времето беше прекрасно. Много често Денят на труда е студен и дъждовен. Но тази година е... великолепен — последната дума бе придружена с предизвикателно мъркане. Повдигна бавно ръце и прокара пръсти през косата си.

— Ще изгориш — напрежението в гласа му се бе усилило.

Катя подпря лакти на коленете си, но очите ѝ останаха затворени, главата — леко наклонена назад.

— Имаш предвид косата ми?

— Имам предвид тялото ти. Къде е горната част на бикините ти?

— В стаята ми.

— Какъв дявол търси там?

— Всичко е наред, Джордан. Слънцето не е достатъчно силно, за да изгори каквото и да е... освен душата може би. През януари ще има да си спомням за този ден — и като реакция на представата за януарски студ тя потрепери за миг — достатъчно, за да залюлее леко гърди, — после внезапно наведе глава и разтвори очи. — Всъщност тогава и плажът ще е само спомен. Смятам да се поразходя малко там. Ще дойдеш ли?

Погледна го за пръв път в очите, откакто се настани на плажния стол до него тази сутрин. Той седеше, обхванал с ръце сгънатите си в коленете крака, и отстрани би изглеждал напълно спокоен и отпуснат, ако не бяха побелелите кокалчета на ръката, забила пръсти в мускула над лакътя на другата. И ако не бяха очите му — тъмни, много тъмни и замъглени...

Джордан не отговори и тя се надигна.

— Тогава ще се видим по-късно — подхвърли му на минаване край него.

Отправи се директно към плажа, питайки се дали ще я последва. Успя да се сдържи да не поглежда назад, за да не развали впечатлението за пълно равнодушие, което така усърдно създаваше вече втори ден. Но вътрешно се вслушваше с напрежение за стъпки

отзад, наблягайки на някакво наличие на шесто чувство, което всъщност нямаше, но винаги бе мечтала да притежава.

Стигна до пристанището и се облегна на един от дървените колове. Потопи крака до глезените в океана и се поизмести леко така, че да обхваща с поглед брега.

Нямаше го. Почака, за да му даде време, но той не дойде. Беше преодолял силата на заложената примамка. Не беше я последвал. „Страхливец!“ — изкрещя тя в себе си, стана и закричи по каменистия бряг. Не спря да го кичи с всевъзможни квалификации, които после обърна срещу себе си, без да спира да крачи гневно към скалите, надвесени леко над плажната ивица. Заизкачва се по тях, без да обръща внимание на опасността, дарена сякаш не само с допълнителна сила, но и с нужната гъвкавост, за да се справи със затрудненията по пътя нагоре.

Но когато стигна до малка площадка навътре в скалите, покрита с мек килим от трева, коленете ѝ трепереха от необичайното натоварване — силата ѝ се бе изчерпала. Често беше идвала тук и като дете, и като голяма. Тази естествена площадка бе защитена и от двете страни с големи валчести камъни и в детските ѝ представи бе тронът, откъдето кралицата (тоест малката Катя) наблюдаваше царството си, разстлано под нозете ѝ.

Но сега не се чувстваше нито царствено, нито се усещаше властна и силна. Чувстваше се по-скоро глупава, объркана и много-много неудовлетворена и обезсърчена. Получи се така, че разгоря огън само у себе си, и то не само от гняв. Колкото пъти го бе докоснала, толкова пъти се бе възбуждала и го бе пожелавала. Когато бе плъзгала дързък поглед по тялото му, нейното собствено трептеше от желание. А сега, след като му сервира завладяващо шоу (според нея), бе засилила само еротичните картини в собствения си мозък. „Ако сега съм достатъчно разумна и силна — разсъждаваше тя, — ще се смъкна веднага долу и ще плувам поне половин час в океана! Студената вода ще ми се отрази добре“, но вътре в себе си знаеше, че и тя няма да ѝ помогне. Проблемът не бе само в тялото ѝ, а и в главата ѝ.

Седеше върху меката трева, вторачена в океана и изпълнена със съжаление към себе си, когато гласът на Джордан процепи следобедната мараня високо над нея.

— Какви ги вършиш там? — тя вдигна бързо глава: той се издигаше над нея, стъпил стабилно върху единия от валчестите камъни. — Би могла да се убиеш, докато се катериш, където не ти е мястото!

— Това ми е мястото — отвърна рязко. — Не идвам тук за пръв път — самосъжалението бързо бе заместено с желание за противопоставяне. — Не го знаеше, нали? Открих го един следобед, когато — както винаги — се влачех след теб. Бях само на шест години. Тогава не успях да изпъля чак дотук, но си отбелязах къде е и го сторих след две години. Не само ти имаш вкус към приключението, Джордан. Или желание за поне малко уединение!

Изрече последното с многозначително натъртване. Но Джордан предпочете да се направи на разсеян, седна на камъка, отблъсна се и скочи. Скътаната между скалите площадка беше на повече от три метра от върха на камъка.

Катя коленичи разтревожено.

— Мили боже, Джордан! Погледни се само ти какви ги вършиш! Великолепно наистина! Елате ме вижте — самоубиец номер едно!

— Е, и? Какво те засяга? — изправи се на крака и изтупа ръце. — Аз решавам какво да правя с моя живот и няма да допусна никаква намеса! — погледна я с гневно присвити очи. — Играеш два дни игра, която не харесвам.

— Каква игра? — запита тя с желание да се държи вироглаво като него.

— О, хайде, Катя! И двамата знаем какво правеше.

— Браво! Истинско облекчение. Бях вече започнала да мисля, че си глух, ням, сляп и безполов!

— Не съм безполов.

Без ни най-малка следа от хумор тя закова открито поглед в слабините му.

— Очевадно е, че притежаваш инструмента, но дали той работи или не е друг въпрос.

— Знаеш, че работи.

— Откъде да знам? — изкрещя тя. — Никога не си ми го доказвал!

— Това ли искаш? — озъби се той и преди тя да схване намеренията му, клекна пред нея и стисна брадичката ѝ с ръка, като

обездвижи резултатно челюстта ѝ. — Ти ме предизвикваше, Катя. Леки докосвания тук, погледчета там... Нарочно ме дразнеше, а това беше жестоко!

— Нямах представа какво означава тази дума! — успя да процеди тя през стиснати зъби.

— А ти знаеш, така ли? Ти си въплъщение на невинността, нали? Каква сладостна невинност наистина! — и с тези думи той впи устни в нейните, решен да прегази въпросната невинност веднъж завинаги...

13.

Но знаеше, че никога няма да го стори. Ядът му заотстъпва още в мига, в който я докосна. А когато устните му усетиха кадифената мекота на нейните, гневът му се оттегли победен и засрамен, а после се стопи, погълнат изцяло от нужда — толкова силна, че му се стори почти осезаема... почти видима... ушите му оглушаха от въпиещия ѝ зов...

В ръцете му трептеше Катя, жената, която обичаше. Нейните устни потръпваха под неговите, но той ги искаше отворени в жаден копнеж и целувката му се промени... омекоти... изпълни се с нежност... зашепна за обичта в сърцето си... и тя запя като струна, душата ѝ свенливо се разтвори пред него като цвете при изгрев-слънце, забравила решението да му върне за безбройните самотни нощи и дни, за отчаянието, за жестокостта му към нея в онези мигове, когато я докарваше до лудост от желание — и я изоставяше на гърчовете ѝ след това! Но го обичаше — обичаше го от дете! Нима можеше да противостои на устните му, които с безмълвен копнеж ѝ шепнеха за любов? И ако езикът му търсеше нейния, нима би могла да му го откаже?

Той се оттегли за миг, за да поеме дъх — дъх, натезал с името ѝ. А после поднови целувката си с още по-голяма пламенност. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, дланите му обгърнаха жадно закръглеността на бедрата ѝ — топла плът, облечена само в почти неуловимата тъкан на банския ѝ. А когато тя вплете ръце в косата му, гърдите ѝ се очертаха прекалено съблазнително, за да бъдат отминати: достатъчно бе само леко да отмести тънката материя, която ги покриваше, и да изпълни горещи длани с тях... И докато устата му продължи да се обяснява в любов на нейната, пръстите му любиха набъбналите сочни хълмчета на гърдите ѝ, галеха ги нежно, стискаха ги, теглеха ги, подчинени на властния ритъм на все по-нарастващото желание у него...

Знаеше, че трябва да спре — играеше си с огъня... Но поне още една минутка... още малко... Чуваше стоновите на Катя, усещаше потръпването на тялото ѝ... Защо да не ѝ създаде още малко удоволствие? Може би така ще изкупи поне отчасти греховете си към нея...

А за Катя грях беше само изгубеното време досега: тормозът на изчакването и вечно живата жарава на жаждата за него се справиха леко с решението ѝ да го предизвика и да го отритне, за да си върне за онези жестоки мигове, когато той бе постъпвал така с нея. Запалила бе напълно целенасочено този огън — а сега тя самата се гърчеше в пламъците му!

Дългите крака на Джордан се притискаха към нейните и я караха да тръпне от желание, а когато палците му заиграха с болезнено набъбналите ѝ зърна, завъртя я неописуем огнен вихър! Изпитваше страстно желание да го докосва... да го докосва навсякъде без задръжки... но се страхуваше, че ако отпусне ръце, коленете ѝ ще се подгънат и тя ще се свлече в нозете му. Нямаше друг избор, освен да се притиска все повече и повече към тялото му с надежда, че така ще облекчи нарастващото напрежение в себе си.

Той неочаквано я положи леко на мекия килим на тревата под краката им, надвеси се над нея и зацелува страстно очите, носа, брадичката ѝ. Тя се усещаше обожавана — точно както Джордан желаше. А той искаше от все сърце да ѝ разкрие любовта си — да я разкрие с езика на тялото, след като не можеше да говори за нея. Искаше да ѝ разкаже без думи, че тя е най-скъпото нещо за него в живота, искаше му се да ѝ обясни някак колко много го боли, когато ѝ причинява страдание... Не смееше да говори пряко с нея: страхуваше се от въпросите ѝ — как ще им отговори? Нали отговорите ще я наранят още повече? Стори му се по-лесно да изрази преливащата у него любов към нея с устни и с ръце, с пламналото си тяло...

Катя даде воля на глада си за него дланите ѝ галеха гръдния му кош, раменете му... Опиваше се от играта на мускулите му под ръцете си, заравяше жадно пръсти в космите на гърдите му, а после ги плъзна по тях надолу към корема — задържа ги там за миг — но имаше още нещо, за което те копнееха и страстно искаха да докоснат... И го сториха. Мускулите на корема му се стегнаха и ръката ѝ с лекота се плъзна под колана на банските му... по-надолу... още... о, ето го!... И

тя затвори нетърпеливи пръсти около него... Той застана и почти в същия миг и нейните стонове неочаквано се присъединиха към неговите: ръката му бе преодоляла тънката бариера на бикините ѝ, пръстите му я бяха разтворили и сега галеха тъмното влажно кадифе между краката ѝ... понесе я заслепяващата мощна вълна на страстта... пръстите ѝ се отпуснаха... Той ѝ правеше нещо... което... аах... още, още! Не бе смятала за възможно да изпита подобни усещания!

Катя изкрещя името му, но то заглъхна в тъмната пещера на устата му. Палецът му я галеше отвън, а пръстите му се плъзгаха вътре в нея. Изтегляха се и пак се гмурваха дълбоко навътре в пламналия, набъбнал, подканващ отвор между краката ѝ... влажен, едновременно стегнат и копринено мек... В един момент ръката ѝ го пусна и сега тя бе впила ръце и нокти в раменете му, държеше се за него, сякаш още малко и ще се разпадне на милион парченца... ще се стопи... ще загине...

А и така си беше донякъде. Имаше чувството, че вече я няма... че е преминала в друго измерение, където луд вихър върти безтегловното ѝ тяло сред цветната песен на безброй преплетени дъги...

Тя се сгърчи срещу ръката му, задъхана в стенания, разтърсена от спазмите на оргазма, но когато дойде на себе си, разбра, че е загубила... Колкото и хубаво да беше преживяното преди малко, в момента, в който разтвори очи, осъзна, че Джордан никога не бе имал намерение да я притежава в истинския смисъл на думата...

Все още не успокоила дишането си, тя завъртя глава настрана и затвори отчаяно очи. Но защо? Защо? Искаше ѝ се да изкрещи въпроса си в лицето му, но в същото време не желаше да чуе отговора му. Чувала го беше и по-рано. Причиняваше ѝ болка.

По бузата ѝ бавно се плъзна сълза и Джордан я притисна към себе си с вик на болка.

— Не плачи, любима моя... Чудесно беше!...

— Но не и за теб — проточи се заглушено ридание откъм гърдите му. — Нищо не се случи...

— Не бих казал така. Изживях неизпитано досега удоволствие.

Тя вдигна глава и го погледна умолително.

— Разреши ми да направя същото за теб — прошепна тя и посегна към слабините му, но той хвана ръката ѝ и я притисна към

сърцето си.

— Не, Катя... Не сега. Стига ми да знам, че успях да ти създам удоволствие...

Нежният му глас бе придружен с ласкава усмивка, но в тона му имаше загатване за непоносима окончателност и Катя зарови пак безпомощно лице върху гърдите му. Стояха така, докато дойде време за тръгване. Помогна ѝ да слезе от скалите, после пресякоха плажа и се отправиха към къщата.

В състояние беше да говори едва на следващата сутрин, след дълги часове мятане на леглото в почистения до блясък нийоркски апартамент. Но то бе празно и самотно — Джордан не беше там...

Той се върна в Ню Йорк, мрачен като градоносен облак. Не говореше с никого и сътрудниците му бяха озадачени от необичайното му поведение, секретарките му го отбягваха. Изразът в очите му се променяше от тъга през отчаяние до бяс и обратно много пъти на ден.

По време на полета до Балтимор в сряда той се заяде със стюардесата, която погрешно бе подала кредитната му карта на пътника от дясната му страна. А когато отлетя оттам до Канзас в четвъртък, се озъби с неоправдано раздражение на таксиметровия шофьор заради закъснение само от пет минути.

Върна се в Ню Йорк в петък, но Катя отказа да се срещне с него.

— Отсега нататък ще се срещаме само когато бизнесът го изисква — заяви студено тя.

— Но проблемите във връзка с бизнеса могат да бъдат разглеждани и докато вечеряме заедно някъде — заспори той.

— Само в службата — отвърна сухо Катя.

— Но ти трябва да вечеряш, нали? — обърна ѝ внимание той.

— Имам вече покана за вечеря — тя прекъсна телефонната връзка.

Едва след двата почивни дни, които трудно издържа, Джордан отстъпи и отлетя за Бостън, за да се срещне с баща си и да изчисти нещата веднъж завинаги.

През тези дълги години се бяха срещали често, но не бяха говорили. Сега Джордан се нуждаеше от откровен разговор с баща си. Между тях имаше стари и нови несъгласия, но те упорито бяха

избягвали споровете: бяха предпочитали да заобикалят щекотливите въпроси отдалеч, да ги оставят висящи, отколкото да се хванат за гушите заради тях. Но моментът беше настъпил, когато трябваше да застанат един срещу друг и да се погледнат в очите. Вътрешно беше готов да издържи и най-жестоката разправия между тях, ако се окажеше, че отговорът му си заслужава усилията и риска.

Не беше лесно да го открие — както винаги. Дори и възрастта не го бе укротила и не го бе вързала за бюрото му. Когато Джордан пристигна, той не бе в офиса си — нито бе на съвещание или на важна среща... Не беше и в клуба си или при бръснаря. Вбесеният Джордан бе почти готов да се обзаложи, че е в Брадфорд, където чука, плувнал в пот, някоя червенокоса с огромен бюст. Но той не беше и там.

Когато заплаши в офисите на „Уайт Естейт“, че ще направи скандал, Ник го информира, че баща им е в парка, където седи на определена пейка (обясни му как да я намери) и храни патиците там с фъстъци.

Не беше очаквал предстоящата разправия с баща му да се проведе точно на този фон, но явно така щеше да стане. Пропътувал беше стотици километри и бе преминал през твърде много напрежение и болка, за да отложи неминуемото дори и за час.

Джордан влезе в парка откъм улица „Арлингтън“ и бързо намери пейката, на която Джак Уайт редовно прекарвал часове наред през последните седем седмици, както му обясни Ник. Наближи я й неволно се спря за миг. Пред него седеше един самотен и тъжен мъж с отпуснати рамене, далеко от познатата висока фигура с изправен гръбнак и твърд поглед, която бе видял само преди седмица в Мейн.

Този човек седеше сам, без внуци на скута, както другите възрастни мъже по съседните пейки, разположени около изкуственото езеро. На лицето му не трептеше смях, очите му бяха помътнели. Есенният ветреца играеше с косата му, но той като че ли не забелязваше или просто му липсваше желанието да вдигне ръка, за да я приглади, както би сторил в миналото: Джак Уайт се гордееше с външния си вид, с репутацията си, с общественото си положение. Но мъжът на пейката сега като че ли бе изгубил интерес към всичко.

И вътре в себе си Джордан усети дълбоко състрадание: все пак този човек там е баща му. Не харесваше много неща в характера му, но го обичаше.

Обаче обичаше и Катя. И закрачи напред, стигна до пейката и се спря. Отначало Джак не го забеляза, вгледан неவிждащо в патиците, които се люлееха грациозно по водата наблизо. Ръката му бе заровена в кесийка с фъстъци, но и тя бе замряла неподвижно, както цялото му тяло.

После, усетил нечие присъствие, той вдигна поглед. Очите му се разшириха от изненада и веднага изправи рамене. Лека червенина докосна бузите му и той се смръщи объркано.

За пръв път в живота си Джордан виждаше баща си смутен. Беше го искал, но сега, когато желанието му се осъществи, не се почувства толкова добре, колкото предполагаше. Премести неловко тежестта си от крак на крак.

— Ник ми каза къде да те намеря.

— Не знаех, че си в града — отвърна баща му сухо.

— Току-що дойдох.

— Бизнес?

— Не. Искам да говоря с теб.

— Не се тревожи — срыза го Джак. — Няма да умра утре. Ник не се уморява да повтаря, че трябва да намаля темпото. Изглежда, няма търпение да поеме юздите в ръцете си — замълча, после видимо се напрегна. — А ти, Джордан? До този момент не си искал да имаш нищо общо с „Уайт Естейт“. За какво съм ти сега?

— Искам почтен отговор на почтен въпрос.

Джак го изгледа недоверчиво и Джордан изпита и неудобство, и тъга.

— Звучи прекалено лесно.

— Не е толкова лесно. Въпросът е неприятен — въпрос, който може да те обиди, като се вземе предвид какво сме си подхвърляли един срещу друг в миналото.

Джак въздъхна, затвори очи и заклати глава.

— Да, Джордан, да. Обичам майка ти. Да, държа на нея. Да, Джордан, знам, че не съм й бил верен. Да, Джордан, знам, че съм й причинявал болка — отвори очи. — Отговорих ли на въпроса ти с едно от тези изречения?

Той явно помнеше последната разправия между тях така ясно, както и Джордан.

— Не. Въпросът ми се отнася за нещо друго.

— Ако смяташ да искаш от мен да се променя, губиш си времето. Майка ти и аз уточнихме отношенията си много отдавна. И двамата се чувстваме добре.

— Не вярвам, че тя е добре — възрази Джордан, — но няма смисъл да говорим по този въпрос. Не съм дошъл тук да коментирам отношенията между вас.

— Защо си дошъл тогава? — захапа го Джак. — Говори, момче. Задай „простичкия“ си въпрос.

Джордан обърна глава към езерото и впери поглед в извивката на брега. Баща му никога не беше проявявал търпение към него. Питаше се дали решението му да започне самостоятелен бизнес беше засегнало Джак толкова дълбоко, че да не може да преодолее разочарованието и обидата. Но и това нямаше връзка с проблема, заради който бе пътувал дотук.

Джордан погледна баща си в очите и го запита с твърд глас:

— Ти ли си баща на Катя Мърел?

Нещо трепна в очите на Джак, но изражението му остана строго и студено.

— Това пък защо е?

— Искам да знам — отвърна Джордан със същия равен тон, но сърцето му се сви. Джак не го бе отрекъл...

— Защо?

— Защото я обичам, а ръцете ми са вързани, ако тя ми е половин сестра.

Джак прие признанието му, без да трепне.

— Хенри й е баща — не отмести поглед от лицето на сина си.

— Истинският й баща?!

— Кое те кара да смяташ, че Хенри не е истинският й баща?

— Знам го. Тя е на друго, много по-високо ниво.

— Какво тесногръдо, предубедено изявление.

— Кой си разрешава да ме критикува?

— Пак ли започваме да хвърляме обиди един срещу друг? — още едно споменаване на последния скандал между тях.

— Ти започваш. Аз само изтъквам някои факти.

— Не съм тесногръд и предубеден — заяви Джак възмутено.

— Може би не. Но това не означава, че не си правил гроби изявления през годините — направи рязка гримаса на погнуса. — По

дяволите! Не съм дошъл тук за подобен род дискусии! Не правя характеристика на Хенри — изтъквам само, че Катя е различна.

— И Каси е различна. Може би Катя е взела всичко от майка си.

Но Джордан клатеше енергично глава:

— Не. Има и други неща. Катя е изключително интелигентна, притежава хъс и амбиция, която...

— Следователно Каси просто е успяла да ѝ я внуши. Защо забравяш, че тя израсна с вас и евентуално е схванала какво е нужно на един човек, за да успее.

Джак не казваше нищо повече от нещата, които Джордан бе изредил оня ден в Мейн след погребението. Тогава се бе опитвал да укроти Питър. Инстинктът му подсказваше, че Джак вършеше същото спрямо него сега.

— Има нещо повече — той се отпусна на пейката, но остави достатъчно разстояние между себе си и Джак. — Например Хенри. Никога не е показвал особен интерес към Катя, държеше се някак странно настрана от нея. Отношението му към Кени беше съвсем друго — спомням си го ясно. Не съм виждал Хенри да прегръща Катя, да я взема на ръце, да говори с нея... Никога не е проявил желание да прекарва с нея част от времето си.

— Това е негов проблем. Нещата при него вече бяха тръгнали надолу.

— А защо? Не ти ли идва наум, че Хенри започна да пие след раждането на Катя? Съвпадението не е ли странно?

Джак примигна, но това бе всичко.

— Никой от нас не може да каже какво е ставало в главата му. Човекът определено беше от долната част на работническата класа.

— Предубедено изявление — промърмори тихо Джордан.

За щастие Джак не го чу — беше потънал в собствените си мисли.

— Така и не успях да разбера що за човек е. Той просто се плъзгаше по течението. Когато се омъжи за него, Каси вече беше станала незаменима за Уорънови. Вероятно е живял в сянката ѝ от самото начало. Бедният нещастник! Не завиждам на нито един мъж, изпаднал в такова положение.

— Изразяваш настроения против жената — промърмори пак Джордан, но този път Джак го чу и се обърна към него с въпросително

вдигната нагоре посивяла вежда.

— О, я стига! Ти би ли искал да живееш така? Наистина ли желаяш жена ти да решава нещата в семейството?

— Нямам жена, което ме връща към първоначалния ми въпрос...

— Не променяй темата. Говорим за Хенри. Канех се да кажа, че ако не се беше оженил за Каси, вероятно щеше да преживее живота си по друг начин — кой знае? Представи си, че обстоятелствата го бяха принудили да стъпи на собствените си крака — не имаше съпруга, напълно зависима от него за храна, дрехи и приятелско общуване. Но нещата се подредиха другояче за него... Животът на Каси бе тясно свързан с домакинството на Уорънови: тя работеше повече от него и печелеше повече. У нея има достатъчно усърдие и трудолюбие: може да прехвърля от него на дъщеря си с пълни шепи.

Нетърпението на Джордан нарастваше.

— Баща ли си на Катя или не?

— Какво, твърдиш, че Каси е изневерявала на Хенри?

— Абсолютно точно казано.

— И смяташ, че съм бил привлечен от Каси? — той се изсмя, но смехът му не бе искрен и разтревожи Джордан още повече.

— Каси е много привлекателна жена.

— С нейните роклички, бели ръкавички и сребърни табли, прилежно подредени с ордъври, които предлага на гостите в...

— Правил си и по-лош избор — прекъсна го Джордан. Нямахте да му разреши да принизява Каси по този начин.

— Аха. Пак се връщаме към онова.

— Не, не се връщаме към онова.

— Не ставай смешен, Джордан! Наистина ли смяташ, че ще се измъквам през нощта, ще пресичам овощната градина на пръсти и ще се вмъквам в къщата на Каси, за да я обладавам пред съпруга ѝ? — той протегна ръка. — Не. Не го казвай. По-вероятно е да си представяш романтична любовна среща в конюшната. Или — очите му се разшириха, изпълнени с подигравателен ужас — дори изнасилване?! Да, точно така. Сигурно тази идея те е навела така срещу мен.

— Не позна.

— Но ти смяташ, че...

— Ти говориш за изнасилване, не аз. Не съм го и помислял досега, но след като го спомена...

— Забрави, че съм го споменал — изръмжа Джак и смачка с рязко движение кесийката с фъстъци. — Никога не ми се е налагало да прибягвам до изнасилване.

— Да, знам. Твоите жени те приемат с готовност.

— А твоите не реагират ли по същия начин? Не ми казвай, че не си наследил поне малко мъжки чар от мен.

Джордан притисна длан към челото си и бавно поклати глава.

— Господи, не мога да повярвам, че водим такъв разговор — обърна разгневен поглед към баща си. — Каква връзка има всичко това с моя въпрос? Искам само да ми кажеш дали си или не си баща на Катя. Толкова ли е трудно да отговориш директно на този въпрос? Да или не — отговори ми най-сетне!

— Защо го задаваш? — запита на свой ред Джак.

Гласът му не трепна, още по-малко изражението му.

— Защото веднъж те чух да говориш за нея по странен начин — започна Джордан. Дошъл беше редът на единственото нещо, което можеше да принуди баща му да отстъпи. — Беше преди единайсет години и Катя бе за първа година в колежа. Ти беше в кабинета с Гил...

— Подслушал си частен разговор?

— Не знаех, че е частен и не съм подслушвал преднамерено с някаква задна цел. Но вие говорехте за Катя и аз постоях пред полуотворената врата около минута може би, защото дори още тогава всичко, свързано с нея, представляваше интерес и за мен.

— Какво говорех тогава? — запита Джак предпазливо.

— Изтъкваше, че трябвало да се полагат грижи за нея. Винаги. Каза още, че Хенри, този проклет глупак, нямал нито едно заделено пени настрана за нея, но това не било за учудване предвид на фактите.

— Откъдето ти заключи, че Хенри не е истинският ѝ баща?

Джордан реши да не обръща внимание на поредния му опит за отклоняване от темата.

— Ти каза още — продължи той, — че кръвта ѝ е добра и от двете страни и че ако искаме да ѝ се даде възможност да реализира заложеното у нея и да ни накара да се гордеем с нея, тя трябва да бъде добре осигурена, за да няма повод да се тормози с дребнавите грижи по ежедневието, а още по-малко трябва да има основания да се тревожи за финансовото обезпечаване на Каси. Гил изтъкна, че Катя е спечелила стипендия, ти заяви, че сме длъжни да компенсираме тая

стипендия по някакъв начин, че по принцип сме й длъжници в някои отношения... — замълча за миг, пое дъх и продължи: — Изтъкна още колко е тъжен фактът, че за света името й е Мърел, когато тя има всички основания да споделя с другите блясъка на истинското си име... Каза още — очите му се присвиха обвиняващо: — „Жалко е, че тя никога няма да узнае истината...“

Джак се поколеба само за миг. Твърдо беше решен да държи нещата в ръцете си докрай.

— И ти направи забележителното умозаклучение, че съм й баща?

— Да! — за частица от секундата Джордан си спомни за бурното юношество и колко често се налагаше да застава пред баща си, виновно навел глава. Причините бяха различни: лоши бележки в училище, срещи с момиче с лоша слава, скъп ремонт на тапицерията на колата, повредена онзи прекрасен ден, когато нарочно бе шофирал с вдигнат покрив, за да изпита удоволствието от плясъка на дъжда върху него... Но при всички случаи ефективно бе поставян от баща си в положение на отбрана, както и сега. Джордан беше възмутен с право: в края на краищата не беше вече момче! На всичкото отгоре баща му го гледаше така, като че ли бе разбрал нещата напълно погрешно. Кое то, от своя страна, означаваше, че през последните единайсет години бе обременил живота си с необосновано страдание и бе причинил същото и на Катя. Пое разтреперано дъх и погледна баща си право в очите. — Вярно ли е? — запита уморено.

— Единайсет години... Защо чака толкова дълго? Защо не дойде по-рано?

— Отначало не смятах, че дочутото има особено голямо значение за мен. Катя беше много млада — аз също. Реших, че и двамата ще намерим други партньори и фактът, че сме роднини, няма да има никакво значение и за двамата ни. Вероятно съм мислел, че увлечението ми към нея е несериозно, но то не само издържа годините, когато тя живееше с Шон, но се и усили. Нямах никой около мен, който...

— Я стига, Джордан. Знаем, че не си живял като монах.

— Исусе, не можеш ли поне за миг да не мислиш за леглото?

— Внимавай какви ги говориш. Аз съм ти баща.

— Опитвам се само да отговоря на въпроса ти — заяви Джордан, потискайки с мъка раздражението си. — Да, вярно е, имах моя дял

жени...

— Твоя дял — изсумтя насмешливо Джак.

— Да, моя дял — отвърна Джордан и преодоля с известно усилие удобната възможност да подхвърли, че е просто достоен син на баща си в това отношение, но какво щеше да постигне, ако продължава да го предизвиква? — Но не се влюбих в нито една от тях, не обичах никоя така, както обичам Катя... Можеш да ми се надсмиваш колкото искаш, но в този момент съм напълно откровен с теб. Напоследък ме обзе тревога и нетърпение, не знам точно защо — може би заради смъртта на Марк, която ме накара да се замисля, да се озърна наоколо и да преоценя нещата. Ако не беше онзи скандал между нас преди години, вероятно щях да поставя въпроса пред тебе много по-рано. Знаеш какво мисля за твоя начин на живот. Моят въпрос отново те обвинява в изневяра. Но, по дяволите, не ми пука повече от твоите кръшкания, разбери. Само Катя има значение за мен.

Джордан се вживя толкова силно в емоционалната си изповед, че не забеляза веднага промяната в изражението на баща си.

— Липсва ли ти Марк? — запита Джак. В гласа му нямаше гняв, нито възмущение. Един тъжен глас на тъжен старец...

Измина цяла минута, преди Джордан да се настрои на новата вълна.

— Разбира се, че ми липсва.

— И на мен. Никога не сме били близки — не го разбирах... Може би не съм се опитвал достатъчно усърдно да го разбера. Знаем едно: той не трябваше да умре така. Нито едно човешко същество не трябва да умира по този начин.

Джордан погледна ръцете си и неволно сви едната.

— Разбирам — прошепна той.

— Майка ти се измъчи много — продължи Джак. И гласът, и погледът му бяха някак отдалечени. — Опитах се да говоря с нея, но тя ми се сърди и знам, че не мога да я обвинявам. Мислех, че върша нужните и правилни неща: работя, разширявам бизнеса, осигурявам семейството си по единствения познат за мен начин... — погледна Джордан. — Какво знаеш ти? Нямах представа какво значи да растеш без нищо стабилно около теб. А аз израснах по този начин. Трябваше да спестяваме и да се свиваме и за най-малкото нещо. Баща ми не беше глупак, но почти всичко, което съумяваше да спечели, раздаваше като

подкупи, за да не бъде даден на правосъдието. Беше мошеник — умен наистина, но мошеник. Бях шестнайсетгодишен, когато поех нещата в ръцете си, буквално казано — усмихна се накриво. — Не го знаеше, нали? — Джордан поклати глава. — Никой не знае и така е много по-добре. Старецът продаваше контрабанден алкохол, а аз водех счетоводството. Оставях му достатъчно за поддръжка на самолетите му и за подкупи, но без негово знание заделях настрана почти равностойна сума. Част от нея давах на майка си за нуждите на домакинството и за дрехи, друга част отделях за колежа, а трета отиваше в сметка, която смятах да използвам, когато завърша колежа и действително получа пълен контрол над бизнеса. Тази сметка не бе особено тлъста, но осигуряваше достатъчно за начало — изкашля се и продължи: — Баща ми, Господ мир да дава на бедната му душа, не виждаше по-далеко от носа си. Ако не бях застанал начело на бизнеса и той беше още жив, вероятно щеше да затъне до шия в търговията с наркотици от Южна Америка. Бедният нещастник! Виждам го как се валя в разкош, достоен за голям търговец на наркотици — ако имаше мозъка да заблуждава достатъчно дълго полицията, разбира се...

— Трябва да си благодарен, че нещата не се развиха така.

— Така е — въздъхна замислено Джак. — Един Господ знае какво щеше да стори с бизнеса в мое отсъствие по време на войната, ако не беше майка ти.

— Тя е добър мениджър.

— Тя е добър човек. Не трябваше да се случва така с Марк... Ако беше възможно да направя нещо за нея, за да компенсирам страданието ѝ, бих го направил.

— Не смятам, че има нужда от нова кола. Мерцедесът няма и година.

Джак го погледна раздражено:

— Ти наистина ме мислиш за много долен, нали?

— Мисля само това, което бях подведен да мисля — след като се предполага, че водят напълно откровен разговор, защо да не продължи? — Вещите и притежанията са определение на щастието за тебе. Ах, да — и властта.

— И ти отбелязваш успехи в същото отношение. Не те виждам да даряваш цяла месечна печалба на фонда за облекчение на гладуващите в Етиопия.

— Правя дарение на благотворителни дружества.

— Но първо си осигуряваш доста добър стандарт на живот. Не отричай, Джордан. Виждам дрехите ти, колата ти. Както и онзи луксозен апартамент в Ню Йорк. Харчиш каквото решиш, за каквото искаш. Не си се загърчил в страдание.

— В материално отношение.

— А, да. Правилно. Страдаш от любов.

Джордан усети как заигра онзи мускул на скулата му.

— А ти все още не си отговорил на въпроса ми. Още веднъж Джак му отвърна с въпрос.

— А Катя?

— Какво Катя?

— И тя ли те обича със същата сила?

— Така мисля.

— Никога ли не е казвала нищо по въпроса?

— Не с думи.

— Не те ли възприема като брат?

Джордан се поколеба за миг, после поклати глава.

— Говори ли с нея за тази възможност?

Очите на Джордан се разшириха.

— За съмненията ми, че е възможно да сме кръвно свързани? Хиляди дяволи! Разбира се, че не! Как бих могъл да й подхвърля, че майка й е изневерявала на Хенри? Или че мъжът, когото тя възприема като баща, е чужд човек за нея? Не беше особено близка с Хенри — възможно е дори да не е разбрала, че той се отнася по друг начин с нея в сравнение с отношението му към Кени: в края на краищата всичко това се е случило преди нейното раждане, — но тя никога не се е задълбавала достатъчно да търси възможни обяснения и причини. Поне аз не знам за подобни опити от нейна страна.

— И може би е права — сви рамене Джак. — Може би просто е приела Хенри такъв, какъвто е, и не е допуснала съмнения да разбият живота й.

— Но нейният живот — и моят! — зависят от това какъв е бил или не е бил Хенри! Толкова ли е трудно да го разбереш? Защо не можеш просто да ме погледнеш в очите и да отговориш прямо? Никой никога нищо няма да разбере! Ако ми кажеш, че двамата с Катя сме кръвно свързани, няма да имам друг избор, освен да го приема и да се

махна от пътя ѝ. Ако обаче не сме, ще мога спокойно да продължавам срещите с нея. И в двата случая тя никога няма да разбере за този разговор между нас сега.

— Но как ще реагира, ако внезапно престанеш да се срещаш с нея?

— Искаш да ми кажеш, че е истина?

— Само задавам обикновен въпрос. Ако започнеш да я отбягваш, няма ли да се изпълни с подозрение?

— Не и повече, отколкото в този момент — той прокара длан по лицето си и я задържа за миг пред устата си, за да приглуши тя гласа му. — Обзалагам се, че ме мисли за импотентен.

Но Джак чу всяка дума и има наглостта да се изсмее.

— Мой син не може да бъде импотентен! — погледна го. — Опитвал си го с нея? Опитвал си и не си могъл да го направиш?

Джордан постави сковано ръка на бедрото си.

— Това не ти влиза в работата.

— Не ми обяснявай кое ми влиза в работата и кое не. Не искам това момиче да страда. Ако се е случило нещо такова, тя може да остане с впечатлението, че нещо не е в ред с нея.

— Всичко е в ред и с нея, и с мен — измърмори Джордан. — Не, не съм го опитвал с нея... Обикновено стигах много близо, но всеки път в най-критичния момент започвах да се питам дали не се опитвам да правя любов със сестра си — изчерви се, но повече от отчаяние, отколкото от смущение. — Така ли щеше да е? Отговори ми, по дяволите!

— Не. Нямаше да е така.

Отговори с толкова спокоен и обикновен тон след такова удължено разискване и предъвкване на въпроса, че в началото Джордан не беше сигурен дали го е чул правилно.

— Какво каза?

— Катя не е твоя сестра.

Правилно беше чул, но още не можеше да повярва.

— Не си ѝ баща?

— Не.

Сърцето му започна да се поотпуска.

— Сигурен ли си?

— За бога, Джордан! — срязва го Джак. — Обикновено не правя любов с вързани очи! Никога не съм го вършил с Каси Мърел. Точка. Това е всичко.

— Всичко ли? — гласът на Джордан беше с една октава по-висок. Бавна усмивка прогони мрачните облаци от лицето му.

Джак отметна глава и вторачи поглед към небето.

— Господ да ми е на помощ. Той е или глух, или глупав, или невероятен инат.

В този момент на Джордан не му пукаше какви характеристики му прави Джак. Доживотната присъда, получена преди толкова много години, току-що беше отменена веднъж завинаги. Въздъхна облекчено, протегна напред крака и се облегна назад.

— Ти си пълен идиот — продължаваше Джак и го изгледа намръщено. — Но ако сега ти давам „картбланш“ да вършиш каквото искаш с нея, внимавай то да е нещо много добро. Това момиче заслужава внимателен съпруг и щастлив дом. Не желая да ставам свидетел на нещо друго. И ако тя заяви, че те обича и се ожените, внимавай да не чувам, че си й изневерявал! Ще се погрижа лично да си получиш заслуженото!

— Двоен стандарт, а? — подхвърли Джордан. Беше отметнал глава назад със затворени клепачи. Странно беше да чуе тези думи от баща си, който бе изневерявал без никакви задръжки на майка му от години.

— Кой е баща й? — запита той с безгрижен тон.

— Хенри — отговори баща му със същия тон.

— Защо изпитваш тогава чувство за отговорност към нея?

— Защото практически тя израсна като член на семейството от деня на раждането си. Защото е обичливо, хубаво момиче. Защото майка ти я обича. Защото нейната майка ни е помагала много пъти. Защото...

— Стига толкова — Джордан вдигна ръка с широка усмивка. — Разбрах — разбираше за момента. Не повярва нито за миг, че Джак смята Хенри за способен да даде живот на толкова фин човек като Катя, но засега му бе достатъчно да знае, че е свободен — че тя е свободна — че те са свободни. Все още не можеше да повярва. — Говориш истината, нали? — запита той пак за всеки случай: все още не

можеше да повярва на щастието си. — Няма кръвна връзка между Катя и мен, така ли?

Джак се изправи раздразнено.

— Трябва да отивам на работа — изръмжа той. — Вече отговорих достатъчно ясно на въпроса ти. Ако имаш желание да стоиш тук и да го повтаряш още една дузина пъти, надявам се, че птичките, патиците и катеричките ще те изслушат с внимание и разбиране.

Обърна му гръб, закрачи към улица „Арлингтън“ и остави Джордан да се наслаждава сам на сладкия аромат на свободата.

Робърт Кавано се чувстваше като животно в клетка в затъмнената стая за прожектиране на филми на долния етаж. Намираше се в дома на Марк Уайт на Бевърли Хилс заедно с детектив Шарън Уебър. Стаята беше заддушна — Шарън току-що бе загасила поредната си цигара — и топла: бяха включили централната климатична инсталация само преди два часа, когато всъщност дойдоха.

Той въздъхна и стана от стола.

— Постави етикет на тази и да преминем на следващата — измъкна касетата от видеото, подхвърли я на Шарън и извади друга от купа касети в кутията на прожекторния апарат.

Кой можеше да предположи, че тази кутия не съдържа прожекторен апарат, а нещо съвсем друго? Попаднал беше случайно на нея вчера следобед, след като двамата с Шарън безуспешно преровиха пак цялата къща в търсене на нещо пропуснато. Райън се оказа прав, дяволите да го вземат. Наистина имаше куп компрометиращи касети. Уайт трябва да е страдал — като Никсън — от мания за величие. Или е бил изцяло под властта на професията си. Филмирал беше всички частни разговори и събития, станали в дома му — във всекидневната, в кухнята, в спалнята...

Кавано се питаше как гостите му го бяха допуснали. Имаше касети с уличаващи доказателства за участието на най-малко дузина души в търговията с кокаин. Едно от възможните обяснения беше, че не са знаели какво всъщност става. Отначало тази възможност му се стори малко вероятна: той лично винаги изпитваше неудобство, когато към него се насочваше камера. Но, от друга страна, като се вземат предвид играчите в тази точно игра, спокойно можеше да се

предположи, че са приемали камерата като една добра шега. Всеки един от тях бе толкова арогантен, колкото Марк Уайт трябва да е бил. Този тип хора обичат да бъдат снимани. Намират някакво извратено удоволствие в предизвикателствата срещу закона.

Но не е ли естествено да се безпокоят от наличието на конкретни доказателства? Не е ли психологически оправдано да се опитат да измъкнат и унищожат касетите — ако не преди, то поне след смъртта на Марк? Вярно, скривалището му беше много хитро подбрано. Но нямаше ли поне да се опитат да претърсят — да преобърнат къщата наопаки — само и само да се доберат до тях?

Изглежда, не са знаели за тези видеокасети. Колкото повече обмисляше тази възможност, толкова по-логична му се струваше. Когато някой отива на купон, организиран от човек с професията на Марк, една камера върху стойка в стаята ще му се стори естествена част от интериора. Откъде да знае, че тя навърта лента?

Марк Уайт сигурно е бил наясно каква власт му дават тези касети: те бяха неоспорима възможност да отклонява ченгетата или да сключва сделки с тях, ако положението около него стане напечено. Той явно е държал това специфично оръжие в дълбока тайна. До този момент Кавано бе разпознал на касетите лицата на хора от обкръжението му, които той, Бъди или Шарън бяха вече разпитвали. Всеки един от тях бе представил непохватимо алиби. И когато към този факт се прибавеше и липсата на следи от каквито и да било опити за унищожение на касетите, ставаше ясно, че или за тях не се знае, или те не са свързани с двойното убийство.

„Дебора сигурно е знаела за тези касети“ — разсъждаваше Кавано. Но дори и да е била разтревожена от наличието им, дори и да бе спорила с Марк за тях, дори и да го беше заплашвала, че ще ги използва в някакъв смисъл, нямаше логична причина Марк да се измъкне от положението с убийство. Щеше просто да унищожи или да изтрие тайните си записи.

Той тикна рязко следващата касета във видеото, отстъпи назад и седна на стола си, подпрян на лакти и поставил юмрук пред устата си.

— Започва да става доста досадно — обади се Шарън и потърси по-удобна поза. — Смяташ ли, че ще попаднем на нещо?

— Не знам — отвърна той приглушено иззад юмрука си. — Може би.

Огромният телевизионен екран светна и те насочиха вниманието си към него. След няколко минути Кавано простена отвратено.

— Оргия. Просто да не повярваш. От всички други тъпи неща за филмиране.

Шарън се усмихна:

— Отпусни се и се наслаждавай, филмите с децата бяха къде-къде по-лоши. И бъди благодарен, че Скрумфиц не е тук. Като едното чудо щеше да се включи в шоуто.

Кавано се усмихна. Скрумфиц бе развратникът в отдела. Улавяше безпогрешно момента, когато там пускаха за преглед последната иззета порнокасета. С необяснима точност се явяваше точно на мига в стаята за разпити, която обикновено използваша за тази цел. Седеше там, вторачен в екрана, и изглеждаше филма, без да се включи в размяната на цинични забележки между другите ченгета: просто седеше, мълчеше — и се гърчеше. И дишаше тежко. А после търчеше презглава към мъжките тоалетни...

Скрумфиц щеше да оцени по достойнство тази: навсякъде голи тела, преплетени крайници, задници и гърди.

— Разпозна ли някого от тях? — пошегува се Кавано.

— Не е лесно да се разграничат лица, когато има толкова много други части от човешкото тяло...

— Доста дълго време беше настрана от къщи, Шар. Когато тая история приключи, ще трябва да грабнеш съпруга си, да врътнете ключа на апартамента си в... — той внезапно се изправи. — Коя беше тази?

— Коя?

Кавано грабна дистанционното управление и върна лентата назад, после я пусна отново.

— Онова чернокосото момиче... ей там... с тъмнокожия.

— Да не би да си я хареса? — подразни го Шарън.

— Изглежда ми някак позната. Виждала ли си я някъде?

— Не сме я разпитвали.

— Може би се е появявала по телевизията или в някаква реклама? — отново върна лентата. — Имам усещането, че я познавам, но не се сещам откъде.

Шарън сви рамене.

— Просто още едно хубавичко калифорнийско лице.

— Нямах ли чувството, че си я виждала някъде? — Кавано върна лентата за трети и последен път.

— Не.

— Добре — въздъхна той и повече не върна лентата, но продължи да държи дистанционното в ръка.

Не се наложи да го използва отново нито за тази лента, нито за другите две, които последваха. Но когато дойде ред на следващата, той бе така погълнат от нея, че се сети за дистанционното в ръката си едва когато тя се превъртя докрай. После я върна и двамата с Шарън я изгледаха отново.

— Джордан ми каза, че е спорил с брат си — заяви той, след като я изгледаха докрай втория път. — Меко казано, както виждам.

Шарън протегна ръка да щракне ключа за осветлението.

— Имаме заплахата за убийство, Боб. „Ако нещо излезе наяве — цитира тя, — ще те убия.“ Касетата ще бъде приета като доказателство в съда. Няма начин да не повлияе на съдебните заседатели — Кавано не изпитваше радостната възбуда, характерна в такива случаи. Започнал бе да уважава Джордан. Би могъл да се закълне в искреността му, когато заяви, че никога — никога! — не би вдигнал и пръст срещу брат си. — А и алибито му се клати и с двата крака — продължаваше Шарън. — Джордан е напуснал офиса си в пет и половина вечерта преди убийството. Никой не знае къде е бил между това време и девет часа сутринта, когато е седнал зад бюрото си. Имал е достатъчно време да отиде до Бостън, да си свърши работата там и да се върне обратно.

Кавано кимна бавно. Странно... В този момент той мислеше за Катя, за ужаса на страданието, през който ще премине, когато разбере в какво обвиняват Джордан. Искрен беше, когато заяви на Джордан, че няма аспирации спрямо нея, но тя бе създала у него желание да я закриля. Спомни си деня на погребението, крехкия щит от руса коса пред лицето ѝ, болката в очите ѝ, когато бе погледнала Джордан...

— Е — пое той дълбоко дъх, — това е една възможност.

— Възможност?! Това е най-силното нещо, до което успяхме да се доберем досега! Като се вземе предвид тази касета и...

— Думи, Шарън. Нима не си загубвала самообладание и не си крещяла на някого, че ще го убиеш?

Шарън замълча, лицето ѝ като че ли се удължи.

— Вкъщи обмисляме възможността за нова кола и миналата седмица се сдърпахме със Сам. Казах му, че ще го убия, ако купи пикап. Но това е само нищо неозначаващ израз, Боб. Той просто мина и замина в разправията и никой от нас не му обърна внимание.

— Но разбра какво искам да кажа, нали?

— О, хайде, Боб. Спор за нова кола е нещо доста по-различно от скандал за порнофилми с деца, нали?

— И все пак някои хора — особено близки — се разтоварват при обикновени семейни кавги с подобни изрази, в които не влагат нищо. Допускам, че Джордан и Марк са ги хвърляли в лицата си милион пъти и като деца, и като юноши.

— Но сега не са деца и не спорят кой ще стигне пръв до плажа или кой кого как е нарекъл, или кой ще издаде другия за счупения прозорец — тя посочи към онемелия екран на телевизора. — Тук те спорят за нещо от живота на възрастните, нещо много опасно и с мирис на смърт около него... Имаме мотив, Боб. Като се вземе предвид тази касета и нестабилното му алиби — или по-точно липсата на такава, — ние го държим в ръцете си.

— Говориш за косвени доказателства, Шарън. Налице няма никой, който да е видял нещо върху или близо до яхтата онази нощ.

— Има много присъди, базирани на косвени доказателства.

Кавано я погледна.

— Упражняваш натиск, Шарън.

Тя върна погледа му.

— А ти се опитваш да избегнеш очевадни неща, Боб.

— Не си права. Опитвам се само да му дам шанс поради липса на достатъчно доказателства. Има големи възможности за съмнение.

— Винаги има някаква несигурност. Но тук конкретно не виждам място за разумно съмнение. В крайна сметка нека съдебните заседатели решат дали им предлагаме достатъчно материал за присъда или не.

Кавано стана и се отправи към видеото.

— Правилно. Но още не сме стигнали до съдебните заседатели — той преброи касетите в кутията. — Тук все още има пет касети, които ще изгледаме утре.

Шарън сви рамене, изпусна дълга въздишка, после протегна ръка за цигара.

— Играта е твоя. Ти решаваш.

За нещастие не беше точно така. А Райън? Нямах начин да не го информира за тази касета. И Кавано знаеше отсега реакцията му. Ако не измъкнеше нещо друго в най-скоро време, Кавано се страхуваше, че Уайтови и Уорънови ще бъдат изправени пред много по-тежко изпитание от вече преживяното и страданията им ще бъдат много по-силни от болката, която изпитваха сега...

14.

1965 година се оказа тежка година за Каси не само заради внезапната смърт на Хенри. Ескалираше войната във Виетнам и по време на вечерните новини стомахът ѝ се свиваше на топка, а когато преглеждаше сутрешните вестници, дланите ѝ овлажняваха... Пак изплуваха на повърхността дълбоко потиснатите детски спомени: виждаше как се измъква от дома си под прикритието на нощта и как се влачи от едно скривалище до друго със стегнато от ужас сърце и за останалите зад нея, и пред неизвестното бъдеще... Съчувстваше, много на семействата, понесли тежестта на войната.

Разбира се, между тях не бяха нито Уорънови, нито Уайтови. Гил използва политическото си влияние и уреди нещата с местния шеф на бюро за набиране на войници. Нито едно от момчетата на Уайтови и Уорънови не бе извикано в армията дори след изтичане на удължения срок за завършване на образованието им.

Натали беше истински щастлива. Ник посещаваше бизнес колеж с намерението да се присъедини към „Уайт Естейт“, след като завърши. Марк (на двацет и три години вече) имаше степен от Хавърфорд, но все още не беше решил с какво да се заеме и засега прелиташе от една бохемска група към друга. Разбира се, начинът му на живот и липсата на ориентировка тревожеха Натали, но тя бе благодарна, че поне не беше във Виетнам. Колкото до Джордан, той бе второкурсник в Дюк и тя нямаше нищо против живота му в общежитието на студентското му братство — стигаше ѝ, че не беше в някой долнопробен бар в Сайгон.

Ленор живееше в постоянна тревога за Питър. Уверението на Гил, че той никога няма да бъде прибран в армията, явно не тежеше пред нея. Тя се тревожеше. На двацет и една години, той все още бе студент, но тя се самонавиваше, че когато завърши училище, ще ѝ го отнемат. Гъстата му кестенява коса ще бъде ниско подстригана. Той — нейният син! — ще бъде принуден да се облича и държи като всеки

друг новобранец! А накрая — също като Бен — ще умре, а тя ще бъде само безпомощен зрител!

Страховете ѝ се усилиха, когато един от деканите на Дартмът се обади в края на първия семестър от последната му година, за да ѝ съобщи, че Питър е бил хванат в преписване на един от изпитите. Тя веднага си наля още едно уиски — вече третото за деня — но какво от това, след като имаше нужда от него? После се обади на Гил във Вашингтон, за да съобщи новината. И накрая се оттегли в леглото си.

Гил се справи с проблема по характерния за него експедитивен и умел начин. Прекара остатъка от деня на телефона, говори първо с декана, който се беше обадил на Ленор, после с още няколко декани, с отговарящия за курса преподавател и накрая — с Питър. Ефектно разигра сценката на възмутен родител, който държи детето му да бъде съответно наказано за направената пакост. И Питър беше наказан с повторно явяване на същия изпит и получаване на по-ниска степен в курса. Разрешението на проблема бе подпечатано с тлъста сума, преведена от Гил на фонда за дарения на факултета. После се обади на Ленор, за да ѝ съобщи, че е разчистил нещата.

Каси, която естествено не можеше да бъде обективна, когато ставаше въпрос за Гил, го оправда напълно. Питър беше млад, сигурно беше осъзнал грешката си и никога повече нямаше да я повтори. Надяваше се, че в училище Кени ще се прояви или като умно момче, или поне ще бъде късметлия.

Безпокоеше се за Кени, който сега учеше в гимназията. Беше се променил след смъртта на баща си. Не разговаряше с нея, както преди, отчужди се. Натали я уверяваше, че това е обикновено и дори задължително явление за юноши на неговата възраст, но Каси се притесняваше.

Синът ѝ преживя истински шок, когато разбра, че майка му е еврейка. Като малък я беше питал за детството ѝ и Каси му бе разказвала за ранните си дни във Франция, но без да споменава националност и религия или причината за бягството ѝ оттам. После беше заявила, че е дошла в Америка поради икономически причини. Каза им истината едва след смъртта на Хенри. Опита се да им обясни защо го е направила — просто не е искала да живеят в страх, че същото може да се случи един ден и на тях. Те са американци и са свободни граждани на свободна страна!

Кени беше учил за ужасите на Третия райх в училище. Каси не се впусна в подробности за съдбата на семейството си, но усещаше, че Кени бе извлякъл точно толкова много от замълчаването ѝ, колкото и от нещата, които все пак му каза. Знаеше, че майка му ненавижда войната; знаеше още, че — независимо от протестите ѝ — тя живее в параноичен страх с корени в разрушеното ѝ детство. Каси изпитваше истински ужас при мисълта, че Кени ще отиде в армията веднага щом завърши гимназия.

За да го предотврати, тя заговори за колеж с него много по-рано от родителите на приятелчетата му. Но докато му говореше, усещаше, че той я слуша само привидно. Седеше пред нея, гледаше я в очите, но мисълта му беше другаде. Нямаше представа къде и това я подлудяваше. Мечтаеше да види сина си адвокат — като Гил, или бизнесмен — като Джак, известен лекар или учен... Искеше да има стабилна професия и да направи име в нея, да извоюва независимост.

Въздъхна с облекчение, когато Кени подаде молби до Обърлин, Лихай, Американския университет и Бранди през зимата на последната си година в гимназията.

Но Ленор не можа да се похвали със същото — Дебора заяви, че не желае да отива в колеж. Искеше само да е с Марк, който по това време живееше в някаква общност на север от Сан Франциско. Ленор беше ужасена. Тя натискаше Гил да говори с дъщеря им, но двамата никога не се заварваха вкъщи. И както винаги, Ленор се обърна за помощ към Натали. Но Натали не беше в състояние да се намеси ефективно, защото самата тя имаше нужда от морална подкрепа във връзка с Марк. Опитваше се отчаяно да си внуши, че Марк има нужда от време, „за да открие себе си“ и че люшканията му сега са важна част от узряването му като личност. Безпомощна и изпаднала в отчаяние, Ленор се обърна към Каси: знаеше отношението ѝ към нуждата от образование в колеж. Но и Каси удари на кухо. По своя специфичен кротък начин Дебора им даде да разберат, че няма да я отклонят от намерението ѝ.

Кени излезе извън контрол почти по същия начин. През юни 1967 година, само няколко дни след като навърши гимназия, той се обади на Каси от летището, за да ѝ съобщи, че заминава за Израел. „Няма да ме пуснат на предна линия — обясни той със съжаление, — но ще помагам в тила...“ Заяви още, че като гражданин на Израел по

рождение той се чувства задължен към тази страна и че ако Израел е толкова добър, колкото се говори, ще може да се върне навреме, за да се запише в Лихай през есента. Преди Каси да успее да възстанови дишането си, телефонният апарат изключи.

В този ден тя чу за последен път гласа му.

Една ясна слънчева сутрин две седмици по-късно Каси получи телеграма, която ѝ съобщаваше, че синът ѝ е бил убит, докато е пренасял запаси за войските на Голанските възвишения. Този ден бе така красив и изпълнен с живот, че по-късно Каси често се питаше дали Господ не ѝ се бе надсмивал тогава.

Тя стоеше с телеграмата в ръка на стъпалата на величествената къща на Уорънови в Доувър и изпращаше с мъртъв поглед пощенската кола. Стоеше неподвижно. Не плачеше. Просто стоеше така, мъртва за живота наоколо и за минутите, които се навъртяваха с познатия си ритъм една след друга... Там я намери Ленор.

— Каси? — тя слизаше от горния етаж, където беше спалнята ѝ, все още позамаяна от вчерашното пиене. Усети все пак нещо необичайно във въздуха и се спря озадачено на стъпалата. — Донесоха ли нещо?

Каси кимна, но не се помръдна.

Наложи се Ленор да се приближи до нея, за да разбере каква е доставката. Очакваше пуловер, който бе поръчала от „Бонуит“, но наоколо нямаше и следа от пуловер или от какъвто и да било друг пакет. После погледът ѝ попадна на жълтия лист хартия в ръцете на Каси. Взе го без усилие от изтръпналите пребледнели пръсти на другата жена. Прочете го и замаяният ѝ мозък веднага се проясни, но изминаха минути, преди да проговори.

— О, Каси... — прошепна тя съчувствено. — О, Каси, искрено съжалявам — всичките ѝ оплаквания срещу Каси бяха моментално забравени. Ленор бе жена с въображение: не ѝ беше трудно да види Питър на мястото на Кени и да си представи чувствата на Каси. В този момент у нея дори се изпари желанието да се бори с Дебора и да оспорва избора ѝ да живее с Марк в някаква общност на север.

Обгърна с ръка кръста на вцепенената жена и я поведе внимателно към входа. За пръв път от толкова години Ленор я докосваше физически, но Каси бе прекалено смазана душевно, за да оцени жеста ѝ.

Ленор внимателно я преведе през къщата към задната врата, а после по настланата с чакъл пътека — към дома ѝ. На два пъти постави предупредително пръст на устни: веднъж — пред готвачката, която печеше кифли в кухнята, втория път — пред перачката, която опъваше току-що изпрани одеяла на простора в задния двор.

Каси целенасочено прогонваше всяка мисъл от главата си, преднамерено отказваше да приеме прочетеното в оня къс жълта хартия, като че ли така то можеше да бъде изтрито или обезсилено. Следваше без съпротива и напълно механично водещата ръка на Ленор, мина по коридора към спалнята, отиде до леглото, седна на него: изпълняваше всяко от внушенията на другата жена и дори легна и затвори очи, както тя ѝ нареди.

Но ако леглото помагаше така добре на Ленор да преплува през бурното море на житейските кризи, действителни или само въображаеми, то явно нямаше същата власт над Каси. Още щом затвори очи, умът ѝ се отвори към голите факти на действителността и тя бързо седна. Ленор стоеше до вратата и кършеше ръце.

— Има ли нещо... мога ли да направя нещо? — запита я тя нервно. Имаше главоболие. Искаше да си налее чаша алкохол и да я изпие. Да потърси пак утехата на леглото... Каси поклати глава. Стана безмълвно и се върна в малката всекидневна, където се отпусна вдървено в един от фотьойлите там, и отново се смръзна. Ленор постави телеграмата върху скрина на Каси и я последва във всекидневната. — Не се тревожи за работата вкъщи — добави тя бързо. — Другите ще поемат нещата в ръцете си. Ти си почивай тук — Каси кимна. Ленор я изгледа тревожно: обезкървено лице, широко разтворени очи, невиждащ поглед, забит в пода. — Катя скоро ще се върне — Каси кимна. — Искаш ли да се обадиш на някого? — Каси поклати глава. — Приятелка или... — канеше се да каже „свещеник“, но се сети, че в този случай свещеникът трябва да е равин, а в следващия миг осъзна, че в специфичния случай с Каси ще е никой. — Може би трябва да се обадя на Гил и... — Каси вдигна така рязко глава, че Ленор трепна и едва не се задави. Но сега поне знаеше какво трябва да стори. — Да. Веднага ще се обадя на Гил — заяви тя и почти изтича навън. Запрепъва се в къщата и се отправи веднага към кабинета на Гил, за да използва телефона там.

Гил не беше в офиса си. Развълнувано съобщи, че вкъщи се е случило нещо непредвидено и „... моля, кажете му да се обади веднага! Веднага! Благодаря ви!“. Наля си пиене от бара във всекидневната и се върна в кабинета, за да чака до телефона.

Изтече почти час, преди острият му звън да наруши тишината.

— Гил — започна тя напрегнато, когато чу гласа му. — О, слава богу!

— Какво има? — запита той студено. Отдавна беше свикнал с внезапните истерични обаждания на Ленор, които в много случаи се оказваха неоправдани: често го беше безпокоила или заради някой нахален репортер, или заради неочакван проблем с колата. От него се очакваше да я успокоява или да я насочва към най-удобния сервиз. Вярно, някои случаи изискваха повече усилия от негова страна: и досега си спомняше с неприятно чувство какъв зор видя, докато измъкне Лора и Доналд от Европа миналото лято, където бяха отишли да прекарат медения си месец. Двамата имаха лошия късмет да бъдат блокирани там от внезапна стачка, засегнала самолетните линии. Гил и Джак се изпотиха и под езика, докато най-сетне успяха да им осигурят билети, за да се върнат навреме за тържественото откриване на новия медицински кабинет на Доналд.

— Този път е Каси — забърза Ленор. — Току-що получи съобщение, че Кени е убит...

— Убит? В Израел? Невъзможно! Кой ще го допусне на фронта?

— Не е бил на фронта — продължи да препуска напред Ленор. — Помагал е в прекарването на запаси до частите... Не знам какво да правя, Гил. Каси е у дома си, седи, втрещена в пода... Не плаче... Не говори...

— Катя на училище ли е?

— Да.

— Добре. Слушай, Ленор, тръгвам веднага. Може да не успея да изпреваря връщането на Катя от училище. Моля те, задръж я, не искам да вижда Каси в това състояние, без да е подготвена... Съобщи ѝ го внимателно. Моля те — умолявам те — да...

— Не съм чудовище, Гил.

— Знам и съм ти много благодарен, че се обади.

— Каси не ме е молила да го...

— Знам, че няма да го направи. Натали вкъщи ли е?

— Отишла е да пазарува в града.

— Извикай я веднага щом се върне. Пусни Катя при майка ѝ, когато ѝ кажеш за Кени, но искам ти или Натали да стоите с тях, докато дойда. Моля те... Ще го направиш ли? — във въздуха увисна необлечено в думи обещание за съответно възнаграждение.

— Разбира се, че ще го направя! — за пръв път от доста време Ленор се дразнеше от строго меркантилния характер на отношенията им („Какво ще ми дадеш, ако го направя?“). В този момент искрено желаше да се държи човешки, да се издигне над дребнавите разправии от миналото.

— Много ти благодаря. Пристигам след два часа.

Верен на думата си, той пристигна в Доувър в ранния следобед, за да поеме нещата в свои ръце. Говори ласкаво с обърканата и много разстроена Катя, тогава едва единайсетгодишна, говори с представител на израелския консулт, който дойде, за да потвърди смъртта на Кени, уреди връщането на тялото му в САЩ, помоли Натали да поеме грижата за Катя и едва тогава клекна до Каси и нежно пое студената ѝ ръка в своята.

Каси продължаваше да седи в безмълвна неподвижност и доста дълго време Гил също мълча, не съвсем сигурен дали тя осъзнава присъствието му.

— Кажеш нещо, Каси — прошепна той накрая. За пръв път в живота си изпитваше такова парализиращо чувство на пълна безпомощност. — Не трябва да се затваряш така в себе си.

— За какво да говоря? — запита тя с дрезгав шепот. — Той си отиде от мен — завинаги... — пое разтреперано дъх. — Също като родителите ми и Мишел.

— Те загинаха в името на една достойна кауза. Както и Кени.

— Не е вярно! Загуба е — огромна, невъзвратима загуба! Не трябваше да отива там, не трябваше! Той е гражданин на тази страна!

— Но той се чувстваше морално обвързан и с Израел...

Тя поклати буйно глава.

— Обикновен детски бунт. Сърдеше ми се. Смяташе, че е трябвало да им кажа истината за себе си по-рано...

— Не си права. Той се чувстваше призован да отиде там. Той беше вече мъж...

— Нямах дори осемнайсет години! Сигурно е лъгал, за да го приемат!

— Но действията му бяха достойни за мъж с характер, убеден в правотата си.

— Прекалено млад беше, за да знае кое е право и кое не — изсмя се дрезгаво, някакво мъчително подобие на смях, през който ясно прозираше горчив сарказъм. — А аз се измъчвах заради Виетнам...

— Каси, Каси... Моля те, намери сили, съвземи се... Ти отгледа прекрасно момче, смело, морално и почтено. Трябва да се гордееш, че загина в името на една кауза, в която вярваше от все сърце.

— Той беше само едно малко момче в търсене на приключения! — извика Каси, но ледената ѝ обвивка като че ли бе започнала да се пропуква. — За него участието в една война сигурно е било нещо много вълнуващо...

— Той отиде там, защото беше убеден, че моментът изисква от него точно тази реакция. Каси, опитай се да разбереш... Нашето мнение — твоето, моето или на когото и да било друг — няма никакво значение. От значение е само неговата вяра в правилността на решението му — дори и преценката му да е преценка на малко момче!

Каси пое дъх и отпусна глава със затворени очи на облегалката на фотьойла. Тъй като не каза нищо повече, Гил се надяваше, че прави усилие да обмисли току-що казаното.

— Мога ли да направя нещо за теб? — прошепна той безпомощно след няколко минути.

Каси не отвори очи.

— Катя. Къде е?

— С Натали.

— Искам я — гласът ѝ се пречупи. — Ще я доведете ли тук?

— Веднага — трябваше да се обсъдят подробности по погребението, но съзнаваше, че е още прекалено рано: тялото вероятно щеше да пристигне едва след няколко дни... Имаха достатъчно време. — Ще остана тук до края на седмицата.

— Ще имат нужда от вас във Вашингтон.

— Имам помощници, които ще се погрижат за нещата там. Трябва да остана тук, важно е.

— Но Ленор...

— Ленор ми се обади по телефона. Сега тя те разбира и би желала да помогне според силите си — изправи се и постоя безмълвно за миг пред нея. — Ти беше много, много добра и към двама ни през изтеклите години, Каси. Поискай нещо, кажи ни какво да направим за теб сега...

И за пръв път през дванайсетте години от смъртта на Бен Каси протегна ръка на Гил. Малък жест наистина, но единственият, с който можеше да му благодари, че е при нея в тези тежки минути. Задържа за миг ръката му, вгледана в очите му.

— Катя — прошепна тя. — Моля ви.

Гил отиде за Катя и я придружи до вкъщи. После остави майката и дъщерята на скръбта им, но се връщаше периодично, за да провери как са. Обади се на малкото приятелки на Каси и се погрижи да им отнесат храна. А когато по някое време Каси заспа измъчен сън, отведе Катя на дълга разходка в гората.

Върна се в дома си късно през нощта. Ленор го чакаше.

— Добре ли е?

Гил сви рамене, с ръце в джобовете.

— Най-сетне заплака — в ушите му още звучаха тихите, отчаяни ридания на Каси, виждаше я, навела лице над главата на Катя, която бе притиснала към гърдите си. Знаеше, че никога няма да забрави тази разкъсваща сърцето картина. — Имаше нужда.

— Катя спи ли?

— Да — идваше направо от спалнята на детето. Стоял беше дълго време до леглото му, вгледан в заспалото му личице.

— А Каси?

— Лежи, но не спи.

Ленор впери поглед за миг в колана от гладко кадифе на пенъоара си и го заусуква с пръсти.

— Върви при нея — прошепна тя. — Има нужда от теб.

— Не, Ленор — отвърна тихо Гил. — Каси няма нужда от мен, поне не и в този смисъл — беше се предложил вече в отчаяното си желание да я утеши, но тя му бе отказала с тъжна усмивка. — Тя е силна жена. Намира всичко, от което има нужда, вътре в себе си. Искам да помогна при организирането на погребението, но вероятно тя ще се справи с всичко сама — пое дълбоко дъх. — Ленор, искам да разбереш нещата правилно. Тя е много морален човек, вярвай ми.

Случилото се между нас след смъртта на Бен бе просто жест от нейна страна за мен. Знам, че дори и да се бях върнал при нея след онази единствена нощ, тя сигурно щеше да ме отхвърли. Може и да ме обича, но признава факта, че ти си моята съпруга и се съобразява с него. Никога не е имала намерение да застане между нас.

В дъното на душата си Ленор знаеше, че е прав. Онази нощ и конкретният резултат от нея в лицето на Катя ѝ бяха предоставили нужното оръжие, за да постигне личните си цели, но тя бе далеко от мисълта да обвинява Каси за отчуждеността между нея и Гил. В никакъв случай, не. Но другите жени... Непоносимата му арогантност... нетърпимата самоувереност... А неукротимата страст към властта — патологичната отдаденост на личната му кариера?

И — ако държеше да бъде честна докрай — към този дълъг списък трябваше да прибави и собствената си несигурност, вечния страх да не изгуби вече полученото... Той се бе поуталожил малко през последните години: сега тя се чувстваше икономически сигурна. Но оставаше страхът от евентуален позор — от лепването на някое срамно петно върху Уорънови, което да стане причина за сгромолясването им... Веднъж вече бе преживяла този ужас: не беше сигурна, че ще намери сили у себе си да го преживее пак.

Погребаха Кени и на следващия ден Каси се върна на работа, независимо от протестите на Гил и Ленор. Тя направи опит да се държи така, като че ли нищо не се бе случило, но не успя напълно. Както и по-рано, поддържаше къщата в безукорен ред, но от този ден нататък нещо невидимо се пречупи у нея и сега на лицето ѝ много рядко се появяваше обичайната усмивка. Скоро всички се приспособиха към промяната в нея и животът затече повече или по-малко в старото си русло.

Отминаха шейсетте години и започнаха седемдесетте. Гил се изкачваше стабилно нагоре по политическата стълбица и постепенно стана изтъкната фигура в Конгреса на Съединените щати: получаваше назначения в престижни комитети и комисии, привличаше все повече и повече вниманието на пресата. Ленор дочуваше слухове за евентуално участие в президентска кампания, но Гил почти не говореше с нея по този въпрос. Понякога се питаше защо ли проявява такова безразличие

— на вид поне — когато досега не пропускаше и най-малкия шанс да се впие като кърлеж във всяка възможност за издигане. Но предпочете да не задава излишни въпроси, за да не насочи сама вниманието му в нежелана за нея посока. Научила се беше да спестява коментарите си за себе си, когато Гил упорито защитаваше мястото си на всеки две години. Външно беше доволна от стабилното местенце, което той успя да извоюва в Камарата на представителите.

Междувременно и Джак изграждаше подобна удобна ниша за себе си във „Форчън 500“. „Уайт Естейт“ сега беше огромна и мощна корпорация. Хотелската верига нарастваше със стабилно темпо и се разпростираше вече из цялата страна — обхвана и бреговете на Карибско море! Единственият завод за производство на телевизори вече беше само част от мрежа заводи за микроелектроника и компютри. А благодарение на хитрата реклама и доброто обслужване въздушната линия се нареди на едно от първите места по реализация на печалби.

Когато Натали изпрати и последното от децата си в колеж, изведнъж установи, че разполага с повече време, отколкото ѝ се харесваше. Джак рядко имаше нужда от нея. Той беше затънал до уши в света на бизнеса си и не прекарваше въпреки повече от два, най-много три дни на седмица. Ник вече работеше с него, но неговото участие не освободи баща му от самоналожени ангажименти, така че ако тя бе живяла с надежди в това отношение, трябваше да се откаже от тях: Джак като че ли имаше все по-малко и по-малко време за дома и жена си...

И все пак Натали трябваше да му признае някои неща: той не пропусна нито един мач на Джордан, присъства на абитуриентския прием на Ан, а по-късно — и на абсолвентския, когато тя завърши колежа „Смит“. Към присъствието му на тези събития, свързани с децата, се прибавяше само случайна вечеря в клуба, посещение на театър или прием. Той имаше наистина много малко време за Натали...

И тя намери спасение и частична реализация в социални ангажименти. Отдаде част от времето си на цветарския магазин в Дийконис, помагаше при планиране на кампанията за събиране на средства за домове за сираци, участваше енергично в управителния съвет на Музея на изкуствата. Когато Джак подхвърляше някоя и друга подигравателна забележка за безсмислието на всички тези дейности,

погледнато в перспектива, тя предпочиташе да не му обръща внимание. Едва сега бе установила, че имането и социалната позиция не достигат. Човек имаше нужда да се усеща необходим, да знае, че някъде е нужен на някого.

Обаче Ленор не искаше някой да се нуждае от нея — искаше някой да я обича. Тя прилежно се появяваше във Вашингтон, когато Гил имаше нужда от присъствието ѝ, но не само за да спази своята част от споразумението между тях. Някаква упорита частичка вътре в нея все още копнееше да му се хареса. Искаше ѝ се да се харесва и на децата си, но нервите ѝ не издържах. Когато малките на Лора се разболяха от дребна шарка, тя се мотаеше около тях като подплашена квачка, убедена, че ще останат белязани за цял живот, и Лора с въздишка побърза да я отпрати вкъщи. Когато Питър я помоли да обясни на вбесената му съпруга основните правила за съвместен живот със зает адвокат, тя не успя да ѝ каже две думи на кръст и накрая просто отведе младата жена на обяд в „Риц“. На годижа на Дебора с Марк Ленор подари на младата двойка скъп кристал и изпадна в истерия, когато те го смениха за два никона и каравана. Ан не остана назад и сериозно ѝ стъжни живота, когато се върна един ден от училище с потресаващото съобщение, че е лудо влюбена в учителя си по математика, известен плейбой на двацет и четири години, и при това семеен! Ленор се оттегли, поразена и съсипана, в леглото си.

Каси бе мълчалив свидетел на този водовъртеж от събития, оценявайки забележителната ирония на положението. Обществеността възприемаше Ленор Уорън и Натали Уайт като пример на успели и щастливи жени. А и двете не бяха щастливи в истинския смисъл на думата. Всяка една се бе разминала някак, в по-голяма или в по-малка степен, с юношеските си мечти.

Разбира се, обществеността нямаше сведения за седмиците на напрежение, които натиснаха Уайтови през 1971 година, когато Джордан информира баща си, че ще прави самостоятелен бизнес.

— Не желая да се мъкна в сянката ти! — крещеше младият Джордан, когато по-кратко изказаните аргументи се оказаха безполезни.

— Ник е част от „Естейт“ и не се оплаква от сянката ми! — закрещя и Джек.

— Но се мъкне в нея, по дяволите!

— Не ругай пред майка си!

— Защо не? Ти често го правиш...

— Натали, няма ли да вразумиш сина си? — Ти наистина ругаеш, Джак...

— Хиляди дяволи! Имам предвид присъединяването му към семейния бизнес!

Натали се чувстваше като между чук и наковалня. Съчувстваше на Джак, чиято грандоманска идея за създаване на нещо като икономическа империя изискваше участието на синовете му, но същевременно я болеше и за Джордан и разбираше желанието му да опита сам силите си. Знаеше, че бе отказал да влезе в Йейлския университет и в „Колумбия“ само за да играе футбол в Дюк, където можеше да блести със собствена светлина. Разправията продължи и виковете им се блъскаха в нея като в боксова круша — нищо чудно, че дни наред след нея бедната жена се чувстваше като пребита.

Обществеността не знаеше още, че през 1972 година на Гил се наложи да прави невероятни комбинации (дори и за него), за да измъкне Питър от схема за недвижими имоти, чиито организатори (които между другото така и не си показаха лицата на светло!) се оказаха свързани с мафията. За съжаление Ленор разбра и дни наред живя, смразена от ужас, в очакване на наемен убиец...

Обществеността не разбра нищо за втория грандиозен скандал в дома на Уайтови на следващата година, когато Ник заяви, че е решил да преназначи най-привлекателната си секретарка на поста „административен отговорник“. Джак му оказа бясна съпротива, Натали заподозря, че вероятно е бил замесен по някакъв начин със същата млада жена или че я желае за себе си — не като административен отговорник, разбира се!

През 1974 година Емили Уорън подлуди семейството си, като се лепна за главния келнер на ресторант с две звезди в Ню Йорк. Романтичната история остана тайна за обществеността, тъй като бе бързо потушена (за сметка на доста бели косми по главата на Гил). Въпросният Ромео с готовност прие предложената работа в ресторант с четири звезди в Далас и на Ленор се падна „удоволствието“ да обясни на Емили защо този ресторант се намирал в един от хотелите на Джак...

Но нямаше човек, който да се разбра за трагичната самолетна катастрофа през 1975 година, отнела живота на сто шейсет и двама души. Комисията, която я разследва, хвърли вината на времето, а не на проявена небрежност от страна на трансконтиненталните въздушни линии, както се наричаха вече линиите на „Уайт Естейт“.

Широко известно беше още, че Гил Уорън спечели изборите през 1976 година с голямо предимство — всъщност най-голямото досега; на следващата година участва в преговорите за подписване на нов договор за Панамския канал, а през 1979 година „Уайт Електроникс“ получи поръчка за компютърни части за въздушните сили на стойност триста милиона долара...

Но никой — нито обществеността, нито Джак Уайт или Гил Уорън, а още по-малко децата им — разбраха какво се случи на тавана на къщата на Уорънови в Доувър през един облачен декемврийски ден през 1980 година. Каси преподреждаше шкафа за спално бельо на втория етаж, когато забеляза отворената врата към стълбата за тавана. Отиде да я затвори, но нещо като че ли я подтикна да изкачи предпазливо стъпалата. Прекрачи последното — и се смръзна.

Ленор седеше на стар фотьойл, заобиколена от прашни кашони, бебешки дрешки и любими, но вече повредени мебели, вторачена в ръцете си.

Каси не разбра дали е чула поскъръцването на стъпалата.

— Госпожо Уорън? — задържа дъх за миг, но не последва отговор и тя продължи: — Добре ли сте?

Отначало не последва отговор, но после Ленор бавно повдигна глава:

— Не съм... сигурна.

— Лошо ли ви е?

Ленор като че ли се замисли върху въпроса, после поклати глава.

— Просто... дойдох тук — вдигна тъжен поглед към гредите над главата си. — Баща ми умря в един такъв таван — погледна Каси. — Обеси се. Знаеше ли го?

Каси поклати глава, разтреперана отвътре. Ленор не държеше въже или нещо друго, което лесно можеше да се превърне в примка, но този факт не я успокои.

— Защо не слезете долу, госпожо Уорън? Не е хубаво да се задълбавате така в мрачни мисли.

— Почти разбирам защо го е сторил — говореше несвързано Ленор, без да обръща внимание на думите ѝ. Пак се вгледа в гредите отгоре. — Усетил е, че няма сили да посрещне утрото на другия ден... При неговия случай нещата рухнаха внезапно. Израел е с огъня от години и е мислел, че никога няма да се опари. Но се опари и не можа да понесе болката...

— Вие сте много по-силен човек от него, госпожо Уорън — успя да се намеси Каси. Стараеше се да говори спокойно, независимо от уплахата си. Смръзна се до мозъка на костите си при мисълта, че Ленор замисля самоубийство. — Вие живяхте с болката и я преодоляхте.

— Преодолях ли я? Ти го казваш...

— Моля ви, хайде да слезем долу. Тук има течение. Ще ви приготвя горещ чай и...

— Искам да пия нещо.

— Долу има богат избор.

— Ще ми донесеш ли нещо тук? Ще ти бъда много благодарна...

Каси бързо затърси изход от положението. Не искаше да оставя Ленор сама, но нямаше как да не изпълни желанието ѝ. Обърна се и изтича надолу по стълбите. Извика веднага младата прислужница — знаеше, че би трябвало сега да бърше праха от тоалетката на Ленор (ако работеше, а не се правеше на разсеяна).

— Изабел? Изабел!

На прага на спалнята се появи слабичко младо момиче.

— Изабел — започна Каси тихо, но настоятелно, — искам да слезеш до кухнята и да се обадиш на госпожа Уайт! Съобщи ѝ, че госпожа Уорън има нужда от нея веднага! Чу ли ме добре? Веднага! После пригответи чаша чай с лимон и мед и ми я донеси.

— Моля?

— Чай, момиче! Гореща вода и торбичка чай — не, по-добре кажи на готвачката да го пригответи: чай с лимон и мед. Но първо се обади на госпожа Уайт. Номерът е най-горният от списъка с телефонни номера до телефона в кухнята. Изабел, погледни ме. В момента те моля да направиш нещо много важно. Ще се справиш ли?

Момичето кимна.

— Ще го направя — заяви тя тържествено и тръгна към стълбата.

— Бързо! — изсъска зад нея Каси. — Тичай!

Забърза към тавана едва след като се увери, че момичето усили крачка. Изтръпваше от страх при мисълта какво би могло да се случи през тези кратки минути на отсъствието ѝ. Но Ленор не се бе помръднала от фотойла си и Каси въздъхна с облекчение.

— Изабел ще приготви нещо за пиене. Ще дойде след малко.

Но Ленор пак като че ли не я чу.

— Имало ли е време в живота ти, когато не си искала да посрещнеш утрото на следващия ден?

При други обстоятелства Каси щеше да се опита да се измъкне с някакъв неясен отговор. Но сега разбираше, че трябва да ангажира вниманието на Ленор, да поддържа разговора и интереса ѝ.

— Да.

— Когато Кени умря?

— Да. И когато разбрах какво е станало с родителите ми и Мишел... Не смятах, че е честно да продължа да живея без тях. Бих разменила живота си с този на Кени за секунда.

— Но не го стори.

Каси се отпусна на ъгъла на някакъв кашон и сви рамо.

— Той беше мъртъв... Щях ли да го върна?

— Трябваше да живееш заради Катя — Ленор се вторачи в нея, но Каси не обърна внимание на остротата в погледа ѝ.

— Също като вас, госпожо Уорън — имате деца и внуци.

— А... но те нямат нужда от мен. Всеки един от тях живее живота си. Само аз нарушавам ритъма... — тя се намръщи и запита рязко: — Къде е това питие?

Каси се безпокоеше за Натали — кога ще дойде? Но вече не бе така напрегната — Ленор не бе загубила напълно контрол над себе си и не изглеждаше депресирана до такава степен, че да посегне на живота си. Но беше очевидно разстроена.

— Изабел ще го донесе.

— Това момиче е толкова бавно! Движи се като в мъгла, сякаш живее на друга планета.

— В друга страна вероятно — поправи я внимателно Каси. — Но ще научи езика и ще се справи. Добро момиче е.

Ленор въздъхна.

— Винаги гледаш откъм светлата страна на нещата.

— Имам ли друг избор? Нима, който и да е от нас го има? Ако гледаме само откъм тъмната страна, докъде ще стигнем?

— Ако няма къде да се стига повече, какво значение има?

— Не е възможно да имате предвид себе си, госпожо Уорън. Вашият живот е пълен — пътувания от време на време до Вашингтон, по-редовно — до Мейн, гостувания на Лора и Питър. Ленор много често беше в движение: отиваше някъде, връщаше се отнякъде. Но и често оставаше вкъщи.

Ленор заклати глава.

— Децата са самостоятелни. Имат свой собствен живот. Само им преча.

— Не е вярно! Вие и господин Уорън сте стожерите на семейството! Денят на благодарността току-що отмина — признайте, че ако един от вас не беше на мястото си, щеше да има празнота. А идва и Коледа — същото ще бъде и тогава. Децата ви са вече самостоятелни жени и мъже, но сигурността, че винаги може да се върнат вкъщи, прави живота им по-пълен.

Ленор като че ли се позамисли. После неочаквано се отплесна към нещо друго:

— Липсва ли ти Катя?

Каси се пренастрои бързо. Рядко говореше за дъщеря си с Ленор, но Катя беше любимата ѝ тема.

— Много. Но знам, че харесва работата си и е щастлива.

— Господин Уорън настояваше да отиде при него във Вашингтон.

— Тя желае да изгради сама живота си — обясни Каси, после се усмихна виновно. — Страхувам се, че я глезих прекалено дълго време.

— След смъртта на Кени?

— Трудно ми беше да... да се контролирам. Единствено тя ми беше останала... Тя страда много за Кени, макар и по-късно — замълча, навела глава. — Искях да ѝ спестя скръбта и целенасочено омаловажавах трагедията, опитвах се да се държа, като че ли нищо не се е случило. Но не успях... Катя усещаше промяната у мен и се страхуваше дори да спомене името му, за да не ме разстрои. Изминаха цели две години, преди двете с нея да говорим истински за... за смъртта на Кени... Тя плака много тая нощ, плака така, както аз никога не бях плакала... — гласът ѝ се пречупи. Пое дълбоко дъх и продължи:

— След тая нощ се чувствах оправдана в опитите си да я закрилям — колкото мога — от всичко лошо и грозно в живота. Искам я усмихната и щастлива.

— И тя е — призна тихо Ленор. — У нея има нежност и доброта — вероятно мислеше за неизменното любезно и внимателно отношение на Катя към нея, въпреки че тя не я насърчаваше, напротив — преднамерено се държеше на разстояние. Но предпочете да премълчи: отношението ѝ към Катя бе свързано с някои други неща, за предпочитане да останат заровени в мълчание, ако не в забрава.

— Искях Катя да е внимателна, добра — и да успее! — продължаваше Каси. — Не съм сигурна дали тя оценява сега онези дълги вечери, когато ѝ набивах в главата колко е важно да учи и едва тогава да започне работа. Сигурна съм, че много от тези вечери тя вероятно е предпочитала да е с другите деца, вместо да седи пред мен и да слуша лекциите ми.

— Също като Емили.

— Катя обожава Емили. Радва се, че сега и двете живеят и работят в Ню Йорк.

— Безпокоя се за Емили. Тя е толкова... импулсивна.

— Но тя е актриса. Не трябва ли да е точно такава?

— Да, но...

— Ленор! Горест ли си?

И Натали прибави все още стройната си фигура към другите две участнички в странната таванска сценка. Каси се опита да я предупреди с поглед, че Ленор не е съвсем наред, но Натали бързо схвана нещата и без излишни пояснения.

— Защо си тук? — запита тя учудено, влизайки в ролята, отредена за нея, и ѝ подаде чинийка с чаша чай.

— Какво е това? — Ленор се втренчи с погнуса в невинната ароматна течност: човек би могъл да помисли, че ѝ бяха дали чаша, пълна с отрова.

— Чай. Изабел ми го даде.

— Искях алкохол!

— Не искаш алкохол, Ленор. Не си пила от две години, няма да пиеш и сега — Натали постави чинийката с чашата на скута ѝ и Ленор бе принудена да я вземе.

— Исках нещо съвсем малко, Нат — захленчи тя. — Нямах да ми навреди.

— Щеше да ти навреди — въздъхна Натали. — Днес малко, утре малко, после малкото става много и се връщаш в старото си състояние... О, хайде, Ленор — запридумва я тя, докато сядаше на близкия кашон от другата ѝ страна, — шест тежки седмици се бори да преодолееш лошия си навик да се разхождаш наоколо с чаша в ръка с повод и без повод! Знаеш колко по-добре се почувства след това! Хайде, отговори си сама: наистина ли искаш чак толкова много да пиеш нещо и да разрушиш всичко, постигнато в това отношение досега?

Разбира се, Каси знаеше за лечението, на което се подложи Ленор, за да се излекува от алкохолизма (нещо, известно само на Уорънови и Уайтови), и все пак сега се почувства неудобно. Освен това Натали вече бе тук, така че присъствието ѝ не бе нужно повече. Понечи да стане, но Ленор я хвана за китката.

— Каси, остани. Не съм сигурна дали ще мога да се справя сама с тази жена.

Проява на чувство за хумор? Каси се почувства по-добре и веднага пое нишката:

— Разбира се, че ще се справите — имитира тя строгост. — Вярно е, че невинаги сме съгласни с нея, но все пак нека да признаем доброто ѝ сърце. Направете ѝ удоволствието. Изпийте си чая — отново се опита да стане, но този път я задържа Натали.

— Не тръгвай, Каси. Кажете ми за какво говорехте с госпожа Уорън, преди да дойда.

— Говорехме за дъщеря ми Емили — започна смело Ленор — и нейната импулсивност. Но като се замисля, стигам до извода, че тя не е по-лоша от другите. Питър е непоносимо нагъл. Разведе се вече веднъж и ако не наведе поне малко глава, и втората му жена ще го изрита. А Дебора... Мили боже, тя не е наред с главата. Понякога се питам дали не са я подменили в болницата. Тя е толкова... странна! — Натали се засмя. — Къде е смешното? Не мислиш ли същото за Марк?

— Права си — съгласи се Натали.

— Не се ли тревожиш?

— Тревожа се, разбира се! Но какво мога да сторя? Марк решава нещата самостоятелно, има свой собствен живот, в който аз съм някъде

по периферията. Имам ли власт да го променя и няма ли само да го отдалеча още повече? Той и без това е достатъчно отчужден от нас.

— Значи ли това, че си доволна от нещата такива, каквито са?

— Не ставай глупава, Ленор. Разбира се, че не ги искам такива, искам ги други — поне по отношение на Марк...

— А другите? — не спираше Ленор и в гласа ѝ ясно барабанеше нападателна нотка. Рушаха се бариери, излизаха наяве скрити досега тревоги, разочарования, отчаяния. Каси реагира с облекчение: Ленор имаше нужда от разтоварване, трябваше да излее душата си навън, за да ѝ олекне. — Доволна ли си, когато се замислиш за тях? — настъпваше Ленор.

Натали се позамисли.

— В общи линии, да.

— Заради това ли си се заровила до шия в самоналожени обществени задължения?

— Правя го, защото го искам. И аз бих могла да се нося като мрачен облак наоколо, потънала в самосъжаление, но...

— Би могла, така ли? — прекъсна я Ленор. — Защо?

Натали сви рамене.

— Винаги има нещо, което не е съвсем така, както на теб ти се е искало. Животът не е свършен. Например Никълъс. Прекрасен съпруг и баща. Но смяташ ли, че погледът му все още не се лепи по някой и друг чифт хубави крака?

— Искаш да кажеш, че изневерява на Анджи? — запита Ленор тихо, но напрегнато. В гласа ѝ звънна вълнение.

— Не знам. Но се безпокоя. Бих се почувствала по-добре, ако започне да оплешивява или му се появи бирено коремче — по-бързо дъх. — А и Джордан не е по-добър. Вместо да създаде семейство и най-сетне да си седне на задника, играе направо налудничаво с бизнеса си. В един миг нещата изглеждат така, като че ще загуби всичко и аз виждам доволната физиономия на Джак и чувам гласа му: „Аха! Казах ли ти?“. Но в следващия миг той спасява нещата като по чудо. А междувременно аз си дъвча ноктите от напрежение!

Каси неволно погледна добре оформените ѝ нокти — също като тези на Ленор. Те говореха за редовни посещения при опитна маникюристика веднъж седмично.

— Но Ан е истинска утеха и за теб, и за Джак — изтъкна Ленор.

— Същото може да се каже за Лора.

— Лора е като мен. Досадна до смърт.

— Не е вярно! Ти не си такава. Ти си един добре образован и добре информиран човек. Очарователна си, представителна си — когато не се валяш в блатото на самосъжалението, то се знае!

— Това ли върша сега?

— Да.

Ленор се обърна към Каси:

— Валям ли се в блатото на самосъжалението?

Каси се дръпна.

— Аз... мястото ми наистина не е тук...

— Не, тук е — срязва я Ленор. — Знаеш достатъчно много — може би дори повече от всеки друг! — за това семейство. Настоявам да отговориш честно на въпроса ми!

— Е... вие имате някои оправдателни причини да...

— Валям ли се в самосъжаление?

Каси пое дъх:

— Да.

— Благодаря ти — отвърна с твърд глас Ленор, после изгледа Натали, изгледа и Каси. — А защо никоя от вас не го върши? Господ ми е свидетел, че и двете имате достатъчно причини да го правите!

— Никой няма това право — обади се тихо Каси.

— Не е продуктивно — съгласи се Натали.

— В какъв смисъл? Нима има още нещо, което да зависи от теб, към което да се стремиш?

— Човек трябва да върши нещо, Ленор — настояваше Натали. — И Каси, и аз имаме ангажименти, които ни крепят. Ако и ти намериш нещо, което да...

— Какво точно предлагаш? Да започна работа? На моята възраст?

— За бога, Ленор. Ти си само на шейсет години. Късно е да навлезеш в някаква професия, да, но трябва да има нещо, което да представлява интерес за тебе, което да...

— Искам да бъда със съпруга си, това е нещото! — изтърси Ленор и продължи, без да я е грижа, че говори пред Каси: — Но той не ме иска. Никога не ме е искал. Чувства се прекрасно във Вашингтон, вика ме от време на време само когато присъствието ми на някой

прием или среща е задължително, но той определено няма нужда от компанията ми. Години наред го подчертава ясно и недвусмислено.

— Не виждам нещата така — обади се Каси спокойно, но твърдо. Двете жени обърнаха глави към нея. — Моето впечатление е, че той много държи да бъдете около него, но смята, че вие не го искате.

Натали кимна.

— Каси е напълно права. Ти избра самотата пред него. Предпочиташ да се криеш в спалнята си, която си превърнала в нещо като крепост.

— Отивам там, когато съм разстроена — заспори Ленор в своя защита.

— Но ти си винаги разстроена! При това много често причините са въображаеми. Честна дума, Ленор, трябва да сложиш край на тези твои тревоги и за най-малкото нещо! Няма смисъл да продължаваш така. Може би ако прекарваш повече време във Вашингтон с Гил... имам предвид, че винаги би могла да вършиш нещо дребно в офиса му, дори и това дребно нещо да е подреждане на пликове.

— Не харесвам Вашингтон. Чувствам се в по-голяма безопасност тук.

— В безопасност? От какво?

— От... от... о, не знам! Има толкова много ужасни неща, от които човек трябва да се пази!

— Може би е време да се заловиш да ги анализираш едно след друго. И когато го сториш, обзалагам се, че крайният резултат ще те изненада. Изведнъж ще установиш, първо, че те не са чак толкова много, колкото ти се струва сега, и второ, че тези, които наистина съществуват, не са чак толкова заплашителни.

— Ако отида там, ще бъда като трън в петата му.

— Не и ако се представяш в най-добрата си светлина.

— Но една жена не би трябвало да се представя в най-добрата си светлина непрекъснато, особено пред собствения си съпруг.

— Тук е грешката ти, Ленор — изтъкна Натали. — Всеки мъж има нужда да усеща желанието на жената до него да му се хареса, стремежа ѝ да получи одобрението му. Не стига, когато го правиш само пред публика.

— Но как да се боря с всички онези хубави млади жени, които работят за него?

— Аха. Ясно. Смяташ да се откажеш без борба.

— Не е останало кой знае колко за отказване. И като те слуша човек, Натали Уайт, не знае да плаче ли или да се смее. Джак се явява от дъжд на вятър вкъщи, както и Гил. Какви смяташ, че ги върши при този богат избор на млади жени около него?

Натали замълча, а Каси имаше желание да се стопи някак в кашона под нея. На тавана като че ли неочаквано стана по-студено, въздухът — по-тежък и застоял. Дори и Ленор сякаш се бе изчерпала.

Стиснала устни, Натали се вгледа съсредоточено в един от съвършено оформените си нокти.

— Знам за кръшканията на Джак от години. Аз... приемам ги.

— И смяташ да се откажеш без борба? — отвърна Ленор със собствените ѝ думи, но с по-мек тон.

Натали вдигна глава.

— Не се предавам напълно. Когато Джак е вкъщи, той е с мен.

— Но това достатъчно ли е?

— Не. Не и за мен. Но съм безсилна да го променя, Ленор. Единственият път, отворен за мен, е да променя себе си, за да мога да се приспособя към него.

— Не е редно да го правиш. И аз не трябва да го правя.

Отново се възцари мълчание. По някое време Натали вдигна глава с неописуем израз на тъга в очите.

— В живота няма значение какво трябва или не трябва да вършим. Обстоятелствата ни диктуват какво да вършим и какво не.

Ленор се замисли върху думите ѝ, погледна я и прошепна:

— Не ми харесва...

— И на мен — въздъхна Натали. — Но това са правилата на живота...

И Каси изрази съгласието си с тъжно кимване.

15.

След разговора с баща си Джордан се върна в Ню Йорк, без да се заяде с единствената стюардеса или да сдъвче таксиметровия шофьор, което рядко му се случваше. Вероятно са го помислили за някое размазано желе — особено ако към странното му поведение се прибавеше и глуповатата усмивка, която не слезе от лицето му. Отдал се беше на мечти, обмисляше различни възможности за изискано прелъстяване. Ако Катя поиска атлазени чаршафи и запалени свещи, ще ги има. Ако желанието и бъде маса, заредена с шампанско и чер хайвер, или легло, застлано с рози, или някоя проклета бедуинска палатка — ще осигури и това.

За съжаление тя нямаше как да участва в организацията и подготовката, така че се налагаше да черпи от собственото си въображение и преценки. Искаше първото им истинско събиране да е като фантастична приказка, вълшебна изненада.

Но когато влезе в офиса на Катя на другата сутрин, изненаданият беше той. Да, тя беше там: наведена, както винаги, над чертожната си дъска. Но на лицето ѝ не светна усмивка, когато го видя; не скочи да го прегърне или поне да му подаде ръка. Отбеляза присъствието му само с леко кимване.

Студенината ѝ му напомни телефонните им разговори преди последния петък. Радостта му след паметния разговор с баща му бе така силна, така всеобхватна, че беше забравил за обтегнатите отношения между тях.

„Нищо страшно — каза си той, — ще ѝ мине. Винаги ѝ е минавало. Та тя ме обича!“

— Донесох предварителните скици на архитектите — започна той с лек тон, пресече офиса и ги постави пред нея.

Тя веднага отмести плика с чертежите настрана.

— Ще ги разгледам по-късно. Предварителни скици, така ли?

— Наложил се да упражня натиск дори и за тях.

— Не беше нужно. Ако са само предварителни скици, няма да ми свършат работа. Не мога да планирам нищо на базата на скици, които ще бъдат евентуално променени. Ще изчакам утвърдените скици и ще си спестя прахосването на излишен труд.

— Смятах, че... тези ще ти дадат някои идеи.

— Вече ги имам. Когато получа утвърдените скици, ще пусна идеите си в действие — и тя се обърна с молив в ръка към чертожната дъска.

— Върху нещо интересно ли работиш? — запита той с най-приятния си тон.

— Надявам се.

— Какво е?

— Реклама за супа.

— Ммм... ммм... звучи добре.

— Звучи вкусничко — предложи тя, но не се усмихна.

— Катя, чуй ме. Знам, че ми се сърдиш.

Моливът ѝ зашушна леко по хартията.

— Не позна.

— Бясна си. Личи си.

— Само съм заета.

— В такъв случай хайде да се срещнем и да поговорим — Джордан веднага си представи обяд в апартамента му. Ще го осигури безпроблемно, но те едва ли ще стигнат до него, погълнати един от друг...

— Днес е лош ден, Джордан. Съжалявам.

— Тогава довечера. Няма значение колко късно.

— Няма начин. Имах много претоварен уикенд.

— Претоварен ли? Как? — запита той предпазливо.

— Къде остана въображението ти?

Въображението му беше унищожително.

— Слушай, трябва да поговорим — заяви той рязко.

— Давай — подхвърли Катя нехайно.

— Обичам те.

— Къде е новото?

Той хвърли поглед над рамо, отиде до вратата, затвори я и се върна.

— Обичам те така, както един мъж обича жена.

За частичка от секундата моливът ѝ като че ли замря.

— Колко мило.

— За пръв път ти се признавам в любов — запротестира той. — И ми отговаряш само с: „Колко мило?“.

— Какво друго искаш да ти кажа?

— Би могла да кажеш например: „И аз те обичам, Джордан“. Или: „Наистина ли, Джордан?“. Или: „О, Джордан... Чаках толкова дълго за тези думи“ — произнесе всяка от изброените възможности със съответната интонация, но Катя не изглеждаше ни най-малко впечатлена и за пръв път у него се промъкна отчаяние и страх. — Катя, чуваш ли ме?

— Чувам.

— И думите ми не означават нищо за теб? Трябва ли да разбирам — по дяволите, остави най-сетне тоя молив, — че всеки ден купища мъже сипят пред нозете ти признания в любов? Така ли е, Катя? Наистина ли си напълно безчувствена към моето признание?

Катя въздъхна и наведе глава.

— Ако държиш да знаеш истината, много ми е тъжно.

— Тъжно? — запита той със следа от паника в гласа. — Какво искаш да кажеш с...

— Катя! — Роджър отвори вратата и подаде глава. — Имаме проблеми с матрицата. Имам нужда от теб. Веднага.

— Тя е заета — изръмжа Джордан.

Но Катя вече ставаше.

— Добре, Роджър. Тръгвам.

— Но какво ще кажеш за мен? — запита Джордан.

— Какво за теб? — тя изглади с привично движение полата си.

— И аз съм бизнес!

Катя се огледа, сякаш проверяваше дали в стаята има нещо, което трябва да вземе за съвещанието с Роджър.

— За това ли ставаше въпрос досега — за бизнес?

— Не, знаеш, че...

Тя мина край него на път към вратата.

— Трябва да бързам, Джордан. Свържи се с мен, когато получиш утвърдените скици.

Джордан отвори уста, но преди да успее да произнесе и една дума, Катя изчезна. Затвори уста, смръщи се на дъската и се опита да

се ориентира в току-що случилото се. Върна обратно разговора в паметта си, превъртя отново всяка дума, но не разбра къде беше сгрешил. Накрая реши, че Катя просто бе в особено настроение днес.

Може би денят наистина беше лош. Може би наистина е много заета. Може би — и предположението го накара да се сгърчи вътрешно — действително е имала много претрупан уикенд. Ще трябва да я потърси по-късно. Това е всичко.

Обича го, сигурен беше. Знаеше, че истинската любов не приключва с някаква нищожна разправия. Да, вярно, беше я отхвърлял повече от един път... Сигурно мисли, че той се опитва да я манипулира. Но след време ще го разбере. Тя е разумен човек. От него се иска само да не се отказва, да продължава да опитва.

На излизане от офиса се сети нещо — лъч надежда за него, проблясък откъм светлата страна. По време на „разговора“ Катя упорито бе избягвала очите му — като се изключи беглият ѝ поглед, който му хвърли в началото. „Много добър знак“ — мислеше той успокоено, използвайки езика на психоаналитиците.

Джоди Фрайър би следвало да е много по-добра в психоанализата от Джордан, а ето че бе попаднала в безизходица. Кавано се върна определено потиснат от Калифорния и на всичките ѝ въпроси отговаряше само с нечленоразделно сумтене. Когато го запита дали е успял да изрови нещо ново, той обърна глава настрана. Прекарваше по-голяма част от времето вкъщи — учудващо повече от обичайното, което, колкото и странно да беше, стъжняваше допълнително живота ѝ. Сигурна беше, че мрачното му настроение е свързано по някакъв начин със случая Уайт-Уорън, но след като го издържа три дни, даде си сметка, че тя лично не желае да живее така. Ако поне разбере какво го мъчи, би могла най-малкото да му съчувства. Но той мълчеше и търпението ѝ се изчерпваше.

Избухна късно през нощта на третия ден, когато се подготвяше за лягане пак сама. Метна пенъоара си върху нощницата и се върна във всекидневната.

— Да не си се натикал в туба със супер лепило? — започна тя с язвителен тон.

— Хмм? — отвърна той по навик, без да я погледне.

— От няколко дни вече гледам намръщената ти физиономия!

— Не сега, Джоди. Зает съм.

— Откакто се върна, си зает и денем, и нощем! Започвам да се питам за какъв дявол се мотая около теб! Голите стени не се оплакват. Още по-малко — празното легло!

Този път той вдигна глава и ѝ отправи умолителен поглед.

— Моля те, Джоди, имам проблеми. Не го прави сега.

— Хиляди дяволи, Боб! Не мога да повярвам, че някъде по света има по-голям егоист от теб! Твоите проблеми са винаги на първо място — тя вдигна възпиращо ръка. — Добре. Знам, че ме предупреди от самото начало. Но изведнъж разбирам, че не мога да живея по този начин! Ти имаш проблеми. Чудесно. При всяко едно съжителство от значение нормалните хора събират глави и решават проблемите си заедно.

— Проблемите ми са свързани с работата.

— Също и моите. Твоята работа ме подлудява, Боб. Седиш тук като мумия — като вбесена на нещо мумия — и отказваш да ме допуснеш до себе си, да ми дадеш да разбера поне в общи линии какво точно те яде чак толкова!

Той неволно изправи гръбнак.

— Работата ми е поверителна. Нямам право да споделям мислите си със света.

— Ти добре ли си? Аз не съм светът. Аз съм само Джоди. Един-единствен човек. Преди споделяше с мен някои от тъй наречените „поверителни“ неща! Знаеш много добре, че не изнасям разговорите с теб извън тази стая.

— Какво очакваш от мен? — сръза я той. — Да ти разкрия случая с най-малки подробности, за да минеш по него с гъст гребен?

— Защо подробности? Задръж ги за себе си, за какво ми са? Но поне общите контури, нещо, което ще ми помогне да разбера защо си толкова затворен напоследък.

— Не се заяждай с мен, Джоди — предупреди я той.

— Защото ти напомням за бившата ти жена? — беше достатъчно вбесена, за да я кара право през просото. — Знам. С всеки изминат ден започвам да я разбирам все по-добре и по-добре. Едно съжителство изисква взаимно доверие, а ти го нямаш. Всяка жена би избягала от теб!... Жена ти е била много по-умна от мене — поне те е преследвала

безмилостно, вместо да разкарва тъжните си мисли от тая стая в оная!
Не искам повече да се ям отвътре — точка!

— Никой не иска от тебе да се ядеш отвътре.

— Никой не ми е дал повод да не го правя.

— Упражняваш натиск върху мен.

— Точно като теб!

Той стисна затворени клепачи и бавно разтри носа между веждите си.

— Не мога да поема това сега, Джоди — заяви той с тон, който предупреждаваше за приближаващо избухване.

Джоди бе така отвратена, че му се възрадва, вместо да се стресне.

— Не си въобразявай, че аз мога!

Той скочи, разгневен като нея.

— Върви си тогава! Свободна си!

— И ще го направя! — тя се завъртя побесняла, но той хвана ръката ѝ.

— Недей.

Тя не го погледна, но гласът ѝ се понижи като неговия:

— Защо не?

— Не искам да си отиваш. Искам те тук.

— За да те наблюдавам как агонизираш над твоя случай, докато аз върша същото над моя? — нямаше нужда да уточнява кой е нейният тежък случай.

Той постави ръце на раменете ѝ и бавно я обърна към себе си.

— Не искам да агонизираш. И аз не искам да го правя, но, мили боже... — отклони поглед и поклати глава, — чувствам се така разкъсан...

— Заради нас? — запита тя по-боязливо, отколкото ѝ се искаше в този момент.

Той пак поклати глава, но този път срещна погледа ѝ.

— Заради този случай. Направо ме убива, признавам го.

— Виждам го и не мога да стоя безмълвно отстрани и да гледам как се съсипваш. Какво се случи? Не беше чак толкова лошо в началото. Имаше предизвикателство, да. И изискване за проява на деликатност. Но явно нещо се е случило при това твое последно пътуване до Лос Анжелис — ти не си същият. Каж ми го, Боб —

подкани го тя ласкаво. — А ако изведнъж се окаже, че мога да помогна?

Той я обгърна с ръце и я притегли към себе си със стон. И тя се запита в почуда защо се притиска така отчаяно към нея... Заради отношенията между тях? Или заради този случай? Но усещаше ясно нуждата му от нея и гневът ѝ се стопи: какво повече може да иска една влюбена жена?

— Ах, Джоди... Каква ужасна каша...

— Ние двамата? — задържа тя дъх.

Той се засмя тихо и дъхът му раздвижи косата ѝ.

— Не. Ти си напълно права. Как го каза? Мумия? Точно такъв бях. Всичко заключено вътре... Разбирам, че не е честно от моя страна, но промяната не е лесна.

— Лесна е, ако я искаш.

— Не е вярно. В течение на живота си човек си създава определени правила, към които се придържа стриктно, защото така му е по-лесно. Една каруца се движи по-лесно по вече прокарани коловози... Ако имахме късмет да се съберем, когато бях на двайсет и една години! О, не, тогава ти си била само на девет, така че нищо нямаше да стане.

— Искаш ли да се промениш?

— Не искам да те изгубя — прошепна дрезгаво той и плъзна ръце по гърба ѝ.

Тя обаче не реагира на ласките му.

— В такъв случай ще се наложи да се промениш. Поне мъничко.

— Ще се опитам — той вдиша слабия аромат на лимон, който лъхаше от косата ѝ, дланите му обхванаха горната част на бедрата ѝ и ги притиснаха към слабините му. — Хайде да си лягаме...

Но Джоди не се поддаде на провокацията.

— И да забравим всичко след едно добро чукане?

— Ако наистина искаш да ми помогнеш, този е начинът.

— Отприщване на бент?

Ръцете му се смръзнаха на бедрата ѝ.

— Ти го възприемаш така, не и аз. Исках само... просто исках да покажа значението ти за мен.

Джоди отметна глава назад и обрамчи лицето му с длани.

— Ако наистина искаш да ми покажеш какво означавам за теб, седни и говори с мен — прошепна тя. — Имам нужда точно от това.

Той неволно стисна устни и с мъка се удържа да не ѝ откаже. Затвори за миг очи и пак се възстанови познатата вече смръщена маска. Но когато отново я погледна, тя разбра, че болката в погледа му е причинена от нещо друго.

— Какво има, Боб? Какво те тревожи толкова?

— Този случай — отговори той най-сетне. — Всичко сочи точно в онази посока, към която се стремях в началото, но сега вече не съм чак толкова сигурен в чувствата си... — разреши ѝ да го отведе до дивана и да го настани там. Тя се сгушило него, хванала ръцете му. — Мразех тези семейства от години. Четях вестникарски статии, които внушаваха на читателите си колко са прекрасни, мощни, какви късметлии са, как жънат успехи, накъдето и да се обърнат. Винаги ми се е струвало несправедливо те да имат толкова много, когато други нямат почти нищо.

Тя се замисли върху думите му, потърси бързо конкретна причина за отрицателните настроения на Боб.

— Обвиняваш Джак Уайт за смъртта на баща си, нали?

— И има защо! — извика Боб. — Той разори баща ми!

Леко стресната, Джоди замълча за миг, преди да запита:

— Всъщност какво точно се случи?

Той пое дълбоко дъх, задържа го, после бавно го издиша.

— Знаеш някои неща. Бил е ранен във войната, но е настоял да се върне на фронта. Не го пуснали обаче на предна линия и той работил в тила, занимавал се най-вече с машини и до уволнението си развивал усет към електрониката. Тогава още е разбрал, че бъдещето ѝ принадлежи. Събирал всеки цент, до който успявал да се добере, взел куп заеми и поставил началото на бизнес, който се развивал наистина добре: все повече поръчки, по-голям брой работници... Но когато получил изгодна правителствена поръчка, решил, че ще последват още и започнал разширение на бизнеса си на базата на тези бъдещи рентабилни поръчки. Още на следващата година обаче загубил правителствената поръчка — получил я „Уайт Електроникс“.

— Честно и почтено?

— Кой да ти каже? Тогава Уорън вече е бил ангажиран в политиката, но само на местно ниво. Което не означава нищо, тъй като

той е имал приятели на много високи постове. Между успешните ходове на Уайт в бизнеса и политическата кариера на Уорън се забелязва ясна връзка. Съдбата на баща ми не е изключение. Искам да кажа, че той съвсем не е единствената жертва. Уайт е унищожил и други компании точно по същия начин — като отнемал договор от капитално значение за другата компания.

— Но по отношение на баща ти не става ли въпрос само за един договор...

— Точно този, от който е имал огромна нужда. Без него той е загубил възможността да изплати направените вече дългове и се принудил да разпродаде бизнеса си.

— На Уайт?

— По принуда. Той вече е бил откраднал някои от най-добрите му специалисти, а без тях кой е този, който би му предложил добра оферта? Уайт му заплатил нищожна сума, тоест начукал му го по всички линии и го захвърлил на улицата да го духа до края на живота си...

Джоди знаеше останалото.

— Когато ти възложиха този случай, знам, че копнееше да върнеш на някого за трагедията на баща ти. Какъв е проблемът сега — изрови нещо, което оневинява двете семейства?

Кавано замълча за миг, после отговори тихо:

— Точно обратното.

— Не разбирам.

Погледна я в очите.

— Според доказателствата, които имаме, убиецът е Джордан Уайт.

— Джордан Уайт? Смятате, че е убил собствения си брат и снаха?!

— Според доказателствата.

Не разбираше много неща, но в този момент бе загрижена преди всичко за Боб.

— В такъв случай... къде е проблемът? Какво те мъчи? Не го ли приемаш като някаква форма на справедливо възмездие?

— Не съм сигурен, че... че е справедливо. Там е проблемът.

— Какво искаш да кажеш?

Обгърна с ръка раменете ѝ и я притисна към себе си. Жестът му бе лишен от сексуален подтекст, той отразяваше само нуждата му от нечия топлинка, от нечия подкрепа. Канеше се да направи трудно признание — и фактът, че трябваше да го направи пред Джоди, не го улесняваше ни най-малко — напротив! Трудно беше, защото бе признание за грешка. Беше сбъркал.

— Действително исках да вярвам в най-лошото. Когато Райън подхвърли, че може би вътре в тези семейства стават някои странни неща, бях истински щастлив. После постепенно започнах да научавам допълнителни неща за тях — знаеш каква работа отхвърлих с всички онези папки и документи — и се вбесих още повече. Нямах представа какво са съумявали да покрият Уайтови и Уорънови през тези дълги години! Когато един от самолетите на Уайтови се разбива през 1975 година, Джек Уайт и Уорън успяват да подработят федералната авиационна администрация като причина за катастрофата да се посочат атмосферните условия, а не небрежност в поддръжката на самолета. Уайт и Уорън организират повече гуляи между бизнесмени и политици, отколкото можеш да преброиш. Лобито на Уорън осигурява на „Уайт Електроникс“ онази страхотна поръчка за въздушните сили през 1979 година — и то независимо от факта, че е имало други предложения, които са били по-добри и на по-ниска стойност! На няколко пъти са били на косъм да бъдат хванати, но винаги са успявали да се измъкнат. За тях законът наистина е бил врата в полето.

— А после какво? — подкани го тя. Знаеше, че животът не признава само черния и белия цвят, усещаше, че в този момент и Кавано мисли така.

— А после продължих да чета. Не само вестниците, които ми даде Райън. Прекарах в библиотеката много от онези вечери, когато ти мислеше, че съм в полицията. Попадах на някои дребни, незабелязани от другите статии, говорих с някои хора, познавали едното или другото семейство през различни периоди от време. Повтарях си, че съм длъжен да знам всичко за тях. Знаем какво мислиш в момента и може би си права. В началото у мен сигурно е имало жажда за възмездие и дори онзи вид заслепение, което върви ръка за ръка със стремежа към мъст... Но постепенно прозрях и обратната страна на монетата, онази, която обществеността рядко забелязва. Осъзнах, че дори и за тези семейства животът не е бил цветя и рози —

замълча, загалил разсеяно рамото ѝ. — Не съм съвсем сигурен дали децата им са се радвали повече на бащите си от мен. Дали наистина женитбата на Натали Уайт е била по-сполучлива от тази на майка ми... А колкото за Ленор Уорнър — знаеш ли, че е била алкохоличка?

— О, не!

Той кимна.

— Била е. В края на седемдесетте години е била на лечение в санаториум. Покрили са го добре, разбира се. Доколкото разбирам, не е имало рецидив оттогава, но човек не може да не се запита какво ли я е накарало да пие...

— Още едно доказателство, че връзките с обществеността могат много резултатно да се използват за подвеждане.

Кавано бе отправил невиждащ поглед към прозореца.

— Смъртта на Марк и Дебора... Говорих с всичките им братя и сестри. До един заявяват, че не могат да разберат случилото се. Срещнах се поотделно с тях, така че взаимното влияние е изключено. Разбира се, може да са се наговорили отрано.

— А Джордан?

Поклати почти гневно глава.

— Най-голямата проклетия е, че харесвам този човек. Опитах се да го презирам, но не успях. Може да е отпуснал кранчето на чара си по отношение на мен — но не мога да твърдя дори и това с чиста съвест, защото някои части от разговора ни бяха доста нажежени. Когато подхвърлих, че е възможно убийството на Марк и Дебора да е вътрешна работа, той едва не удари тавана. Беше искрено възмутен. Виждам съм множество пъти реакции на престъпници, включително и на ония с белите якички, но никога не съм бил свидетел на такъв справедлив и убедителен гняв — гласът му спадна. — Поне аз тогава го приех за такъв.

— Доказателството необоримо ли е?

— Не.

— Но насочва вниманието към Джордан. А какво е мнението на Райън?

— Пръска искри от радост и щастие — което също ме тревожи. В края на краищата не съм ли аз засегнатият със сериозна причина за мъст? А той е много по-обзет от тоя случай! Събрал е куп папки със сведения за семейството и освен това, сякаш знаеше, че съществува

видеолента, която насочва вниманието към Джордан. В началото ми каза да не бързам, а после започна да ме натиска за резултати. Моето лично желание е да гледам на случая с открит ум. Но не мога да кажа същото за Райън. Праща ме в Ню Йорк да арестувам Джордан.

— Ще го направиш ли?

— Не сега. Все още има някои неща, които искам да разчистя.

— А Райън?

Усмивчица задържа ъгълчето на устните му.

— Бесен е. Заплаши, че ще ме отстрани от случая, ако моето разтакаване даде възможност на Джордан да напусне страната.

— А ще го направи ли?

— Какво? Да ме отстрани от случая? Можеш да бъдеш сигурна!

— Не, не. Джордан ще напусне ли страната?

— Не вярвам. Готов съм да се обзаложа за него, толкова съм сигурен. Много е привързан към семейството и работата си. И Катя.

Джоди не пропусна лекото омекотяване на гласа му.

— Катя?

— Катя Мърел.

— Дъщерята на икономката. На снимките изглеждаше много привлекателна — втренчи напрегнат поглед в него. — Говори ли с нея?

Кавано задържа погледа ѝ, едновременно приятно изненадан и развеселен от лекото загатване за ревност.

— Да.

— Е, и?

— Хубава жена е.

— Не исках да чуя това.

Кавано се засмя за пръв път от дни наред.

— Знам — стисна шеговито рамото ѝ. — Нямах причини за тревога. Джордан е влюбен в нея и ревностно я пази.

— Не съм искала да чуя и това — изтъкна тя нацупено.

— О, добре. Тя е хубава жена. Направо красива. Интересна личност. Интелигентна. Но между нас не се получи нищо друго, освен взаимно харесване и одобрение.

— Стигна се чак дотам?!

— Джоди, стигна се доникъде! Точно това се опитвам да ти обясня! Харесвам я много, но това не означава, че искам да се любя с нея!

Джоди се поотпусна.

— Но Джордан го иска.

— Не съм го питал дали го иска или не, или дали вече го върши. Бях само полицай и го разпитвах с оглед на разследване за убийство. Достатъчно беше, че успях да уточня отношението му към нея, защото само това има практическо значение за мен в момента. Не го виждам да напуска Катя, а още по-малко го виждам да тропва сериозен скандал пред прага на семейния дом и да си плюе на петите — ако е виновен. Смятам, че не е — и пак тръсна сърдито глава. — По дяволите! Вътре в себе си знам, че не е. Но се страхувам да се доверя на инстинкта си: започнах да работя по този случай прекалено предубеден... Ах, защо нямам факти, върху които да се опра!

— Не е ли възможно да ги откриеш?

— Не знам. Райън ми даде само седмица да изляза с нещо, опровергаващо неговата теза. Ако не успея, ще трябва да предявя обвинение срещу Джордан.

— Съществуват ли някакви възможности да направиш нещо?

— Не много — сгърчи обезсърчено лице. — Има някои дребни нещица, които вонят — но дори не съм сигурен дали имат отношение към случая или не. Изпитвам някакво вътрешно напрежение, някакъв глас ми шепне отвътре, че пропускам нещо важно, но не мога да разбера какво е.

— Ако се съсредоточиш, ще се сетиш.

— Точно това върших преди атаката ти.

— Съжалявам — въздъхна тя с игриви пламъчета в очите и без ни най-малко чувство за вина.

Той вдигна въпросително вежда.

— Наистина ли?

— Разбира се. Сега знам какво се вие зад това смръщено чело.

— Но то вече не е смръщено. Изпари се и способността ми да се концентрирам — поне за тази нощ. Разбра ли сега какво ми стори? Издуха предпазния ми щит като перце и ме накара да се чувствам като сантиментален идиот. След като постигна тоя резултат, какво смяташ да правиш по-нататък?

Джоди бързо реагира на предизвикателството. Погледна го, ухили се до уши и ловко се прехвърли на скута му с разкрячени крака. Пенъоарът и нощницата ѝ се вдигнаха по време на скока ѝ, което само

улесни нещата. Следващият ѝ ход беше целенасочена атака срещу ципа на панталоните му.

— Смятам да възстановя мъжествеността ти — промърмори тя, преди да впие устни в неговите.

И ако Кавано наистина се бе страхувал, че е извадил на показ слабата си страна тази нощ и е направил лошо впечатление, в този момент той реагира подобаващо и възстанови мъжката си чест!

На Джордан не бе предоставена подобна възможност. Два дни след несполучливата среща с Катя той се опита безуспешно да се свърже с нея по телефона. Обаждаше се в офиса ѝ, но му отговаряха, че е на съвещание или — за разнообразие вероятно — на някакъв обект. Когато най-сетне успя да я хване на бюрото ѝ, тя говори само за бизнес. Телефонира многократно у дома ѝ, но или никой не му отговаряше, или телефонът ѝ даваше сигнал за заето, или я будеше от сън и тя заявяваше, че е прекалено уморена да разговаря с него посред нощ. Към сложните планове за съблазняване той прибави и решение за вземане на по-твърди мерки: обмисляше например възможността да застане пред вратата ѝ и да откаже да се помръдне, докато тя не се принуди да го пусне вътре! Дори вечно нарастващите изисквания на бизнеса му към него бяха безсилни пред силата на нуждата да се обясни най-сетне с Катя и да уточни веднъж завинаги отношенията им. Случи се обаче нещо, което моментално отклони мислите му от нея по един неочакван и драстичен начин.

Един ден в офиса му се материализира уморената и мрачна физиономия на Кавано. Джордан веднага усети, че нещо сериозно не е наред.

— Тук имате ли видео? — запита Кавано.

— Да. Защо?

— Искам да ви покажа нещо.

Озадачен, Джордан го поведе по коридора към стаята за заседания, където имаше телевизор и видео. Взе подадената касета, постави я на място и я пусна да се върти. Не му трябваша повече от двадесетина минути.

— Той е филмирал разправията ни! Не е за вярване!

— Филмирал е всичко. Едва ли можете да си представите на какво попаднахме.

— И други частни разговори?

Кавано кимна.

— И нито един от участниците в тях не е знаел, че в момента се е навъртала видеолента?

— Изглежда.

— Той е бил луд!

— Може би да — поде внимателно Кавано. — А може би не. Ако се беше стигнало до подвеждане под отговорност заради кокаина, той щеше да повлече със себе си куп хора. Тези видеоленти за него са били осигуровка. С тяхна помощ се е надявал да се измъкне невредим при евентуално усложняване на нещата около него.

Но Джордан не мислеше в момента за кокаина. Заговори бавно и предпазливо, втренчил поглед в Кавано.

— Ако бяхте донесли и други видеокасети с материал от този тип, щях да ви попитам дали смятате, че някой от злепоставените на тях хора е убил Марк, за да се добере до тях. Но донесохте само тази видеокасета — замълча и видя Кавано да навежда глава и да се взира в обувките си.

— Заплашвате, че ще го убиете.

— Кавано, но това е само разправия! Не ви ли се струва смешно една заплаха, произнесена по време на разгорещена кавга, да се приема сериозно? Хиляди дяволи! Виждали сте ме да избухвам, но след това гневът ми се уталожва, нали?

— Така е.

— А убиецът е имал нужда от точен план. Наложително е било наблюдение на яхтата и околността: за него сигурно е било много важно да уточни кога точно може да се качи незабелязано на яхтата. Всичко е било добре обмислено предварително. Наистина ли ме смятате способен на предварително обмислено убийство на когото и да било — да оставим настрана факта, че убитият е брат ми?

— Не. Но имате мотив.

Джордан се изсмя дрезгаво и прокара ръка през косата си.

— Вече говорихме по този въпрос. Нямам мотив — поне не такъв, който да считам за валиден — поизправи гръбнак. — Арестуван ли съм?

— Не.

— Защо не, след като — според вашето доказателство — съм сериозно заподозрян?

— Защото не съм убеден, че вие сте го извършили.

— А защо не?

Кавано го изгледа с крива усмивка.

— Може би заради миналото, когато бяхте страхотен играч в отбора на Дюк.

— В отбора е имало и други много добри играчи.

— В такъв случай нека да приемем, че не съм готов да го направя. Все още има много въпроси без отговор.

— Като например?

— Като например къде сте били по време на двойното убийство. Попитах ви веднъж, заявихте, че сте били тук, но тогава се отплеснахме на друга тема и не изяснихте къде точно е това „тук“. „Тук“ е много широко понятие, Джордан.

— Бях тук, в Ню Йорк. Марк и Дебора бяха в Бостън.

— Къде в Ню Йорк? — измъкна тейфтерчето от джоба си.

— На Осемдесет и втора улица между трета и Лексингтън.

— И вършехте какво?

Джордан го погледна право в очите.

— Шибях жена, която с радост ще съобщи на целия свят, че сте я разпитвали и няма да забрави да поясни защо.

— Кое то изяснява и следващия ми въпрос — от отговора на Джордан Кавано разбра и още нещо: ако Джордан беше виновен, нямаше да се тревожи нито за имиджа си пред обществото, нито за удара срещу семейството му в пресата. Ако беше виновен, щеше да знае, че рано или късно целият свят ще чете името му под крещящи заглавия на първа страница. — Ясно е защо искате да се държим настрана от нея. Но разбирате, че това е невъзможно.

Да, Джордан разбираше.

— Кажете й просто... просто й кажете... о, по дяволите! Извикайте на помощ въображението си и измислете някаква история, защото, Господ да ми е на помощ, ако тя стигне до пресата, вас ще държи отговорен!

— Ще потвърди ли отговора ви?

— Има си хас! Да не мислите, че онази нощ ме е обслужил някой фантом?! — изявлението му бе подчертано с нервен тик под окото.

— Защо не бяхте с Катя?

— Двамата с Катя не поддържаме този вид отношения.

— Но вие я обичате.

— Е, и?

Кавано се почеса озадачено по главата.

— Чакайте, чакайте! Нещата тук се нуждаят от уточняване. Влюбен сте в Катя, но дори в този прекалено модерен век не спите с нея, а се разтоварвате с други жени.

Джордан се вбеси и от равнодушния тон на детектива, и от подхвърленото предположение за проява на отблъскващо коравосърдечие от негова страна.

— Грешка. Не използвам другите жени повече, отколкото те използват мен. А сексуалните отношения в тъй наречения „модерен век“ нямат нищо общо с чувствата ми към Катя. Бих се любил с нея от доста ранна възраст, но смятах, че... че нямам право... — ноздрите му се разшириха гневно. — Всъщност това не е ваша работа.

— Може би тук сте прав. Просто се опитвам да помогна. Шефът ми, Джон Райън, настояваше още преди два дни да ви арестувам. Ако зависеше от него, досега срещу вас вече щеше да е предявено официално обвинение и щяхте да бъдете призован в съда. А колкото до пресата...

Джордан вдигна примирено ръка.

— Разбрах ви. Какво искате да знаете?

— Отношенията ви с Катя. Какво има?

— Странно. От няколко дни си задавам същия въпрос — гласът му бе натежал от сарказъм.

— Какво искате да кажете?

— Обичам я. Знаете го, нали? — Кавано кимна. — Обичам я отдавна, но... е, добре... Кавано, ще споделя с вас нещо поверително. Не искам никой да разбере — най-малко Катя. Доверявам ви се, човече. Ясно ли е?

— Ясно.

— Виждате ли... — Джордан наведе глава и неочаквано се изчерви. — До миналия петък смятах за възможно да има кръвна връзка между мен и Катя... — вдигна глава и повиши съответно глас:

— Знам, че звучи тъпо, а и се оказа, че не е вярно, така че няма смисъл да се задълбаваме повече. От понеделник се опитвам да се свържа с нея, но тя отказва да говори с мен. Това е. Нямаме този вид отношения.

— Засега.

— Правилно.

— Приемам казаното за истина — Кавано знаеше за кръшканията на Джек Уайт и дори бе изпитвал съчувствие към жена му. Сега се оказа, че и Джордан бе пострадал от тях. Но го измъчваше любопитство и запита, наклонил леко глава: — Наистина ли смятахте, че Каси Мърел и баща ви...

— Случайно чух един разговор и направих прибързани заключения — изръмжа Джордан. — Направих грешка. Няма защо да коментираме повече.

— Как разбрахте, че сте сгрешили?

— Отговорът ще помогне ли за изчистване на името ми?

— Не.

— Защо не престанете тогава?

Кавано въздъхна.

— Е, добре. И така двамата с Катя нямате този вид отношения. Но сте ги имали с куп жени в миналото.

— Четете много вестници.

— Така е. Отговорете на въпроса ми. Имали ли сте този вид отношения с много жени?

— Да, имал съм. Какво общо има това с основния проблем?

— Просто се питах как си спомнихте толкова бързо точно с коя сте били в нощта на убийството.

— Много лесно — отвърна Джордан. Беше напрегнат, гърбът му — скован, погледът — вторачен в очите на Кавано. — Когато научих за убийствата, изживях много тежки часове, както всички други от двете семейства. Представях си Марк и Дебора, заспали кротко на яхтата си, после — фаталните изстрели... смъртта им... И едно от първите неща, които направих, беше да се запитам къде съм бил аз по това време. Не се гордея с факта, че точно тогава чуках, плувнал в пот, жена, която не означава нищо за мен!

Вярата на Кавано в невинността на Джордан още повече се затвърди. Нямаше начин един мъж да вложи в гласа си толкова отвращение към себе си, а в очите — такава жестока болка, само за да

го подведе. Освен ако насреща му не стоеше актьор от калибъра на онези, които номинират за наградата „Оскар“. Но, от друга страна... ако Джордан е психопат? Кавано бе помислил и за това. Вътрешно бе готов обаче да заложи кариерата си срещу тази възможност.

— Знам, че не се гордеете — отвърна той сега. В този момент мразеше и себе си, и професията си.

Джордан го изгледа намръщено, после прехвърли поглед на видеоапарата.

— Повтарям, една заплаха, изречена в разгорещен спор, не означава нищо. Не съм вдигнал ръка срещу собствения си брат. Почти веднага ви признах за скандала между нас.

— Говорих с келнер в ресторанта на Мортън — ставаше въпрос за луксозния ресторант, където Джордан бе завел Марк и Дебора след разправията у дома им. — Той потвърди, че и там сте спорили.

— Ако е заявил обаче, че по време на вечерята съм скочил с нож в ръка срещу брат си, лъже.

— Не го направи.

— Слава богу — въздъхна Джордан и отправи мрачен поглед към небето. Но следващият въпрос на Кавано бързо го върна на земята.

— Имате ли пистолет?

— Не.

— Никога ли не сте имали?

— Никога. Никога не съм държал пистолет в ръка.

— Знаехте ли, че Марк има?

— Не... Какво ще правите отсега нататък?

— Ще задавам въпроси, въпроси и пак въпроси.

— На кого?

— Ще се върна към хората на пристанището. Все някой трябва да е видял нещо.

— Сигурно. Черно петно в черна нощ. Няма да стигнете до разпознаване.

— Плувате ли с шнорхел или с леководолазен костюм?

— А вие какво си мислите? — беше повече изявление, отколкото въпрос. — Опитвал съм почти всичко, свързано с физическо натоварване с привкус на опасност, но съм плувал с шнорхел и леководолазен апарат само в Карибско море. Не притежавам нужните приспособления. Можете да претърсите апартамента ми. Разбира се —

продължи замислено, — възможно е да съм ги взел назаем. Защо не проверите спортните магазини в Бостън? Но ще трябва да сторите същото и тук, защото ако съм тръгнал от Ню Йорк през тази нощ, бих могъл да си осигуря необходимото от тукашните магазини — внезапно му хрумна нещо по-конструктивно. — Колата ми е яркочервена, ауди куатро. Едва ли би могла да се нарече незабележима. Може някой да я е зърнал, паркирана близо до бостънското пристанище. О, не — той прокара пръст по правата линия на носа си, — не бих я паркирал там, ако планът е да се кача на яхтата от водата, а не от сушата. Сигурен ли сте, че убиецът е направил точно това — измъкнал се е от водата?

— Не съм сигурен в нищо. Не открихме човек, който да е забелязал някой да се приближава до яхтата дори откъм пристанището. Но ще проверя за колата. На прага на кабината открихме отпечатък от мокър крак и аз реших, че е оставен от човек, дошъл от пристанището.

— Което означава, че съм могъл да паркирам навсякъде. Трябва да отхвърляте една по една всички възможности. Кола като моята с нюйоркска регистрация JSW-1 едва ли ще бъде пропусната. Но, от друга страна, възможно е да съм наел някоя незабележима кола от агенциите за даване на коли под наем. Проверете ги.

— Благодаря ви за съветите. Никога нямаше да се сетя сам.

При други обстоятелства Джордан сигурно щеше да оцени чувството му за хумор и кривата му усмивка.

— Възможно е Марк или Дебора да са взели душ, преди да си легнат.

— Отпечатъкът е различен от техните. Освен това от лабораторията откриха следи от пристанищна кал.

— В такъв случай определено имате работа с луд. Само полицейски водолази влизат в тази вода, за да търсят трупове, зациментирани в основите на пристанището.

— Или мъже, чиято цел е незабелязано качване на определена яхта.

— Еднокраки мъже. Къде е другият отпечатък?

— Почти изгубен в килима поне от гледна точка на нуждата от идентифициране. Но хората от лабораторията упорстваха и успяха да открият микроскопични следи от пристанищна кал и по килима, водещи през кабината към леглото — той замълча. — Използвате ли пудра за крака?

— Не. Защо?

— Намерихме следи от пудра по килима, но не и по краката на Марк и Дебора. Какъв размер обувки носите?

— Единайсети.

— Съвпада с отпечатъка.

Джордан се вгледа в обувките на Кавано.

— Какъв размер обувки са вашите?

— Единайсети. Ясно. Хей, далеко съм от мисълта, че един компетентен адвокат с опит в този тип дела няма да ви измъкне.

— Адвокат — повтори Джордан и неволно затвори очи. — Не е за вярване, че нещата са стигнали чак дотам... Трябва ли да говоря с адвокат?

Кавано се замисли, после отговори неохотно:

— Няма да е лошо да се обърнете към някого просто за да го имате подръка.

— А какво е вашето мнение? Смятате ли, че имам нужда от адвокат? Настоявам за честен отговор, Кавано.

Кавано отново се замисли за миг, преди да отговори пак с неохота:

— Да. Правя всичко възможно да изровя нещо, което да ви оневини, но всичко е планирано много добре. Дори е възможно — възкликна той внезапно — цялата история да е капан, предназначен конкретно срещу вас. Убиецът сигурно е знаел за разправията ви с Марк и за наличието на тази видеокасета — той заразтрива нервно слепоочието си. — Господи, трябваше да се сетя за тази възможност по-рано!

— Даа... Единственият проблем е, че все още сме без мотив и заподозрян. Знаем само, че ако е така, както вие предполагате, имаме работа с ловък негодник. Вероятно няма причини да се страхува от видеолентите на брат ми, което означава, че е свързан по друг начин с Марк или Дебора. Кой би могъл да знае за разправията ми с Марк? Кой друг би могъл да е видял тези видеоленти? И защо, по дяволите, гори от такова неистово желание да ми устрои капан?

Кавано също беше озадачен.

— А защо да не допуснем — започна той бавно, — че вие сте просто подходяща жертва. От друга страна...

— Какво?

— Може би сме поели изцяло по погрешен път. Вероятно мотивът е свързан повече с вас, отколкото с Марк.

— Твърдите, че някой убива брат ми и снаха ми, за да си върне за нещо на мен? — Джордан не можеше да повярва на ушите си или може би представата за такава възможност го сковаваше; от ужас до такава степен, че отказваше да я възприеме.

— Напълно възможно. Имате ли врагове?

— Нито един, който би убил така.

— Мислете, Джордан. Заплашвал ли ви е някой? Имате ли сведения за заплахи зад гърба ви, за заричания, че ще ви го върнат — начукат — нашибат? Някой има ли достатъчно сериозна причина да ви е вбесен — истински вбесен?

— Не, дявол да го вземе! Имал съм разправии с различни хора, но не до такава степен!

— Някой? Който и да е той?

— Не!

Кавано пое дъх и се отблъсна от масата, на която се беше подпрял.

— Добре. Нека да оставим това засега. Но напрегнете мозъка си, мислете! Моля ви.

— Какво ще правите?

— Първо ще проверя алибито ви. Ще ми дадете ли име и точен адрес?

Джордан му даде исканата информация.

— След като говорите с нея, ще бъда ли изчистен от подозрение?

— Ако подкрепи алибито ви...

— Ще го направи.

— Ако го направи, ще ме улесни донякъде пред Райън. Но той е наточил зъби и е жаден за кръв — нещо в главата му се размърда, зашушна настоятелно, заизпраща сигнали, но той го бутна обратно назад. — Ако не открия нещо друго, той ще предяви обвинение и ще поиска арест, дори и ако алибито ви е потвърдено. Ще се възползва от шанса свидетелката, потвърдила алибито ви, да бъде евентуално дискредитирана пред съдебните заседатели.

Джордан кимна бавно и потвърди предположението му:

— Точно така ще стане. Тя е вятърничава жена. В леглото я бива, но е невероятно разсеяна.

— Все пак дори и в този случай един добър адвокат би могъл да ви помогне: ако прокурорът се опита да я дискредитира, адвокатът ви може да поиска опитът му да не се вписва в протокола.

— Но след като съдебните заседатели са го чули.

— Ще бъдат посъветвани да го забравят.

— Хайде, Кавано — гласът на Джордан бе натежал от отврата. — Аз съм реалист. След като го чуят веднъж, то ще остане в главите им — замълча и продължи с отпаднал глас: — Ега ти... Не мога да повярвам, че говорим за съд и за съдебни заседатели. Сигурно има нещо, което все още може да се направи... Или което аз мога да направя!

— Само не се опитвайте да бягате.

— Хей, какви ги дрънкате? — той изправи гръбнак. — Не съм от тях, запишете си го някъде! Няма да говоря за чест — сега за мен е по-важен фактът, че бягството е признание за вина. А аз съм невинен.

— Вярвам ви — въздъхна Кавано. — Радвам се, че поговорихме. Заедно може би ще успеем да се хванем за нещо, може би ще зърнем светлинка в тунела и ще стигнем донякъде. Не знам още къде... — нещо отново го зачовърка, но той още не бе готов да го изтегли на повърхността. — Ще направя всичко в границите на възможностите ми да измъкна нещо на бял свят — прибра тефтерчето в джоба си и се отправи към вратата.

— Кавано?

Той се обърна.

— Да?

— Благодаря ви за доверието. Много съм ви задължен.

— Кой знае... може би се опитвам да докажа нещо на себе си.

Джордан не го разбра напълно, но в главата му цареше такъв хаос, че не се и опита.

— Вие никога няма да станете голяма фигура в полицията, Кавано. Прекалено сте мекосърдечен.

— Кажете го на още някого — заяви Кавано с насочен към него пръст — и самият аз ще свидетелствам срещу вас!

Джордан се гърчеше в жестока болка: беше бесен от гняв в един момент, ужасен — в следващия. Прерови мозъка си във всички посоки за някой, който би могъл да убие Марк и Дебора само за да го вкара в капан, но не измъкна нищо. Въображението му го отнасяше в

бъдещето, виждаше се арестуван, обвинен и изправен пред съда, изживяваше предварително мъката на семейството си. И на Катя.

Защо сега? Защо? Точно, когато беше свободен да ѝ докаже любовта си. Но тя не искаше да го види. Нямаше с кого да поговори, да облекчи сърцето си. През трийсет и деветте си години никога не се бе чувствал така мъчително сам...

Остатъкът от деня отмина в безсмислена загуба на енергия, доколкото се отнасяше до решаване на проблеми, свързани с бизнеса му. Излезе от офиса си в четири и половина и скита с часове по улиците на Манхатън, опитвайки се да открие някакъв смисъл в събитията, които го бяха завъртели във вихъра си като есенно листо. Премисляше отново и отново разговора с Кавано, но дори вярата на детектива в него бе слаба утеха, когато шефът му бе така насъскан...

Прибра се вкъщи едва когато коляното го заболя, но и там не намери покой. Лежа гол в леглото си, с ръка над очите, но картините, които се въртяха зад затворените му клепачи, бяха така тревожни, така вбесяващи, толкова несправедливи, че накрая се изстреля от леглото и прекара нощта в обикаляне напред-назад между четирите стени на спалнята си.

Бледата светлина на утрото го намери съсипан от отчаяние. Знаеше, че е безсмислено да отива на работа в това състояние, не му се искаше пак да обикаля по улиците, не трябваше да отива в Бостън, защото семейството му веднага щеше да разбере, че нещо не е в ред, а и нямаше как да стигне до Катя, защото тя бе спуснала бариера между него и себе си.

Оставаше само едно място, където може би щеше да се почувства поне отчасти по-добре: островът. Вдигна телефона и набра номера на Кавано в Бостън. Нямаше представа дали се беше върнал или не, но си струваше да опита.

Колкото и изненадващо да беше, този път му провървя.

— Кавано, на телефона е Джордан Уайт.

— Сетихте ли се за нещо?

— Не. Проверихте ли алибито ми?

— Извън града е.

— О, не!

— Ще се върне след два дни.

— О! — стисна клепачи, опитвайки се да успокои болката в главата си. — Слушайте, искам да знаете, че тръгвам за Мейн. Казахте да стоя тук, но имам чувството, че ще полудея, ако остана в Ню Йорк. Имам нужда от чист въздух.

— Къде в Мейн? На острова?

— Да. Ако имате нужда от мен, в къщата на острова има телефон, може да ме потърсите там — продиктува му номера. — А ако се наложи да дойдете поради някаква причина, свържете се с Антъни Оливери в Портланд — продиктува и втория номер. — Той ще ви прехвърли на острова.

— Ясно.

— Да се обадя ли, когато пристигна?

— Не сте арестуван.

— Опитвам се само да ви покажа, че нямам намерение да създавам проблеми.

— Имам ви доверие. Колко време ще останете там?

— Имам две важни съвещания в понеделник. Ако не се върна дотогава, рискувам бизнеса си.

— Три дни. Достатъчно време за добра почивка — в слушалката прозвуча измъчен дрезгав звук. — Разбрах — побърза да се поправи той. — Сам ли ще бъдете?

— Да.

— А може би не трябва.

— Нямам избор, приятелю. Точно сега не съм подходяща компания за никого... за нищо, което живее, движи се и диша. Не бих се натрапил дори и на куче.

— Толкова ли е зле?

— Толкова.

— Слушайте, не предприемайте нищо драстично.

— Като например да срежа вените си? Няма страшно: мразя вида на кръвта. Новина за вас, нали? Питър не беше единственият с този проблем, но ако му кажете, ще ви убия.

— Настина ли?

— Съвсем наистина!

— В такъв случай ще трябва да задържа последната новина за себе си — замълча за миг. — Не се притеснявайте, Джордан.

— Бих желал да отговоря със същото, но разчитам на вас...
надявам се да изровите нещо...

— Знаем. Ще се опитам.

Сега беше ред на Джордан да замълчи няколко секунди, преди да прошепне „благодаря“ с уморен и отчаян глас.

16.

Следобед Джордан беше вече на острова. Валеше като из ведро и мрачното му настроение се задълбочи, но дори и синьо небе и слънчеви лъчи едва ли щяха да повдигнат духа му. Имаше ужасяващото чувство, че всичко желано и постигнато в живота досега виси на косъм и ще се сгромоляса неспасяемо в нозете му всеки миг.

Вървя дълго през горите, без да обръща внимание на дъжда, без да усеща наситения мирис на мокър бор или свежия режещ дъх на късния септември. Познатият ритмичен удар на вълните срещу брега не му донасяше търсената утеха. Върна се в къщата на здрачаване и веднага позвъни в Ню Йорк.

Катя беше на съвещание.

— Случаят е спешен — настояваше Джордан. Не направи опит, какъвто беше навикът му, да омае момичето на телефона: бяха му останали сили само да внуши крещящата нужда от разговор с Катя. — Говори Джордан Уайт и се обаждам от Мейн. Имам изключително сериозен проблем и ви моля за разбиране. Наложително е да разговарям с нея!

— Съвещанието ще завърши след половин час.

— Не мога да чакам толкова дълго. Ще ѝ съобщите ли, че искам да говоря с нея? Моля ви. Бихте ли проверили дали ще дойде на телефона? Ще ви бъда безкрайно благодарен.

Момичето се поколеба за миг.

— Задръжте така. Ще проверя — въздъхна примирено то. И настъпиха мъчителни минути, пристъпване от крак на крак, прехвърляне на слушалката от ръка в ръка и от ухо на ухо, отчаяно мърморене, разнообразено с някой и друга ругатня... Най-сетне в слушалката звънна гласът на Катя.

— Внимавай, Джордан! Постарай се да представиш добра причина за това повикване! — веднага го предупреди тя, без да каже дори едно „Здравей“.

— Причината не е добра. Гадна е... Катя... нещата излизат от контрол, безпомощен съм, не знам какво да правя...

— Какви ги дрънкаш?

— Имам нужда от теб — настъпи дълга тишина. — Катя? Там ли си?

— Тук съм — въздъхна тя уморено. — Слушай какво, измъкна ме от много важно съвещание...

— И това е важно! Имам ужасни проблеми, нужда се от помощ! Нещо в гласа му, изглежда, стигна до съзнанието ѝ и раздразнението ѝ бе сменено със зле прикрита тревога:

— Къде си?

— В Мейн. Момичето не ти ли каза? Нарочно подчертах да...

— Какви ги вършиш в Мейн?

— Опитвам се да проумея къде точно сбърках в живота си!

Отново настъпи пауза.

— Пил ли си, Джордан? — предпазливо запита тя.

— Нито капка. Но е възможно да прибегна и към това, ако не дойдеш.

— Да дойда там?

— Сега.

— Не мога да го направя Джордан! По средата съм на много важно заседание, а после следва още едно!

— Отложи го.

— Не мога!

— Ако пипнеш грип, вдигнеш висока температура и нямаш сили да стоиш на краката си, ще го направиш.

— Тогава не бих имала друг избор.

— Катя, съвещанията могат да бъдат отлагани, както и срещите... Знаем от какво голямо значение е работата ти за теб и в никакъв случай не бих настоявал да зарежеш всичко, ако не бях така отчаян... — едва сега си даде сметка, че наистина бе отчаян и това го вбеси. — Когато ти имаше нужда от подкрепа, аз винаги съм бил настръхнал. Забрави ли онези часове, когато държах ръката ти и се опитвах да ти вдъхна вяра и самочувствие? По дяволите, Катя! Искал ли съм нещо в замяна от теб досега?

Катя имаше основания да възприеме въпроса му по много начини, но избра буквалния му смисъл, което той явно очакваше от

нея.

— Не.

— Сега за пръв път те моля — умолявам те! — да си създадеш малко неудобства заради мен. Много ли искам след всичко, преживяно заедно?

— О, Джордан — въздъхна тя, — ако поне знаех какво толкова е станало... Знам вече, че ме обичаш, знам и как ме обичаш... Имаш ли да добавиш нещо ново? — „примерно какво смяташ да правиш по-нататък с този проблем, глупчо глупав!“

— Да! Куп неща! Но няма да чуеш нито дума — освен ако дойдеш тук тази вечер. А ако не дойдеш, ако ме предадеш точно сега, в този единствен момент, когато те моля за помощ... не се тревожи, ще схвана какво искаш да ми кажеш. Катя, помогни ми... — и върна телефонната слушалка на място.

Хеликоптерът се приземи на плажа след единайсет часа. Катя се измъкна от него, изтича настрана от вихъра, създаван от въртящите се перки, после го проследи с поглед да се издига отново във въздуха и да се отправя към континента. Широката ивица светлина, която той хвърляше върху плажа, изчезна заедно с него и тя внезапно бе обгърната от тъмнина: самотна крехка фигурка на пустия плаж под студените струи на дъжда.

Нарами спортната си чанта, погледна към къщата и се стресна: и тя бе захлупена от тъмнината без лъч светлинка, без искрица живот! И у нея отново се съживиха противоречивите чувства, на които бе жертва през последните няколко часа. Не бе особено сигурна дали изобщо трябваше да идва тук: Джордан се бе възползвал от любовта ѝ към него прекалено често през последните месеци... Все още я болеше, все още не бе преодоляла обидата. В Ню Йорк не бе проблем да го държи на разстояние — е, не беше лесно, никога не ѝ е било лесно да го държи настрана, когато така силно копнееше за него, но бе определено по-лесно, отколкото тук. От друга страна обаче, паниката в гласа му я изплаши. Дори и да не бе подчертал, че му е длъжница в размяната на утехи, вероятно пак щеше да е тук сега. В тъмнината. И в дъжда. Съжали със закъснение, че не си беше взела яке, но в града беше топло и не валеше. В чантата си носеше горнище от анцуг, но нямаше смисъл

да рови за него сега. Навела глава, вече вир-вода, тя закрачи с мъка по мокрия пясък. Стигна до бараката за лодките под група дървета, зад които се намираще откритата пътека към къщата, и внезапно се закова на място.

Извън бараката, на дъжда, стоеше тъмна фигура.

Джордан.

Минута може би те просто стояха един срещу друг, преплели погледи. После той бавно се приближи до нея, прехвърли ремъка на чантата ѝ върху рамото си, обгърна я с ръце и я притисна към себе си под равномерния плясък на дъжда.

— Благодаря ти — прошепна той дрезгаво.

И Катя усети как собствените ѝ ръце се плъзнаха сякаш по собствена воля по вледененото му тяло. Скоро вътрешният му огън достигна до нея, както винаги досега. Усещаше необяснима тежка умора в приведените му рамене, в отпуснатата му глава, опряна на нейната — или просто облекчение, или най-вероятно комбинация от двете? Съмненията ѝ се стопиха — остана само радостта, че все пак се реши да дойде.

— Разтревожи ме — зашепна тя срещу гърдите му и тихият ѝ глас едва проби забързаната песен на дъжда. — Изплаши ме, звучеше ужасно по телефона.

— Сега съм по-добре. Ти си тук.

— Подгизнал си.

— Като тебе. Хайде да се прибираме — но вместо да я поведе към къщата, той хвана ръката ѝ и затича с големи скокове към най-близкия подслон — бараката. Когато се вмъкнаха в нея през големия отвор, Джордан веднага дръпна надолу широката врата към океана.

Катя не бързаше да задава въпроси. Не още. Искаше да разбере какво Джордан планира да каже и да направи. Обгърна се с ръце, за да се стопли, и мълчаливо го заследи с поглед. Джордан запали малък фенер, издърпа някакви възглавници, хвърли ги в корпуса на една от малките платноходки, измъкна две стари одеяла. Метна едното върху нейните рамене, а другото — върху своите, после ѝ помогна да се качи в лодката.

Лека усмивка пробяга по лицето ѝ. Тоя Джордан! Все ще измисли нещо... нещо друго, различно, ново — вълнуващо! Ето го и

сега: да не са в къщата, а в бараката, не под одеяло на мек диван, а в корпуса на стара лодка!

— Стопли ли се? — запита той, докато се настаняваше до нея.

— Аха.

Той кимна, взря се за миг в непрогледната тъмнина, погледна я и пак запита загрижено:

— Сигурна ли си?

— Напълно.

Отново кимна. Дрехите му под одеялото бяха просмукани с вода — знаеше, че в същото състояние бяха и дрехите на Катя.

— Искаш ли да се преоблечеш в къщата?

— Не. И така съм добре.

Фенерът хвърляше меко сияние върху лицето ѝ и той се вгледа напрегнато в него.

— Не ми се сърдиш вече, нали?

— Не. Оставих сръдната си в Ню Йорк.

— Имаше право да ми се сърдиш. Държах се като гадно копеле — тя замълча. — Не е за вярване — продължи той, вторачен пак в тъмнината извън светлия кръг на фенера. — Гордеех се с контрола си върху нещата. Опивах се от властта си над тях. Но този път наистина гръмнах... като празен балон... — пое дъх със смаяно изражение на лицето. — Държах се дръзко и надменно там, където не е трябвало, правих погрешни умозаключения... И сега вместо нещата да се сглобят в едно хармонично цяло, те се разпадат и изтичат между пръстите ми...

Катя почувства, както и по време на телефонния разговор, че проблемът на Джордан е наистина много сериозен и няма нищо общо с отношенията им.

— Какво имаш предвид?

Присъствието ѝ го успокояваше и му даваше сили да изкаже мислите си сравнително спокойно.

— Вероятно ще бъда обвинен за убийството на Марк и Дебора.

— Какво?!

— Аз съм заподозрян номер едно.

— Но това е нелепо! Откъде разбра?

— Кавано. Чакай, задръж. Той е голяма работа, много почтен човек. Убеден съм, че е на моя страна, но доказателството, с което

разполага, сочи право към мен.

Тя се обърна рязко към него, притиснала одеялото към бясно разтуптяното си сърце:

— Какво доказателство?

Джордан ѝ разказа с няколко думи за видеокасетата с уличаващата го заплаха и за възможния мотив, който вероятно ще се възприеме от съдебните заседатели — макар и с известно напъване на въображението. Съобщи ѝ дори за алибито си.

— Тя няма никакво значение за мен, Катя — добави той бързо. — Бил съм с нея два, може би три пъти преди последния и повярвай ми, отношенията ни са на чисто сексуална основа.

— Защо се извиняваш? И аз не съм живяла като монахиня през тези години — отговори му тихо, без раздразнение, но я заболя. Отнасяше се с разбиране към сексуалните му нужди, но не можеше да не се запита с болка защо не си разрешава същото и с нея.

Той се загърна по-плътено в одеялото и се взря в оръфания му ръб.

— Длъжен съм да се извиня. Гади ми се, като си помисля какви ги върших, когато Марк е умира! Ако го бях вършил с теб, нещата щяха да бъдат различни.

— Ние не го вършим заедно.

Джордан я гледаше с изкривено от отчаяние лице.

— Така е, не сме го вършили заедно. А сега, когато бариерата падна и съм свободен да го върша, съм изправен пред перспективата за съд, а ако ме осъдят — затвор. Дълъг престой в затвора...

— Шшт, Джордан! — прошепна тя. Възприела беше само последната част от изречението му и потръпна от ужас. Личната ѝ болка се бе изпарила като лятна роса. Докосна леко с безкрайна нежност онова място на скулата му, което винаги трептеше в минути на напрежение. — Не го казвай. Дори не си го и помисляй!

Той затвори топла длан над нейната и я притисна към бузата си.

— Опитях се, уверявам те. Но то се е впило като кърлеж в мозъка ми и не го отпуска нито за миг! Нито за миг... Виждам живота си неспасяемо съсипан — просто ей така! Бизнесът е последното нещо, за което се тревожа. Помисли за семейството ми — съд, вероятно присъда... Представяш ли си ужаса и страданието на всеки един от

тях? А Уорънови? Как ще се почувстват, ако приемат, че аз съм убил Дебора?

— Никога няма и да го помислят! О, Джордан, стегни се, ела на себе си! Ще го възприемат от самото начало като грешка на следствието и ще помагат с всички сили за отстраняването ѝ — ахна и неволно потрепери: осъзна, че мисли отрицателно в бъдеще време — а посъветва Джордан да не го прави!

Джордан усети потръпването ѝ.

— Студено ли ти е?

Тя поклати глава.

— Не. Просто ми е нервно.

— Ела тук — той разтвори подканващо одеялото си и само след секунди тя бе загърната в него, сгъшена удобно върху гърдите на Джордан. — По-добре ли си? — той лично бе по-добре. Светът все още му изглеждаше разбираемо черен, но не и чак толкова зловещ, както преди.

— Да — прошепна тя. — Но... просто не мога да го възприема... Разбираше я.

— Не е за вярване, нали? Пословичният кошмар, от който няма събуждане...

— Невероятна нелепост... Би било смешно, ако не беше така трагично... Кавано ми направи впечатление на... на разумен човек.

— И е такъв. Казах ти вече, той е на моя страна. Прави всичко възможно да отклони подозренията от мен — „Но «всичко възможно» дали е достатъчно?“. — Опитва се да насочи подозренията към друго лице. Звучи ми като игра...

— Но не е.

— Знам.

— А може и да е — в мозъка на някой психопат... Някой убива, а аз поемам удара, независимо от това дали убиецът е искал нещата да се развият точно така или не. Двамата с Кавано разчепкахме възможността да ми е устроен капан, но нямаме представа кой би могъл да го планира и защо, както и кой е бил, първо и преди всичко, достатъчно ожесточен, порочен и злобен, за да отнеме живота на двама невинни...

— Вярваш ли на Кавано?

— Нямам друг избор. Той е най-малкото зло. Доколкото разбрах, шефът му дирижира атаката срещу мен.

— Кой е той?

— Някой си на име Джон Райън. Шеф на детективите.

— Знаеш ли нещо за него?

— Знам само, че се е издигнал без странична подкрепа до този пост, че е толкова ограничен, колкото можеш да си представиш, и че жадува да закачи скалпа ми на колана си.

— Не е възможно да е нещо лично.

— Може би не, но той настоява да изправи някого — и то бързо! — пред съда за този случай. Дал е на Кавано само седмица отсрочка. След края на която ще гледаш нещастната ми физиономия, плесната по първите страници на всички вестници.

— О, господи! Джордан, те няма да могат да...

— Могат и ще го направят — отвърна той с внезапен изблик на гняв. — Не им пука за вредата, която нанасят с едно недоказано обвинение. Дори да го оттеглят, преди да се стигне до съд, ще изтрият ли петното върху името ми? Петно, лепнато върху него лично и професионално. А ако ме изправят пред съда и там ме оправдаят, можеш ли да си представиш какво ще стане? Тръгна ли по улицата, хората ще се обръщат след проклетия убиец, който успява да се измъкне от правосъдието, защото има пари да плати на скъп адвокат! — той отметна глава назад и простена. — Чувствам се така безпомощен... така отчаян...

Тя стегна за миг ръката си, обвила кръста му, после я плъзна нагоре и се залови да разтрива тила му.

— Не е ли възможно да направим нещо?

— Не — в гласа му проплака отчаяние. — И това е най-нетърпимото. Още когато влязох в колежа, бях наясно какво искам за себе си: самостоятелност — пълна и безусловна. Когато завърших и започнах бизнеса си, мислех: „Имаш всичко в ръцете си, Джордан, момчето ми. Имаш властта да правиш, каквото искаш. Ти ръководиш парада“ — изсумтя презрително. — Но сега съм безпомощен като пеленаче и това ме подлудява — замълча, загалил нежно лакътя ѝ, а после заговори много тихо: — Може би съм се самозалъгвал. Имаше някои неща, които бяха извън моя контрол...

— Какви неща? — запита тя, но знаеше какво предстои. Почувствала беше леката му ласка, усещаше болезнено силно близостта на тялото му.

— Страхотен глупак съм, Катя — мълчанието ѝ го предизвикваше да се дообясни, но Джордан не знаеше откъде да започне. Разгледа няколко варианта наум, но накрая реши, да го каже направо: — Знаем колко тъпо ще ти прозвучи — заговори той бързо, като почти застъпваше думите си, — но години наред мислех, че си ми сестра.

Подпряла длан на гърдите му, тя се надигна, за да го погледне в лицето.

— Сестра?

— Всъщност половин сестра.

— Сестра, половин сестра! Не ставай смешен, Джордан.

— Къде е смешното? — запита той остро: забелязал беше усмивчицата, която бързо замени първоначалната изненада. — Гърчих се в мъки. Искях да те любя, когато беше деветнайсетгодишна... не, дори по-рано... Но се страхувах. Наистина смятах, че... че сме кръвни роднини.

Тук вече Катя не издържа, звънчетата на смеха ѝ изпълниха старата барака и сякаш я направиха по-уютна. Той заръмжа повече озадачено, отколкото раздражено, но тя постави ласкави пръсти на устните му.

— Не се смей на теб — е, може би само съвсем мъничко — смехът ѝ беше израз на облекчение и дори на радост. Най-сетне ѝ бе подал липсващото парченце на пъзела, върху който напразно се бе измъчвала от години. Искаше ѝ се да скочи и да закрепци от възторг и би го сторила, ако желанието да го държи в прегръдката си не бе по-силно. Тя заразтрива пак тила му. — Откъде ти хрумна тая мисъл?

Ето, стигна до онова, за което не искаше да говори. И той го заусуква:

— И аз не знам... Може би защото беше винаги с нас... Или защото беше така малка, а аз бях толкова голям... Може би просто защото съм един най-обикновен глупак.

— Гласувам за последното — обяви тя, все още ухилена до уши.

Но Джордан погледна сериозно.

— Какво чувстваш към мен, Катя?

— Знаеш какво.

— Искам да го чуя от устата ти.

— Винаги съм те обичала.

— А сега?

— Какво сега? Сега като вчера, като миналия месец, миналата година...

— О, боже! — възкликна той и я залюля в прегръдката си. — О, Господи! Благодарен съм ти от сърце! — Катя би могла да повтаря до безкрайност, че го обича, но силната наслада от невъздържаната му прегръдка отне думите от устата ѝ. Когато той се наведе да я целуне, тя побърза да разтвори нетърпеливо устни под неговите. Отначало в целувката се примесваха нотки на отчаяние и горчивина: над главата на Джордан продължаваха заплашително да висят буреносни облаци... Но мощното привличане между тях, усилено от взаимното признание в любов — една любов, таена с години! — бързо прогони всички парцаливи останки от мрачни мисли.

Сега в целувката им — дълбока и сладостна, имаше никога неизпитана преди свобода, непозната радост... Започната жадно и нетърпеливо, тя леко премина в изпълнено с благоговение взаимно опознаване.

— Точно тук... — зашепна Джордан с известно закъснение — започвах да си повтарям, че трябва да спра, а не можех, отпусках си още няколко минутки... целувах те отново... — приведе думите си в действие и след малко продължи: — Но и това не ми стигаше. Исках те. Исках да те докосвам така, както мъж докосва жена... и си давах още няколко минутки... — гласът му замря. В неясната светлина на фенера погледът му се потопа в нейния, докато ръцете му се бореха с мократа тъкан на блузата ѝ. Мина доста време, преди и последното копченце да се измъкне с леко поскърцване от илика си. Но си заслужаваше да се изчака... Джордан внимателно разтвори мократа блуза и обгърна с възторжен поглед гърдите ѝ, които почти веднага набъбнаха подканващо. — Точно в този момент — шепнеша той дрезгаво — си заповядвах строго: „Трябва да спреш, момчето ми! Стъпваш на подвижни пясъци!“. Но как да спра, когато изгарях от желание да смъкна сутиена ти... да наситя очите си... да изпълня ръцете си... — погледна я в очите с молба за разрешение. Вместо да му го даде, Катя сама разкопча сутиена си и отметна дантелените

чашки настрана. Всичко у нея затрептя жадно и изискващо и тя инстинктивно изви гръб, а Джордан веднага реагира със стон на ялната подкана.

Ръцете му я галеха нежно, със страхопочитание, сякаш за пръв път докосваше нещо така красиво. Дългите му пръсти леко очертаваха формата на гърдите ѝ, радваха се на пълнотата им. Есенният хлад във въздуха не достигаше до нея — а и как би могъл да стигне, когато отвътре я гореше пламъкът на желанието? Той докосна набъбналите ѝ зърна, в нея се пръсна фойерверк от искри и тя неволно извика. После прехапа устни, пое дълбоко дъх и прошепна:

— А точно тук ми се струваше, че ако не те докосна, ще експлодирам... — нетърпеливите ѝ пръсти изтеглиха полото му от панталоните, издърпаха го нагоре достатъчно, за да подпъхне ръце под него и да усети яките мускули и навитите на спирала твърди косми на гърдите му. Нито един мъж от тези, с които се беше любила, не бе като Джордан — странно, омайващо съчетание на външна сила с вътрешна топлина и нежност...

Наведе глава да го целуне по гърдите, в същото време той вдигна своята към нейните и главите им се чукнаха. Джордан я притисна със смях към себе си, затвори очи и пое накъсано дъх. Залюля я нежно и гърдите ѝ леко загалиха пламналото му тяло.

— Спомняш ли си оная нощ във Вайнярд, когато направих същото?

— Да... — едва си поемаше дъх, всичко у нея трептеше, танцуваше и се въртеше.

— Май тогава не беше съвсем на себе си...

— Както и ти...

— Но чувствах всичко и се страхувах, че този път няма да издържа, повтарях си, че съм истински глупак да отида там с теб... а после така... така се втвърдих...

— Джордан — прошепна тя, почти долепила устни до гърлото му. — Искам да те докосна... Винаги съм го искала, а ти ми го разреши само веднъж... После цялото тяло ме болеше... изпълнено с усета от теб...

— Бях така близо до... до теб... умирах от желание, а се чувствах непоносимо грешен, мислех, че...

Ръцете ѝ вече се плъзгаха към слабините му.

— Разреши ми го... сега... освен ако... — в този момент си спомни прекалено ясно онези времена, когато той бе хващал ръцете ѝ и ги бе дръпвал настрана.

Той пак хвана ръката ѝ, но този път я притисна към корема си, докато освобождаваше ципа на дънките със свободната си ръка. Наложил се да освободи ръката ѝ, за да се пребори с него успешно. А когато го направи, веднага хвана пак ръката ѝ и ѝ помогна да се вмъкне под ластичното коланче на гащетата му. Тя веднага затвори жадни пръсти около пулсиращия му член и той ахна и застана от удоволствие... В този миг Джордан си спомни онзи ден сред скалите... меката постелка от плажна трева на площадката под тях... Но сега беше много, много по-хубаво... Сега знаеше, че е прав да изпитва това възторжено удоволствие от нейната ръка, заровена в слабините му...

Към трополенето на дъжда по покрива се прибавиха тихи стонове. И двамата дишаха неравномерно с полуотворени уста и пресъхнали гърла. Тя го погали и той върна милувката ѝ. Той разголи още жадуваща плът — и своя, и нейна, вкусваше с наслада всеки сантиметър от тялото ѝ — и скоро и двамата бяха на границата да загубят напълно контрол над себе си.

— А точно в този момент... — прошепна той с надебелял език, но бързо се поправи: — Не, ние никога не сме стигали дотук преди... — двамата бяха коленичили, напълно голи, един пред друг. Ръцете му сграбчиха бедрата ѝ, той преглътна с мъка.

— Били сме така... само в мечтите ми — прошепна тя на свой ред и му помогна да я настани в скута си. — Много пъти... но в мечтите ми...

Джордан едва се сдържаше да не експлодира — знаеше, че и Катя е в същото състояние: усещаше трепета, с който тя отвърщаше на ласките му. Погледна я в очите, питайки се как е възможно предвкушването на удоволствието да е толкова замайващо, колкото и фактическото му консумиране... Сърцето му преливаше от любов към нея. Потърси думи и те заискриха от очите му, погалиха я с горещ, неравномерен дъх, който опари устните ѝ миг преди да го усети в себе си и да затвори жарката си кадифена мекота около него...

Той ахна и затвори очи — колко беше стегната... и парещо гореща... о, да, да... още... още по-дълбоко... повече... И знанието, че беше в Катя, увеличаваше още повече силата на чистото физическо

удоволствие, залюляха го непознати, почти непоносими усещания и, изтръгнаха нисък продължителен стон от гърлото му. Той се сля с подобен стон, който долетя от устните на Катя... Джордан отвори очи и изразът на лицето ѝ усили още повече огнения кръговрат в кръвта му.

Катя бе захапала долната си устна, клепачите ѝ бяха спуснати, главата — отметната назад. Когато Джордан се зарови напълно в нея, разтърси я оргазъм с невероятна сила и тя неволно заби пръсти в раменете му. А когато най-сетне успя да успокои дишането си, се разсмя от сърце.

— О, Джордан! За пръв път в живота си изпитвам такова чудо! При мисълта, че ти си вътре в мен... сетивата ми бяха сякаш други... изживях нещо така силно, така разтърсващо!... Не мога да повярвам!...

— О, Катя... — той отвори очи, погледна я, обгърна я с ръце и я притегли към себе си, заравяйки брадичка в косата ѝ. — Аах... знаех го... Знаех, че трябва да има нещо повече, усещах, че нещо липсва... През всички тези дълги години знаех, че го има!

И тя изпитваше същото, но не искаше да повтаря думите му, а и беше сигурна, че той е наясно за чувствата ѝ в момента. И тя само се отпусна на гърдите му, все още с разтворени бедра върху скута му, телата им все още слети в едно. Щастлива и доволна, сега тя попиваше с радост топлината на тялото му, вдишваше мускусния му мирис, сетивата ѝ извлякоха наслада дори от тънкия слой влага, която покриваше гърдите му и нямаше нищо общо с дъжда.

— Обичам те, Джордан — прошепна тя.

— Кажи го пак.

— Обичам те.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

— Просто така?

— Просто така? Знаеш ли колко години чаках да ми зададеш този въпрос?

Очите на Джордан светнаха от щастие, а после в тях заиграха весели искрици.

— Хиляди дяволи! Никога не съм предполагал, че ще се случи така!

— Така?

— Тук, в тая мрачна барака за лодки, под проливен дъжд и с обвинение за убийство, увиснало над главата...

Тя постави пръст на устните му за втори път тази нощ.

— Шшшт. Не го казвай. Не сега.

Той въздъхна.

— Не го бях планирал по този начин.

— Планирал?

— Не, не съм го планирал — скара й се той. — Поне не и в смисъла, който ти влагаш в тази дума. Когато ти се обадох днес, исках само да те видя. Исках да дойдеш тук и това щеше да ми бъде напълно достатъчно. Имах нужда да бъда настрани от града, имах нужда да говоря, а ти беше единственият човек на тая земя, с когото исках да го сторя... — и продължи шеговито: — Но си признавам без бой, че мечтах доста от петък насам...

— Петък? Какво се случи тогава?

— Тогава попитах най-сетне баща си дали той някога... дали ние сме... дали Каси и той...

— Дали съм ти сестра? — разсмя се тя.

— Не се смей. Наистина вярвах, че сме сродени.

— Бас държа, че си развеселил Джак с въпроса си.

— Е, да. Сигурно. Вероятно и той доста се е смял.

— О, хайде, Джордан. Шегувах се. Разкажи ми сега за плановете си.

— За моите планове? Аха... — той завъртя очи. — Чакай да се сетя как беше. Така. Запалени свещи и атлазени чаршафи...

Тя го удари с глава в гърдите.

— Знаех си, че няма да ме оставиш на мира с това.

— Звучи доста романтично, нали? Много по-романтично от това, което получи.

— О, я не се занасяй! Който смята, че не е романтично да се любиш върху стари възглавници в лодка на светлината на фенер, е лишен от усет за приключение!

— Но ще е по-умен от мен — той се поизмести. — Тези възглавници не са особено удобни.

— Оу, оу! Горкото момче. Боли те, нали?

Така беше: възглавниците бяха на буци и се намираха върху дървените ребра на лодката, а той бе поел тежестта и на двамата.

— Всъщност... — Джордан се захили дяволито и тя веднага разбра какво има предвид. Опитвайки се да промени позата си, той неволна се бе вмъкнал малко по-навътре в нея — съвсем малко, но достатъчно, за да затрептят и у двамата пламъчетата на наново събудена страст.

— Не — заяви той твърдо. — Отиваме в къщата и този път го правим, както трябва.

Но опитът му да се изтегли от нея не успя: Катя заби пръсти в бедрата му и го задържа на място.

— О, не, мой човек. Стига вече с тези номера — достатъчно ми ги погажда! — и завъртя — и залюля тяло върху него. — Ммм. Този път ще довършиш започнатото.

— Аз ли съм започнал?

— Точно ти. Ти, ти го започна — отвърна тя, но не достатъчно строго, защото вътре в нея пак се разгаряха пламъци, пак заискриха искри и отнеха дъха й...

Измина доста време, преди да решат, че са готови да притичат под дъжда до къщата. Грабнаха дрехите си и спортната чанта на Катя, наметнаха одеялата на рамене и застанаха на прага на бараката. Вятърът се подпъхваше под одеялата, повдигаше краищата им и тук-там се показваше ту гола ръка, ту гол крак, или и едното, и другото заедно.

— Вършим щуротии, Джордан — обади се Катя. — Джордж ще ни вземе за луди.

— Джордж е у дома си и сигурно отдавна спи. А дори и да не е, обзалагам се, че не обикаля наоколо в този проливен дъжд. Знае, че съм тук. А и вече няма как да го шокирам с каквото и да било...

— Аз обаче нямам твоята скандална известност, Джордан Уайт. Какво ще помисли Джордж за мен, ако ме засече да тичам полугола в дъжда?

— Първо, няма да те засече, и второ, онези парцалчета, които носиш край басейна, не прикриват кой знае колко, нали?

— Говорим за басейн.

— Шикалкавиш.

— Как позна?

— О, хайде, Катя. Колкото по-скоро тръгнем оттук, толкова по-скоро ще стигнем. Идеята за един горещ душ ми изглежда много

привлекателна. Освен това не съм ял цял ден и не съм мигнал цяла нощ. И като завършек: горя от нетърпение да те любя на хубави меки чаршафи!

— Всичко в този ред, така ли?

— Е, не е строго задължително.

Катя се вторачи в почти непрогледната пелена на дъжда.

— Джордан, не съм особено сигурна дали си струва да рискуваме в тоя дъжд.

Но Джордан стисна ръката ѝ и я повлече след себе си към къщата. Стигнаха до нея и веднага се впуснаха към банята — бяха премръзнали. Горещата вода ги съживи (както и фактът, че бяха под душа заедно).

Втората точка от списъка предвиждаше вечеря. И двамата изядоха огромни количества храна — сякаш не бяха яли от дни. Оставиха чинии, тигани и чаши в умивалника за сутринта и се отправиха към леглото.

Но не за сън: той се оказа на последно място в дългия списък. Джордан осъществи мечтите си да люби Катя така, както си го беше представял много пъти. Не остана място от тялото ѝ недокоснато и нецелунато! И дори и ако някои от нещата, които ѝ правеше, да я шокираха, тя не се оплака: стигаше ѝ да погледне тъмната му коса и да срещне страстния му поглед, за да осъзнае, че е с Джордан — Джордан! — и бе щастлива, както никога досега. И нейните мечти се сбъдваха...

Събудиха се, прегърнати, късно сутринта и така останаха, спокойни и задоволени, докато разговаряха.

— Знаех, че ме обичаш — винаги съм го знаела! — заяви Катя, поизплашена от пълнотата на щастието си.

— Така ли?

— Ъхмм. Но не знаех по какъв начин.

— Като брат или като любовник?

Тя се опита да кимне с глава върху гърдите му.

— Бях объркана...

— Ти си била объркана? А какво да кажа аз? Когато бях на двайсет и четири години, ти ми вземаше ума! Съвсем внезапно момиченцето, което обожавях като сестричка, се бе превърнало в разкошна девойка!

— Тогава бях само на шестнайсет...

— Ммм. Червена лампичка: опасност! Подложи ме на велико изпитание тогава. Да не говорим за времето, когато стана на деветнайсет и проведе онова плажно прелъстяване...

— Аз ли го проведох или ти? Я се сети кой предложи тогава голямото среднощно къпане! И ти направи първата стъпка!

— Е, да... Но ти не се противопостави.

— Не — отговори тя тихо. Отпусна буза на гърдите му така, че да не го гледа в очите. — Знаеш ли какво направих след тази нещастна нощ? Още с връщането си в Ню Йорк скочих в леглото на момчето, с което излизах тогава. Беше ужасно! Болеше, тече кръв... Чувствах се мръсна, гадна... и бях толкова бясна след това (главно на себе си, но не го признах на Джон), че не се чувах какви му ги наговорих. Спомням си, че го обявих за най-некадърния любовник в света. Бедното момче — тя простена съжалително. — Беше много жестоко от моя страна. За пръв и последен път се държах така подло с някого. Истината беше, че просто трябваше да ти направя напук и да си върна на някого за оная нощ на плажа. Бедният Джон се оказа на погрешното място в погрешното време. Скъсахме почти веднага.

— По-добре ли беше с Шон?

Този път тя подпря брадичка на гърдите му, за да може да го погледне в очите.

— Да, по-добре беше. Но никога толкова добре, колкото знаех, че трябва да бъде... Той беше чудесен по свой начин — бе чувствителен, внимателен, интелигентен. Опитвах се да си внуша, че го обичам, но се провалих, а и как няма да се проваля, когато бях вече влюбена в теб?! По някое време Шон поиска да се оженим и разбрах, че е дошло времето на истината — Джордан я погледна безмълвно, но с благодарност в очите, и тя пое дъх, за да продължи. — Той не беше глупак и знаеше много добре, че няма да създам семейство с него. предложи ми женитба, за да ме принуди да взема ясно и конкретно отношение по въпроса — тя погали гърдите му. — О, Джордан... Преживяното с Шон е безкрайно далеко от нещата, които изпитах с теб сега...

Той се засмя.

— Нямах представа как повдигаш мъжкото ми самочувствие.

— То не се нуждае от моята подкрепа — в гласа ѝ прозвуча едва доловима нотка на обвинение.

— Не е вярно — отвърна той с вид на такава момчешка невинност, че тя се разсмя. Но смехът ѝ бързо заглъхна, когато я погледна със сериозно изражение и внезапно потъмнели очи. — Точно сега имам нужда от подкрепата на всеки, който пожелае да ми я даде.

Знаеше, че мисълта му го бе отвела в предстоящите мрачни дни, приклекнали като настръхнали вълци на континента и заточили зъби в предвкушване на плячка.

— Хайде да се оженим още сега.

— Още сега? — той демонстративно огледа спалнята. — Струва ми се, че ни липсват една-две подробности, като например свещеник... въ... съдия...

Думите му я разсеяха за минутка.

— Когато бях в колежа, често ходех в синагогата. Не съм ти го казвала, нали?

— Не.

— Трябваше да започна да го правя след смъртта на Кени, но тогава бях още много малка, а когато поотраснах, се въздържах нарочно, за да не тревожа майка си. Когато обаче отидох в Ню Йорк, не можах да се противопоставя на изкушението.

— И?

— Вдъхновяващо беше... Прекрасни служби... Прочетох много религиозна литература.

— И?

— Стигнах до извода, че съм отгледана на базата на универсални морални стойности. Не смятам, че специфичните особености на всяка една религия са толкова важни, колкото характерният общ морал. Най-религиозният евреин, протестант или католик не е нищо повече от мръсна пяна, ако говори едно, а върши друго.

Джордан спонтанно я притисна към себе си с разтреперана ръка.

— Ти си забележителна жена, Катя...

— А кога ще ме направиш и честна? Бихме могли да се върнем в града днес и да се оженим.

— Не. Не още. Имам нужда от още малко време само с теб.

— Трябва да се появя в офиса в понеделник.

— Точно както и аз.

— Защо да не го направим в неделя вечерта?

— Защото има няколко малки подробности, като кръвни проби и разрешително за женитба.

— О, Джордан, не се ли правиш на интересен? Сигурно имаш поне по един твой човек на ключови позиции на съответните места. Не е ли възможно да минем и без тези малки подробности?

Той поклати глава.

— Страх ме е. Не искам да прибързвам точно сега...

— Заради мръснишките истории на Кавано?

— Те не са на Кавано, а мои — завъртя се бързо, положи я по гръб и се надвеси над нея. — Бих направил всичко разрешено и неразрешено, за да се ожения за тебе днес иди утре, или след два дни, но как да го сторя, когато бъдещето ми е една голяма въпросителна?

— Ти ми предложи женитба.

— Не съм бил на себе си — отвърна той тихо.

— По дяволите, Джордан! Не ми го прави отново!

Той я целуна мълчаливо, задържа устните си по-дълго върху нейните, после вдигна глава и се взря с тъга в очите ѝ.

— Тревожа се за теб, Катя. Помисли: женим се сега, а след седмица само ме обвиняват в двойно убийство.

— Не ме е грижа!

— Но мен ме е грижа. Ще има подхвърляне на грозни думи и още по-грозна публичност. Ще затъна в мръсотия до шия...

— Не ми пука, Джордан! Обичам те. Нима наистина смяташ, че ще се чувствам по-добре, ако стоя настрана и наблюдавам какво става с теб отдалеко? Искам да имам правото да се изправя до теб — заради теб!

— Можеш да ме подкрепяш и отстрани. Не искам да заставаш в светлината на прожекторите, не те искам изложена на атаките на лешояди и...

— Аз съм силен човек, Джордан — извика тя, като го отблъсна настрана, за да се изправи на лакти. На лицето ѝ се четеше упорство. — Женитбата означава да сме заедно и в добро, и в лошо. Можеш да бъдеш сигурен, че ще застана срещу лешоядите, за да те защитя, дори и да не сме женени! Така че, ако се опитваш да ме предпазиш от атаки и от мръсотията, която ще се излее върху теб, просто си губиш

времето. Аз ще бъда на фронтовата линия точно толкова, колкото майка ти и Ленор някога са били.

— Те никога не са били точно на тази фронтова линия, Катя, а погледни колко са съсипани и двете...

— Защото женитбите им не се оказаха такива, каквито трябваше да бъдат... такива, каквато нашата ще бъде! Ние тръгваме ръка за ръка към това, което ти предстои, Джордан. И ако се стигне наистина до съд, няма да е лошо съдебните заседатели да виждат в съдебната зала зад тебе жената, за която току-що си се оженил. Не ми връзвай ръцете. Моля те!

Джордан нямаше сили да отклони поглед от очите ѝ, от гневно пламналите ѝ бузи. Смятал беше, че я познава изцяло и че няма начин да го изненада с нещо, но сега се оказа, че бе сбъркал. Знаеше, че е силен човек и все пак... Може би не бе видял силата ѝ, събрана в юмрук, изправена пред него като щит.

— Настояваш за сделка с тежки условия за другата страна — промърмори той накрая.

— Само когато съм твърдо убедена в нещо, както в този случай.

— Наистина ли смяташ, че трябва да се оженим веднага?

Той видимо отстъпваше, но тя се постара да прикрие радостното си вълнение.

— Колкото е възможно по-скоро.

— Кратка церемония в офиса на съдията?

— Не. Кратка церемония в дома на родителите ти в Доувър. Искам да бъдат там, както и майка ми, Гил и Ленор.

— Планирала си всичко, нали? — подразни я той с потрепващи в усмивка устни.

Тя кимна невъзмутимо.

— Всичко е предвидено чак до венчалния пръстен. Искам да представлява широка златна лента. Да искри, но да е простичък и необременен с излишни украси. Да съобщава на света, че сме семейни. Останалото мога да съобщя и сама...

Катя и Джордан се ожениха сутринта на следващата сряда. Условията на Катя бяха изпълнени: церемонията се състоя във всекидневната на Уайтови. На нея присъстваха не само Уайтови, Каси

и Уорънови, но и децата и внуците им. Сякаш всички бяха зажаднели за някакво щастливо събитие като вид компенсация за изгубеното лято, отминало под сянката на двойния траур...

За нещастие радостта им бе кратка. Следващият понеделник съпругът на Катя беше обвинен в убийството на брат си и снаха си...

Кавано се появи пред апартамента на Джордан в осем часа сутринта. Джордан и Катя привършваха закуската си и се канеха да тръгват на работа. Но още щом зърнаха мрачното изражение на Кавано, всички мисли за храна и работа се изпариха като роса през август.

Оказа се, че жената, която трябваше да подкрепи алибито на Джордан, се заклела, че той е бил при нея в понеделник през нощта, а не неделната нощ. Освен това детективите бяха установили, че на сутринта след двете убийства Джордан изтеглил четиристотин долара в брой от уличен касов автомат на Медисън Авеню — сума, по-голяма от нужната за наемане на леководолазна екипировка и кола. Кавано се бе опитал да се противопостави на незабавното предявяване на обвинение, но гласът му бе останал глас в пустиня.

Последва кратко изслушване в съдебната зала в Манхатън и пътуване до Бостън. Досадното пътуване не бе нищо в сравнение с нещата, които последваха в полицейския участък... Дватамата с Катя успяха да се приберат в Доувър много късно през нощта. Джордан се беше обадил на баща си от Ню Йорк моментално след появата на Кавано сутринта. Джак веднага бе позвънил на Гил, който долетя от Вашингтон, и двамата заедно съобщиха новината на съпругите си. Четиримата ги чакаха във всекидневната на Уайтови.

Още щом влязоха, Натали скочи на крака с разтворени ръце и притисна силно Джордан към себе си. Пусна го само защото другите настояваха за внимание зад гърба ѝ.

— Какво става, по дяволите...

— За кого се мислят те?...

— Не вярвам... не е вярно!...

Възклицанията принадлежаха на Джак, Гил и Ленор. Всички говореха един през друг.

— Някой ще си плати...

— Този Холстръм се оказа истински кучи син...

— Не го вярвам, не, не и не!

— Повярвай го — заяви Джордан, обръщайки се към Ленор. Полагаше неимоверни усилия да говори спокойно. Знаеше, че едва ли щеше да се справи, ако не стискаше здраво ръката на Катя в своята. — Някой ни има зъб. Изглежда, че на нито един от нас няма да бъде простено.

Натали пристъпи към него, бледа и разтреперана.

— Истина ли е... казаха по новините, че... нещата, които Марк е вършил...

— Истина е.

— И ти се опита да го спреш?

— Направих всичко възможно. И погледни докъде стигнах. Марк и Дебора са мъртви и полицията твърди, че аз съм го направил.

— Не го вярваме — побърза да заяви Джак.

— Пълен идиотизъм! — беснееше Гил.

Ленор изплака отчаяно:

— Кой би могъл да бъде толкова жесток, че да извърши убийство...

— И да го припише на теб! — довърши мисълта ѝ Натали разгорещено. Беше се разстроила силно, когато разбра за заниманията на Марк, но сега тревогата ѝ бе моментално заменена с гняв. — Това е обида за всички нас!

Джак пристъпи пред нея и заговори с най-официалния си тон:

— Вече говорих с кмета. Осигурявам работа на множество хора в този град и ако той не поддържа полицията на съответното ниво, няма да види нито цент повече от мен!

— Не става въпрос за корупция или липса на компетентност — възрази Джордан. — Полицията чисто и просто си върши работата.

Гил го прекъсна:

— Не е вярно! Позеленели са от завист до един! Нищожни въшки! Не могат да понесат, че ние имаме повече от тях! Вероятно с години са чакали подобен случай и сега сигурно го поливат в някой от вонящите си барове! Утре сутринта имам пресконференция...

— Не, Гил — прекъсна го с твърд глас Джордан. — Никаква пресконференция. Поне не още. Всички сме ядосани и разтревожени. Да се говори в такова състояние е много опасно — той вдиша дълбоко въздух. — Двамата с Катя бяхме при Вай Пелт цели шест часа...

— Добър защитник...

— Чудесен адвокат. Драматична и въздействаща защита, неговата... — Джордан премести поглед от баща си на Гил. — Той е убеден, че ще имам добър шанс в съда. Доказателствата им са косвени. Има достатъчно възможност за всяване на съмнение в главите на съдебните заседатели.

Ленор поде с висок глас думите му:

— Съд? Всичко ще излезе наяве в съда и нещата на Марк, и...

— Заниманията на Марк вече са поети от медиите — напомни й Гил. — Можеш да бъдеш сигурна, че утре всеки вестник в тази страна ще ги развява като знаме от първата си страница — обърна се смръщено към Джордан: — Пресата проявява адски апетит за такива неща.

Джордан не каза нищо. Все още пред очите му просветваха светкавици на фотоапарати, виждаше микрофоните под носа си, в ушите му гърмеше водопадът от въпроси... Буцата в корема му се стегна още по-силно.

— Как е възможно да го правят? — простена Ленор: въпрос, който Катя си бе задавала многократно.

Натали бе не по-малко разтревожена.

— Нима има шанс за почтено водене на делото при такава отрицателна атака от страна на пресата?

— Трябва да ги спрем — изтъкна Джак.

— Ван Пелт вече взе мерки.

Гил беснееше.

— Но какви са мащабите на вредата, сторена досега? Слава богу, че поне не ти създадоха затруднения с освобождаването под гаранция. Изненадан съм.

Джордан сви рамене.

— Нямам криминално досие. И като се вземе предвид, че не съм случаен човек, те просто нямаше как да ме задържат.

— Какво ще стане сега? — запита Джак, като прехвърли поглед от Джордан към Гил и обратно. Упованието му в Гил бе смешно — юридическата практика на Гил беше на корпоративно ниво и нямаше нищо общо с углавните престъпления.

Отговори Джордан, който бе добре информиран от адвоката си:

— Предявяването на обвинението днес стана в районния съд, но делата за убийства не са от неговата компетентност. Обикновеният ред

е изслушване в Градския съд, който евентуално решава делото да се препрати на по-висша инстанция. Но в моя случай прокурорът вероятно ще прескочи това стъпало и ще се обърне директно към съдебните заседатели, които ще поставят въпроса за предявяване на обвинение от по-висш съд. И аз ще бъда отново обвинен, но този път от по-висша съдебна инстанция.

— А датата на делото?

— Определя се около месец след това.

— В такъв случай имаме време — заразсъждава на глас Джак. — Трябва да наемем частен детектив. Някакво копеле някъде сега се превива от смях за наша сметка! Ако проклетите ченгета не могат да го открият, ще трябва да запретнем ръкави и да го направим сами!

За Джордан ставаше все по-трудно и по-трудно да стои пред тях, да отговаря на въпросите им със спокоен тон и изобщо да се държи така, като че ли нищо не е станало.

— Вижте какво — въздъхна уморено той. — Ван Пелт ще поеме нещата в ръцете си. Трябва да работим заедно с него. Той знае какво прави. А сега ми се иска да се прибера в спалнята си. Денят бе много дълъг за мен — все още хванал ръката на Катя, той се обърна и закрочи към стълбите.

— Ще те измъкнем, Джордан! — извика баща му зад него. — Утре сутрин тук идват всички — Ник и Питър, Лора и Ан, дори Емили от Ню Йорк. Ще измислим нещо.

— И нещо повече — добави Гил с глас, пропит от гняв, — ще се погрижим виновният да си го получи в задника!

— Прекрасно — измърмори Джордан на себе си. Беше прекалено изтощен и физически, и психически. В състояние бе само да мести крака един след друг нагоре по стълбата. Отиваха в стаята му на горния етаж, безмълвна свидетелка на детските и юношеските му сънища, както и на любовта му към Катя: преди шест дни бяха преспали тук в навечерието на сватбата си. Влязоха заедно, той затвори вратата и подпря уморено гръб на нея.

Издържал беше с достойно вдигната глава кошмара на изминалия ден, но сега тя се отпусна безпомощно на гърдите му, раменете му се смъкнаха надолу.

В този момент логично бе у Катя да прелива разноцветен букет от чувства — така и беше. Но най-силното от тях беше безгранична

гордост от съпруга ѝ. Тя се приближи до него и отмести с пръсти кичура тъмна коса, паднал на челото му.

— Ти се справи добре, Джордан — прошепна. — Издържа всичко, както никой друг. Ти им показа, че си изграден от първокласен материал — показа го и на мен, въпреки че отдавна го знаех. Гордеех се, че съм там, до теб.

— О, господи, Катя... — простена той, после се наклони напред и обви ръце около нея. — О... господи! — цялото му тяло трепереше и Катя го притисна силно към себе си. — Нямах представа колко унижен се чувствах... — продължи той с дрезгав шепот, изпълнен със същата болка, която тресеше тялото му. — Да ти сложат белезници... да те водят в полицейския участък... отпечатъци от пръсти... снимките с... с оная табелка пред мен... Нямах представа... нямаш представа... — Катя плъзна ръка около кръста му и го поведе към леглото. Седна до него, без да го пуска дори за миг. — Кавано също страдаше, но нима това бе утеха?... — той простена отново и притисна ръка към корема си. Беше толкова блед, че Катя се стресна да не му прилошее. — Боли, дявол да го вземе — простена той пак през стиснати зъби. — Подготвен бях вътрешно — поне така мислех... Знаех, че идва, усещах го... Но това не ми помогна. Нищо не би могло да ме подготви за... за ужаса, през който минах.

Тя погали безпомощно лицето му.

— Но всичко свърши, нали? Поне засега — целуна нежно рамото му. — Да ти донеса ли нещо? Не си ли гладен?

Ван Пелт беше поръчал вечеря в офиса си, но Джордан не бе сложил и хапка в устата си. Сега отново поклати глава.

— Таблетка аспирин?

Този път той кимна.

Не ѝ се искаше да се отделя от него, но го целуна по челото и забърза надолу по коридора към банята. Върна се почти веднага с аспирин и чаша вода. Джордан беше съблякъл спортното си сако, от единия джоб, на което надничаше връзката му — беше я натъпкал там, докато бяха при адвоката — и сега преплиташе пръсти по копчетата на ризата си. Взе аспирин от нея, а тя доразкопча останалите копчета, после приготви леглото, докато той се събличаше.

Джордан се отпусна в леглото със стон и едва тогава тя се зае с копчетата на собствените си дрехи. Минути по-късно беше в леглото

до него.

Джордан лежеше там със стиснати клепачи и напрегнато лице и тя се запита дали ще успее да се отпусне достатъчно, за да заспи. В този момент той протегна подканващо ръка към нея и тя се сгуши до него. Целуна мекото местенце до мишницата му, което обожаваше, и прошепна:

— Обичам те, Джордан.

Той я притисна към себе си със стон и тя усети мощните удари на сърцето му, които сякаш отекваха в тялото му. Силата му оставаше незасегната от изпитанията, на които бе подложен — ето още нещо, което обичаше у него. Тя плъзна леко буза по гърдите му и го зацелува бавно и сладостно.

— Ммм... по-добре от аспириин... — прошепна той.

— Лекувам те със силата на любовта — отвърна тя на шепота му с шепот и прехвърли тяло над неговото. Целувките ѝ, открити и влажни, покриха всеки сантиметър от гърдите му, от врата му, от леко бодливата челюст над него... а после и по-гладките очертания на лицето му. От тях бликаше не съжаление, а любов и желание. Но в тях имаше и още нещо — повече плам, повече нежност. Униженията, които бе изтърпял любимият ѝ през този ужасен ден на изпитания, я изпълваха със страстно желание да покаже силата на любовта си, пред която всичко друго би трябвало да избледнее и да отстъпи...

Не ѝ беше трудно. Достатъчно бе да го докосне, за да съживи жаравата у себе си. Съпрузи бяха и този факт ѝ даваше допълнителна свобода да изразява чувствата си без задръжки.

Ръцете ѝ галеха тялото му, пръстите ѝ масажираха силните мускули на гърдите му, прибравия стегнат корем, бедрата му... И тя усещаше как той се отпуска под ласките ѝ, как прогонва и последните останки от напрежението на деня. Устните ѝ последваха ръцете ѝ и сега в тялото му запрелива ново напрежение — кожата му пламна, мускулите му се стегнаха. Той сплете пръсти в косата ѝ и зашепна едно след друго името ѝ. Дишането му стана неравномерно, тялото му затрепери.

— Обичам те — прошепна тя срещу корема му, — обичам те много... много...

Тя вършеше чудеса с устните си, изтриваше всички мисли от главата му, с изключение на една: че Катя е негова жена и го приема

пълно — без задръжки, че освен съпруга, тя е и чудесна любовница. Той затрепери, едва се сдържаше... Погледна леко разлюляната й руса глава и разбра, че всяка минута тялото му ще избухне. С продължителен стон той я изтегли нагоре, обърна я по гръб и я облада.

И Катя разбра, че техният брак винаги ще бъде едно хармонично цяло. И двамата изпитваха еднакво желание да се раздават един на друг. И той, и тя имаха нужда един от друг: тя го люби до полуда, той я настигна някъде по пътя нагоре и те заедно полетяха към сладостните — към горещите — към огнените — върхови мигове на страстта... А когато най-сетне се върнаха пак на земята, сгушиха се един до друг, изпълнени с взаимна благодарност — както трябваше да бъде...

Лежаха така тихо и кротко известно време, а после Джордан промълви развълнувано:

— Благодаря ти, скъпа...

— Няма защо, мили.

— Има защо. Ти беше неотстъпно с мен днес. Чувствах се ужасно виновен, че ти причинявам такава...

Нежна длан покри устата му.

— Не го казвай. Бях там, където ми беше мястото. Не бих желала да бъда другаде.

Той загъделичка пръстите й с език, докато те се отдръпнаха в самозащита, после я погледна под око.

— Дори не и на меден месец някъде из Карибско море?

— Не. Там е много горещо.

— Тогава Лондон? Париж? Сидни? Австралия?

— Австралия? С радост бих отишла там някой ден.

Искаше му се да й обещае, че ще отиде там, че той ще я заведе, но думите заседнаха някъде в гърлото му...

Катя знаеше за какво мисли Джордан. Прецени, че е по-добре да не му причинява допълнителна болка с протестите си. В този момент той бе уморен, напрегнат и обезверен. Ще се почувства по-добре сутринта. А още по-добре ще се почувства, когато Ван Пелт разработи плана за атака. А щом той се почувства добре, и тя ще бъде добре. Тогава няма да има защо непрекъснато да отблъсква чудовищната мисъл какво ще стане, ако наистина го осъдят...

17.

Тази нощ Кавано седеше сам вкъщи и се чувстваше ужасно. Днес беше принуден да прави неща, които бяха истинско издевателство над инстинктите му. За пръв път презираше работата си. Презираше и себе си, защото беше сигурен в невинността на Джордан, а не можеше да я докаже. А сега — теоретично поне — случаят беше вече затворен за него. Като се изключи предстоящата му поява като свидетел по време на изслушванията и делото, работата му бе приключена.

Не обвиняваше комисаря, който днес демонстрира задоволството си от успешно — според него — приключилия случай: всеки арест в случай на убийство бе голямо постижение за него, а той не бе така добре запознат точно с този случай, за да има усещанията за нещо гнило, които измъчваха Кавано. Същото се отнасяше и за прокурора, който просто щеше да си върши работата в съда.

Но Райън тревожеше Кавано. Догади му се от неприкритото удоволствие в очите му този ден. Как е възможно някой да изпитва удоволствие от унижението на друго човешко същество, пък било то и Джордан Уайт? Как е възможно, който и да било — а още по-малко полицаи! — да злорадства така? Но реакциите на Райън днес бяха в хармония с цялостното му поведение по време на разследването. Още от деня, в който бяха открити двата трупа, Райън натискаше за арест на член от семействата. Ако не беше Джордан, щеше да е някой друг. Райън беше прекалено сигурен, че някой от тях го е направил. Как така? Защо беше чак толкова сигурен? Откъде знаеше за тази касета? И защо настояваше толкова много да побързат с ареста?

Нямаше отговори на тези въпроси и Кавано бе отчаян.

Огледа механично всекидневната. Преди два дни Джоди бе отлетяла при майка си в Атланта: жената бе преживяла автомобилна катастрофа и сега лежеше в болницата със счупена тазобедрена кост. Кавано с известна изненада установи, че би желал да разнищи пак случая с Джоди, искаше му се тя да е тук, да сподели усещанията,

които го измъчваха, обезсърчението си, страданието си... Не беше само незаинтересован свидетел, а и участник в случай, когато любимата му професия беше използвана за превръщане на невинен човек в жертва! Имаше нужда от уверенията на Джоди, че не е сгрешил, че си е свършил добре работата. Тя умееше да представя нещата в перспектива.

Но тя не беше тук и той бе оставен сам на себе си — както в миналото. За пръв път самотата го тормозеше и той се запита защо. Може би остарява и просто се разめква. Или причината е в Джоди, в нейната независимост, интелигентност и умение да го дарява с топлинка, така както никоя друга жена преди, включително и бившата му съпруга. Това признание би следвало да го обезпокои, но той напразно потърси следи от тревога у себе си по този въпрос: поне на сегашния етап признатата зависимост от Джоди не го тревожеше.

Ядеше го само тревогата за ареста на Джордан. Кавано се опита да си представи реакцията на Джоди. Да, ако беше тук, тя щеше да заяви, че е положил максимални усилия, че е работил самоотвержено по случая. Но щеше да задълбае по-нататък, както ѝ беше обичаят. Стопроцентово щеше да го запита какви са усещанията му, как се чувства сега, когато работата му е приключила. Щеше да говори за отговорността — не толкова във връзка с работата му, колкото като общо морално понятие. Нямахше да пропусне да обсъди поведението на Джон Райън — нямахше начин да не се опита да намери някакво оправдание на отношението му, някаква възможна мотивация. Сигурно щеше да заяви на Кавано, че ако има сериозни съмнения за вината на Джордан Уайт, дължен е да стори нещо, вместо да седи тук като... като мумия.

Бегла усмивка пробяга по устните му. Да, щеше да го каже, без да ѝ мигне окото. И щеше да е права! Нямахше как да работи официално по случая, но нима имаше сила, която да му забрани да държи очи и уши нащрек и да продължи да задава въпроси като частно лице? Изброените по-горе въпроси имаха отговор. Дължен беше да го открие...

Следващите дни бяха тежки и за Натали. Болеше я за Джордан и Катя. Отдавна бе подозирала, че синът ѝ е влюбен в Катя и беше

озадачена от необяснимото им разминаване толкова години. Но всичко е наред, когато свършва добре, нали? Не бе виждала по-сияещи младоженка и младоженец: създадени бяха един за друг. И двамата бяха достатъчно зрели (за разлика от нея в деня на женитбата ѝ с Джак) и финансово осигурени. Имаха всичко, което тя тогава нямаше. А сега радостта им бе помрачена, щастието им — жестоко прогонено и заменено със страдание.

Страдаше и защото бе напълно убедена, че Джордан е невинен. Беше го родила и отгледала от къс месо и го познаваше добре. Той не ѝ се изплъзваше, както Марк: Джордан винаги е бил около нея в буквалния смисъл на думата. Обичаше брат си, сигурна беше. Братята и сестрите често спорят, но това не означава, че се мразят и са готови да посегнат един на друг! Обвинението в убийство бе направо... направо неприлично! Джордан — убиец на Марк и — о, мили боже! — на Дебора?! Това бе налудничаво!

Болеше я жестоко и от разкритията за заниманията на Марк. Какъв ужас — детска порнография! Не беше за вярване! Но трябваше да се примири: Джордан го бе видял със собствените си очи. Как обаче да го разбере? И се заредиха тежки часове, през които тя отчаяно търсеше къде точно бе сбъркала с Марк.

Измъчваше се и за Джак — знаеше колко дълбоко е засегнат, колко много го боли. Той започна да се застоява повече вкъщи — нещо, много нехарактерно за него. Но беше факт: намали престоя си в офиса до не повече от четири-пет часа на ден. Останалото време прекарваше у дома си и често сядаше при нея. Дватамата разговаряха, както не бяха говорили от години! Имаше толкова много общи теми за разговор: децата, внуците и да, Марк — „О, защо? Защо?“ — и, разбира се, Джордан и мрачният хоризонт пред него — пред всеки един от тях... Колкото и да не се разбираше с баща си, Джордан беше негов син и обвинението срещу него бе обвинение и срещу Джак и Натали.

Хубаво би било неочакваната близост между тях да беше предизвикана от нещо друго. Но Натали бе благодарна и на това. Дватамата отдавна бяха превалили своя хълм и слизаха надолу. Често се беше озъртала назад и бе откривала големи празноти по изминатия път, опънал лъкатушна снага зад тях. Празноти в общуването, във връзката между тях като съпруг и съпруга. Знаеше за другите жени и я бе боляло, самотното ѝ легло бе познало сълзите ѝ... Но сега нуждите ѝ

бяха емоционални, не сексуални. И когато той затърси компанията ѝ, тя установи, че ѝ липсва гордостта и твърдостта да му я откаже. Не я беше грижа защо се бе върнал при нея: нали сега бе тук? Какво значение имаше всичко останало?

И все пак, независимо от страданието им за Марк и за Джордан, Джак и Натали като че ли приемаха положението много по-стоически от всички други.

Ленор се безпокоеше. Полагаше сериозни усилия да постави нещата под контрол — през последните няколко години бе много по-добре — но не успяваше. Смъртта на Дебора сама по себе си бе истински ужас, но твърдението, че Джордан е извършителят, беше като сипване на шепа сол в открита рана.

Децата ѝ приеха подвеждането на Джордан под отговорност за убийството на Марк и Дебора много по-тежко, отколкото самото убийство. Лора задълбочи пиенето и Ленор се безпокоеше: историята ѝ се повтаряше с дъщеря ѝ. Виждаше го, но не знаеше какво да стори и само се тревожеше. Докато беше в Доувър, Емили се носеше из къщата като калифорнийски ураган, което бе нещо обичайно за нея, но Ленор се измъчваше — трудно ѝ беше да се справя с нея при обикновени обстоятелства, а сега направо не намираще сили. И тя се ограничаваше да чупи ръце всеки път, когато Емили минаваше край нея или влизаше в стаята. Питър преминаваше многократно от състояние на бяс при мисълта, че някой може да мисли за Джордан като за убиец, в състояние на шок при представата за евентуалното отрицателно отражение на случилото се върху личната му кариера. Ленор се съгласяваше и с едното, и с другото и следователно не можеше да му предложи утеха.

През тези тежки дни тя често се отправяше към барчето във всекидневната, но съумяваше да се сдържи. Не искаше пак да се опиянчи. Когато пиеше, не се чувстваше добре, а когато не бе добре, затваряше се в спалнята си и тогава съпругът ѝ имаше цялото право на света да мисли най-лошото за нея.

А за Ленор имаше значение какво мисли той за нея. След онзи съдбовен ден на тавана и разговора там с Натали и Каси тя призна пред себе си, че те са прави. Тя наистина даваше множество поводи на Гил да търси компания на друго място. Скоро след този ден започна да работи в офиса на Гил в Бостън: Е, вярно — в Бостън, не във

Вашингтон, и при това само няколко следобеда на седмица, но резултатът беше забележителен. Гил не промени особено много отношението си към нея, но тя самата започна да гледа на себе си по друг начин. Работата ѝ не се състоеше в тъпчене на пликкове със стандартни отговори, нито пък в печатането им. Тя се срещаше с хората, по-голяма част, от които идваха в офиса с проблемите си, и ги препращаше към платените сътрудници на Гил, но пак имаше чувството, че върши нещо съществено.

За съжаление не бе успяла да наложи новото си „аз“ на домашния фронт. Там нямаше нужда от нея: Каси контролираше дома, Гил — финансите, конярят — конюшните, градинарят — имота. Не бе забравена нито една ниша, където тя би могла да прояви способностите си. А сега, когато останалата част от семейството ѝ бе така изпълнена с мнения и преливаше от отрицателни емоции, не ѝ оставаше нищо друго, освен да отстъпи назад и да се безпокои...

Най-силно се безпокоеше за Гил, който имаше нездрав, уморен вид. И той като Джак прекарваше повече време у дома си напоследък, но предпочиташе да стои сам в библиотеката. Изглеждаше определено състарен, движенията му бяха странно забавени. Ленор не би трябвало да се впечатлява: в края на краищата той беше вече на седемдесет и четири години. Но Гил като че ли изведнъж загуби жизнеността си. Имаше нещо друго, не само възрастта му, нещо, свързано с израза на поражение, което тя забелязваше на лицето му от време на време. Ленор се безпокоеше.

— Добре ли си? — запита го тя една вечер на масата.

— Нищо ми няма. Малко съм уморен.

— Гил? — беше се сетила за нещо през последните дни, докато го бе гледала да се мотае в необичайни часове из къщата. — Ще се кандидатираш ли през следващата година?

Той я погледна с изненада и дори с раздражение.

— Разбира се, че ще се кандидатирам. А ти какво си мислеше?

Тонът му я засегна. Надявала се беше, че отношението му към нея ще се промени: толкова усилия беше положила да промени начина си на живот, да бъде по-сговорчива, по-услужлива. Гил като че ли се гордееше с представата за силен мъж, която ѝ бе внушил, и упорито я поддържаше. Искаше ѝ се да му каже, че не е необходимо да се стяга така непрекъснато, но се страхуваше от реакцията му.

— С този мандат правиш вече двайсет и пет години там. Изглеждаш уморен. Питам се само дали... дали не си мислил за оттегляне...

— Не. Възможно е физически да поохлабвам малко хватката си, но тук горе — той почука главата си — съм тип-топ.

— Но... напоследък...

— Напоследък се безпокоя за Джордан и Катя. Нещата, пред които са изправени — пред които всички сме изправени — могат да изсмучат силата на всеки човек. Независимо от приказките на Питър, Ван Пелт като че ли върши точно необходимото — на лицето му се изписа безпомощно отчаяние. — Надявах се детективът да открие нещо преди представянето на случая пред съдебните заседатели, които трябва да решат дали да го прехвърлят или не на по-висока инстанция. И когато обвинението се повтори, ще се повтори и ужасът от първия път. Не е редно... не трябваше да им се случва точно сега, когато трябваше да мислят за дом и за деца.

Сърцето на Ленор завистливо се сви при тази демонстрация на загриженост за Катя и Джордан.

— Катя все още работи.

В усмивката на Гил трепна доволство и гордост.

— Разбирам я. Как иначе би могла да запази разума си в един внезапно пощурял свят? Работата е нейното спасение.

„Както винаги е била и мое“ — довърши тя наум. А той поклати глава и продължи, като че ли наистина го бе казал:

— Не, няма да се пенсионирам. Ако го направя, ще загина само за седмица.

Но само след три дни Джордан бе потърсен по телефона от Бостън. И само след минути той вече бе на път към офиса на Катя. Тя скочи на крака веднага щом го видя.

— Нещо се е случило — прошепна Катя, без да има ясна представа какво би могло да е то.

Джордан хвана внимателно ръката ѝ.

— Гил. Масиран инфаркт. Току-що ми се обадиха.

— Гил? — повтори тя с разтреперан глас. После протегна ръка за чантата си и го последва без повече коментари.

Два часа по-късно слязоха на летището в Бостън и взеха такси до болницата. Държаха се мълчаливо за ръце и в самолета, и в таксито. След кратко изкачване с асансьор и дълго лутане из болничните коридори те най-сетне завиха край един ъгъл и зърнаха групи от Уайтови и Уорънови, пръснати из коридора.

— Как е той? — запита Джордан.

— Почива — отвърна Питър.

— Какво казват лекарите?

— Казват, че следващите няколко дни ще бъдат критични. Ако ги издържи, има шанс да оцелее. Но ще трябва да промени начина си на живот.

— Може ли да го видим? — обади се Катя.

— Всички влизаме при него един след друг, но само за минутка или две. Сега вътре е майка ми.

Катя пусна ръката на Джордан и се приближи бавно до прозореца, за да погледне в стаята на Гил. Той лежеше на леглото и цветът на лицето му почти се сливаше с този на чаршафите. От носа му излизаха тръбички с кислород, във вената на ръката му бе поставена система, а на гърдите — уреди, свързани с апаратите край леглото му.

Ленор седеше на стол близо до леглото и на лицето ѝ бе изписан страхът, който измъчваше и Катя.

Джордан застана зад жена си и се вгледа в някак смалената фигура върху леглото, после погледна Катя. Тя се обърна към него с молба в очите.

— Искам да го видя — прошепна му. — Трябва да го видя.

Джордан бавно кимна, но преди да направи каквото и да било, Ленор стана и се приближи до вратата.

Задържа я отворена за Катя и Джордан, после излезе и я затвори зад себе си.

За миг Катя като че ли се вцепени, коленете ѝ отказаха да я слушат, цялото ѝ тяло трепереше. Джордан хвана ръката ѝ, стисна я леко и посочи с глава към леглото.

— Катя? — гласът на Гил, дрезгав и сплашващо крехък.

— Аз съм — отговори тя тихо. Краката ѝ пак се върнаха към живот, тя се приближи до леглото и пое ръката, подадена от болния. — Двамата с Джордан току-що пристигнахме. Как си?

— Не съвсем добре.

Тя преглътна надигащото се ридание и успя да се усмихне.

— Лошо подбрано време, Гил. Ако беше чак толкова наложително да прекараш инфаркт, защо поне не изчака до края на законодателната сесия?

При други обстоятелства Гил щеше да отвърне на шегата ѝ с гръмогласен смях и да подхвърли какъв зор ще видят проклетите глупаци без него. Но сега лицето му остана сериозно, погледът му не се откъсна от очите ѝ.

— Обвинението срещу Джордан ще отпадне, Катя. Искам да го знаеш... бъди силна.

— Опитвам се — отговори тя, но се чувстваше по-слаба от всякога, като го гледаше така безпомощно проснат на леглото и слушаше странния звук на непознатия му глас.

Гил погледна за миг Джордан, после върна поглед към нея.

— Джордан ще се грижи за теб. Радвам се, че се омъжи за него — пое дъх и трепна от болка. — Тревожа се. Бих искал да... трябваше да направя още толкова неща за...

Катя постави пръсти на устните му и поклати няколко пъти глава.

— Не трябва да се тревожиш за мен.

— Но се тревожа. Винаги съм се безпокоил. Ти означаваш толкова много за мен...

Тя пак постави пръсти на устните му.

— Моля те, Гил. Концентрирай сили върху себе си, ти трябва да се справиш!

Но Гил поклати бавно и примирено глава.

— Не... няма да стане... — гласът му заглъхна за миг. — Живях дълъг живот, по-пълен от... прекалено често предизвиквах дявола, за да... се измъкна този път...

— Трябва да почиваш — прошепна тя ужасена: той като че ли се стопяваше пред очите ѝ. А винаги е бил толкова силен! — Тези разговори те уморяват, не трябва да говориш!

— Това е нещото, което мога да правя най-добре — отвърна той с неочаквана проява на сила, която обаче изчезна при следващия му дъх. — Винаги съм го вършил много добре. Смятам, че точно заради това предадох някои от вас...

Тя стисна ръката му.

— Не си предал никого. Обичаме те. Не го ли знаеш?

— Наистина ли? — запита той тъжно.

— О, да — прошепна тя едва чуто.

Той бавно вдигна ръката ѝ до устата си и я целуна. А после с усилие вдигна ръка да докосне ласкаво бузата ѝ.

— Винаги съм те обичал — прошепна той, преди да затвори очи.

Катя ахна, но Джордан веднага застана до нея.

— Всичко е наред, скъпа. Показанията на апаратите са добри.

Той просто почива.

Тя кимна безмълвно, наведе се напред и целуна нежно бледата буза на Гил.

— Спокоен сън — прошепна с едва сдържано ридание в гласа. — Ще дойда пак.

Изправи се и разреши на Джордан да я изведе от стаята, а после да я отведе надолу по коридора, настрана от другите. Краката ѝ се подкосиха, тя се облегна първо на стената, после се отпусна на гърдите на Джордан, който веднага я обгърна в закриляща прегръдка.

— Ти знаеш — прошепна той в ухото ѝ.

Тя кимна, но мина цяла минута, преди да отговори:

— Зная го от години.

— Как разбра?

— Умея да рисувам... и Гил също. Начинът, по който го гледа майка ми... Начинът, по който той ме гледа...

Джордан потърка буза о нейната.

— Ти си разбрала нещата по-бързо от мен. Проумях истината едва след онзи разговор с баща ми в парка — знаеше, че трябва да има някакво обяснение на дочутия от него разговор между Джак и Гил преди години. — Защо не ми каза в Мейн?

— Майка ми и Гил мълчаха по въпроса. Не смятах, че имам право да наруша това мълчание.

— Но той ти е баща, Катя! — едва сега разбра защо тя настоя за женитба, на която да присъстват и майка ѝ, и Гил.

— Умира ли, Джордан? Умира, нали?

— Не говори така. Съвременната медицина върши чудеса.

Но тя поклати глава срещу гърдите му.

— Той се е отказал от борбата... Толкова нехарактерно за него... просто не е честно! Как може да ни го погоди?!

— За всеки човек настъпва един момент, когато трябва да застане на собствените си крака. Ние сме самостоятелни от години — и все пак сигурността, че Гил и баща ми са някъде там, зад гърба ни, винаги готови да ни се притекат на помощ, помагаше, и то много. Тревожи ме нещо друго... Болно ми е, като си помисля, че проблемите с мен са вероятната причина за... — гласът му заглъхна.

Катя веднага отметна назад глава и го погледна в очите.

— Не, Джордан. Нито ти, нито Марк, нито който и да било от нас е виновен. Причината е в начина му на живот. Гил живя с голямо напрежение години наред. И двамата го знаем. Издържа много бури, без да стигне до инфаркт. Не трябва да се обвиняваш за случилото се сега.

Джордан не бе съвсем сигурен, но нямаше сили да спори.

— Излишно е да говорим за тези неща сега. Остава ни да се надяваме, че Гил ще се възстанови, дай боже...

Но Гил не се възстанови. Двайсет и четири часа по-късно получи втори инфаркт, който имаше фатален край. Катя и Джордан бяха в болницата — както и останалите членове на двете семейства — когато докторът излезе от стаята и поклати глава.

Погребението беше съвсем различно от това на Марк и Дебора. На него присъстваха само близките му и ограничен брой приятели. Освен това духаше студен есенен вятър, който принуди опечалените да вдигнат яките на палтата си. И третата разлика беше, че Ленор пое нещата в ръцете си — за учудване на всички. Тази разлика беше най-забележителната.

След смъртта на Гил нещо стана с Ленор. Отначало плака много и като че ли започна да рухва, но после внезапно дойде на себе си, хвана се в ръце и смая семейството си, като изправи гръбнак и се зае с организацията на погребението и всичко, свързано с него. Преди някой да схване какво става, тя стъпи здраво на крака и започна да се налага.

И успя. Когато Питър заспори с нея, че едно частно погребение ще изключи много хора, част от живота на Гил, тя заяви, че

погребалният ритуал се прави заради семейството на починалия и че този път тя иска Гил за себе си. А когато Лора изтъкна, че колегите на Гил и избирателите му може би ще поискат да сторят нещо, с което да изразят отношението си към него, Ленор оповести, че във Вашингтон ще има служба през седмицата след погребението, на която всеки, който пожелае, може да направи дарение в името на Гил на благотворителна организация по избор. Емили я предупреди, че представителите на пресата ще настояват за интервюта, но Ленор я парира с изявлението, че Уайтови и Уорънови са отделяли достатъчно време на пресата — особено напоследък — и ако сега се окаже, че хората от пресата не могат да съблюдават простите изисквания на обикновеното приличие, то нека тогава се пържат в собственото си масло!

Ленор успя да се наложи — отчасти, защото дълбоко в себе си останалите знаеха, че е права, и отчасти, защото бяха така смаяни от неочакваната демонстрация на сила и способност за контрол, че не успяха да намерят думи, а още по-малко сърце да застанат срещу нея. Тя ги зашемети допълнително с твърдостта, която демонстрира на погребението: издържа го по-добре от децата си, Джак и Натали — да не говорим за Каси...

Каси стоеше покрусена отстрани с наведена глава и мокри бузи — тъжен синоним на скръбта. Катя и Джордан стояха до нея, но тя като че ли не забелязваше присъствието им. Когато обаче се върнаха в къщата и тя се опита с разтреперани ръце да сервира вечерята, Катя стана от масата и я отведе у дома ѝ.

Там те седнаха на дивана, вкопчени една в друга, потънали в скръб за мъжа, който ги бе обичал, но който никога не им бе принадлежал напълно. Катя призна какво знае едва когато майка ѝ разкри чувствата си към него.

— Много хора щяха да ме помислят за луда, нямаше да разберат защо стоях с него тук толкова години — прошепна тя, докато попиваше сълзите си. — Но как ще ме разберат, когато не го познаваха? Не познаваха дълбоката му нежност и тежките страдания понякога. Не са изживели онзи внезапен прилив на енергия в мига, в който той пристъпи в стаята...

— Обичала си го силно...

— Вероятно прекалено силно за мое добро... Може би щях да постигна много повече в живота, ако го бях напуснала, но аз не пожелах... Достатъчно ми беше да го виждам от време на време, за да се зареждам със сили да продължа...

Катя се замисли върху думите, галейки ръката ѝ.

— А Хенри? Какво изпитваше към него?

— Държах на него, но не го обичах. Никога не съм говорила с Хенри за чувствата ми към Гил, но съм сигурна, че знаеше. Не бяха тайна и за Ленор — накъсан смях изплува с мъка през сълзите ѝ. — Чудо е, че нито един от двамата не ме прогони.

— И двамата са имали нужда от теб — точно като Гил.

Каси отправи скръбен поглед към кърпичката, която мачкаше в ръцете си.

— Не знам за нуждата му от мен и колко голяма е била. Но той ме обичаше. Сигурна съм. И когато човек обича — прощава... Прощава дори и най-големите грехове...

— Мамо, всички имаме грехове.

Каси вдигна погледа си към нея.

— Какви са твоите?

— Прекарах последните няколко дни в плач на рамото на Джордан... притисках се към него, сякаш ще ми го отнемат всяка минута... Оплаквах се от несправедливостта на живота, търкалях се в отвратителната рядка помия на самосъжалението — гласът ѝ заглъхна. Опитът за терапия със самоподигравка не успя. Пак беше опасно близо до ново избухване в сълзи. — Толкова е тежко — лошото се натрупва едно върху друго. Започвам да ставам суеверна. Нещата отказват да се подреждат според желанията ми...

Каси отстрани с ласкава ръка кичурите руса коса от мокрите ѝ бузи.

— Ти имаш Джордан — напомни ѝ тя тихо.

— Но следващата седмица той ще бъде обвинен в двойно убийство пред по-върховна съдебна инстанция — по бузите ѝ бавно се застичаха сълзи. — Ще се води дело. Не изскочи нищо, което да срине обвиненията срещу него и да го оневини.

— Все още има време...

— Но нищо не става! Никакви ценни сведения, никакви други улики — нищо... Ако се яви пред съда, ще бъде осъден.

— Не е сигурно...

— Но аз така виждам нещата в този момент! — сега вече Катя плачеше на глас. — А ако го осъдят, ще прекарам следващите сто години от живота си в любов от разстояние... също като теб... Мамо, предстои ми да повтора живота ти, без да имам твоята сила... Не мисля, че бих могла да го понеса! Чаках го толкова дълго... накрая се намерихме само за да разберем, че ни предстои неминуема раздяла... Жестоко е!

Каси я прегърна и я залюля в ръцете си.

— Шшт. Мислите ти тичат напред, мислиш за неща, които едва ли ще се случат...

— Трябва да бъда подготвена психически за най-лошото — ридаеше Катя.

— Не, не трябва! Джордан няма да бъде осъден. И няма да ти се наложи да живееш без него.

— Откъде си толкова сигурна? Не е възможно някой да знае какъв ще бъде краят.

— Да, така е. Животът обаче ме научи на нещо много важно: отрицателните мисли викат поражението. Ако се бях отдала на самосъжаление, когато кракът ми стъпи за пръв път в тази страна, сега щях да бъде една от онези, които са убедени, че всички им са длъжници заради стореното от Хитлер. И те влачат мрачни физиономии наоколо, без да познаят обикновената човешка радост и щастие. А ако си бях разрешила да потъна в същото блато, когато осъзнах колко дълбоко съм влюбена в Гил и колко безнадеждна е тази моя любов, никога нямаше да позная Хенри, никога нямаше да имам Кени, а независимо от всичко, станало по-късно, те обогатиха живота ми, прибавиха мед към кошера ми... А какво щеше да стане, ако си бях посипала главата с пепел, когато разбрах, че имам дъщеря, която никога — никога! — няма да заеме мястото, което ѝ се пада по рождение? Щях да изкривя характера ти, щях да те осакатя вътрешно! — тя се дръпна назад и погледна Катя в очите. — Катя, повярвай ми, животът струва много повече! Мисли за нещата, които имаш в този момент. Ако се тровиш с мисли за онова, което евентуално ще изгубиш утре — или следващата седмица — или следващата година, — ти никога няма да бъдеш щастлива!

— А ти беше ли щастлива? — запита Катя тихо.

Каси изправи рамене, без да оттегли ръце и поглед от нея.

— Да. Щастлива бях. Имах добра работа, добър дом, чудесни спомени от любимия мъж. Имам и тебе. Поглеждах те и си казвах: „Ето я дъщерята на Гил!“ и сърцето ми се изпълваше с радост. Женитбата ти с Джордан е предопределена и нищо не може да ме подведе да повярвам, че той ще ти бъде отнет. Вие сте най-добрите от Уайтови и Уорънови — един ден ще имате пълен дом с деца — моите внуци... И всички ще се гордеем с тях!

— Толкова си сигурна... — прошепна Катя и в гласа ѝ трепна благоговение.

— Живяла съм по-дълго от теб.

— А когато нещата не ставаха така, както ти искаше?

Каси бързо поклати глава.

— Катя, опитай се да разбереш... Живот, прекаран в страх от най-лошото, не си заслужава да се живее. Няма значение дали мечтите ти се сбъдват: важното е да мечтаеш. Човек без мечти е много-много тъжно създание...

Нямаше как да отмине думите на майка си, без да се замисли върху тях, но установи, че е много трудно да мечтае под сянката на кошмара, надвиснал над главата ѝ. Обвинението срещу Джордан бе повторено пред по-висшата съдебна инстанция и медиите продължиха да обливат двете семейства с помия от първите страници на вестниците и от екрана. През следващите дни срещите с Ван Пелт ангажираха голяма част от времето и на двамата. Те летяха напред-назад от Ню Йорк до Бостън поне два пъти седмично. Благодарни бяха, че съдът отне наистина паспорта на Джордан, но не и правото му да пътува от изток на север и обратно. Всъщност той нямаше желание да пътува, където и да било при тези развития на нещата. Прехвърлил беше видимите страни на бизнеса на човека след него по ранг с надеждата, че така ще намали вредата в резултат на отрицателната известност на името му. А и енергията му се изчерпваше от тежките срещи с Ван Пелт. Освен това така имаше възможност да прекарва повече време с Катя и не му оставаха сили, а му липсваше и желание да пътува.

Денят на благодарността тази година протече странно. Едва беше изминал месец от смъртта на Гил и бе първото събиране на семействата след погребението. У Уайтови бе сервиран огромен тлъст пуяк, какъвто беше обичаят. Но липсваше смехът на изминалите години и усмивките, колкото ги имаше, бяха насочени само към децата.

Натали бе помогнала много на Джак по време на тежките дни преди и след смъртта на най-близкия му приятел и сега жънеше плодовете от усилията си тогава. За пръв път от женитбата им двамата бяха толкова близки. Имаше всички основания да бъде щастлива, ако не бе надвисналото дело на Джордан.

Ленор жалееше за Гил, като се превърна най-неочаквано в жената, която той би обичал и с която би се гордял. Но и тя страдаше за Джордан. Съзнаваше колко важна беше промяната у нея за укрепване на вътрешното ѝ равновесие, вече беше напълно наясно за нуждата да взема бързи решения и да ги подкрепя веднага с действия. Приемаше много навътре обвиненията срещу Джордан, но тук бе напълно безпомощна.

Колкото и странно да звучеше, много от тревогите ѝ бяха свързани с Катя. Повтаряше си, че е пълна глупачка, че всяка друга на нейното място не би погледнала дори младата жена, да оставим настрана евентуалните тревоги за нея. Но тя се тревожеше. Може би чувстваше вина за годините, през които я бе избягвала. Може би просто се бунтуваше срещу общоприетото, като постъпваше различно от всяка друга жена. А може би го вършеше в памет на Гил, който винаги бе обичал Катя.

А защо да не се допусне, че тя беше просто едно човешко същество, изпитващо жал към друго човешко същество в трудни времена? Вероятно се чувстваше съпричастна към отчаянието на Катя, безмълвна свидетелка на страданията на любимия човек... Не ѝ беше трудно да си представи в каква мъка се гърчи тя при мисълта, че предстои да стане и по-лошо. Виждаше я трескаво да търси изход от положението и да не го намира. Ленор бе човек с въображение. Освен това разбираше страха на Катя пред предстоящата загуба на най-ценното в живота ѝ.

Може би поради всички изброени причини или поне на част от тях Ленор посрещна Кавано подчертано любезно, когато той се появи на прага ѝ един ден в началото на декември.

— Благодаря ви, че ме приехте, госпожо Уорън — Кавано определено не се чувстваше удобно. — Знам колко ви е тежко сега. Вероятно ме приемате като враг.

— Не, детектив. Джордан ви цени високо. И аз вярвам на преценките ви — поведе го към всекидневната със спокойно достойнство и с жест го покани да седне. — Ще пиете ли нещо топло — чай, кафе?

— Не, благодаря — той постави балтона си на страничната облегалка на дивана. — А... всъщност няма да е лошо да изпия чаша кафе. Ако не създавам излишни грижи, разбира се.

Ленор се отправи към кухнята, като не се сдържа да не му напомни с поглед на минаване, че тя не е от жените, които сами си вършат работата. Когато се върна, отпусна се в удобния стол със странични облегалки срещу него.

— Каси ще донесе кафето. Надявам се, че няма да имате нищо против и тя да присъства на разговора ни. Освен това наредих да извика и госпожа Уайт. И двете искат — и имат право — да ви изслушат, както и аз. Всъщност не съм особено сигурна защо се обръщате точно към мен.

Кавано не беше подготвен за подобна откровена реч от страна на Ленор Уорън. Досега бе смятал, че тя е слабото звено в семейството, но сега явно се налагаше да преразгледа отношението си към нея.

— Официално дойдох, за да изразя закъсняло съболезнование. Но в действителност съм тук, за да ви задам няколко въпроса за Дебора.

Ленор се намръщи леко.

— Останах с впечатлението, че разследването е приключило.

— Така е, погледнато отвън. Тук съм неофициално.

Тя не го разбра и демонстрираното спокойствие се пропука.

— Само не ми казвайте, че сте дошли да ровите още, за да докажете намеса и на други членове от семейството ми!

Той поклати глава с усмивка.

— Не, не. Моето лично мнение е, че и Джордан няма нищо общо с трагичния случай на онази яхта. Сигурно ви го е казал.

— Да. Но какво, ако все пак подозирате някой друг от семейството ми?

— Успокойте се. Не подозирам никого от вашето семейство. Изпитвам дори известна отговорност за проблемите на Джордан сега.

— Чувствате вина?

Той кимна.

— Не разговарях с вас по-рано, защото смятах, че ще бъдете прекалено разстроена, а после изскочиха някои неща, които външно оправдаваха предявяване на обвинение, и нуждата от разговор с вас отпадна. Знам, че и сега вероятно сте толкова разстроена, колкото и преди, но... — той се поколеба, преди да продължи убедено: — Съжалявам. Не мога да оставя нещата така. Сигурен съм, че има нещо недогледано от мен. Идвам тук с надеждата, че ще ми помогнете да го открия.

Ленор въздъхна. От една страна, беше облекчена, от друга — затруднена.

— Не знам, детектив Кавано. Търсих — както и всички други — някакви улики, някакво обяснение на случилото се, но никой не можа да се сети за нещо. Нямам представа кой би искал да убие Дебора и Марк, нито разбирам защо.

— Добре — той разтърка ръце. — Хайде да погледнем на нещата под друг ъгъл — отвори уста да продължи, но в този момент Каси застана несигурно под свода на открития вход: не знаеше какво точно прекъсва и дали трябва да остане или не.

Ленор махна с ръка.

— Влизай, Каси. Познаваш ли детектив Кавано?

Каси пристъпи към тях и подреди сребърния сервиз на масичката за сервиране на кафе.

— Да. Говорили сме по-рано. Как сте, детектив?

— Благодаря, добре, госпожо Мърел.

Тя кимна и наля кафе в две от трите чаши върху табличката.

Ленор ги погледна и ласкаво я укори:

— Имаме нужда от четири.

— Всичко е наред — побърза да я увери Каси. — Аз пих преди малко.

— Обади ли се на госпожа Уайт?

— Тя каза, че веднага ще...

— Дойде тук — довърши изречението ѝ Натали. Тя влезе в стаята, като събличаше в движение тежкото си зимно палто. —

Изскочи ли нещо? — запита веднага със странна смесица от страх и надежда, нещо съвсем обичайно за нея напоследък.

— Не още. Но детективът все още работи върху случая.

Кавано стана и подаде ръка.

— Госпожо Уайт, аз съм детектив Кавано. Мисля, че се срещаме за пръв път.

Натали постави ръка в неговата.

— Погледнато отстрани, сега би следвало да сипя клетва след клетва върху главата ви. Смятам обаче, че същото щеше да стане и ако друг човек отговаряше за следствието. Благодарна съм все пак за доброто ви отношение към сина ми.

— Джордан е човек със силен личен чар. Но аз не съм тук, защото го харесвам като личност — той изчака Натали да се настани и едва тогава се отпусна на мястото си върху дивана. — Все още се опитвам да открия липсващата част от загадката. Госпожа Уорън заяви преди малко, че нито един от вас не е наясно кой би могъл да иска смъртта на Марк или на Дебора. Бих желал да поговорим малко на тази тема — трите жени го гледаха с напрегнато очакване. — По време на разследването — започна той — базирахме усилията си върху предпоставката, че извършителят е имал нещо срещу Марк. Когато доказателствата насочиха вниманието ни към Джордан, двамата с него разисквахме възможността случилото се да е добре обмислена клопка за него — тоест Джордан е крайната цел, а Марк и Дебора са само невинни жертви.

— Говорихме за тази възможност — призна Ленор, — но тя не ни отведе никъде.

— Правилно. И аз не съм сигурен дали мога да я приема за възможна сега — беше я разнищил с Джоди, когато тя се върна от Атланта. Накрая и двамата я биха отхвърлили.

Натали се взираше неразбиращо в него.

— Моля ви, обяснете ми какво точно имате предвид.

— Като хипотеза не е за изхвърляне. Някой желае да си го върне на Джордан и той — или тя — убива Марк и Дебора, после насочва следствието към Джордан. Бавна инквизиция. Джордан от доста време вече е подложен на нещо подобно...

— Но...

— Знам. Прекалено нагласено. Първо — той вдигна пръст — Джордан е чист. Разследвахме го в дълбочина и установихме, че досега не е извършил нищо криминално. Не е приемливо някой да стигне до такива крайности, за да си отмъсти за несъгласия в бизнеса, нещастна любов или просто от яд, че Джордан кара яркочервено ауди. На второ място — още един пръст се присъедини към първия, — подвеждането на Джордан под отговорност беше много зрелищно и веднага се превърна в централна новина. Съвършен случай на отвличане на вниманието. Ако някой е имал горещ скандал с Марк и може да хвърли вината за убийствата върху Джордан или върху когото и да било друг от вас, вероятността да се измъкне незабелязан е много голяма! И трето — още един пръст се вдигна нагоре, — приемаме, че Марк е в дъното на цялата история, колкото и да ми е неприятно да го кажа.

— Налице е и възможността — обади се Ленор — убийствата на Марк и Дебора и обвинението срещу Джордан да са отмъщение срещу всеки един от нас. Звучи нереално, но — ако тази е била крайната цел на убиеца — е постигната напълно. Всички страдаме. Погледнете какво се случи с Гил. Не твърдя, че инфарктът му е пряко следствие от обвиненията срещу Джордан, но съм сигурна, че гневът му — не само заради Джордан, но и заради самите убийства — трябва да е оказал влияние и да е влошил състоянието му.

Кавано беше отпуснал ръка в скута си.

— Говорих вече с Ник и Питър. Истината е, че през изминалите няколко седмици говорих с почти всички членове на двете семейства. Хората ви завиждат. Тук и там има някакви спречквания. Но по време на разследването не стигнахме до нищо достатъчно сериозно, за да оправдае този тип отмъщение — гласът му се понижи: — И тази е една от причините да съм тук сега. Може ли някоя от вас — той премести поглед от Ленор на Натали и обратно — да се сети за причина, поради която някой би намразил силно съпрузите ви заедно и поотделно?

В началото на разследването самият той ги беше мразил от дъното на сърцето си. Вярно, отрицателните му чувства бяха първо омекотени, а после и изцяло променени в течение на работата му с тях, но знаеше също, че и преди да ги бе опознал така добре, не бе замислял убийство дори и за миг. Същото се отнасяше и за баща му, въпреки многобройните му заплахи: точно както Джордан бе заплашвал Марк по време на онзи скандал...

Натали и Ленор се втреничиха една в друга. Странно беше, но първа заговори Каси:

— Сигурна съм, че разбирате, детектив Кавано, че хора като господин Уайт и конгресмен Уорън не достигат до това ниво на власт, без да си създадат врагове по пътя дотам.

— Да, знам. Но търся някой, който действително има сериозна причина да ги ненавижда. Някой, който би заплашил всеки един от тях или семейството му. Някой, склонен към насилие.

Ленор поклати глава:

— Само някой луд. Безименен луд.

Натали сви рамене:

— И аз смятам така. Сещам се за хора, които не харесват съпруга ми, но нито един от тях не би прибегнал до този вид насилие, за който говорим.

Кавано замълча за миг, задъвкал замислено долната си устна. Накрая я пусна и заговори, привидно спокойно:

— Вашите съпрузи или някоя от вас познава ли човек на име Джон Райън?

— Той не работи ли в полицията? — запита Ленор.

— Чували сте за него, така ли?

— Само във връзка със случая.

— Чували ли сте това име по-рано?

Ленор и Натали размениха озадачени погледи.

— Трябва ли да сме го чували? — запита Натали.

Кавано изпусна неволно задържания дъх.

— Не. Забравете въпроса ми. Добре. Нека да се върнем пак към Марк. Знам, че не е водил приятелите си тук, но не ги ли е споменавал поне пред някоя от вас?

— Само мимоходом. Споменаваше имена, но все непознати за мен, и ако сега поискате да си спомня за тях, няма да мога...

— Да е споменал някога за някакви неприятности?

Натали въздъхна тъжно.

— За истински сериозни неприятности? Страхувам се, че той не би споделил за каквито и да било неприятности с мен, а още по-малко със съпруга ми. Марк бе честолюбив, много чувствителен към успеха и неуспеха. Наясно беше колко много ни е разочаровал през тези

години. Знаехме, че нещата му не вървят, но с нас той винаги говореше за работата си с преувеличен възторг.

— Наистина ли не се сецате за нещо? Не е споменавал нито едно име на опасен — според него — човек?

Натали пак поклати глава и Кавано се обърна към Ленор:

— А вие какво ще кажете, госпожо Уорън?

— Нима наистина смятате, че Марк би споделял с мен, след като държеше собствените си родители на такова голямо разстояние от себе си?

— А Дебора? Не се ли е изгървала пред вас за нещо, не е ли споменавала за някакъв специфичен проблем?

— О, да... — Ленор хвърли нервно поглед към Натали, но продължи: — Винаги имаха проблеми с парите. Отначало ѝ давахме понякога, но те сякаш се изпаряваха от ръцете им и накрая тропнахме с крак. Казахме ѝ, че няма да ѝ даваме пари, без да знаем в какво ги влагат.

— Но тя отказа да ви даде обяснения.

— Така е.

— Да е споменавала за някакви други проблеми?

Ленор пак погледна Натали, този път извинително.

— Понякога се чувстваше обезкуражена. Хората около Марк я плашеха.

— Но не е ли споделяла за нещо специфично?

— Не. Само общи приказки. Не харесваше приемите... сбирките. И — този път не погледна Натали — другите жени.

— Имало ли е по-постоянни връзки? Искам да кажа, Марк прекарвал ли е част от времето си с една определена жена? — Ленор сви рамене, но той продължи тихо: — Известно ми е за... сбирките, както ги нарекохте. Невъздържани сбирки.

— Оргии — уточни тя и той неволно се усмихна.

— Опитвах се да бъда тактичен, но тази е истината. Оргии. Дебора вземала ли е участие в тях? — не беше успял да уточни това от намерената видеокасета. Отвращението му бе прекалено силно, за да се вглежда особено много. Сега изведнъж му хрумна, че е трябвало да го стори.

— Не знам — отговори Ленор. Испитваше явно неудобство при мисълта, че дъщеря ѝ може да е вземала участие в групов секс. —

Предпочитам да мисля, че е стояла настрана. Тя никога не говореше за тези... сбирки. Говореше само за жените, които съблазнявали Марк за кратко време.

„Бас държа, че съблазнителят е бил Марк“ — помисли Кавано, но нямаше намерение да спори с Ленор за начина ѝ на изразяване.

— Ако имаме желание да разискваме възможни сценарии, ето ви един. Какво, ако Марк е имал връзка със семейна жена? И ако съпругът е разбрал? Представете си, че той е знаел за наличието на тайните видеокасети, дори е бил достатъчно близко до Марк, за да знае за кавгата му с Джордан и за наличието на касета със записа на тази остра разправа с размяна на заплахи? И какво, ако той реши, че може да убие Марк без особено голям риск за себе си, убеден, че следствието ще бъде насочено към Джордан и никой няма да се сети за него?

Каси се раздвижи на мястото си, готова за възражение.

— Сигурно сте разпитвали всички хора от обкръжението на Марк в Лос Анжелис. Попадахте ли на някого, който би могъл да пасне на тази схема?

— Не. Но е напълно възможно да сме пропуснали някого. Говорих дори с психоаналитика на Дебора, но той не успя да ми помогне кой знае колко — пак обърна поглед към Ленор. — Помъчете се да си спомните за нещо... нещо особено, нещо споменато от Дебора, което би могло да има някаква връзка със станалото.

Ленор наведе глава и стисна клепачи: прилежно се опитваше да изрови нещо от паметта си.

— Съжалявам, че не обръцах голямо внимание на думите ѝ — прошепна тя, — но обикновено приказките ѝ ме разстройваха и аз се опитвах да се изолирам от тях — и все пак имаше нещо, което бе пробило защитната ѝ обвивка. Усещаше го как нетърпеливо се мъчи да се измъкне на повърхността на съзнанието ѝ от тъмния ъгъл, където го бе натикала. Опита се да го измъкне оттам, но то ѝ се изплъзваше и това я ядосваше. Не обичаше да се чувства безпомощна. Измъкнала се беше от сянката на Гил след смъртта му. Сега имаше стабилен живот, в ръцете ѝ бе концентрирано голямо богатство. Знаеше, че никога няма да го изгуби, но беше стигнала до ниво, когато материалната сигурност не бе достатъчна. Искаше нещо повече: искаше да действа. Искаше тя да държи контрола над съдбата си. И в този момент нещото изплува

най-сетне на повърхността и тя бавно повдигна глава и погледна Кавано: — Дебора спомена за едно момиче, забременяло от Марк и направило аборт. Беше много разстроена и от връзката му, и от аборта — самата тя страстно искаше да има дете.

— Кога е станало това? — запита напрегнато Кавано.

— Не съм сигурна... Дебора ми го каза преди година... не, по-малко от година. Не знам колко време е продължила връзката на Марк преди аборта и след него.

— Какво е станало с момичето?

— Не знам.

— Дебора не спомена ли име?

Ленор пак изпадна в състояние на безпомощност, но не загуби самообладание, а затърси енергично в паметта си исканото име.

— Джун. Не — пое дълбоко дъх. — Джули. Да, така е. Джули.

— Без второто име?

— Без.

— Какво ще правите? — намеси се Натали.

— Ще открия коя е Джули. Не сме разпитвали жена с такова име. А когато я намерим, тя може би ще открехне някоя от все още затворените за нас врати. Междувременно — той премести поглед от едно лице на друго, — ако някоя от вас се сети за още нещо, ще бъда много благодарен, ако ми се обади. Възможно е тази Джули да не ни отведе доникъде, но си струва да опитаме.

И трите жени се съгласиха с него.

18.

Кавано установи, че второто име на Джули е Дънкан и известно време тъпка на едно място — Джули се оказа недосегаема. Когато се яви на адреса ѝ в Бейкърсфийлд, разбра, че съпругът ѝ е парализиран от кръста надолу и е прикован към инвалиден стол, а самата Джули бе загинала преди няколко месеца от свръхдоза наркотик.

Джон Дънкан беше прекършен човек и Кавано се отнесе към него с дълбоко съчувствие. Страдаше силно, че бе натрапил злощастното си състояние на толкова жизнен човек като Джули; призна на детектива, че приема за естествен стремежа на младата жена да търси удоволствия на друго място. Считал съпругата си за по-силен човек, отколкото тя се оказала, и приемаше тази грешка за свой най-голям грях. Била абортирала по собствено желание. Лично той би предпочел бебето да се роди, тъй като само по този начин би могъл да изпита радостите от отглеждането на едно дете. Но Джули отказала да се натоварва с допълнителна отговорност. За съжаление абортът нанесъл силен удар срещу дълбоко внедрените у нея религиозни принципи и след него тя изпаднала в тежка душевна криза, провокирана и от двойствения ѝ живот. И е намерила изход в самоубийството...

За ненавременната ѝ смърт Дънкан обвиняваше само себе си. Разбира се, Кавано смяташе да извърши всички необходими рутинни проверки, но полицейският инстинкт му подсказваше, че този мъж не е способен не само физически, но и наум да посегне върху нечий живот.

Покрай разговорите с Дънкан нещо пак зачовърка Кавано отвътре — нещо изплъзващо се, но упорито. Сигурен беше, че ключът на убийствата е под носа му, но още му избягваше. Напусна Лос Анжелис с касетите на Марк и спря в Ню Йорк, за да ги изгледат заедно с Джордан. А той бе изключително благодарен, когато разбра, че Кавано все още работи върху евентуалното разкриване на истинския убиец.

Пуснаха първата касета.

— Не се разсейвайте, следете лентата внимателно — настоя Кавано. — Възможно е нещо да ви направи впечатление. Няма значение какво.

И те напрегнато заследиха екрана. По някое време към тях се присъедини и Катя. Джордан се срамуваше от новата демонстрация на заниманията на брат му и на начина му на живот, но нямаше как да я отпрати. Напоследък беше много потиснат и труден за съжителство, измъчваше го чувство за вина към нея. От друга страна, колкото и егоистично да беше, духът му се повдигаше, когато тя бе до него.

Тримата седяха часове наред, вперили погледи в екрана. От време на време връщаха назад някоя част, ако се появяваха въпроси, но до съществен резултат не се стигна. После дойде ред на касетата с оргията и Джордан веднага прошепна на Катя:

— Не стой тук, Катя. Няма защо да гледаш и това.

— Шегуваш ли се? — промълви тя. — След като едва не припаднах от скука досега, ти сериозно ли искаш да изляза точно в този момент?

— Това е отвратително.

— О, хайде, Джордан, къде остана усетът ти за приключение?

— Приключение? Наричаш това тук приключение? Аз го наричам...

— Отврат. Знам — наклони глава към ухото му: — Щях да те взема за превзета стара мома, ако не знаех от първа ръка обратното.

Устните му потръпнаха, но не успя да се усмихне. Мисълта, че собственият му брат бе вземал участие в тези сцени и на всичкото отгоре ги беше дори снимал, свиваше корема му на топка. Отблъскващите сцени на безразборен групов секс въздействаха по този начин и на Катя: тя прибягваше до хумора само за да издържи и да запази вътрешното си равновесие.

Кавано нямаше причини да се измъчва от каквото и да било и заследи касетата с безпристрастния поглед на хирург пред операционна маса. В един момент я спря и я върна обратно.

— Но коя е тази жена? — прошепна той на себе си.

— Коя? — запита Джордан.

— Онова момиче там. Отдясно — спря касетата. — Тъмнокосата с негъра. Изглежда ми позната. Когато гледах тази касета за пръв път, изпитах същото чувство. Виждали ли сте я някъде?

Джордан се вгледа напрегнато в лицето на екрана. Стиснати клепачи, разтворена уста...

— Не. Изглежда много отнесена.

— Или е дрогирана — забеляза сухо Катя, — или стилът ѝ е такъв. На колко ли години е?

Кавано се взираше мълчаливо в екрана.

— Трудно е да се каже — обади се Джордан. — Много е гримирана. Но не е на повече от двайсет и пет, двайсет и шест години.

Кавано пое рязко дъх.

— Двайсет и четири — заяви той с неочаквана убеденост. — Ако не греша, в момента говорим за Джули Дънкан. Съпругът ѝ ми показва снимка в профил на двамата. Не бе добре фокусирана, а тук е действително много гримирана, но няма съмнение, че е тя. Тук изглежда доста по-стара. Бях така впечатлен от разказа на Дънкан, че тогава не се сетих за тази касета.

— Но сега се сетихте.

— Да.

Катя изглеждаше ужасена.

— Говорим за жената, забременяла от Марк? Но тук тя не е с него! Как е разбрала, че бебето е на Марк?

— Дебора трябва да го е чула от Марк. Ако той го е признал, трябва наистина да е така.

В момента Кавано мислеше за нещо друго.

— Но защо отделих лицето ѝ като познато още при първия преглед на тази касета, много преди срещата с Дънкан? — той замълча, заровил напрегнато в паметта си. — Джули... Джули — намръщи се. Имаше нещо особено познато в очертанията на носа ѝ... — Джули. Джули Дънкан. Джули... О, по дяволите!

— Какво става?

— Джули Райън.

— Коя е Джули Райън?

Кавано се отпусна облекчено във фотьойла.

— Джули Райън. От Бостън. Едно от шестте деца и единствена дъщеря на Джон Райън.

— Джон Райън — повтори бавно Джордан. — Шефът ви?

— Да. Шефът ми — човекът, който му беше дал този случай. Който загатваше още от самото начало напълно неоснователно, че

някой от Уайтови или Уорънови е извършил двойното убийство. Който знаеше предварително за съществуването на тези касети...

Джордан неволно бе наклонил тяло напред.

— Какво мислите?

Кавано имаше достатъчно материал за обмисляне. Какво се крие зад странните и необясними съвпадения например... Но не побърза да отговори на Джордан. Разтри бавно нос между веждите си и въздъхна.

— Смятам, че трябва да внимавам много — започна той предпазливо. — На път сме да заиграем с огъня. Възможно е да сме се сблъскали с нещо... Или с едно нищо... — но, дяволите да го вземат! Всичко лягаше гладко и логично на място!

— Сигурен ли сте, че става въпрос за същото момиче? — запита Катя.

— Не. Не съм виждал Джули Райън от години... Възможно е да си въобразявам приликата с Джон Райън. Трябва да засека нещата. Не е нужно кой знае какво усилие. Достатъчно е да запитам някой от колегите в полицията за фамилното име по мъж на Джули Райън.

Лицето на Джордан бе мрачно като буреносен облак.

— А после?

— После ще се наложи да обмисля нещата — Кавано прокара ръка през косата си. — Господи, възможните изводи са достатъчни да влудят всекиго...

Те не останаха скрити и за Джордан и Катя. Двамата говориха върху възможностите, които разкриваше новата информация, до ранните часове на утрото. Кавано тръгна за Бостън почти веднага, но те бяха прекалено развълнувани, за да се приберат в спалнята си. Часове наред се люшкаха през гнева и надеждата до пълна невяра и обратно.

— Смятам, че трябва да се обадим на Ван Пелт — заяви накрая Катя.

— Не. Не още.

— Джордан, тук има сериозен мотив!

— Не и ако Кавано греши за имената.

— Но ако не греши, Ван Пелт трябва да бъде осведомен за новите развития.

— Не още.

Тя скочи от дивана и закрачи нервно напред-назад из стаята, после се обърна рязко към него:

— Какво става с теб, Джордан? Искаш ли да откриеш истинския убиец?

Той я погледна гневно:

— Задаваш излишни въпроси. Разбира се, че искам да го откроя. Но смятам, че сме длъжници на Кавано и трябва да го оставим да свърши работата си, както е запланувал.

— И как точно смяташ, че ще я свърши с Райън плътно зад гърба му? Наистина ли смяташ, че Кавано ще рискува личната си кариера, като обвини шефа си в убийство?

— Той няма да го обвини в убийство, докато не открие достатъчно доказателства в този смисъл. Засега правим само умозаклучения, неподкрепени с нищо вещественно. А ако се окаже, че Кавано греши и моминското име на Джули не е Райън? А дори и да е Райън, до този момент знаем само, че дъщерята на Джон Райън е имала връзка с Марк, забременяла е, абортирала е и умряла от свръхдоза наркотик.

— Но Джон Райън има сериозен мотив за убийството на Марк! Омраза. Отмъщение. Как е възможно да не го виждаш — сляп ли си? Много по-силен мотив от онзи, който лепнаха на теб!

— Кавано се нуждае от непоклатими доказателства. Той трябва да докаже извън всякакво съмнение вината на Райън.

— Нямаше такива доказателства във връзка с теб!

— Но затова пък имаше ясно документирана заплаха. Има нужда от нещо подобно и за Райън.

— А ако не намери нищо такова?

— Тогава ще информирам Ван Пелт за мотива на Райън.

— А ако дотогава делото срещу теб започне?

— В такъв случай Ван Пелт ще използва тази информация, за да всее съмнение у съдебните заседатели. Катя, чуй ме — въздъхна той. — Искам да се измъкна от това бласто не по-малко от теб. Но държа да го направя така, че у никого да не остане и капка съмнение в невинността ми! Искам да бъда изцяло и напълно оправдан! И ако в името на тази цел се налага да изтърпя още малко болка, можеш да бъдеш сигурна, че ще я изтърпя! По дяволите, Катя! Изживяхме толкова страдания досега — какво значение има още един или два дни

повече? Хайде, Катя, отговори: възможно ли е да върна часовника назад? Възможно ли е да се изтрие всичко преживяно?! Вярвам в Кавано. И ще го изчакам.

— Джордан, не мога да те позная! Винаги си бил толкова агресивен — готов на минутата да хванеш бика за рогата, а не да стоиш настрана и да чакаш да те изкорми!

— Вероятно съм се променил.

— И още как! Седиш тук, мрачен като надгробен паметник, мълчиш с поглед, забит в пространството, и аз се чувствам излишна като... като картина на стената! — махна гневно ръка. — Държиш се с мен така, като че ли изобщо не съм тук!

— Хиляди дяволи! — повиши тон и Джордан. — Какво искаш от мен? Достатъчно ми е тежко, че се наложи и ти да страдаш! Нима наистина държиш да знаеш всички дребни — черни — нищожни мисли, които се мотаят неспирно из главата ми? Или трагикомичните планове, с които се опитвам да се подготвя за едно евентуално осъждане? Не е за вярване! Държиш се така, като че ли нищо не тежи на душата ми и нямам причини да се задълбавам в мислите си!

— Сподели тревогите си с мен! — извика тя. — Много ли искам? Ако споделяш с мен, и аз няма да се ям за това или онова... Няма да седя тук и да се питам какво ли минава през главата ти: дали не предпочиташ да си сам, не съжаляваш ли вече, че се ожени за мен... Възможно ли е да ме ненавиждаш за бързата ни женитба — и двамата знаем, че аз настоях за нея! — и за да скрие сълзите си, тя се обърна рязко и почти изтича до спалнята, където се хвърли върху леглото и заби лице във възглавницата.

Чувстваше се изцедена и обезкуражена. Изминалите седмици ѝ се струваха дълги като години. Обичаше Джордан повече от всякога и може би заради това мълчаливото му отчуждение я засягаше така болезнено. Сега съжаляваше, че избухна: изглежда, напрежението бе изчерпало силите ѝ, бе я лишило от търпение и сдържаност.

— Катя? — мекият му глас проникна през тъмнината около нея. Не беше го усетила да влиза — дебелият килим бе заглушил стъпките му. Джордан седна на леглото и матракът се огъна под тежестта му, после отскочи обратно, когато той стана. Катя лежеше, без да помръдне. Не знаеше как да реагира. Чу шумолене на тъкан — събличаше ризата си; последва го слабият, леко стържещ звук,

придружаващ разтваряне на цип, и дънките му се свлякоха надолу. Той се сгуши до нея и матракът пак се огъна под тялото му. — Съжалявам, скъпа. Знам колко ти е тежко. Вярвай ми, твоето страдание още повече усилва моето.

— Срам ме е — прошепна едва чуто тя, без да вдига глава от възглавницата. Изпитваше много силно неудобство и нямаше сили да го погледне в очите. — Държах се като... като скандалджийка и дребнава жена... Не трябваше да ти крещя така. Имаш достатъчно грижи, за да прибавям към тях моето отчаяние.

— Но то е отдавна между тях, любима моя. Знам, че си обезсърчена, гневна, нетърпелива... И аз се чувствам така. Безпокоя се и за теб... — той погали ласкаво рамото ѝ. — Не искам да те прекарвам през менгемето на съда. Стига ни и тормозът, изживян досега.

— Съжаляваш ли, че се оженихме така бързо?

Ръката му се плъзна надолу и загали меката извивка на бедрото ѝ през коприната на нощницата ѝ.

— О, не! — прошепна той. — Истински щастлив съм, че си с мен — толкова щастлив, че понякога наистина се държа като егоистично копеле! Само ти изглеждаше истинска през последните седмици... земна и топла... мост към реалността... — целуна ухото ѝ, отдръпна се, но бързо се върна обратно, за да прокара език по него. — Но се чувствам ужасно виновен...

— Не говори така.

— Говоря само това, което чувствам. Не заслужаваше този кошмар.

— И ти не го заслужаваше — отвърна тя, но гласът ѝ беше лишен от сила, както винаги, когато голото му тяло бе близо до нейното. — Обезсърчена съм главно защото не мога да направя нищо за теб. А после отварям клапаните и започвам да съскам като някоя вещица.

— Шшт. Не си и никога няма да бъдеш такава — прошепна той. Устните му се придвижиха надолу по врата ѝ, а после се отплеснаха към рамото ѝ. — Ти си човек, Катя, също както и аз — издърпа нощницата ѝ нагоре и плъзна ръка между краката ѝ. Загали я и тя неволно пое шумно дъх. — Отпусни се... Ето така...

— Джордан...

— Ммм. Хубаво ли ти е?

— О, да... да... — по тялото ѝ потече тежък топъл поток чувствено удоволствие.

— Обичам те — шепнеше той, а тя отвръщаше с въздишки. Пръстите му бяха като магия, която измиташе със замах всички тревоги от главата ѝ, за да освободи място за огъня, който той разгаряше...

Тя хвана едната от ръцете му, преплете пръсти с нея и я прикова към възглавницата с устните си. Стискаше я с все сила, когато огънят у нея запя жарката си песен и я завъртя в огнения си кръговрат. Направи опит да се обърне едва когато Джордан отпусна тяло върху нейното. Този път той ѝ го позволи. Обгърна я с ръце, притисна я към себе си.

— Ти си най-прекрасния подарък, който животът ми е направил досега — прошепна Джордан с разтреперан глас и повтори: — Най-прекрасния...

И в този момент тя разбра, че независимо от неясното бъдеще, тези мигове на близост оправдаваха всички поети рискове.

И Кавано се чувстваше почти по същия начин няколко вечери по-късно, докато се разхождаха под ръка с Джоди край брега. През последните дни бяха много по-близки от всеки друг път — точно когато професионалният му живот бе такава невероятна каша. Очаквал беше, че проблемите му ще ги разделят, но се получи обратното. Постепенно бе открил, че освен работата му като ченге, в живота му има и нещо друго... Джоди и нейното търпение и упорство... любовта му към нея... О, да, все още имаше своите моменти на оттегляне в себе си, когато по стар навик заключваше тревогите си далеко от нея. Тя обаче проявяваше разбиране, но и постоянство в опитите си да пробие бронята му, да го научи да цени истинските радости от съжителството между двама души, този непрекъснат пълноводен поток от вземане и даване, обогатяващ и тялото, и душата. И макар и бавно, той започна да се разтваря все по-често пред нея и оцени по достойнство прекрасното чувство на свобода и лекота, с което новият вид общуване го даряваше. С всеки изминал ден се чувстваше по-добре... по-свободен... по-изпълнен с енергия и готовност за поемане на рискове. И може би заради това тази вечер я измъкна толкова късно от

апартаментата им, за да хапнат набързо в някоя кръчма по Норт Енд и да се поразходят след това.

След вечеря те повървяха малко, а после седнаха на някаква пейка, обърната към пристанището. Дори острата характерна миризма на пристанището беше някак омекотена. Облегнаха се един на друг и проследиха двете облачета топъл дъх, които се сливаха в едно, преди да се разсеят във въздуха. Тук-там примигваха коледни светлини, но само плясъкът на водата по корпусите на закотвените лодки нарушаваше нощната тишина. Откъм океана полъхваше хладен ветрец.

— Тук бяха убити, нали? — запита Джоди, вперила поглед в кея.

— Да.

— И горе-долу около това време...

— Правилно.

— Как според теб го е направил?

— Райън? — Кавано се намръщи. Бързо беше установил, че Джули Дънкан наистина бе дъщеря на Джон Райън, но не успя да изрови нищо повече. — Не знам. Но едно нещо е сигурно. Не ги е убил собственооръчно. Няма начин тази торба тлъстини да преплува разстоянието до яхтата, а още по-малко мога да си го представя да се измъкна на палубата.

Джоди усети веднага студената нотка в гласа му, примесена с горчивина.

— Никога не си го харесвал, нали?

— Имаше нещо около него, което ме дразнеше силно. Вероятно наглото му самомнение. Видът на превъзходство, който разхождаше из отдела по цял ден. А сега имам достатъчно добра причина да го мразя. Той прикачи вината за тези две убийства на напълно невинен човек чрез мен. Такива неща не се забравят, нито се прощават.

— Но той ти даде тази работа.

— Да, разбира се. Решил е, че щом открия касетата, хвърляща вината върху Джордан, ще спра разследването. Представи си само колко ме подценява!

— Не разбирам защо се засягаш. Знаеш, че свърши работата си много по-добре от очакванията му. Би трябвало да се чувстваш доволен.

— Не съм и няма да се почувствам добре, докато не го хвана натясно в пълния смисъл на думата.

Тя стисна с лакът неговия.

— Не е възможно да няма доказателство някъде... Райън сигурно е наел някого. Но кой би се съгласил да свърши мръсната работа, без да поиска нещо голямо в замяна?

— Кой наистина?

— Има ли сведения за нечиста игра от негова страна във връзка и с други случаи?

— Не.

— Тогава трябва да е платил на някого да го направи. Провери ли банковата му сметка?

— О, да. Нищо. Но трябва да знаеш, че не беше лесно дори и това.

— Холстръм е на твоя страна.

— За щастие. Но всичко трябва да се върши много незабележимо. Понякога имам чувството, че вървя по яйца. Не смея да промълвя и дума на когото и да било от отдела. Как да разбере кои са ми приятели и кои не?

— Или кои са приятели на Райън...

— Правилно. Изненадан съм, че Холстръм застана до мен.

— Нямахте много голям избор. Твърде много съвпадения и връзки между Райън и този случай. Дори и да се окаже невинен, редно беше да стои настрана от него. Прекалено силното емоционално забъркване не гарантира безпристрастност при разследването.

— И аз не бях съвсем чист в това отношение — изтъкна с право Кавано.

— Не е вярно. Още от самото начало беше взел твърдото решение да проведеш разследването както трябва.

— Има хора, които биха казали същото за Райън.

— Но той прояви непочтеност. Защо не ти каза нито дума за дъщеря си? Споменава ли е някога от какво е умряла?

— Не си спомням някой да е говорил нещо за смъртта ѝ. Тя отмина някак между другото. Чух само, че са я погребали набързо в Калифорния и че погребението е било много скромно. По това време Райън приемаше само шаблонните изрази на съчувствие. Той по принцип не предразполага към разговори, още по-малко на толкова болезнена лична тема.

Джоди се замисли върху думите му.

— Поведението му тогава отговаря на твърдението ти за непроницаемата бариера, която поддържа между работата и семейството си. Но ако подозренията ти отговарят на истината, той сам пресича тая бариера.

— Ако подозренията ми отговарят на истината, той е много болен човек.

— Без съмнение е такъв. Ако беше невинен, трябваше да ти разкаже за Джули веднага след убийствата на Марк и Дебора. Освен това длъжен беше още в самото начало да ти съобщи директно за касетите, а не само да загатва за тях — на лицето ѝ бе изписан ужас. — Не разбирам само защо е натискал за тези касети, ако е знаел, че и дъщеря му е там.

— Възможно е и да не го е знаел. Съобщила му е за тайните касети на Марк, но дали му е казала и още нещо — не се знае.

— Откъде е разбрала за разправията между Марк и Джордан?

— Или е видяла касетата, преди да умре, или Марк ѝ е казал.

Ново хрумване я накара да трепне и да обърне широко разтворени очи към него.

— Мили боже, Боб. Смяташ ли за възможно Марк да има нещо общо със смъртта ѝ?

Кавано заклати глава още преди тя да завърши изречението си.

— Обадох се в полицейското управление в Бейкърсфийлд. Наела е стая за една нощ в малък хотел. Не се е срещала с никого там. И никой не я е виждал, след като се е прибрала в стаята си. Едва когато на следващия ден съпругът ѝ започнал да се безпокои, полицията стигнала до този хотел и разбила вратата. Марк е бил един от дузината разпитвани във връзка със смъртта ѝ. През същата нощ е бил в Бостън.

Всъщност пристигнал е тук два дни преди тази нощ. Желязно алиби. Освен това няма никакви доказателства, че е взела наркотика от него.

— Слава богу — прошепна тя. Замисли се за миг и запита: — Не ти ли се струва интересно от психологична гледна точка, че Джули е решила да се омъжи за мъж на име Джон?

— Чисто съвпадение.

— Не е сигурно. Джон Райън трябва да е имал огромно влияние върху нея. Когато е отишла в Калифорния — между другото защо е отишла в Калифорния?

Кавано я погледна заинтригувано.

— За да стане актриса.

— Питам се как ли е реагирал Райън на решението ѝ. Когато е отишла там, сигурно е чувствала липсата на стабилизираща сила в живота си. Вероятно се е омъжила за Дънкан, за да възстанови вътрешното си равновесие. Ти заяви, че ти е направил впечатление на реалистичен човек, независимо от инвалидния стол.

— Да, така беше. Не знам — може би си права. Изглежда, била е и много зависима в религиозно отношение. Възможно е да е била зависима и от баща си. Той я е посещавал няколко пъти в месеците преди смъртта ѝ — кратки пътувания през уикенда, за които никой не знае.

— А ти откъде разбра?

— Хитро и резултатно разследване, проведено тази сутрин — усмихна ѝ се той, но после продължи със сериозен тон: — Ако допуснем, че след аборта Джули е била достатъчно разстроена, за да изповяда греховете си на Райън, вероятно му е казала за Марк и кокаина, за оргиите и за касетите. Не е кой знае колко трудно да си представи човек „разговора“ между бащата и дъщерята за лошите Уайтови. Джули вероятно е споменала мимоходом и разправията между Марк и Джордан — възможно дори в защита на семейството от нападите на баща ѝ. Не е сигурно дали е видяла касетата с кавгата между двамата. Ако познава добре навиците на Марк, лесно е стигнала до заключението, че и тази кавга е влязла в някоя касета.

— Или Райън е стигнал до това заключение.

Кавано въздъхна.

— Двете убийства са планирани на базата на определена информация. Трябва да имам доказателства или от сцената на убийствата, или директно свързани с нея. В противен случай ще изтърва Райън.

— Нямахме такива доказателства и за Джордан.

— И точно заради това вероятността да бъде осъден е много слаба. Изтървах го на Райън, но той настоя да го арестуваме. Бях силно изкушен да му откажа, но нямаше да постигна нищо: той веднага щеше да назначи някой друг на мое място, а аз не исках да изпускам този случай от ръцете си.

— Съдебните заседатели отпратиха случая към по-висша съдебна инстанция.

— Да, така е. И те са хора и не са имунизирани срещу добрата риторика — особено когато чуват само едната страна на случая. Прокурорът направи голямо шоу тогава, а нито един от съдебните заседатели не бе човек, който би могъл да се постави на мястото на Уайтови и Уорънови — той се вгледа в тъмнината, която обгръщаше пристанището. — Имам нужда от нещо. И това нещо е тук някъде. Някой трябва да е видял нещо тази нощ.

Джоди се огледа.

— Не знам, Боб. Доста е пусто тук! Не се вижда жива душа.

— С изключение на една — промърмори Кавано. Погледът му бе отправен към отдалечения край на кея. Джоди имаше нужда от време, за да забележи самотната фигура, опряна на някакъв стълб там.

— Човекът изглежда самотен — обади се тя. — Чудя се какво ли прави там съвсем сам по това време на нощта.

Кавано стана и я придърпа до себе си.

— Няма да е лошо да се поразходим дотам, за да открием.

— Нямаме право, Боб — зашепна тя, но изравни стъпки с неговите. — Не е редно да му се натрапваме така...

— О, хайде, Джоди. Живеещите на пристанището се гордеят много със своята територия. Ако му съобщим, че смятаме да се преместим тук, можеш да бъдеш сигурна, че няма да ни прогони. Изглеждаме доста порядъчна двойка — какво ще кажеш?

— Да, разбира се. В търсене на недвижим имот в един часа след полунощ. Без да споменаваме факта, че ще може да си го разрешим в деня, когато спечелим от лотарията.

— Не е нужно да знае тези подробности.

Бяха вече на кея и се приближаваха бавно към неясната фигура до стълба.

— Откъде знаеш, че живее тук? — прошепна тя.

— Ако не е, ще имам право да разследвам случая — отвърна Кавано по същия начин.

— Живеем в свободна страна. Всеки има право да се разхожда, където пожелае.

— Правилно: точно заради това и ние сме тук. Само запази хладнокръвие. Усмиввай се. Дръж се така, като че ли плуваш в

собствени води.

— Още една от налудничавите ти идеи, Боб. Този човек може да е престъпник. Какво, ако извади пистолет или нож? Ние не сме въоръжени — за пръв път съжали, че Боб не бе със служебния си пистолет. Но абсурдно беше да го мъкне със себе си на вечеря!

— Защо не погледнеш на нещата от друг ъгъл? — прошепна още по-тихо Кавано. — Ако реши да ни цапардоса по главите, няма да вземе много пари.

— Каква утеха — хей, той си тръгва!

— Да. Бяга — уточни Кавано, пусна ръката на Джоди и се втурна след беглеца. От опит знаеше, че когато някой реагира по този начин, обикновено се оказваше, че е имало защо да се потича след него.

Кавано демонстрира добра физическа форма, независимо от факта, че не бе на служба и дори не бе въоръжен. Успя да настигне беглеца, да хване яката на дънковото му яке и да го смъкне от оградата, която той се опитваше да прескочи.

— Май нещо много бързае тая вечер, приятелче — изръмжа той. Джоди пристигна точно в момента, когато той обърна човека към себе си и двамата видяха, че имат работа с момче на около петнайсетина години. На височина бе почти колкото Кавано, но фигурата му бе все още по юношески крехка.

Момчето вдигна ръце.

— Хей, какво има?

Гласът му още мутиреше: нито висок, нито нисък, а някъде по средата. Джоди предположи, че причината за нестабилността му е вероятно страхът, който се четеше в очите му.

— Защо побягна? — запита Кавано по-спокойно.

— За здраве.

— Изведнъж се сети, че трябва да потичаш за здраве?

— Да.

— Тук ли живееш? — намеси се Джоди. Вече бе обхванала с поглед външния му вид: коса, стърчаща нагоре като петлов гребен, но достатъчно дълга, за да покрива яката отзад, златна обица в ухото. Не изглеждаше типът дете, което живее в скъпите апартаменти до брега.

Момчето прехвърли изплашен поглед от Кавано на нея и се опита да се освободи от хватката на детектива, но той я стегна още повече.

— Къде живееш? — запита Кавано строго.

Момчето метна глава към къщите зад него.

— Със семейството си?

Той кимна.

— Знаят ли, че си тук по това време?

— Има си хас да знаят! Защо смяташ, че тичах? Ако разберат, ще ме убият!

— Какво правеше тук?

— Дишах чист въздух.

— Често ли го правиш?

— По дяволите! Не знам!

— Слушай какво, зададох ти прост въпрос.

Джоди стисна леко ръката му и той замълча.

— Как се казваш? — запита тя ласкаво.

Момчето сви рамене, както бе направило само преди няколко минути.

— Дамата те попита нещо — напомни му Кавано, като се постара (само заради Джоди) да говори със спокоен тон. — Как се казваш?

След минута мълчание момчето отговори неохотно:

— Алекс.

— Алекс кой?

След още една пауза от минута последва още по-неохотен отговор:

— Петри. Вижте какво, живея тук, нали? Дишах малко въздух на кея. Не съм вършил нищо незаконно. Нямате право да ме задържате.

— Някой друг тук да е споменал думата „незаконно“? — този път Кавано говореше с естествено спокоен тон. — Познаваш ли ме?

— Не — отвърна Алекс бързо. Прекалено бързо.

Пръстите на Кавано се стегнаха още по-здраво.

— Прекрасно — заяви той спокойно. — В такъв случай няма да можеш да ме идентифицираш по-късно, тъй като сега смятам да те пребия от бой, защото си пънк. Не харесвам пънковете. Не харесвам момчета като теб.

— Няма да посмееш — злорадстваше Алекс. — Не и пред приятелката си.

Джоди се наслаждаваше на сцената. За пръв път виждаше Кавано в действие: знаеше, че няма да посегне на момчето, но се питаше какво смята да направи по-нататък. И бе сигурна, че Алекс Петри познава Кавано.

— Но тя е част от играта — продължаваше Кавано невъзмутимо.
— Владее няколко бойни изкуства и знае къде точно трябва да ритне, за да заболи най-силно.

— О, престани... Тя няма да ме докосне.

— Защо не?

— Защото това ще бъде нападение, а тя не е този тип.

— Но аз съм, така ли?

— Ти си проклето ченге...

Кавано се усмихна и Алекс разбра, че се е изтървал.

— Е, добре, знам, че си ченге — измърмори той. — Не е трудно да разпознаеш едно ченге.

— Не съм в униформа.

Алекс огледа презрително панталоните, пуловера и балтона на детектива. Би могъл да каже: „О, не?“, но предпочете да подхвърли:

— Миришеш на ченге.

Кавано погледна Джоди:

— Мириша ли на ченге?

Джоди поклати глава с най-невинното изражение на лицето си и Кавано пак се обърна към Алекс, който пристъпваше от крак на крак.

— А аз подушвам воня, която не идва нито от мен, нито от нея — следователно идва от теб. Защо побягна?

— Казах вече. Ако родителите ми разберат, че съм тук...

Кавано стегна юмрук и дръпна Алекс нагоре.

— Каза, че не си вършил нищо незаконно. Ако не беше се впуснал в бяг, нямаше да те забележим.

— Вървяхте право към мен.

— Разхождахме се.

— Право към мен.

— Така ти е подсказал гласът на вината. И ти си плю на петите. Защо? Пушеше ли нещо?

— Видя ли ме да пуша нещо? — запита момчето нервно.

Честно казано, Кавано не го бе видял, но от поведението му беше стигнал до извода, че Алекс бе излязъл на кея, за да изпуши цигара с

марихуана. Тогава паническият страх от родителите му намираще естествено обяснение. Детективът беше сигурен, че няма да намери нищо, ако го претърси: вероятно бе хвърлил всичко във водата. Но си даде сметка, че притежава средството, което ще накара момчето да проговори.

— Тъмно е — заяви той безцеремонно. — Не мога да видя всичко. Може би ще се наложи да те претърся. Носиш ли наркотици?

— Не. Нямам нищо. Не пуших.

— Защо тогава се впускаш в луд бяг, когато видиш ченге. Какво криеш, Алекс?

— Нищо. Господ ми е свидетел, нищо — но истеричната нотка в гласа му говореше друго.

— Няма да е лошо да те закарам до управлението и да те разпитаме там. Какво значение имат няколко часа повече или по-малко отсъствие от родния дом? Родителите ти ще те приберат сутринта.

— Хей, моля те, не го прави! Не крия нищо. Не зная нищо. Не съм видял нищо онази нощ. Кълна се. Нищо.

Кавано поразхлаби малко хватката си.

— Сега вече стигнахме донякъде. Познаваш ме от онова време, когато разпитвах хората по пристанището — мълчанието на Алекс бе красноречиво потвърждение. — Беше на кея онази нощ?

— Откъде да знам? Идвам често тук през нощта.

— Родителите ти ще се зарадват да го чуят.

— Ти и без това ще им го кажеш. Аз пък ще отричам докрай.

— Хей, ти си бил голяма работа, а? Как ще ти се отрази, ако получиш призовка? Какво ще помислят родителите ти?

— Ще помислят, че дъската ти хлопа.

— Не и когато им кажа, че синът им е бил свидетел на двойно убийство.

— Вече сте хванали убиеца. За какво съм ви?

— Доказателство, Алекс. Така както стоят нещата, арестуваният може да се измъкне като едното чудо и тогава ще се опита да ти запуши устата с пръст и олово, за да е сигурен, че ще мълчиш в бъдеще.

— Не съм чак толкова тъп, колкото смяташ — разяри се Алекс. — Знам ограниченията за двойното изправяне пред съд. Ако вашият

човек се измъкне, не можете да го съдите повторно по същото обвинение.

— Но ако има нови доказателства, той може да бъде подведен под отговорност за лъжесвидетелстване. И ще вземе всички възможни мерки да осигури дълбоко покриване на доказателството. А какво по-дълбоко и по-сигурно покритие от един надгробен паметник върху добре изравнена могилка? Той вече е убил. И то два пъти. Нима искаш да прекараш следващите няколко години от живота си, поглеждайки над рамо?

Алекс стисна челюст.

— Не зная нищо.

Джоди следеше мълчаливо този забележителен диалог, но тук реши, че е време да се намеси.

— Виж какво, Алекс, с упорството си само отлагаш нещата. Детективът тук е твърдо решен да открие свидетел на тези убийства и ако се наложи, ти ще бъдеш призован като такъв. Помисли колко полесно за теб ще бъде, ако си откровен с нас. Родителите ти сигурно са против нощните ти разходки тук — разбирам ги, както разбирам и твоето нежелание да им даваш обяснения защо го вършиш. Но ако излезеш на светло и разкажеш какво си видял онази нощ, ще помогнеш да възтържествува справедливостта и родителите ти ще се гордеят с теб.

— Вие не ги познавате.

— Прав си. Но познавам много други родители и знам, че понякога някои родители могат да смят децата си — стига да поискат. Но нека да забравим за момент родителите ти. Хайде да помислим за теб. Ако си видял нещо в нощта на убийствата, няма ли да ти е приятно, че ти си този, който може да им разкаже играта?

— Не желая да се правя на герой — не искам да съм такъв. Ще имам двойно по-големи неприятности, ако кажа нещо, отколкото, ако си замълча. Няма да дам повод на родителите си да ми отровят живота. А и убиецът няма да се втурне след мен — той погледна обвиняващо Кавано, — както той каза.

— А може и да не стане точно така — подхвърли ново предположение Кавано. — Ако ни съобщиш какво си видял, ние ще те защитим. Ако ми дадеш доказателството, което търся, убиецът ще бъде осъден и ще остане в затвора доста дълго време. А е възможно и да не

се стигне до съд: когато разбере, че имаме сигурни доказателства срещу него, той може да признае вината си и тогава само ние тримата тук ще знаем за твоето участие в тази история. Мисли за себе си като за първокласен информатор. Готов съм да обещавам да запазя името ти в тайна — Кавано бе сигурен, че последното предложение ще уреди нещата.

— И няма да кажеш на родителите ми, че си ме видял тук? — детективът поклати глава. — Откъде да знам дали мога да ти се доверя!

— Изглеждаш ми умно момче. Я напрегни мозък: каква е другата възможност? Предлагам ти пълна безопасност срещу информация. Ако не говориш с мен сега, ще се наложи да те въвека официално в случая.

Алекс вдигна несръчно ръка и Джоди изпита внезапна жал. Мъжът у него настъпваше нетърпеливо, почти агресивно, но детето, което е бил, все още не искаше да отстъпи напълно позициите си — то все още надзърташе през очите му, усещаше се в гласа му, в тремавите движения на неочаквано натезалото тяло...

— Виж какво — заговори бързо момчето, — не знам дали имам информацията, която търсиш. Стоях там...

— В нощта на убийствата?

— Да.

— Какво видя?

— Фигура. Цялата в черно. Това е.

— Черен костюм?

— Водолазен. С леководолазен апарат.

— Как изглеждаше? Височина? Набит, пълен, слаб?

— Беше тъмно. Той беше... тъмен.

— Алекс...

— О, добре. Изглеждаше гърбав. Висок и слаб с онова на гърба си.

— Къде беше?

— На яхтата.

— Стоеше? Или вървеше?

— Катереше се отстрани. После влезе вътре. Тогава не ми направи впечатление. Помислих, че е от хората на яхтата.

— Но по някое време реши, че грешиш.

— Не.

— Защо ми го разказваш тогава?

— Защото ме питаш какво съм видял онази нощ — той смръщи лице и поклати глава. — Майната му... После на тази яхта се оказаха два трупа...

— Знаеш ли горе-долу в колко часа го видя?

— Дванайсет и половина. Може би един.

— Чу ли нещо?

— Имаш предвид изстрели? Не.

Правилно. Убиецът беше използвал заглушител.

— После какво стана?

— После той се върна във водата. Помислих, че е прескочил до яхтата да вземе някаква забравена допълнителна част — например за гмуркане или нещо подобно.

Кавано все още не смееше да показва прекалено голям оптимизъм: Алекс само беше потвърдил подозренията му. Имаше нужда от повече, ако искаше да обърне случая в друга посока.

— Проследи ли го, когато се върна във водата?

— Да.

— Какво направи.

— Плува.

— Под вода?

— Да.

— Беше тъмно и облачно. Нямаше луна. Как го виждаше?

— Светлините от пристанището. И въздушните мехурчета.

— Докъде проследи мехурчетата?

— Докато излезе от водата.

— Къде? Къде излезе? — въпросите му се застъпваха, той вече не криеше вълнението си.

Алекс се вторачи към пристанището и посочи с пръст:

— Ей там. Измъкна се от водата и изчезна зад сградата. Кавано погледна в посочената посока и погледът му попадна на сграда близо до брега.

— Онази там с неоновите надписи?

— Да.

Той изпусна бавно дъх, но прикри радостната си възбуда.

— Какво видя след това? — запита спокойно.

— Нищо. Постоях още няколко минути и си тръгнах.

— Върна се къщи?

— Да. Хей, не си мисли, че стоя тук с часове. Просто понякога ме стяга шапката и излизам да се поразкарам и да подишам чист въздух. От време на време се чувствам като натикан в миша дупка там и...

— Виж какво, Алекс — този път Кавано ласкаво стисна рамото му, — ти не си лошо момче. Но разреши ми да ти дам един съвет — говореше с понижен глас, тайнствено наклонил глава към него, но не забрави да хвърли развеселен поглед на Джоди. — Внимавай с ругатните, момчето ми. Понамали ги малко, ако искаш жените да те харесват — дръпна глава назад и се втренчи в Алекс. — И няма да е никак лошо да се освободиш и от тая обица. Защо да ти пукват главата заради нея?

— Майната ѝ, тя е боклук — отвърна Алекс, но този път прояви благоприличие и погледна извинително Джоди, преди пак да насочи вниманието си към Кавано. — Свършихме ли?

Кавано отпусна ръка и отстъпи назад.

— Свършихме.

— Свободен ли съм да си отида?

— Зависи накъде искаш да отидеш.

— Ей там — отвърна Алекс и посочи близките къщи. — Касетата ми трябва да се е извъртяла вече и ако не съм там да спра магнитофона, родителите ми трябва да чуят един разговор два пъти.

— Разговор?

— Да — той се захили гордо. — Ако родителите ми се събудят, ще ме чуят да разговарям с приятелката си.

Кавано се вторачи в него за миг, после поклати бавно глава.

— Добре. Тръгвай.

Алекс направи няколко стъпки встрани, сякаш се страхуваше да обърне гръб на ченгето.

— Няма да ме издадеш, нали?

— Казах вече да бъдеш спокоен.

— Ще се върнеш ли пак за мен?

— Не, ако се справя и без теб.

— Помогнах ли нещо?

— Следи вестниците и сам ще разбереш. Ако можеш да четеш, разбира се.

— Това последното беше гадно — заяви Алекс отвратен (този път мъжът у него явно взе връх) — и не се нуждае от отговор — обърна се и затича обратно по кея, премина в бърз вървеж и след няколко минути изчезна зад вратата на дома си.

Кавано не откъсна поглед от него, докато не се увери, че момчето е в безопасност вкъщи, после хвана Джоди под ръка и на свой ред закрачи със стегната крачка към края на кея.

— Не мога да повярвам! — прошепна Джоди. Тя се бе засмяла до уши и непрекъснато хвърляше невярващи погледи назад.

И Кавано се смееше вече без задръжки.

— О, да... о, да — тананикаше той и неволно повиши тон: — О, даа... да, да! — усили също неволно крачка:

— Той е бил там. Хванахме го.

— О, да! Да!

Стигнаха до края на кея, завиха, почти прелетяха край пейката, на която бяха седели преди малко, и се отправиха право към колата на Кавано. Когато се приближиха до нея, той грабна Джоди и я завъртя.

— Точно това търсех, скъпа моя! Това бе върхът — върхът!

— Сочеше дока, нали?

— Дяволски права си. Оня се е измъкнал от яхтата и е доплувал право до проклетия полицейски док!

Тя се разсмя от сърце, после въздъхна:

— Бедният Алекс. Той нямаше представа какво точно сочеше.

— И така трябва да е. От прозореца си не може да го види: вижда го само от края на кея, където е стоял през оная нощ, а от този ъгъл единственото, което може да види човек, е отражение от неоновия надпис, който гласи: „Бостънска полиция — пристанищно управление“. При силен прилив дори полицейските лодки не се виждат.

За момент и двамата се замислиха какво ли щеше да стане, ако Алекс бе разбрал къде точно е отишъл водолазът. После Джоди се сети за нещо друго:

— Как така не е забелязал Алекс?

— Бил е прекалено ангажиран със собствените си задачи. А е било и тъмно. Алекс се е слял сигурно със стълба, на който се е

облягал. Освен това той взема специални предпазни мерки да остане незабелязан, както сама разбра.

— И все пак... Логично е да се предположи, че е трябвало да прояви по-голяма предпазливост.

— Понякога наглостта и самоувереността погават предпазливостта — Кавано държеше Джоди здраво в топлия кръг на ръцете си, склучени отзад на кръста ѝ. — Но той не е бил Райън. Подозирахме намеса на второ лице и описанието на Алекс потвърждава подозрението ни.

— Кой е бил тогава?

— Някой от управлението, може би на работа към пристанищния отдел. Лесно ще разбера кой е бил дежурен оная нощ.

— Смяташ, че е дежурният тогава? Боб, това би било ужасно глупаво!

— Не чак толкова много. Дежурните са двама: леководолаз и оператор на полицейска лодка. Представи си, че операторът е заспал — обикновено явление в един часа след полунощ — и водолазът е имал достатъчно време и удобна възможност да крачи — или, по-точно казано, да плува — по малките си задачи! Не е отсъствал повече от половин час или малко отгоре. Ако е заспал, операторът изобщо не е разбрал, че другият е излизал.

— Не са ли длъжни да вписват някъде информация каква екипировка ползват, кога и защо?

— Не го правят, когато са дежурни. Но дори и да са били задължени, нима има значение дребна фалшификация на лист хартийка, когато названието на играта е „Убийство“?

— Но защо ченге — ченге! — би сторило подобно нещо?

— Обещание за повишение в бъдеще? Изнудване? Не знам, но съм дяволски сигурен, че ще открия!

19.

Кавано срещна Уилям Холстръм на следващия ден в малко кафене в Бруклин. Не беше онова, в което се бяха срещнали преди няколко дни, което пък бе доста отдалечено от кафенето, в което се срещнаха първия път. Всички те бяха извън града и така се осигуряваше достатъчно засекретеност. И двамата не желаеха да бъдат видени заедно. Поне засега.

— Какво откри? — запита веднага Холстръм.

Кавано отговори спокойно:

— Свидетел, забелязал водолаз да изкачва яхтата откъм пристанището, да влиза, да излиза и да се връща на пристанището, а после да плува към пристанищното полицейско управление.

— Сигурен ли си?

— Той дори не е разбрал тогава какво точно става. Тази сутрин свърших и още нещо. През нощта на убийствата там са били дежурни двама души. Антъни Амсбъри, операторът на полицейската лодка, и леководолазът Чип Райън, син на Джон Райън.

Холстръм затвори за миг очи. Но когато ги отвори, бе готов за битка.

— Ще трябва да говориш с Амсбъри.

— Вече го сторих. Не е бил добре онази нощ.

— Как така? Нали е бил дежурен?

— Чувствал се напълно в ред, когато е започнал дежурството си, но след като двамата с Чип хапнали нещо, главата му се замотала и той е спал три-четири часа направо на бюрото си.

— Упоен.

— Вероятно. Но недоказуемо. Доказателствата отдавна са изгубени.

— Имал ли е оплаквания, когато е дошъл на себе си?

— Остро главоболие, което отминало след някой и друг час.

— Забелязал ли е нещо не в ред с екипировката там?

Кавано поклати глава.

— Разбира се, едва ли му е дошло наум да търси тогава нещо странно наоколо. Предполагам, че Чип е подредил и избърсал всичко. А ако е имало мокри хавлиени кърпи, където не е трябвало, горкият Амсбъри едва ли ги е забелязал. И те са изчезнали отдавна — изпусна бавно дъх. — Досега не знаех дори, че едно от момчетата на Райън работи в полицията.

— Аз знаех, но се радвам, че не ти го споменах по-рано. Фактът, че го установяваш без моя помощ, засилва правдивостта на разследването. Той обяснява и защо не му се е наложило да търси наемен убиец: ако момичето се е самоубило заради аборта, можеш да си представиш как се е чувствало семейството и по двата пункта: аборта и самоубийството на дъщерята и сестрата. Те са много предани един на друг — отпусна се назад, но със здраво стиснати челюсти и юмруци. — Добре. Имаме мотив и възможност за действие. Давай да пускаме мрежата.

Но Кавано имаше още едно добре премислено предложение.

— Хайде първо да приберем Чип. Той е още млад човек и не така сигурен в себе си, както е баща му. Ще го пречупим по-лесно. Страхувам се, че Райън-баща ще ни създаде затруднения.

— И двамата могат спокойно да отричат докрай. Ще заявят, че обвиненията ни са скалъпени.

— Доказателствата са много по-солидни, отколкото онези срещу Джордан Уайт.

Холстръм се размърда със зле прикрито неудобство на мястото си: името на Джордан събуждаше неприятни асоциации.

— Не искам повече грешки по този случай. Хвърля се петно върху полицията и върху мен. С тези убийства вече успях да направя две капитални грешки: арестувах Уайт и се предоверих на Райън! Освен това аз бях този, който го предложи за този пост.

— Райън е в полицията от години и досието му е чисто. Не е било възможно да предположите, че семейна трагедия ще го изкара от релсите и той ще се впусне да газии законите като с танк.

— Искам всичко по това дело да се изчисти, и то бързо.

— Същото е и моето желание. Длъжници сме на Уайтови. Но държа нещата да се свършат както трябва. Ако искаме да се измъкнем от двусмисленото положение, в което сме сега, трябва да не оставим и най-малка пролука на Райън за измъкване.

— Има ли някакъв шанс — запита бавно Холстръм — момчето на Райън да е действало самостоятелно?

Кавано бе огледал от всички страни и тази възможност.

— Не. Райън знаеше за тези тайни касети. Само дето не ми каза къде точно да ги търся. А цялостното му поведение по време на разследването свидетелстваше за едно много специално отношение към този случай. Когато ми го даде, връчи ми дебела папка с изрезки от вестници и други документи. На пръв поглед изглеждаше, че е следвал плътно всяка проява на Уайтови и Уорънови от години, но всъщност той е насъбрал материалите в тази папка през последните шест месеца. Вероятно е започнал около времето, когато Джули е абортирала. Една от секретарките призна, че е прекарала много време в библиотеката и архивите в управлението по нареждане на Райън. Изобщо не ѝ е хрумвало да задава въпроси. По този начин Райън е насъбрал материали, достатъчно осъдителни на вид, за да насочи разсъжденията ми в определена посока.

Холстръм стисна устни и поклати глава.

— Намираме се в страхотна каша.

— Ще се измъкнем, ако гарантираме присъди.

— Ммм. Смяташ ли, че ще изтръгнеш признание от момчето?

— Не мога да твърдя със сигурност. Никога не съм го срещал, нямам впечатление от него. Но ще се опитам.

— Все по-нагоре и все по-добре, нали? — запита многозначително Холстръм с предупредително вдигната вежда.

— Да, шефе — усмихна се Кавано за пръв път, откакто бяха в кафенето.

Позвъни на Джордан малко след полунощ.

— Да? — прозвуча в слушалката сънлив глас.

— Събудих ви, нали?

— Кавано? — Джордан седна в леглото, напълно бодър.

— Съжалявам, че ви безпокоя по това време, но искам да ви съобщя нещо много важно.

— Не се тревожете. От доста време прекарвам нощите по-скоро в дремане, отколкото в истински сън. Този мой проблем последните няколко седмици...

— Смятам, че го разреших.

Джордан изправи гръб и в този миг и Катя седна в леглото до него.

— Разрешихте го?!

— Кога най-рано ще можете да дойдете тук утре?

— Със самолета в шест и половина. Какво се случи?

— Вземете този полет. Ще ви посрещна в седем и половина в Логан и тогава ще ви кажа.

— Майната ви, Кавано! Кажете ми го сега!

— Не. Много е късно. Освен това не е и безопасно. Но имам за вас добра новина...

— Новина като свобода?

— Бинго. Утре сутринта, седем и половина. Бъдете там.

И Джордан беше там заедно с Катя, която заяви, че не ѝ пука дали ще загуби работата си или не заради още един ден внезапно отсъствие: твърдо решена беше да чуе новините на Кавано.

Той ги чакаше на летището, както беше обещал, и тримата обикаляха града с колата му, докато не чува разказа на детектива за извършеното и за това, което предстоеше да се извърши.

Кавано им изложи плана си и Катя веднага заяви:

— И аз идвам!

— Няма да стане — обяви веднага Джордан.

— Но аз съм част от цялата история! Наранявайки теб, Райън причини болка и на мен!

— Ти ще стоиш настрана.

Тя се обърна към Кавано:

— Има ли някаква причина да не бъда там?

— Може да стане опасно — не млъкваше Джордан.

— Боб, вярно ли е? — Кавано сви неопределено рамене и тя натисна още: — Ще бъдем в полицейско управление. Какво може да се случи там?

— Ще се изненадате — подхвърли Кавано.

Джордан бе по-конкретен:

— Когато разбере, че сме го притиснали в ъгъла, Райън може да извади пистолет и да ни повлече заедно със себе си в ничия земя.

Кавано се захили.

— Още един любител на „Пороците в Маями“.

— Чуй го, Джордан, той е прав! Току-що описа сцена от сценарий за телевизионен филм. Моля те. Искам да съм с вас. Дори е възможно присъствието ми там да се окаже от полза. Като ме види с вас, може би стореното зло ще придобие по-реални очертания за него. Не съм кой знае колко по-голяма от дъщеря му. Присъствието ми ще го отслаби, сигурна съм!

— В разсъжденията ѝ има логика, Джордан.

— Исусе, Кавано! Къде остана здравият ви разум? Онзи офис при тези обстоятелства не е място за моята жена. Всъщност планът ви е направо мелодраматичен. Това не е обичайната полицейска практика и не знам защо...

— Не е, прав сте. И именно заради това ми харесва. Седемнайсет години спазвах точно правилата на играта — дори вдишвах и издишвах стандартни процедури! Никой не може да отрече, че в разработката на психологическата характеристика на един случай има пространство за творчество, но ако човек има желание да гради кариера и да се издига в службата, трябва да задържа творческото начало у себе си и дори да го покрива дълбоко! Знаете ли какво гласи златно правило номер едно? „Никога не допускай човекът над теб да разбере, че си по-умен от него!“ Нещо като неписан закон. Е, този път ще му демонстрирам, че той не е по-умен от всички нас и идеята ми е да извлека максимална наслада за себе си, докато го правя! — погледна Джордан, който седеше отпред. — Спомняте ли си разговора ни за неочакваните обрати в живота? Точно те го правят така вълнуващ! Когато получих този случай, няхах представа, че ще завърши така. Обратите тук наистина бяха... неочаквани — едва не се изтърва пак да ги нарече „вълнуващи“, но в последния миг се въздържа: не трябваше да забравя, че братът и снахата на Джордан бяха мъртви.

— Разрешете ми да ви напомня, че си играете с бъдещето ми.

— Не играя. Нашият човек е в капана.

— За какво сме ви ние тогава? — запита Джордан, но зад този въпрос надничаше повече загриженост за Катя, отколкото за него самия.

— Чисто и просто, за да бъде насладата ми по-пълна — захили се Кавано. — След мелницата, през която преминахте, наистина ли не желаете да присъствате на финала с фойерверки?

Джордан определено го желяеше. Както и Катя. Разбираше я и може би заради това накрая омекна и ѝ разреши да ги придружи. Но беше напрегнат и ѝ го изтъкна, когато останаха сами за няколко минути, докато Кавано говореше от някакъв уличен автомат.

— Не ми харесва тая работа, скъпа. Ако се случи нещо...

— Нищо няма да се случи — зауспокоява го тя и се наклони напред от задната седалка, за да хване ръката му. Очите ѝ блестяха, изпълнени с радостно очакване. — Боб е разработил всичко. Отпусни се, нищо лошо няма да се случи.

— Искам да стоиш до вратата. Излизаш веднага при най-малкото съмнение за... за някаква неприятност.

Тя му се усмихна мило:

— Да, Джордан.

— Защо това „Да, Джордан“ ми прозвуча фалшиво?

— Защото ме обичаш толкова много, че си решил твърдо да се безпокоиш с повод и без повод.

— Ще внимаваш ли? Ще стоиш ли назад?

Тя го съжали и сега му отговори само с кимане, като се постара да изглежда искрена. Но дълбоко у нея гореше желание да удуши Райън собственоръчно, ако не им предостави компенсацията, която търсеха. Разбира се, нямаше намерение да споделя с Джордан кръвожадните си мисли. За нейно успокоение в този момент Кавано се върна и тя въздъхна с облекчение.

— Всичко е наред, Райън е в управлението. Тръгваме.

Петнайсетина минути по-късно тримата вървяха по коридора към общото помещение на отдел „Убийства“, като си даваха вид, че не виждат насочените към тях любопитни погледи. Отправиха се веднага към полуотворената врата на вътрешния офис на Райън.

Кавано почука и Райън вдигна поглед.

— Можеш ли да ми отделиш една минутка? — запита детективът, вторачил демонстративно поглед във вестника, разтворен на бюрото му. Райън го сгъна, бутна го настрана и кимна. Очите му леко се разшириха, когато Джордан и Катя последваха Кавано.

А Кавано изчака всички да се съберат в офиса и затвори вратата. После пхна ръце в спортните си панталони и се обърна към Райън.

— Струва ми се, че имаме проблем — започна той. Джордан и Катя зад него впериха погледи в човека, който бе забъркал такъв хаос в живота им през последните седмици и ги бе подложил на толкова ужасни изпитания. Джордан изпитваше чиста омраза, Катя — чисто отвращение. Райън й изглеждаше като тлъст стар таралеж. — Господин Уайт е обвинен в убийство, което не е извършил.

— Това ще решат съдебните заседатели — отвърна Райън равнодушно.

„Самонадеян кучи син!“ — помисли Джордан.

„Надут таралеж!“ — помисли Катя.

— Не трябва да се стига до съдебни заседатели — заяви Кавано. — Не трябва да се стига и до съд. Арестът беше грешка. Обвиненията — пародия.

Райън го гледаше втренчено.

— Ти го извърши.

— Защото ти настоя и упражни натиск върху мен. Моето желание беше да се изчака. Имаше прекалено много въпроси без отговор.

— Съдебните заседатели отпратиха случая към по-висока инстанция. Той не е повече наш случай — Райън сви незаинтересовано рамене. — Тяхната преценка, изглежда, не съвпада с твоята. Сметнаха, че има достатъчно доказателства за предявяване на обвинение.

— Те чуха само онова, което предадохме на прокурора. Не мислиш ли, че решенията на съдебни заседатели, които изслушват само едната страна, едва ли имат нужната тежест? Нямахме шанс за опровергаване на прокурорските изявления.

Райън пак сви рамене.

— Такава е системата. Ние не можем да направим нищо повече.

— Не си прав — заяви Кавано. Говореше с равен, спокоен тон. — Убеден съм, че можем и трябва да коригираме грешката си.

— Тази малка сбирка започва да ми изглежда като религиозно събрание. Имаш ли нещо да изповядаш, Кавано? Ти отговаряше за разследването. Искаш да кажеш, че не си свършил работата си както трябва?

Ако намерението му беше да вбеси Кавано и да го извади от равновесие, напразно хабеше енергия: всеки момент нищо не можеше

да наруши невъзмутимото спокойствие на детектива. Жертвата му бе точно там, където той я искаше!

— Извърших работата си точно както трябва и имам на разположение всички отговори.

За пръв път у Райън като че ли просветна известно напрежение: той се смръщи за миг и неволно сви ръка в юмрук.

— Е? Времето ми е ограничено.

Кавано се оттегли много бавно — и преднамерено дразнещо — към най-отдалечения край на офиса. Целта му беше да осигури максимално разстояние между него, себе си и другите двама. Ако Райън изпаднеше в паника, щеше да има отпред три разхвърляни в различни посоки мишени.

— Още от самото начало имах сериозни съмнения в предполагаемия мотив на Джордан, обясняващ драстичното решение да убие брат си — започна бавно Кавано. — Той ми звучеше фалшиво — особено след като опознах по-отблизо Джордан.

Райън дори не мигна.

— Поддал си се на лични симпатии. Надявах се да проявиш по-голям професионализъм.

— Аз съм професионалист. Например веднага си зададох някои интересни въпроси за онези касети. Ти знаеше за тях.

— Разбира се. Ти ги намери. Информира ме за тях. Така че знаех естествено.

— Ти знаеше за тях, преди да ги намеря. Я си спомни как нервничеше, когато нещата се проточиха повече от очакванията ти? Заради тях непрекъснато настояваше да се върна в Лос Анжелис и да разровя къщата отново, нали? „Претърси навсякъде! Ако се наложи, разнищи тая къща, разфасовай я!“

Райън скочи внезапно с изненадваща пъргавина.

— Ако имаш проблеми с начина, по който си провел разследването, ще ги разгледаме пред комисия. Отделът не развява мръсното си бельо пред външни хора! — погледна многозначително Катя и Джордан.

Кавано не трепна.

— Не смятам, че ще свикаш комисия, за да чуеш пред нея нещата, които имам да ти казвам. А колкото до присъствието на госпожа и господин Уайт тук, смятам, че им го дължим.

— Ние не им дължим нищо! Свършихме си работата и ако са пострадали, изпросили са си го.

Нещо в използваните думи — в тона му може би — предизвика Джордан да се намеси.

— Защо? — натисна той. — Какво сме си изпросили?

Райън отвори уста, после я затвори. Катя междувременно промени първоначалната си квалификация: сега той ѝ напомняше пъпчива жаба — особено докато се наместваше надутото обратно на мястото си. Вероятно смяташе, че им разиграва шоу на достойнство. Катя го определи като отблъскващо шоу на отблъскваща наглост.

— Ти уби брат си и снаха си — заяви той. — Уби ги хладнокръвно, без да ти мигне окото.

— Не, Райън. Не съм го направил аз. Ти го направи.

Райън го изучава минута може би, после обърна глава към Кавано.

— Искам да се разчисти оттук. Не го харесвам.

— Затова ли ме вкара в капан? — изстреля обратно Джордан. — Само защото не ме харесваш? Или не ти харесваше фамилното ми име? Или семейството ми? Или Уорънови? Конкретно аз ли бях на мушката ти или всеки един от тях можеше еднакво добре да послужи на целите ти?

Катя постави леко ръка на неговата.

— Дай възможност на Боб да продължи — прошепна тя тихо, но Райън я чу.

— Боб? — повтори той. — Боб значи, а? Вече сте на малки имена? — обърна гневен поглед към Кавано: — Предстои ти да даваш куп обяснения! Ако си наточил зъби за поста на Хас, помисли отново!

Но в главата на Кавано сега нямаше място за постове и повишения.

— В този момент мисля само, че наистина трябва да те осведомя какво се случи, когато намерих въпросните касети — не даде време на Райън да спори. — Прегледах ги внимателно, както би сторил всеки добър детектив, и попаднах на касетата със заплахата на Джордан. Но намерих и друга с филмирана оргия на нея: тела и части на тела, но и някое и друго лице между тях. Едно от тези лица ми се стори познато. Лице на жена, млада жена, може би на не повече от двайсет и четири години. Тогава не можах да се сетя откъде я познавам — стори му се,

че Райън промени цвета на лицето си, но не беше сигурен: то винаги имаше отблъскващия цвят на тесто, така че как можеше да се разбере дали преbledнява или не? Сигурен беше обаче, че го бе заинтригувал. — Това лице не ми даваше мира — продължи той. — Освен това многократно се запитвах как така ти знаеше за съществуването на тези касети, преди да ги намеря...

— Винаги съм бил по-добър детектив от тебе, Кавано. Ти нямаш въображение.

— Струва ми се, че грешиш — отвърна спокойно детективът. — Започнах да си въобразявам какви ли не неща — особено когато разбрах, че Марк Уайт е имал връзка с млада жена на име Джули Дънкан.

— Той е имал връзки с множество жени.

Кавано не му разреши да го разсее. Приближаваше към края на изложението си.

— Но никоя от тях не е забременяла, абортирала и след това посегнала на живота си! Нито една от тях не е била семейна с моминско име Райън — нито една от тях не е била твоя дъщеря!

Райън хвърли поглед на Джордан и Катя, после го насочи пак към Кавано, но сега у него определено се усещаше напрежение.

— Е, и? Дъщеря ми постъпи глупаво и плати с живота си.

— Защо не ми го каза, Райън?

— Не беше твоя работа.

— Беше свързано със случая.

— Реших да не го казвам.

— Кога го реши: преди или след като организира убийството на брат ми? — намеси се Джордан. Катя усети как се стягат мускулите на ръката му и заподозря, че не само на нея ѝ се иска да забие пръсти в тлъстата шия на Райън. Радваше се, че Кавано е наблизо и ще се намеси при нужда. Кавано — Бог да го благослови! — запази спокойствие.

— Случилото се с Джули ти дава сериозен мотив, Джон. Но знаех, че съм длъжен да открия и как си го направил. Обвинението ми срещу теб трябваше да бъде изпитано от всички страни, ако исках да имам успех.

— Няма да откриеш — Райън бе възвърнал спокойствието си, — защото не съм го направил.

— Знам. Чип го е направил.

— Какво общо има Чип с всичко това? — вече нямаше и следа от самодоволното спокойствие преди минута.

Кавано се почеса демонстративно по главата.

— През нощта на убийството Чип е бил дежурен в полицейското управление към пристанището. Използвал е екипировката за леководолаз там — усмихна се на Джордан. — Страхотно налучкване направи, когато каза, че само налудничави и полицаи биха плували в пристанището. Чип е и едното, и другото.

— Я спрете за минутка — Райън пак се изправи, но много по-тромаво от преди. — Говорите за моя плът и кръв. Той е много добър полицаи и прекрасен син.

— Не, Джон. Ако беше едното или другото, щеше да те убеди да се откажеш от плана си.

Райън клатеше глава. Устните му бяха стиснати, очите — изпълнени със студена омраза.

— Ако има някой налудничав тук, то той стои сега точно пред мен! Чух достатъчно, Кавано — протегна ръка към телефона, но с един скок Кавано се озова там и натисна веднага ръката му заедно със слушалката надолу. За пръв път губеше самообладание. Когато заговори обаче, гласът му бе пак изчистен от гняв и напрежение: — Чип си призна, Джон. Всичко свърши.

— Чип не си е признал. Той няма какво да признава.

— Искаш ли да чуеш касетата? — Райън се сви, сякаш го бе ударил, и Кавано изпита удоволствието, което търсеше. — Не само продуценти и режисьори пълнят ленти. Същото вършат и ченгетата — когато се наложи. Прекарах пет часа с Чип снощи.

— Не е възможно! Той беше дежурен.

— Само докато го прибрахме за разпит. Когато разбра, че знаем дори каква пудра за крака използва, той се предаде и изпя всичко — от игла до конец!

Райън измъкна рязко ръката си изпод тази на Кавано.

— Принудил си го. Познавам методите използвал съм ги сам достатъчно често... — което му напомни за нещо друго. — А кой, по дяволите, си ти, за да си разрешаваш провеждане на независимо разследване? Кой ти даде правото да разпитваш сина ми за някакво там убийство?

— Не „някакво там убийство“ — изсъска Джордан и пристъпи заплашително напред, — а убийството на брат ми!

Райън не му обърна внимание:

— Кавано, ще излетиш от полицията, можеш да бъдеш сигурен. И това ще е само началото. Имам приятели в целия град. Никога няма да си намериш работа тук!

— Не мисля така — отвърна невъзмутимо Кавано. Приблужи се до прозореца и погледна навън. За миг в стаята се възцари напрегната тишина, нарушена само от далечно еднократно прещракване на пишеща машина. В атмосферата витаеше нещо толкова зловещо, че Катя неволно потръпна. После Кавано пак заговори със същия спокоен глас: — Работя заедно с Холстръм. Той ме упълномощи. В този момент очаква в офиса си признанието ти — обърна се навреме, за да види как почервяват винаги бледите бузи на Райън.

— Холстръм? Признание! За какъв ме вземаш? За глупак? — присви злобно очи. — Забил си зъби и нокти в идеята за повишение, нали? Готов си да се изкачиш нагоре с гръм и трясък — ако се наложи! — и за моя сметка при това! Няма да го допусна!

— Нямах избор, Джон — странно, част от перверзното удоволствие, което изпитваше, се бе загубило някъде. Възприемаше яростта като синоним на отчаянието, а във всяко отчаяние имаше нещо много тъжно, дори и когато го наблюдаваше у толкова отблъскващ човек като Джон Райън. — Имаме признанието на Чип на касета, записано на пишеща машина и подписано. Имаш правото да твърдиш, че си невинен колкото искаш, но ако признаеш сега, няма да се стигне до съд. Имаш един-единствен избор: да си спестиш някои гръмотевици, които иначе ще паднат само върху теб.

— Въобразяваш си, че имаш добре вързан случай — присмя се Райън и се отпусна на стола с добре изиграно спокойствие. — Ще докажем, че си принудил Чип да признае неща, които никога не е вършил. Прекалено млад е и не знае, че никой няма право да го насилва да прави признания.

— Заради което сигурно ти е козирувал и задоволил жаждата ти за мъст. Трябва да призная, че си планирал нещата добре, Джон. Проявил си търпение, изчакал си стоден случай, време и място — и нанасяш удара. И Чип се е справил добре. Дори е проявил достатъчно съобразителност да не използва собствения си пистолет. Но после ти

започна да навървяш грешка след грешка... Първата беше, че даде случая на мен. Благодарен бях: реших, че ми го даваш, защото ме смяташ за добър. И аз съм наистина добър, но по мой начин и в определено от мен време. А ти се върза и прояви нетърпение. Тази беше втората ти сериозна грешка. Да се чуди човек: чакал си толкова дълго — не можа да изчакаш още малко. Започна да ме притесняваш — да упражняваш натиск — да бързаш! И ме накара да се замисля и да се питам защо.

— Разследвахме важен случай!

— Разследвали сме и други важни случаи, но в нито един от тях не се месеше така очеводно. Не се умори да ме преследваш за тези касети и точно тук се издаде.

— Ако не натисках за тях, никога нямаше да ги намериш и той — посочи с глава Джордан — щеше да се измъкне!

— Знаеше ли, че и Джули е на една от тях? Каза ли ти и това?

— Блъфираш.

— Видях я.

— Не си я виждал от години.

— Говорих със съпруга й. Той ми показа снимка. Същото момиче, което ми изглеждаше така познато още при първия преглед на касетата.

— Дъщеря ми не би взела участие в оргия.

— Искаш ли да изгледаш касетата?

— Не би се съгласила да отиде. Не е на тази касета. Не е на никаква касета. Каза ми, че не е...

— Ааа — най-сетне пролука в бронята. — Каза ти, така ли? Казала ти е за тези касети, но те е уверила, че не е на нито една от тях. Или умря, преди да изясни този въпрос? — Райън поклати конвулсивно глава и тримата изпитаха моментно състрадание. Но само моментно! — Изглежда, подценила е режисьора и продуцента у Марк Уайт — добави Кавано спокойно.

Горната устна на Райън затрепери.

— Тя знаеше какво нищожество е той. Затова и абортира. Не можеше да понесе мисълта да износи детето му в утробата си, а още по-малко — да го натрапи на света!

Джордан пристъпи напред, но Катя го задържа.

— А точно абортът я довърши — възрази Кавано. — Вместо да изпита облекчение, тя се срива неспасяемо...

Райън се обърна към Джордан с гневно разширени ноздри:

— Брат ти е виновен и заслужаваше да умре. Не струваше колкото калта под нокътя на малкия ѝ пръст!

— А Дебора? — предизвика го гневно Джордан. — И тя ли заслужаваше да умре?

— И тя е била като него, след като не се е противопоставяла на неговия начин на живот, а напротив, дори е вземала активно участие в него! Била е вечно присъствие на гадните им... купони. Вземала е наркотици наравно с тях! Стояла е там и не е намерила нито една дума за възражение срещу онези гаднярски филми с деца! И двамата заслужиха смъртта си!

— А какво ще кажеш за мен? — запита Джордан, който едва съдържаше яростта си. — С какво заслужих капана, в който ме натика?

Райън вече не се контролираше:

— Ти си един от тях! Уайт като брат си! Всички вие — Уайтови и Уорънови — сте истинска отврат! Държите се така, като че ли притежавате света и не ви пука кого мачкате под краката си. Уайт я направи наркоманка, Уайт ѝ направи бебе, Уайт я принуди да абортира и да вдигне ръка срещу себе си! Старият закон гласи: „Око за око, зъб за зъб“. Той заслужаваше да умре, а за теб и доживотна присъда нямаше да е достатъчна, ако питаш мен!

— Кажи ми само още едно, Райън — настоя Джордан. — Защо точно аз? Защо не брат ми или сестра ми?

— Защото пасваше превъзходно на плана ми! — Райън му хвърли злобен поглед и веднага извърна глава с израз на силно отвращение. — Имаш славата на безразсъден и нагъл тип. Беше подръка и беше популярен. Освен това налице беше и документирана заплаха. Тази касета върза нещата окончателно.

— Научил си за нея преди смъртта на Джули — забеляза Кавано. — Още тогава ли планира убийството?

Райън го изгледа с омраза.

— И преди смъртта ѝ той беше натрупал достатъчно престъпления, които изискваха да бъде изчистен от лицето на земята! Липсваше само жертвата, която търсех. Джордан ми падна в ръцете като зряла круша. Страхотно беше. Просто не бе за вярване!

— Смятам, че чухме достатъчно — заяви Кавано със същия спокоен глас. Погледът му се плъзна от Джордан към Катя и се върна на Райън, чиято злоба като че ли се бе омекотила до известна степен и мястото ѝ бе заето от дълбоко объркване. Кавано разтвори с рязко движение блейзера си и всички видяха малкия микрофон, прикрепен към джобчето на ризата му. — Всичко е записано, Джон.

В продължение на една дълга минута Райън стоя като вцепенен — невярващ, зашеметен, ужасен.

— Не съм на същото мнение — промърмори той накрая. — Предпочитам написаното на хартия — и като отмести с мъка огромния си корем, изтегли страничното чекмедже на бюрото си.

Кавано разбра какво смята да прави секунда по-късно. Не беше още измъкнал пистолета си, когато Райън допря дулото на своя до слепоочието си. Напълно неочакван обрат за Кавано!

Катя ахна и неволно заби пръсти в лакътя на Джордан, който веднага застана пред нея.

— Хвърли пистолета, Кавано — заговори Райън със зловещото спокойствие на лудия. — Или го хвърляш, или аз натискам спусъка.

За да осведоми хората, които следяха нещата от съседното помещение, Кавано съобщи с равен глас:

— Райън държи пистолет, насочен към главата си — после се обърна към Райън: — Няма да го направиш.

— Защо не?

— Не цениш ли живота си?

— Благодаря ти — изсмя се той презрително. — Хвърли пистолета.

Ако беше сам, Кавано би изпълнил искането му без колебание. Но сега се безпокоеше за Джордан и Катя. Какво щеше да стане, ако Райън внезапно насочи пистолета си срещу тях?!

Той стисна здраво своя и продължи да го убеждава:

— Самоубийството не е в твоя стил.

— Нима?

— То е против каноните на религията ти.

— Както абортът. И убийството. Дъщеря ми извърши самоубийство. Изглежда, решила е, че по-малко ще я боли...

Джордан бавно клатеше глава.

— Не го прави, Райън. Помисли за семейството си.

Колелцата на стола проскърцаха: Райън освобождаваше късите си крака от страничните плоскости на бюрото.

— Надявам се, не смяташ, че семейството ми с радост ще наблюдава как протича делото с главен обвиняем Джон Райън? — той изтика стола в ъгъла и сега бе обърнат диагонално към стаята. Главата му бе леко наклонена към Джордан, но той не изпускаше от очи Кавано. Притискаше дулото на пистолета към слепоочието си.

Джордан преглътна с мъка.

— Те ще разберат, че си го направил от любов към дъщеря си.

— А ти разбираш ли го, Уайт? Прощаваш ли ми? — и двата въпроса тежаха от сарказъм и Джордан едва се сдържа да не се спусне към него.

— А на теб не ти ли се струва, че искаш прекалено много? — отвърна той с болезнено стегнато гърло.

— Може би — съгласи се Райън, а после в гласа му зазвъня стомана: — Хвърли го, Кавано! Хвърли го или ще стрелям. Нима държиш твоите приятели да видят как кръвта ми оплисква офиса? Смяташ ли, че споменът ще ги дарява със сладки сънища през идните години? Настояваш ли смъртта ми да падне върху твоята глава?

— Твоята смърт ще падне върху собствената ти глава.

— Не позна. Моята ще бъде пръсната на парчета.

— Няма да го направиш — повтаряше Кавано и се молеше трескаво в себе си да излезе прав. Но как да бъде сигурен, когато Райън се оказа непредсказуем в много отношения?

— Искаш ли да ме пробваш?

Кавано не искаше. Надявал се беше, че Райън ще остане на бюрото си, където лесно можеха да го приспят с изстрел отвън. Но той бе проявил съобразителност и беше побързал да се отдалечи от него. Беше блокиран в ъгъла — но защитен. На всичкото отгоре отказваше да измести и за секунда погледа си от него — още една полезна хитрост. Можеше да го обезвреди, ако му даде поне секунда време...

Кавано съобрази, че пред него има само една възможност: ако Райън насочи пистолета си към Джордан и Катя, да скочи напред срещу него. Посегна да прибере пистолета си в кобура, но Райън го спря.

— Не там — изръмжа той. — Върху бюрото.

Кавано го постави върху най-отдалечения от Райън ъгъл.

— По-близо. Плъзни го насам! — командваше го той.

— Невъзможно. Върху бюрото ти са струпани купища книжа.

Но Райън не се обърка, нито се отказа. Той насочи тлъст показалец към пода пред нозете си.

— Хвърли го тук — втори дебел показалец се бе лепнал здраво за спусъка. Посланието беше повече от ясно: „А не си изпълнил нарежданията ми и не си хвърлил пистолета в краката ми, натискам спусъка, без да ми мигне окото!“.

Кавано хвърли пистолета и бързо отстъпи настрана от Джордан и Катя. Но Райън прозря и този ход. Показалецът, който сочеше към пода, сега ги викаше да се приближат.

— С тях. Тук! — заповяда той на Кавано.

Детективът се поколеба, той увеличи налягането върху спусъка и Кавано побърза да пристъпи напред, но само няколко стъпки.

— Това шоу не е нужно, Джон. Съдията ще прояви разбиране. Ти нямаш криминално досие.

— Нямам нужда от празните ти приказки. За каква симпатия говориш, когато става въпрос за двойно убийство?!

— Но защо го направи? — не можа да се сдържи Катя. — Дъщеря ти е знаела риска, когато е легнала с Марк...

— Не е вярно! Той я е съблазнил — измамил! Измамена от цялата сган там! Не харесвам търсачи на евтини плътски наслади! Не обичам консуматорите!

— Чуй ме, Джон — заговори бързо Кавано. Не искаше Катя да се намесва. Не й беше работата да говори с този налудничав човек, не й беше работата изобщо да бъде в този офис днешния ден! Но сега не му беше мястото, нито времето да се укорява за юношеските си залитания с ареста на Райън. — Държането ти е направо нелепо. Защо не оставиш тези двамата да си отидат? Тогава, ще можем да поговорим очи в очи.

— Искях го, но ти не пожела. А сега е вече късно. Те ще останат.

— Те не трябва да стоят тук.

— Искам ги тук.

— Какво смяташ да правиш?

Райън изду устни и са замисли за момент, после изръси странен, лишен от логика отговор:

— Не съм сигурен... Още...

Кавано почти му повярва и стигна до извода, че най-хитрото, което все още може да стори, е да продължава да говори. Ако успее да го умори, да го накара да се разсее, макар и за миг...

— Нямах много голям избор, Райън. Всъщност възможностите са две: или стреляш, или излизаш оттук.

— Мисля.

— Не трябваше да вадиш пистолет. Можеше да се предадеш и без това шоу.

— Но аз вече извадих пистолет.

— Все още не е късно да го сложиш настрана и да излезеш мирно и тихо.

— Да изляза? Шегуваш ли се? В общото помещение сигурно ме чакат най-малко дузина души с извадени пистолети.

— Те няма да стрелят.

— Прав си. Те ще предпочетат да гледат как ме пържат на бавен огън. Нито един от тях не ме харесва. Винаги са ми завиждали.

— Какво ще правиш сега?

— Мисля.

— Не можеш да седиш вечно тук с пистолет, насочен към главата.

— Мога. Ще правя, каквото искам. Аз съм човекът с пистолета.

Джордан реши да направи още един опит:

— Мисли за дъщеря си, Райън. Смяташ ли, че ще одобри поведението ти сега?

— Напълно съм сигурен, че няма да иска да ме види в затвора. Опитай нещо друго.

И Джордан опита:

— Махни тоя пистолет, Райън — гласът му прозвуча уморено и обезсърчено. — Никой от нас не иска да ти причини болка.

— Има разни болки... Ти например ще се размажеш от радост, ако ми дадат доживотна присъда — а не желаете да се самоубия. Къде е логиката? Смешно е... — той се изсмя — смразяващ, грозен звук. — Няма да мръднете и милиметър, всички вие, защото не искате да станете свидетели на смъртта на един човек. Не искате да видите как умирам — а знаете, че съм планирал и организиран убийството на двама души! Всъщност какво представлява животът? Само дишащо тяло. Лесно заменимо с друг смукач.

Той се залюля на стола си, но без да отпускат ръката с пистолета.

— Трябваше да бъда комисар. Аз трябваше да заема тази служба. Но не — кметът домъкна някой си от Балтимор... Ти нямаше да позволиш на никого да ти погоди такъв номер, нали, Уайт?

Джордан само повтори със същия уморен глас:

— Смъкни този пистолет.

— Какво? Точно когато започва да ми харесва? Общото помещение на отдела сега е пълно с полицаи с наизвадени пистолети, други седят на другия край на микрофончето на Кавано, Холстръм ме чака в офиса си — красота! Не съм получавал толкова внимание от деня, когато очистих терориста, който подготвяше атентат срещу папата по време на посещението му тук.

Джордан бе изпълнен с отвращение, но се насили да говори:

— Ако се стремиш към внимание, помисли само колко повече внимание ще получиш, когато излезеш от този офис. Тук ще гъмжи от репортери и те ще те снимат и ще ти задават въпроси, и ще те ухаждат, както са свикнали. Ти ще бъдеш знаменитост. Послушай ме. Бил съм вече там...

— А, ти! Къде ли не си бил... — проточи той презрително глас. — Винаги пръв, а всички други — на второ място! Но ако се убия, ще сторя нещо, което ти никога не си правил!

Джордан замълча. Хвърли бърз поглед към Кавано, когото изглеждаше обезкуражен и безпомощен като него. Междувременно Катя стоеше зад рамото на Джордан, вбесена от шоуто, което се въртеше като развален грамофон. Искаше да се махне оттук и да отпразнува възстановената справедливост с Джордан и другите в Доувър! Искаше да си навакса усмивките и смеха, които бе изгубила през последните седмици. Искаше ѝ се да прегърне съпруга си за пръв път с увереността, че нищо повече не ги заплашва и двамата са свободни да живеят живота си!...

Сети се за Натали и мълчаливото ѝ очакване на онова, което сърцето ѝ бе искало най-силно... докато годините се изнизваха една по една бавно край нея. Помисли за майка си, която приемаше поражението, както приемаше слънцето и дъжда, и събираше сили, за да преплува през него и да бъде готова за следващото...

Помисли и за себе си. Обърна се мислено назад и видя тъжните очи на неизживените си дни, усети глада и жаждата им, останали

незадоволени... Ако беше се изправила срещу Джордан и поискала обяснение за странното му поведение, вместо да се свива в черупката си, изпълнена с болка и горчивина след провала на всеки опит за близост, нещата между тях щяха да се изчистят навреме и животът им щеше да е пълен с радостта от любовта им.

Обзе я неконтролируемо нетърпение. Не желаше повече да се свива и да изчаква играта на съдбата като безпомощно врабче. Знаеше какво иска — не се страхуваше да поеме хвърлената ръкавица и да се пребори за него. И нямаше намерение да губи!

Тя се освободи от Джордан, изскочи напред и вдигна ръце.

— Край! Стига толкова! До гуша ми дойде! — закрещя така, че светът сигурно веднага би я поставил в категорията „внезапно полудяла“. — Безсмислено е! Всичко е...

— Катя! — Джордан протегна ръка към нея, но тя го отхвърли, вдигнала длани срещу него, с широко разтворени подивели очи.

Кавано също бе пристъпил напред, но и той спря, шокиран от вида ѝ.

— Не мога да го понеса и секунда повече! — крещеше тя, обърна се и пристъпи към Джон Райън, който беше не по-малко стреснат от другите мъже. — Ти! — продължаваше Катя, като насочи разтреперан показалец към него. — Жестоки човече! За кого се мислиш ти и кой ти дава право да ме измъчваш така? Не съм ти сторила нищо! Никога не съм те наранявала! Но сега разбирам защо дъщеря ти е полудяла покрай теб! — спря точно пред зашеметения Райън, наведе се към него с ръце на бедрата, докато носовете им едва не се допряха. — Тя те е обичала! Искала е да я обичаш — да я приемаш — да си доволен от нея! Животът ѝ е бил в твоите ръце! — вдигна своите и ги размаха диво над главата си. — Не е честно! Нямах право да вършиш това на другите хора!

И преди Райън да разбере какво става, тя удари ръката му и пистолетът полетя към Джордан. Той се наведе бързо, за да го грабне, и в същия миг Кавано скочи за своя. Двата мъже се изправиха с пистолети, насочени към Райън, но с погледи, приковани в нея. Тя отскочи от Райън и изправи снага, дръпна рамене назад. Пое дълбоко дъх и после погледна Джордан с широка усмивка.

— Е, как се справих? — запита спокойно.

Джордан я гледаше втрещено точно както и Кавано. Само Райън отпусна глава и тъжно я поклати...

Тази вечер в Доувър имаше истинско празненство — празненство на победата! Събраните там ядоха, пиха, усмихваха се един на друг — и очите им радостно блестяха, както трябваше да бъде. От време на време се прегръщаха импулсивно и се смееха от сърце. Не за пръв път преодоляваха превратностите на съдбата, но сега отпадането на обвиненията срещу Джордан се приемаше от всички като начало на нова успешна ера за Уайтови и Уорънови.

Гил си бе отишъл. Но неговото място се зае достойно от Ленор, която се превърна в стожера на Уорънови. Тя се чувстваше силна, енергична и гледаше в бъдещето без следа от старите страхове. Знаеше, че там я чакат сериозни проблеми: Лора продължаваше да пие и едва ли щеше да спре заради оневиняването на Джордан... Егоизмът на Питър като че ли растеше не с дни, а с часове, Емили не спираше да я стряска с драматичните си избухвания. Ленор знаеше, че ще има издигания и падения, защото такива са законите на нашия малък човешки живот, но за пръв път в живота си се чувстваше достатъчно силна и знаеше, че ще ги посрещне с вдигната глава.

Джак се бе върнал при Натали и сега тя знаеше, че всяка сутрин ще се събужда заедно с него. Но като практична жена, здраво стъпила на земята, беше наясно, че радостта от възстановената връзка между нея и съпруга ѝ нямаше да я предпази, нито да ѝ спести бъдещите проблеми с децата. Виждаше ясно подводните скали, които тепърва ще ги спъват по пътя им: Ник бе поел бизнеса и го ръководеше със замах, но изневеряваше на жена си... И Натали си даваше сметка, че Анджи едва ли ще прояви нейното търпение към съпруга си — тя бе модерна жена, с други разбирания за чест и достойнство, за любовта и семейството. Натали подозираше още, че на Ан, също рожба на осемдесетте години, ѝ предстои тежка борба за поддържане на задоволително равновесие между изискванията на кариерата ѝ и тези на семейството. Джордан и Катя, колкото и да се обичат, също ще трябва да посрещат предизвикателствата на живота. Такъв е той, прекрасният човешки живот: днес бухнала в цвят овощна градина, утре — черен покров... Но сега, независимо от смъртта на Марк,

Натали за пръв път усети сигурност, че родените и отгледани от нея деца ще се справят: ще посрещат с изправен гръбнак бурята и с радост слънцето на живота си...

Каси бе истински щастлива, разбира се — особено когато Ленор за пръв път в живота си разтвори импулсивно ръце, за да притисне Катя към себе си в искрена прегръдка. И за пръв път в живота си Каси бе готова като че ли да приеме, че има Бог и смисъл в лудостта му... Защото страданието ражда сила, а силата — доволство. Каси бе доволна: получи каквото бе искала от все сърце — щастие и сигурност за дъщеря си.

А Катя — е, сега Катя не вършеше кой знае какво, просто се усмихваше на всички от мястото си, обгърната от силните ръце на Джордан...

Издание:

Барбара Делински. Шепот в здрача

ИК „Хермес“, Пловдив, 1996

Американска. Първо издание

Редактор: Венера Атанасова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-351-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.